JEAN-CHRISTOPHE GRANGÉ
ULTIMA VÂNĂTOARE
Original: *La Dernière chasse* (2019)
Traducere din limba franceză de: HORIA NICOLA URSU

virtual-project.eu
CRIME SCENE PRESS
2021

1.URMA

Nicio amintire, sau aproape niciuna.

Atunci când fusese pescuit din apele repezi ale râului de munte, cu pântecele despicat de jos până sus, era plin de apă, ca burduful unui puitor de capcane. În acel moment încă nu-şi pierduse cunoştinţa. Era conştient, în măsura în care starea în care se afla putea fi numită astfel.

Mai târziu, în ambulanţă, intrase în comă. Astfel trecuseră două săptămâni. Două săptămâni de neant, până când în adâncul minţii sale se aprinsese o luminiţă firavă. Avusese senzaţia că se afla în fundul unui puţ scăldat într-o lumină lăptoasă, din care se iveau la întâmplare forme vagi ale unor obiecte, creaturi informe, crâmpeie de viaţă… În acest stadiu, ideea de spermă era cea predominantă.

Apoi, conţinutul îl preluă analogia cu laptele. Îi venise în minte un episod faimos din cosmogonia indiană, redat în frescele pe care le admirase odinioară în templele din Angkor: zeii şi demonii biciuiau marea de lapte, făcând să se nască din spuma ei tot soiul de creaturi miraculoase. În mintea sa însă, acest dans nu dădea naştere decât unor amintiri ale unor episoade violente, ale unor chipuri de asasini, ale unor înfrângeri amare… Pe scurt, amintirile tipice ale unui poliţist de la Omoruri.

În cele din urmă, spre surprinderea medicilor, îşi recăpătase cunoştinţa. Dansul zeilor continua, de data asta însă chiar în viaţa adevărată. Timpul se scurgea prin trupul său ca apa printr-un bidon găurit: zile şi nopţi care nu se deosebeau cu nimic una de alta, orice senzaţie fiind adânc îngropată sub bandaje şi înecată de anestezice. Potrivit medicilor, starea în care se afla era de bun augur.

Ceva mai târziu, reuşi să se ridice în capul oaselor şi să ceară să i se povestească tot ce se întâmplase cât timp fusese inconştient. Despre

cine? Despre ce?

Mai întâi, despre Fanny Ferreira, cea care îl înjunghiase, despicându-l de la abdomen şi până la gât. Femeia nu supravieţuise tangoului ce-i purtase pe amândoi pe apele îngheţate ale râului. Fusese înmormântată împreună cu sora ei, într-un loc care nu fusese făcut public, la câţiva kilometri de Guernon. Surorile malefice nu aveau să aibă parte de liniştea unui cimitir…

Întrebase apoi de Karim Abdouf, cel care-i devenise, fără să vrea, partener în acea anchetă a terorii. Acesta redactase un raport sumar asupra cazului, îl azvârlise în faţă jandarmilor, apoi îşi dăduse demisia. „S-a întors în ţara natală". Niémans nu insistase să afle mai multe amănunte. Ştia despre Karim că era apatrid. Nu încercase nici să-i dea de urmă. În fond, nu aveau în comun decât nişte amintiri deloc plăcute.

Veni apoi vremea să se întoarcă printre oamenii de rând. Acolo, în salonul său de la spital, fusese vizitat de mai-marii poliţiei judiciare şi de gradaţii cu multe stele ai jandarmeriei, veniţi cu toţii să îl felicite. Îşi primise medalia în pijama, simţindu-se ca un fluture mort prins cu-n bold pe un panou din lemn de esenţă moale. Acelaşi gust, aceeaşi culoare.

Fusese, de asemenea, catalogat drept „invalid de gradul unu" de către Serviciile Sociale. Ca urmare, nu-şi mai putea exercita profesia de poliţist pe teren şi avea să încaseze şi o pensie de invaliditate. Niémans începea să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost de preferat să fi pierit împreună cu Fanny în adâncurile gheţarului.

Însă administraţia franceză nu abandonează pe nimeni, ci doar îşi reciclează cadrele. După încheierea perioadei de convalescenţă, i se oferise un post de profesor la şcoala de poliţie de la Cannes-Écluse. De ce nu? Avea impresia că experienţa sa le-ar fi putut fi de folos celor ce-şi făceau ucenicia într-ale muncii de poliţie.

Şi totuşi, după trei ani la catedră, i se dădu de înţeles că viziunea pe care o avea despre ce înseamnă un apărător al legii nu corespundea, pentru a folosi un eufemism, criteriilor general acceptate ale meseriei. Prin urmare, i se permise să îşi reia activitatea ca poliţist, dar dintr-o postură marginală. Consultant, consilier, mediator… orice, doar să nu părăsească banca de rezerve.

Din punct de vedere fizic era perfect refăcut. Din punct de vedere psihic, însă, era o cu totul altă mâncare de peşte. Îşi ducea zilele de parcă ar fi avut pe umeri o manta îmbibată de ploaie, acel gen de povară

numită îndeobște „depresie”. Simptomele recurente ale acesteia erau un nod permanent în stomac, frisoane convulsive apărute din senin și un nod în gât care refuza să se lase dezlegat… Avea senzația că e la un pas de-a începe să plângă în hohote în orice moment și îi era mereu somn, probabil o modalitate prin care mintea sa încerca să evite felul deplorabil în care se simțea.

Trecură astfel încă doi ani, între frustrare și lehamite, între umilință și indiferență, până în ziua în care foștii săi tovarăși, aceia care se pricepuseră să urce în ierarhie, își aduseră aminte de el.

— Uite care-i treaba, îi spuseră aceștia. Prin toate colțurile Franței se întâmplă tot mai multe crime nebunești, iar jandarmii nu mai fac față. Avem de gând să înființăm un Birou central care-și va putea trimite oamenii de la Paris în întreg Hexagonul, oriunde ar fi nevoie. Polițiști unși cu toate alifiile, care să poată fi detașați, după nevoie, în sprijinul jandarmeriei.

— Excelent! Câți suntem?

— Deocamdată ești doar tu. E mai degrabă un test, nu un proiect oficial asumat.

Hai că m-ai lăsat cu gura căscată! Ideea de a trimite polițiști în sprijinul jandarmilor era o ofensă la adresa bunului simț. Nimeni nu credea în viabilitatea unei astfel de idei și nimeni nu-și putea aminti sub umbrela cărui minister se putuse naște o asemenea năstrușnicie.

Și cine ar fi fost oare mai potrivit să se ocupe de un proiect născut mort, dacă nu o fantomă? Problema era însă alta: Niémans luase gluma cât se putea de în serios. Ba chiar ceruse să îi fie repartizat și un aghiotant.

— Ei, ai făcut plinul?

Ivana stătea aplecată asupra geamului automobilului Volvo, cu brațele încărcate de salate, semințe de tot felul, sticle cu apă minerală și tot ceea ce putea găsi o vegană convinsă în magazinul unei benzinării.

Niémans scutură din cap și coborî din mașină pentru a-și face datoria. În timp ce umplea rezervorul, mintea îi reveni în realitatea prezentului: se aflau pe o autostradă din Germania, într-o clipă amiază de început de toamnă, roșie ca un tablou de Rothko {1}. Nu era o atmosferă dezagreabilă, dar nici nu era de natură să-l facă să cadă în extaz.

Se îndreptă spre casă, pentru a plăti. Ar fi trebuit să fie mai plin de vioiciune: după luni de hârțogărie, de statistici, de lectură a unor

dosare obţinute cu mare greutate de la jandarmeria naţională, se afla în sfârşit pe teren.

Ceva era însă bizar în această misiune: erau trimişi în Germania, la Freiburg im Breisgau, în celebra regiune Schwarzwald, adică în Pădurea Neagră. Porniseră în zori şi ajunseseră la Colmar, la frontieră, în jurul orei zece; din principiu, Niémans nu respecta niciodată restricţiile de viteză.

Procurorul-şef de la înalta Curte îi explicase că omorul care îi interesa fusese comis în pădurea Trusheim din Alsacia, dar victima, suspecţii, martorii şi toate celelalte persoane implicate erau cetăţeni germani. Unitatea de jandarmerie departamentală din Haut-Rhin se ocupa de latura franceză, el şi Ivana aveau să preia latura germană a cazului.

Urmaşe apoi o lungă expunere privind acordurile existente între forţele de poliţie europene, care aveau să le permită să lucreze pe teritoriul german, în colaborare cu LKA, Landeskriminalamt, poliţia landului Baden-Württemberg.

Niémans nu reţinuse mai nimic din acea pologhie, dar nu-şi făcea griji. Ştia că, în timp ce el asculta acel discurs arid, Ivana obţinuse dosarul întocmit de jandarmii alsacieni şi, după toate probabilităţile, tocmai îl parcurgea cu atenţie, reţinând până şi cele mai nesemnificative detalii, pentru a-i putea oferi ulterior un rezumat concis şi clar.

Plăti şi aruncă o privire spre maşină, prin vitrina benzinăriei: o vedea agitându-se înăuntru, distribuindu-şi proviziile achiziţionate de parcă ar fi fost vorba de rezervele de muniţie dintr-un tanc.

Ivana Bogdanović.

Aghiotanta sa.

Cel mai bun lucru care i se întâmplase din momentul în care se întorsese din neant.

Îi plăcea la nebunie felul în care se îmbrăca.

Haina din piele de căprioară pe care o purta în orice împrejurare, care căpăta nuanţe întunecate la umbră, iar la soare avea culoarea blănii de veveriţă. Blugii ponosiţi, bocancii uzaţi, părul ei roşcat. Toate acestea, combinate, dădeau un rezultat coerent, plin de căldură. Avea un „ceva" al ei, care îl ducea cu gândul la melancolia frunzelor moarte, paradoxal întrepătrunsă cu vitalitatea sângelui pulsând în vine.

Nu era foarte înaltă, dar era foarte subţire. S-ar fi putut spune că-

i slăbuță, dacă n-ar fi avut oasele puternice și mușchii ce se zăreau, încordați, sub pielea diafană. Silueta ei de pisică despuiată de blană îi vădea natura de supraviețuitoare. Trecuse, parcă, printr-o catastrofă de neimaginat, dar ieșise întărită.

Oase, mușchi, furie în stare pură.

Cu tenul ei prea alb, specific roșcatelor, îi mai amintea și de acele cuțite ale eschimoșilor, cioplite dintr-o singură bucată de fildeș, extrem de ascuțite la un capăt, în vreme ce capătul opus se potrivește perfect în palmă. Niémans nu avea de unde să știe dacă Ivana se pricepea să le facă pe plac amanților ei, dar era convins că, pe cât de rece și aspră părea pe parcursul zilei, pe-atât de caldă și blândă devenea odată cu lăsarea întunericului.

Ivana urmase cursurile Școlii Naționale Superioare de Poliție de la Cannes-Écluse. Atunci când i se adresase pentru prima oară pe nume, Niémans îl pronunțase greșit. Ea îl corectase, apoi adăugase:

— …Dar puteți să-mi spuneți cum doriți.

Nu era o declarație dictată de modestie, ci, dimpotrivă, un răspuns orgolios: Ivana se știa mai presus de astfel de mărunțișuri, de gloată, de toate.

Cu trecerea lunilor, avusese ocazia să îi studieze în detaliu frumusețea aspră: pomeții înalți, sprâncenele fin arcuite. Coama ei roșcată îl fascina, evocându-i, fără să-și dea seama de ce anume, amurguri la Ibiza, petreceri de hipioți, meditații sub influența drogurilor… Tot atâtea lucruri pe care le detesta din principiu, dar care deveneau, brusc, cât se poate de suportabile atunci când erau asociate cu imaginea Ivanei.

În realitate, întregul proces prin care, chipurile, Niémans își descoperea partenera, era o mare prostie. Încerca să se păcălească pe el însuși. Se juca de-a uimirea, dar, în realitate, comisarul o cunoștea pe Ivana de multă vreme și știa de ce era ea în stare. Amândoi voiau să uite prima lor întâlnire de odinioară și să o ia de la capăt.

— Cafeaua mea? întrebă el, băgând cheia în contact.

Ea îi indică un pahar de carton, așezat în suportul pentru băuturi.

— Cafeaua dăunează sănătății. Ți-am luat un ceai de plante.

Niémans demară, mormăind. Ivana se ghemui pe locul ei și atacă salata de quinoa, înarmată cu o furculiță de plastic. Când, câteva minute mai târziu, fata se făcu comodă, ridicându-și călcâiele pe bordul îmbrăcat în furnir de nuc, polițistul fu gata să urle la ea, dar se abținu la

timp.

N-ar fi tolerat nimănui altcuiva un atare sacrilegiu în Volvo-ul său, însă

Ivana nu era oricine. Se aşează comod în scaun, îşi propti mâinile pe volan şi apăsă pe acceleraţie până la podea. Se simţea bine. Fericit şi uşor, în prezenţa acestei puştoaice care, la 32 de ani, încă îşi mai rodea unghiile. Îi era dragă prezenţa ei şi îi adora parfumul cu o uşoară aromă de orez şi vanilie, mai apropiată de cea a cremelor pentru bebeluşi decât de esenţele pe care le folosesc femeile fatale.

Atunci când se hotărâse că locotenentul Ivana Bogdanović avea să-i fie aghiotantă, nimeni nu-i înţelesese decizia. Tânăra poseda toate calităţile cerute de o astfel de slujbă, dar… era femeie. Or, era cunoscut faptul că Niémans era un bătrân macho, un misogin până în măduva oaselor. În concepţia lui, doar un bărbat putea să fie poliţist.

Pe Niémans îl amuza de minune această reputaţie. Care, de altminteri, era întru totul falsă: relaţia sa cu femeile era mult mai complexă. Nu se căsătorise niciodată, era adevărat, dar nu era vorba de dispreţ sau indiferenţă faţă de femei, ci mai degrabă de un respect profund, amestecat cu un dram de teamă.

În ceea ce privea alegerea Ivanei, motivul era cât se poate de simplu: fata era, de departe, cel mai bun poliţist pe care-i fusese dat să îl întâlnească de o bună bucată de vreme. Rezultatele ei de la Cannes-Écluse vorbeau de la sine, iar felul în care se comportase în anii ce urmaseră absolvirii erau pe măsură, mai presus de orice cârcoteală. Ăsta era un lucru bun, căci n-ar fi ales pe nimeni altcineva să-i fie alături.

— O iau pe aici? întrebă Niémans, văzând indicatorul de ieşire spre Freiburg.

— Exact, încuviinţă Ivana, care continua să ciugulească din salată, ca o pasăre înfometată.

Niémans acceleră.

— Bun, se mai aude ceva despre rezumatul ăla?

1.

— Potrivit revistei americane Forbes, familia Geyersberg ocupă locul douăzeci în topul celor mai bogaţi germani, cu o avere estimată la aproximativ zece miliarde de dolari. E o familie veche, de viţă nobilă, care şi-a consolidat bogăţia ancestrală investind în industria automobilelor.

Grupul VG e un partener de neocolit pentru toţi constructorii germani de maşini.

— Cine e mortul?

Oricât ar fi părut de neverosimil, Niémans nu apucase nici măcar să răsfoiască dosarul cazului.

— Jürgen, cel care, împreună cu sora sa, Laura, ar fi fost principalul moştenitor al grupului VG. Avea 34 de ani. Cadavrul i-a fost găsit duminica trecută în pădurea Trusheim din Alsacia.

— De ce tocmai în Alsacia?

Veveriţa tocmai terminase de mâncat. Vârî caserola goală în punga primită de la benzinărie şi-şi luă iPad-ul.

— O dată sau de două ori pe an, familia Geyersberg îşi invită principalii parteneri de afaceri şi crema aristocraţiei din regiune la o partidă de vânătoare tradiţională, cu câini. Sâmbăta, iau cu toţii prânzul la pavilionul de vânătoare al familiei, apoi se pregătesc, înnoptează acolo şi, a doua zi de dimineaţă, întreg alaiul trece Rinul.

— Şi de ce e nevoie să meargă în Alsacia pentru asta?

— Fiindcă vânătoarea la goană e interzisă în Germania încă din anii ’50.

Cu picioarele ridicate pe bord, Ivana continua să citească de pe tabletă.

— În timpul vânătorii, doi dintre invitaţii francezi s-au rătăcit în pădure şi au descoperit corpul tânărului conte. Avea capul la câţiva metri distanţă de restul trupului.

Fără să piardă din ochi drumul, Niémans îşi întoarse o clipă privirea, pentru a privi imaginea afişată pe tabletă. Nu era o privelişte pentru cei slabi de înger: un cadavru verzui, în noroi, gâtul tăiat, înnegrit de sângele coagulat, bustul traversat de o rană lungă, verticală…

— Potrivit raportului de autopsie, comentă Ivana, ucigaşul a furat măruntaiele victimei.

O nouă imagine: capul, pus pe un pat de frunze uscate.

— Ce are în gură?

— O crenguţă de stejar. O mică atenţie din partea ucigaşului.

Acest detaliu îi evocă o amintire, dar preferă să tacă; nu-i plăcea să vorbească prea devreme, mai ales în prezenţa unei aghiotante ca Ivana.

— L-a mai mutilat şi în alt fel?

— Da, două răni mai degrabă bizare. Ucigaşul şi-a castrat victima,

apoi a efectuat o incizie în jurul anusului, de parcă ar fi vrut să-i vâre acolo organele genitale.

— Au fost găsite?

— Nu. Pradă de război, fără îndoială. Nu se poate exclude posibilitatea unui viol în acest orificiu, dar nu s-au găsit urme de spermă. De altfel, cavitatea astfel creată e prea largă pentru un individ cu dotare normală. Dacă a existat un viol, fie asasinul e dotat ca un taur, fie a utilizat o bâtă de baseball.

Ivana vorbea pe același ton lejer, aproape indiferent. Pentru ea, moartea era o banalitate.

— Când a fost văzut ultima oară?

— Sâmbătă la amiază. A dispărut în cursul după-amiezii și n-a reapărut decât duminică după-masă, la picioarele unui stejar.

— Cei doi francezi sunt consideraţi suspecţi?

— Nicidecum. Sunt niște producători de componente electronice din Strasbourg.

— Și jandarmii pe unde sunt în anchetă?

— Nicăieri. Din probele preluate la locul faptei nu a reieșit nimic relevant: nicio amprentă, niciun fragment de provenienţă umană…

— Nici măcar urme de pași?

— Nu. Ucigașul a avut grijă să măture o rază de doi-trei metri în jurul cadavrului, iar dincolo de această arie nu s-a mai găsit nimic. Parcă s-ar fi volatilizat. Legistul spune că Jürgen a fost ucis duminică dimineaţă, în zori. Ulterior a plouat, au căzut o sumedenie de frunze… E posibil ca ucigașul să fi așteptat să se stârnească vântul înainte de a părăsi locul faptei, sau poate că s-a cățărat într-un copac…

Niémans simţi o crispare – mușcătura unui început de curiozitate ambiguă în ceea ce-l privea pe ucigaș, un animal de pradă mai apropiat de cruzimea naturii decât de civilizaţia modernă. În orice caz, tot ce aflase se potrivea cu intuiţia sa inițială: crenguța de stejar, mutilarea din zona anală… Ţine-ţi gura, Niémans.

— Jandarmii i-au interogat pe aristocraţi?

— Asta au făcut toată duminica. Nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic. Vânătorii erau concentraţi asupra prăzii lor. În definitiv, nu erau decât vreo cincizeci de bărbaţi, cu vreo sută de câini, având în minte doar să prindă urma unui amărât de cerb…

Cunoscând convingerile foarte ferme în această privinţă ale Ivanei.

Niémans se temea de felul în care aceasta avea să reacţioneze în cursul unei anchete printre oameni pasionaţi de vânătoare. Dar acum nu era momentul potrivit pentru a polemiza pe tema asta. Traversau o pădure superbă, ca un incendiu uriaş cu flăcări verzi sub cerul albastru, perfect senin.

— Privind obiectiv, asasinul s-ar putea număra printre invitaţii clanului Geyersberg?

— Dacă da, asasinul a traversat Rinul în puterea nopţii pentru a ajunge în pădurea Trusheim, apoi a revenit în Germania pentru a pleca apoi cu tot alaiul, a doua zi dimineaţă, înapoi în Franţa.

— De ce nu?

— Da, ar fi o ipoteză. Dar una îndeajuns de complicată. Adevărata întrebare e alta: ce naiba căuta contele în acea pădure, în miez de noapte?

— Poate îi dăduse cineva o întâlnire acolo?

— Ultimul apel telefonic pe care l-a dat a fost sâmbătă, la ora 15 şi 23 de minute.

— Cu cine a vorbit?

— Cu sora sa. Convorbirea n-a durat decât câteva secunde.

— S-au verificat convorbirile invitaţilor, apelurile efectuate din zona respectivă?

— Da, iar treaba a mers repede. Pădurea, de ambele părţi ale frontierei, aparţine familiei Geyersberg. Pe perioada weekendului, folosirea telefoanelor e interzisă. Se pare că vânătoarea la goană solicită un maximum de concentrare. În rest, telefoanele mobile nu funcţionează în zonă.

— De ce?

— Familia Geyersberg a instalat aparatură de bruiaj: pădurea lor trebuie să rămână pură. Natura e protejată în sensul cel mai strict al termenului.

Ivana parcurgea acum procesele-verbale întocmite de poliţiştii germani.

— Vorbeşti germana? întrebă Niémans, surprins.

— A fost cea de-a doua limbă pe care am studiat-o în liceu.

— Se vede că n-am urmat aceeaşi şcoală… În cazul meu, prima limbă a fost engleza şi nu prea s-a prins de mine. Ce ştim despre posibilele motivaţii ale crimei?

— Ar fi destule: bani, gelozie, rivalităţi profesionale. Repet,

familia deține mai bine de zece miliarde de dolari. De la moartea părinților, cei doi frați conduc grupul cu o mână de fier.

— Cine va moșteni averea contelui?

— Nu se știe încă nimic concret, dar, în principiu, sora sa Laura va primi partea leului.

— Ce vârstă are?

— Treizeci și doi de ani.

— A fost interogată?

— Are un alibi pentru noaptea de sâmbătă spre duminică. Era în pat cu un tip care lucrează la compania ei. Oricum, Laura și Jürgen erau inseparabili, se pare. Ne vom întâlni cu ea foarte curând și vom putea să tragem propriile concluzii.

— Cine i-ar mai fi putut dori moartea?

— Grupuri de afaceri rivale, alți membri ai familiei, acționari ai companiei… VG e o adevărată nebuloasă, cei care ar avea de câștigat din moartea aceasta sunt cu duiumul.

O victimă decapitată în adâncul pădurii, cu măruntaiele și organele genitale furate: modul de acțiune al criminalului nu prea se potrivea cu universul discret al conflictelor între marii industriași, cu mize financiare enorme.

— Există și un amănunt exotic, reluă Ivana. Micul nostru conte avea înclinații spre sado-masochism. Frecventa localurile specializate din Stuttgart și invita profesioniste din domeniu la Freiburg.

— Mi-e greu să cred că a sfârșit decapitat fiindcă îl excita să-i fie biciuit curul. Noi doi cunoaștem mediul ăsta; e plin de lăbari, dar nu de ucigași.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, Niémans își regretă tonul disprețuitor. În primul rând, în ceea ce privește dorințele sexuale, fiecare e liber să facă ce vrea în intimitate. Dar, mai ales, ce motiv ar fi avut să dispreţuiască ceva ce nu era cu adevărat violent? Asta echivala cu a prețui mai mult adevărata criminalitate, cu amestecul ei de fascinație și admirație care otrăvește societatea umană.

— Nu-s de acord cu tine, replică Ivana. Jürgen ar fi putut să dea peste partenerul nepotrivit. De altfel, în acele momente era cel mai vulnerabil…

Dar să-ți imaginezi un astfel de scenariu nu răspundea la cea mai importantă dintre întrebări: de ce tocmai în pădure? Parcă pentru a-i oferi un început de răspuns, drumul șerpuia acum pe deasupra Pădurii

Negre, un lanţ muntos acoperit în întregime de o pătură uniformă, strălucitoare, de conifere. Se spunea că, de la o anumită distanţă, pădurile de-aici păreau negre.

Deocamdată însă, în lumina soarelui după-amiezii, succesiunea parcă infinită de coline în curbe sinusoidale evoca valurile unei mări verzi, nemărginite, în care ei tocmai se pregăteau să se piardă. Un uriaş labirint de drumuri şi cărări umbrite de vegetaţie, în care, undeva, se ascundea un prădător.

— Mai e vreo ipoteză posibilă?

— Ar fi putut fi un atentat cu substrat politic, murmură Ivana.

Niémans ştiu pe dată că această ipoteză era pe placul fetei.

— Era implicat în politică?

— Nu. Însă era pasionat de vânătoare, ca întreaga sa familie.

— Şi ce-i cu asta?

— Familia Geyersberg stăpâneşte mii de hectare de pădure, dedicate exclusiv acestei activităţi. Au răscumpărat terenuri, au impus emiterea unor decrete, au interzis exploatările agricole… Toate acestea, cu un singur scop: să aibă la dispoziţie un teren de joacă cât mai mare.

— Dar abia adineauri mi-ai spus că erau obligaţi să vină în Franţa pentru a vâna.

— Vânătoarea la goană e interzisă în Germania, dar familia Geyersberg practică şi alte forme ale acestui sport: vânătoarea la pândă, vânătoarea cu hăitaşi…

— Corect se spune vânătoare cu gonaşi.

— Mă rog, nu mă pricep deloc la vânătoare, spuse ea, cu un amestec de mândrie şi dezgust. În orice caz, Jürgen era vânătorul prin excelenţă, un ins cu adevărat însetat de sânge.

— Aşadar, crezi că i-au făcut felul nişte agricultori furioşi sau nişte activişti anti-vânătoare?

Ea zâmbi, iar pe chipul parţial ascuns de gulerul înalt al hainei de piele se ivi o expresie care dădea de înţeles că avea o anumită idee în minte. Lui Niémans îi plăcea la nebunie atunci când partenera sa era în această dispoziţie şăgalnică.

— Activiştii care militează împotriva vânătorii sunt destul de virulenţi în această regiune.

— Or fi, dar de-aici şi până să-i taie capul…

— Poate că au pus în scenă moartea astfel încât să reproducă soarta unui animal vânat, pentru a da un exemplu.

Niémans prefera însă să revină la supoziţiile de modă veche care se foloseau de obicei în astfel de anchete:

— Dar dacă avem de-a face, pur şi simplu, cu un nebun? Unul care acţionează fără să-şi fi cunoscut anterior victima, mânat de propria-i demenţă? Ar fi putut să dea peste Jürgen…

— Jandarmii au luat la puricat fişierele, atât în Alsacia, cât şi în Baden-Württemberg. N-au mai avut loc crime de acest gen şi nici n-a evadat vreun dement. Dacă avem de-a face cu un ucigaş psihopat, asta a fost prima lui crimă. Există însă un detaliu care ar pleda în favoarea acestei ipoteze.

— Care?

— Luna plină. Astrul a fost în faza de maxim în momentul în care miliardarul a fost înjunghiat.

Un caz obişnuit pentru Niémans, dintre cele care-l fascinau, asemeni unui drog. Sânge, demenţă, elemente inexplicabile… Simţi un fior rece pe şira spinării. De când fusese la un pas de moarte, îi era mai mereu frig, de parcă trupul său nu şi-ar fi recăpătat pe deplin însuşirile anterioare momentului fatidic.

— Ce spune familia?

— Poliţiştii germani abia dacă au îndrăznit să le pună câteva întrebări. Şi ăsta e unul dintre motivele pentru care am fost noi trimişi la Freiburg: noi nu vom avea reţineri să-i luăm tare, dacă va fi cazul. Ia-o la dreapta la următoarea intersecţie!

— De fapt, unde mergem acum?

— Mergem să stăm de vorbă cu medicul care a asistat la autopsie.

— „A asistat la autopsie”? Cum adică?

— Familia Geyersberg a solicitat ca medicul familiei să asiste la autopsia lui Jürgen.

— Ce-i cu aiureala asta?

— Măsuri speciale, conform legislaţiei spaţiului Schengen. Care e valabilă şi în ceea ce priveşte cadavrele. Iar familia Geyersberg are relaţiile necesare pentru a cere şi a primi asta. Acum ia-o la stânga.

Niémans viră şi ajunse pe un drum pietruit, cufundat în umbră. Coroanele de un verde-brun ale copacilor păreau că-şi uniseră crestele, într-o încercare disperată de a se sprijini unele pe altele ca să ajungă la cer.

— N-am priceput… Nu mergem la un spital?

— Ia-o drept înainte.

4.

Deodată, drumeagul se despărţi în două, iar undeva în josul pantei apăru lacul: o oglindă gigantică sclipind în soare, ale cărei contururi se pierdeau printre brazii întunecaţi. Culoarea apei, undeva între nuanţele oţelului şi ardeziei, făcea ca întinderea lichidă să pară a fi o masă compactă, densă, impenetrabilă.

— Lacul Titisee, anunţă Ivana, vădit mândră de cunoştinţele ei geografice.

Niémans putea acum să vadă, risipite pe pantele colinelor din jurul întinderii de apă, mulţimea de cabane. Majoritatea erau noi, dar lemnul din care fuseseră construite purta o patină de vechi, ceea ce conferea imaginii o impresie generală de atemporalitate plină de căldură. Genul de imagine de pe ambalajele tabletelor de ciocolată.

Privirea i se întoarse la suprafaţa de argint viu a lacului. S-ar fi zis că era o carieră de suprafaţă pentru exploatarea unui mineral aparte, cel din care fuseseră făurite bombele aviaţiei germane în ultimul război.

Drumul coti din nou, iar lacul dispăru din raza sa vizuală. Treceau din nou printr-un tunel de conifere… Niémans nu mai înţelegea nimic: încotro se îndreptau?

— Philipp Schüller locuieşte într-o comunitate care aparţine unui centru afiliat la societatea Max Planck, echivalentul CNRS-ului nostru {2}, explică Ivana. Oamenii de ştiinţă au un mod de viaţă aproape în întregime autonom. Laboratoarele le sunt alimentate cu energie solară, îşi cultivă singuri legumele şi chiar îşi fabrică propriul săpun!

— Genial.

Niémans nu se putea abţine să adopte un ton ironic atunci când i se vorbea despre ecologie şi apărătorii acesteia, deşi era conştient că viitorul era de partea lor.

Ca o confirmare a acestui fapt, peisajul pe care îl traversau acum nu mai prezenta nicio urmă a modernităţii: niciun stâlp de electricitate, nici urmă de vreo instalaţie umană. De-acum, naturase în stăpân i se de jur-împrejur, privindu-i parcă de sus, cu o indiferenţă glacială.

Drumul începu să coboare spre o mică vale ce adăpostea mai multe ferme înconjurate de un gard năpădit de viţă sălbatică.

— Eşti sigură că asta e adresa? întrebă el, din ce în ce mai dezorientat.

Cu ce se ocupă oamenii ăştia de fapt? Fabrică brânză de capră?

— Termină cu ironiile, Niémans! Oamenii ăştia aparţin viitorului.

— Ia te uită, unul dintre cei şapte pitici vine să ne întâmpine!

Bărbatul cu pricina avea, într-adevăr, barbă şi burtică, la fel ca piticii din basm, dar, pe măsură ce se apropia, devenea tot mai limpede că avea o înălţime cât se poate de normală. Cu ochelarii săi rotunzi, bastonul din mână şi faţa roşie, luminată de un zâmbet, ar fi putut fi confundat cu uşurinţă cu unul dintre tovarăşii Albei-ca-Zăpada: era o combinaţie reuşită între înţeleptul şi Zâmbăreţul din desenul animat al lui Disney.

— Încetineşte, îi spuse Ivana. Cred că e Schüller, l-am anunţat că venim.

Niémans se supuse, oprind maşina în dreptul celui care îi aştepta în faţa porţii de intrare în incintă.

— Îmi pare rău, dar în interiorul cătunului nu e permis accesul cu maşina, rosti acesta, aplecându-se în dreptul portierei şoferului.

Vorbea o franceză perfectă, cu un abia sesizabil accent german sau alsacian.

— E o zonă protejată, adăugă el, apoi indică un petec de pământ bătătorit, pe laterala porţii: Aceea e parcarea noastră.

Coborând din Volvo, Niémans observă că aleile care se zăreau dincolo de poartă, zidul incintei şi arborii de felurite esenţe ce împresurau mica aşezare alcătuiau o grădină în stil japonez: culorile, dispunerea diferitelor elemente, echilibrul dintre acestea, totul părea să fi fost gândit astfel încât să inspire o senzaţie de pace.

După ce se prezentară, cei doi poliţişti porniră pe urmele lui Schüller. De jur-împrejur, totul era verde: lichenii, ferigile şi urzicile străjuiau aleea, iar un miros puternic de bălegar le însoţea paşii. Ăştia erau cercetătorii viitorului? Pe bune?

În curte, nedumerirea lui Niémans spori: văzu mai multe femei care spălau haine în ligheane de tablă şi bărbaţi care împingeau roabe cu bălegar, în vreme ce alţii, bărboşi cu toţii, erau aşezaţi în jurul unei mese lungi de lemn şi desfăceau păstăi de mazăre.

— Nu vă luaţi după aparenţe, spuse Schüller, zâmbind. Cercetătorii noştri se numără printre cei mai apreciaţi din Europa. Avem chiar şi un laureat Nobel printre noi!

— În ce domeniu lucraţi? întrebă Niémans pe un ton care-i trăda scepticismul.

— Biologie, fizică, genetică… Căutăm soluţii la problemele ecologice ale prezentului.

Ivana interveni:

— Dar sunteţi, în acelaşi timp, medicul familiei Geyersberg?

— E acelaşi lucru, nu-i aşa? replică maliţios Schüller.

Însă păru să-şi regrete imediat ironia.

— Iertaţi-mă, vă rog, nu e deloc momentul potrivit pentru astfel de glume, reluă el. Bietul Jürgen… Am asistat la naşterea lui, ştiaţi? Vă rog, pe aici.

Schüller se îndreptă spre clădirea principală. Deasupra intrării era atârnat un clopot şi o decoraţiune din fier forjat de forma unei berze. Niémans nu-şi putea desprinde privirea uimită de la aceşti savanţi de elită care arătau exact ca o gaşcă de hipioţi din anii şaptezeci.

Medicul împinse uşa grea din lemn masiv, în timp ce-şi scotea cizmele de cauciuc pe pardoseala de piatră, înăuntru, de-a lungul peretelui se zărea un şir lung de şoşoni din pâslă.

— Vă supăraţi dacă vă rog să vă descălţaţi? Intraţi, vă rog.

5.

Intrară într-o încăpere ce părea să aparţină unui alt secol: pardoseală din teracotă, un şemineu înalt, ca o arcadă, tot soiul de etajere încărcate cu cratiţe şi oale de aramă. În centrul sălii trona o masă enormă, deasupra căreia atârnau lămpi micuţe, cu abajururi din sticlă fumurie. Prin storurile pe jumătate coborâte, în încăpere pătrundea, ca filtrată prin miere, lumina aurie a soarelui.

Cei doi poliţişti sfârşiră de încălţat şoşonii de pâslă şi făcură câţiva paşi.

— Vă servesc cu o bere? Un şnaps?

Schüller deschise un frigider uriaş, dotat cu un distribuitor de gheaţă, care contrasta puternic cu decorul. Barba doctorului sclipi în lumina venită din interiorul frigiderului, de parcă ar fi fost plină de cristale de gheaţă.

— Merge o bere, încuviinţă Niémans.

— Treacă de la mine, spuse şi Ivana.

Se aşezară la masă, în tăcere. În încăpere plutea un miros vag de ceară şi de piatră umedă, categoric mai plăcut decât cel al bălegarului.

Îşi destupară berile şi mai zăboviră câteva secunde. Parcă s-ar fi aflat într-o tavernă medievală.

— Ce-aţi vrea să aflaţi, de fapt? întrebă Schüller, în cele din urmă. Mi-am predat raportul poliţiştilor francezi acum două zile. Am fost

interogat şi de cei de la Landespolizei. Credeţi-mă: asasinarea unui Geyersberg, aici, aduce cu sine mult tam-tam.

— În primul rând aş vrea să lămurim un detaliu, începu Niémans. De ce aţi asistat la autopsia lui Jürgen? Cine v-a solicitat acest lucru?

Schüller plescăi din buze. Rezemat de masă într-un cot, cu berea în cealaltă mână, părea ieşit dintr-un tablou al lui Bruegel cel Bătrân.

— Franz mi-a cerut să asist.

— Cine?

— Unchiul lui Jürgen şi al Laurei, fratele tatălui lor, îl lămuri Ivana.

Schüller făcu un gest cu berea din mână către roşcată, în semn de confirmare a spuselor ei.

— Unchiul lui Jürgen şi-al Laurei a dorit ca eu să-mi redactez propriul raport asupra autopsiei. Procurorul din Colmar a acceptat chiar să-l ia în considerare, ca document oficial.

— Franz n-avea încredere în legistul francez?

Schüller ridică din umeri.

— Suspiciunea cred că e ereditară în familia Geyersberg. Din principiu, pentru ei toată lumea e suspectă…

— În raportul scris de dumneavoastră aţi afirmat că nu aveţi nicio certitudine în privinţa cauzei decesului.

Schüller sorbi prelung din bere şi se strâmbă.

— Având în vedere decapitarea, e imposibil să fii sigur de ceva.

— Şi totuşi, credeţi că i-a fost tăiată beregata?

— Fără îndoială, rosti el, cu glas stins. Bietul băiat…

Părea să trăiască din nou coşmarul autopsiei şi astfel să se reconecteze la martiriul la care fusese supus Jürgen.

— Un lucru e sigur, reluă el. Asasinul i-a tăiat capul folosindu-se de un cuţit. N-aş putea să jur că a fost un anumit model, dar aş pune pariu c-a fost un cuţit de vânătoare. Gâtul poartă urmele loviturilor lamei. N-a fost vorba nici de vreun fierăstrău şi nici de vreun alt fel de aparat de tăiat.

Ivana îşi scosese un carneţel şi nota în grabă spusele doctorului. Pentru a-şi spori eficacitatea, învăţase o tehnică pe cale de dispariţie: stenografia.

— Ucigaşul i-a despicat abdomenul şi a prelevat o serie de organe. De ce credeţi c-a făcut-o?

Schüller se ridică şi îşi luă încă o bere din frigider. O propti de

marginea mesei, lovi cu pumnul şi îi scoase capacul, apoi se aşeză la loc.

— Bănuiesc c-a făcut-o din reflex, e un gest de vânător. După vânarea unui animal, burta îi e despicată pentru a elibera gazele şi a evita umflarea organelor interne.

— Mutilarea anusului are de-a face tot cu vânătoarea?

— Bineînţeles. Se scot măruntaiele printr-o incizie verticală practicată pe abdomen, dar organele genitale sunt extrase prin anus, pentru a nu risca contaminarea cărnii cu urină şi fecale.

Tânăra aruncă o privire furioasă spre mentorul ei. Niémans ştiuse de la bun început acest detaliu şi nu i-l împărtăşise.

— Aşadar, ucigaşul e pasionat de vânătoare? reluă ea, cu creionul în mână.

— Da, şi încă de un anumit tip de vânătoare: *pirsch* {3}.

— Ce anume?

— Vânătoarea la dibuit, îi răspunse Niémans.

Schüller încuviinţă, zâmbind.

— Pe aici se practică vânătoarea aşa cum o ştie toată lumea, doar cu puşca în mână, dar şi cea pe care cu toţii o detestă, cea cu hăitaşi. Pe lângă acestea, mai e şi un alt tip de vânătoare, numit *pirsch*…

Îşi coborî glasul, de parcă ar fi urmat să împărtăşească o mare taină:

— Pânda, tăcută şi singuratică. Să te apropii de pradă cât mai mult cu putinţă şi, în clipa fatidică, să decizi dacă aceasta merită sau nu să moară…

— Nu înţeleg.

— În acest caz, vânatul e un exemplar masculin, perfect sănătos. Un „mascul înarmat", cum se spune, cu colţi lungi dacă e vorba de un mistreţ, cu coarne mari dacă e vorba de un cerb. Ceea ce contează e apropierea. Îndrăzneala de a te afla la doar câţiva paşi de un adversar pe măsura ta…

— Şi ce se întâmplă în momentul acela? Prada e lăsată să scape?

Schüller izbucni în râs.

— Se vede că nu aţi fost niciodată la vânătoare! În momentul acela, vânatul trebuie răpus cu un singur glonte, tras după nişte reguli foarte stricte. Este ceea ce se numeşte o „lovitură curată".

— Dar Jürgen nu a fost ucis cu un glonte, observă Niémans.

— Nu, într-adevăr. Ucigaşul a fost inspirat de *pirsch,* dar s-a folosit de o armă tradiţională pentru a ucide, o armă albă.

— Jürgen von Geyersberg avea o crenguţă de stejar între dinţi. E şi aceasta o tradiţie, nu-i aşa?

De data asta, Schüller închină berea în direcţia lui Niémans: aprecia faptul că avea de-a face cu un cunoscător.

— Exact. Atunci când vânatul e ucis, i se oferă, la fel ca în cazul condamnaţilor la moarte, o ultimă masă. În general, crenguţa e înmuiată în sângele prăzii, înainte de a-i fi vârâtă în gură. Unii vânători beau ei înşişi din sângele vânatului…

— Sunteţi şi dumneavoastră amator de astfel de distracţii rafinate? întrebă Ivana, pe un ton provocator.

Schüller nu păru deloc deranjat de tonul agresiv al poliţistei. Aruncă o privire lungă spre Niémans, părând a întreba: „De ce aţi mai adus-o pe puştoaica asta aici?”

— Nu. N-am destulă răbdare pentru aşa ceva. Sunt mai degrabă genul care urmăreşte vânatul cu ajutorul unui câine. Aş spune chiar că sunt specialist în rasele de câini de vânătoare! adăugă el, gesticulând din nou cu sticla de bere.

Ivana mâzgăli ceva în carneţel, apoi ridică privirea. *Să-l lăsăm să se desfăşoare*…

— Potrivit raportului dumneavoastră, continuă ea, asasinul nu doar a extras organele interne, ci a subtilizat o parte dintre acestea: măruntaiele, esofagul, stomacul…

— Nu le-a subtilizat, ci le-a îngropat. E o altă regulă a *pirsch*-ului.

— De ce?

— În primul rând, respectivele organe nu pot fi mâncate. Dar, mai ales, sunt organe care provin dintr-o zonă tabu.

Medicul îşi reluă tonul conspirativ:

— Pântecele e sursa profundă a căldurii animalului, acolo se află sângele său negru, esenţa firii sale sălbatice…

— Dar în cazul de faţă nu avem certitudinea că a îngropat aceste organe.

— Ba da, cum să nu?

— De unde aveţi această certitudine?

Schüller nu-şi ascunse deloc uimirea.

— Dar… organele au fost găsite, la o oarecare distanţă de cadavru! Nu înţeleg, colegii dumneavoastră francezi nu v-au informat?

Ivana şi Niémans schimbară în fugă o privire: jandarmii le făcuseră pocinogul. Sau poate, de-a dreptul, uitaseră să îi anunţe.

Poliţista, dornică să nu zăbovească prea mult asupra „neregulilor interne ale poliţiei franceze”, se grăbi să pună o altă întrebare:

— În ritualul *pirsch* se obişnuieşte şi să se taie capul prăzii vânate?

— Da, dar numai dacă se doreşte păstrarea unui trofeu. Procedura de decapitare se numeşte „masacru”.

Niémans zări un început de zâmbet în colţul gurii Ivanei: termenul i se părea potrivit.

— Credeţi că asasinul avea cunoştinţe avansate de anatomie? întrebă el. Am putea avea de-a face cu un măcelar? Sau poate un chirurg?

— Cred că ar fi de-ajuns să fie un vânător. Un tip care îşi cunoaşte meseria. Şi am să vă dau un alt exemplu în acest sens: pentru a extrage măruntaiele, individul a tăiat coastele până sub stern, exact aşa cum ar proceda un vânător profesionist în pădure, după uciderea prăzii.

Poliţistul se gândi la Jürgen von Geyersberg. Nu cunoştea toate detaliile, dar putea să îşi închipuie cum se desfăşurase tinereţea şi pregătirea junelui moştenitor. Şcoli de elită, sporturi pe măsură, vacanţe de lux… Nimic, absolut nimic nu îl predestina pentru o astfel de moarte, asemeni unui mistreţ oarecare.

Oare ce încerca să comunice ucigaşul?

— Vă mulţumesc domnule profesor, asta e tot, cel puţin deocamdată.

— Deocamdată?

Niémans încuviinţă din cap, în semn de mulţumire.

— Vom citi cu atenţie raportul dumneavoastră de autopsie şi vă vom contacta ulterior, dacă mai avem întrebări.

— Şi ceea ce v-am spus azi? Nu trebuie să semnez o depoziţie?

— Cele discutate azi vor rămâne *off the record.*

Ivana strâmbă din nas la auzul sintagmei-clişeu a tagmei jurnaliştilor. Percepu însă, fără putinţă de îndoială, mesajul subliminal al spuselor lui Niémans: la şase sute de kilometri de Paris, dincolo de graniţele Franţei, n-avea niciun rost să se lege la cap cu hârţogăria birocratică.

Niémans era hotărât să se lase condus doar de instinct, fără să lase vreo urmă. N-avea de gând să citească raportul lui Schüller, scris fără îndoială în germană. În schimb, intenţiona să îşi rezerve dreptul de a-l consulta pe profesor: era vânător şi, în această calitate, poseda o experienţă enormă.

Căci Niémans îşi bătuse în cuie ideea de bază pentru acest caz: ucigaşul pe care îl căutau era un practicant al *pirsch*-ului.

6.

— Data viitoare când mai ai anumite informaţii, ar fi frumos din partea ta să mi le împărtăşeşti şi mie înainte de a lua la întrebări un martor, se răsti Ivana în timp ce traversau curtea centrului de cercetări.

— Calmează-te, a fost doar o intuiţie.

— Ştii foarte bine la ce mă refer. Nu-mi place să pic de proastă.

Ivana nu fusese deloc încântată să asiste fără replică la discuţia dintre doi masculi cu privire la arta şi deprinderea de a ucide nişte animale lipsite de apărare.

Se înşela însă: Niémans era departe de a fi un expert; nu vâna nici măcar ocazional. Avea însă o serie de noţiuni despre vânătoare, adunate pe parcursul îndelungatei sale cariere în domeniul armelor.

— Va trebui să luăm legătura cu jandarmii, spuse el în timp ce ieşeau pe poarta comunităţii.

— N-are niciun rost, nu vezi că ne dau cu flit?

— Cred că e chiar mai rău de-atât: am impresia că ne-au ignorat cu bună ştiinţă.

În timp ce se apropiau de maşină, micuţa slavă îşi scoase telefonul mobil. Era în jurul orei cinci după-amiaza şi ziua îşi începuse deja spectacolul final; cerul căpătase o nuanţă gălbuie, ca de sulf.

— Să sperăm că poliţiştii germani se vor dovedi mai cooperanţi, spuse ea, strecurându-se în maşină, la locul ei.

N-aş băga mâna-n foc pentru asta… Această primă parte a anchetei nu începuse prea bine. Un miliardar tânăr, sacrificat ca un cerb. O investigaţie pe teren străin. Nişte jandarmi care, fără îndoială, erau convinşi că-şi făcuseră deja toată treaba. Cât despre teutoni, cu siguranţă nu aşteptaseră sosirea celor doi francezi, cu sfaturile lor, pentru a-şi face datoria.

Poliţistul închise ochii. Undeva spre culmi, păsările făceau o larmă infernală. Migratoare întârziate…

În clipa în care deschise ochii, un stol de zburătoare minuscule se împrăştiară pe cer, precum pulberea la gura unui tun după o salvă.

Niémans se dezmetici din scurtul răgaz de absenţă din realitate şi urcă, la rândul lui, în maşină.

— Ce faci acolo? întrebă el, instalându-se la volan.

— Le scriu, totuşi, jandarmilor. Avem nevoie de dosarul complet.

— Să fii politicoasă.

— Sunt, întotdeauna. Doar mă ştii.

— Şi? Ce facem mai departe? întrebă el, demarând.

— Trecem la lucrurile serioase, îi răspunse Ivana, în timp ce-şi conecta telefonul la o aplicaţie de geolocalizare. Ne vom întâlni cu Laura von Geyersberg, sora lui Jürgen. Locuieşte într-o vilă aflată la numai câţiva kilometri aici. Când ieşim de pe drumeag, ia-o la dreapta.

Trecură din nou pe lângă lacul Titisee. Oglinda apei era acum întunecată, ca un zăcământ de cărbuni de suprafaţă, sau poate o baltă de păcură. Un material rece şi negru, menit arderii într-o bolgie dantescă.

Ivana deschise geamul şi îşi aprinse o ţigară; avea o înţelegere cu Niémans: putea să fumeze câtă vreme cobora geamul. Niémans simţea că o ia razna la gândul că scaunele tapiţate cu piele s-ar fi putut impregna cu mirosul de tutun rece, sau că ea ar fi putut să-i ardă din greşeală bordul acoperit cu furnir de nuc, dar refuza să o împiedice pe fată să-şi satisfacă unicul viciu. Îi repugna societatea contemporană, atât de grăbită să interzică orice, în numele unui „mai bine" iluzoriu. Refuza cu încăpăţânare să contribuie la această dictatură în stare larvară, mai rea ca oricare alta: dictatura facerii de bine cu orice preţ.

Conducând, privea cu coada ochiului la micuţa sa colegă: Ivana trăgea din ţigară ca dintr-o mască de oxigen. Încă un paradox al tinerei domnişoare. Pe de o parte, era adepta a tot ce era sănătos: era vegană, practica yoga, folosea numai cosmetice bio… Pe de altă parte, îşi bătea joc de propria sănătate cu o încăpăţânare demnă de-o cauză mai bună: fuma cu patima unui condamnat la moarte şi renunţase la droguri şi la alcool doar ca să evite, în ultima clipă, supradoza şi coma alcoolică. Era mereu foarte vocală cu privire la protejarea naturii şi mereu îngrijorată de viitorul planetei, dar nu pusese niciodată piciorul la ţară şi se simţea bine doar în zonele urbane, umplându-şi plămânii cu dioxid de carbon.

— Câţi ani spuneai că are contesa? întrebă el.

— Treizeci şi doi, cu doi ani mai puţin decât Jürgen. La moartea părinţilor, cei doi au moştenit conducerea grupului VG. De-acum, Laura va trebui să se descurce de una singură.

— Cum au murit părinţii?

Ivana îşi scosese iPad-ul.

— Mama s-a sinucis în 2012, tatăl a murit de cancer, în 2014.

— Și n-a mai fost niciun alt pretendent la moștenire?

— Generația precedentă a fost alcătuită din trei frați: Ferdinand, tatăl lui Jürgen și al Laurei, fratele său Herbert, mort prematur, după ce i se născuseră doi băieți, și Franz, despre care am mai discutat, care e încă în viață, dar n-a avut niciodată copii.

— E oare cu putință ca acesta din urmă să fi vrut să preia frâiele grupului, eliminându-l pe nepot?

— Habar n-am. Va trebui să îi verificăm alibiul.

— Dar verișorii lui Jürgen, copiii lui Herbert?

— La fel. Dar acționarii grupului au avut dintotdeauna încredere în Jürgen și Laura, iar rezultatele obținute de VG sub conducerea lor sunt excelente. Nu ar exista niciun motiv pentru ca ei să-și dorească înlocuirea lui Jürgen cu un alt Geyersberg.

— Crezi că ar fi fost posibilă existența unei rivalități între frate și soră?

— E de cercetat. Dar ar mai fi o posibilitate, aceea ca Laura să fie următoarea pe lista criminalului…

De-o parte și de cealaltă a drumului, nimic nu întrerupea masa compactă a brazilor. Nici urmă de stâlpi de electricitate sau indicatoare rutiere. Pădurea părea a fi înghițit orice urmă de civilizație.

— Mai avem mult?

— Suntem deja pe teritoriul familiei Geyersberg.

Auzind asta, Niémans avu, brusc, revelația dimensiunii averii acestei familii, care stăpânea, se pare, mii de hectare din Pădurea Neagră. Familia Geyersberg era cea care eliminase, cu bună știință, orice urmă de civilizație de pe domeniul lor seniorial, pentru a respira în voie și pentru a putea vâna după bunul lor plac.

Polițistul se concentră asupra propriilor gânduri. Când se afla la volan, își simțea neuronii stimulați într-un mod aparte. Primele informații aflate despre circumstanțele în care fusese comisă crima nu-i dădeau pace, născând în mintea sa felurite teorii contradictorii. O ipoteză ar fi fost aceea că ucigașul era un practicant al *pirsch*-ului și că, în ochii acestuia, a sacrifica un om așa cum ar fi procedat cu un cerb sau un mistreț era un fel de omagiu, un act de o frumusețe aparte.

Pe de altă parte, la fel de plauzibilă era și ipoteza contrară: asasinul ura din adâncul ființei sale *pirsch*-ul, iar reproducerea acestui mod de acțiune era o expresie a urii sale, sau, poate, o modalitate de a se răzbuna… pentru ce? Un accident de vânătoare?

— Încetineşte! îi ceru răstit Ivana. Vom intra în parcul proprietăţii.

Exact în clipa aceea, pe drum îşi făcură apariţia doi paznici. Ciudat, nu exista o poartă de intrare, iar trecerea pe spaţiul proprietăţii nu era semnalată în vreun fel anume. Drumul acesta asfaltat aparţinea însă familiei Geyersberg şi destinaţia lor nu putea fi decât una singură: castelul contesei.

Cu oarecare întârziere, Niémans observă că frunzişul arborilor din jur era aici mai des şi mai întunecat, astfel încât locul îşi merita pe deplin numele: Pădurea Neagră.

Ivana coborî din maşină şi conversă în limba germană cu cei doi paznici. Lăsându-se în voia propriilor prejudecăţi, Niémans îşi spuse că fetei, care era de origine croată, îi fusese mai la îndemână să deprindă această limbă. O prejudecată neîntemeiată: fata nu vorbea o iotă din limba tatălui ei, iar germana nu avea, de fapt, nicio legătură cu limbile slave.

Ivana reveni la locul său şi-i făcu semn să pornească. Conduse înainte, încă vreo zece minute în timp ce pădurea părea să nu se mai sfârşească. Deodată însă, în faţa lor se deschise un luminiş uriaş, asemenea unuia dintre acele cercuri misterioase din lanuri, despre care se spune că ar fi urmele unor farfurii zburătoare. Suprafaţa expusă razelor soarelui era aşternută cu o peluză atent îngrijită, ca o mochetă impecabilă; părea că o civilizaţie necunoscută, venită de nu se ştie unde, îşi impusese prezenţa aici, în inima pădurii, fără a cere cuiva permisiunea.

În capătul opus al acestui uriaş luminiş, Niémans zări reşedinţa Laurei von Geyersberg. Nu era, aşa cum se aşteptase, un castel impunător, ci o vilă modernă, datând cel mai probabil de la începutul secolului douăzeci. Un paralelipiped mare de sticlă, ce strălucea asemenea unui cristal în lumina ultimelor raze de soare.

Poliţistul iubea arhitectura, deşi nu se pricepea foarte bine la ea. Îşi cumpărase o hală dezafectată la Cachan, luând un credit pe douăzeci de ani, doar pentru a dispune de o suprafaţă cât mai mare, fără pereţi despărţitori, pe care arhitectul Mies van der Rohe le numise „spaţii libere”.

Găsiră un loc de parcare la câţiva metri de vilă, lângă un vehicul de teren negru, aflat într-o stare nu tocmai strălucită. Niémans recunoscu aici snobismul celor bogaţi, care conduceau nişte rable sau

purtau pulovere găurite tocmai fiindcă puteau să-şi permită absolut orice.

Coborând din Volvo, Niémans măsură din priviri clădirea. Dincolo de pereţii de sticlă de la primul etaj se vedeau doar draperiile albe; fără îndoială, acolo se aflau dormitoarele. Parterul însă era pe deplin transparent: suprafeţele lucitoare de sticlă erau aici încadrate de o structură de culoarea oţelului ruginit, o nuanţă apropiată de cea a sângelui coagulat.

Cel mai izbitor aspect era însă felul în care clădirea părea să se sprijine pe fondul compact al pădurii de dincolo de ea. Brazii umpleau golurile, iar sclipirile reflectate din pereţii de sticlă iluminau coroanele acestora. Între clădire şi zidul viu al pădurii părea a se fi petrecut o fuziune integratoare. Această casă nu era o locuinţă, ci rezultatul unei splendide simbioze.

Fără să vrea, lui Niémans îi scăpă un fluierat admirativ.

— Păstrează-ţi uimirea pentru când o s-o cunoşti pe stăpâna casei, spuse sec Ivana.

7.

Ivana ştia că lui Niémans avea să-i fie pe plac contesa.

Umbla vorba că pe veteranul poliţiei judiciare nu-l interesau deloc femeile. Adevărul era însă tocmai pe dos: Niémans era fascinat de ele, dar nu reuşise niciodată să se simtă suficient de în largul său, lucru care însă, de obicei, odată cu vârsta, îi permitea unui bărbat să facă faţă adversarului de sex opus. Taica Niémans era, în realitate, un tip destul de încuiat.

Ca toţi masculii bătrâni, se simţea paralizat în prezenţa femeilor, a căror forţă interioară era cu totul diferită de a sa; se temea de ele aşa cum un boxer se teme de imprevizibilitatea loviturilor unui adversar stângaci. Cu siguranţă, acest handicap al comisarului n-avea să îi fie deloc de ajutor în faţa contesei.

Ivana găsise destule articole în presa mondenă care o aveau drept subiect pe Laura von Geyersberg. Laura, la baluri de caritate, înveşmântată în rochii lungi, din materiale scumpe. Laura, aşezată în primul rând la cele mai sofisticate prezentări de modă. Laura călare pe un cal alb, în costum de vânătoare, cu cascheta pe cap, fugărind vânatul…

Când mai avea oare timp să conducă imperiul? Cu toate acestea,

nu încăpea nicio îndoială în privinţa capacităţii ei manageriale: ceea ce făcea, conducând cu o mână de fier afacerea familiei, alături de fratele său, era cât se poate de eficient. Toate articolele erau în deplin acord: din momentul în care conducerea grupului VG, companie de top pe piaţa germană a industriei automobilului, fusese preluată de Jürgen şi Laura von Geyersberg, rezultatele anuale ale acesteia se aflaseră într-un progres continuu, spre marea mulţumire a acţionarilor, bună parte dintre aceştia fiind rude ale celor doi fraţi. Din acest punct de vedere, eliminarea lui Jürgen părea lipsită de sens, ca şi cum ar fi omorât găina cu ouă de aur.

Urcară cele câteva trepte, de-a lungul faţadei clădirii. Ivana nu ştia o iotă despre arhitectură, dar era capabilă să recunoască, instinctiv, o reuşită în acest domeniu. Acest imens acvariu chiar arăta trăsnet.

Niémans apăsă pe butonul soneriei şi, din reflex, îşi aranjă haina şi ochelarii, încremenind apoi în aşteptare. Ivana rămăsese la câţiva paşi mai în spate şi se bâţâia de pe un picior pe altul, incapabilă să rămână nemişcată. Avea emoţii. Contesa era frumoasă – fotografiile demonstrau asta –, bogată şi deşteaptă. Pe scurt, absolut tot ceea ce ea însăşi nu se considera a fi, chiar dacă, în zilele ei bune, s-ar fi găsit destui care s-o găsească drăguţă sau chiar fermecătoare.

Cea care deschise uşa fu însăşi Laura von Geyersberg.

Versiunea în carne şi oase era mult peste cea reprodusă în paginile revistelor tipărite pe hârtie lucioasă. Acea creatură somptuoasă şi arogantă din fotografii nu avea nimic în comun cu femeia zâmbitoare care-şi făcuse apariţia în prag. Era aproape la fel de înaltă ca Niémans, iar pe umeri i se revărsau buclele negre ale unei coame bogate. Trupul subţire părea făcut pentru a se strecura în cele mai elegante veşminte, fie că era vorba de rochiile unor designeri de top, aşa cum apărea prin reviste, fie că purta doar o pereche de blugi strâmţi, un pulover şi balerini, ca acum.

Studierea detaliilor dură doar o clipă, dar femeile n-au niciodată nevoie de mai mult timp pentru a evalua punctele forte ale celor prezenţi. Laura von Geyersberg avea un gât lung, precum Uma Thurman, sprâncenele frumos arcuite şi ochi întunecaţi şi, paradoxal, ciudat de strălucitori. Nasul drept şi fin şi buzele de o senzualitate discretă completau acest portret exemplar. Cu toate acestea, magnifica apariţie cu freza flamboaiantă ca-n anii optzeci emana un soi de modestie intrinsecă.

Fără machiaj sau bijuterii, Laura nu era, în mod vădit, într-una dintre zilele ei bune. Era trasă la faţă şi avea cearcăne. Dar toate acestea nu reuşeau decât să îi sporească frumuseţea; era asemenea acelor atleţi al căror corp nu e niciodată mai frumos decât atunci când sunt în culmea efortului, în condiţii de adversitate absolută.

— Bună seara, rosti ea, întinzându-şi mâna albă, cu încheietura fină. Sunt Laura von Geyersberg.

— Comandant Pierre Niémans, se prezentă vizitatorul, parcă prea sigur pe sine, de parcă şi-ar fi repetat îndelung replicile în faţa oglinzii. Colega mea, locotenent Ivana Bogdanović.

Ivana fu cât pe ce să facă o plecăciune. În acea clipă, se simţea aproximativ la fel de seducătoare precum un gândac ieşit de sub chiuveta din bucătărie.

— Eu v-am telefonat după amiază, mormăi ea, de parcă ar fiţ mut morţiş să demonstreze că până şi gândacii au dreptul la cuvânt.

Nu reuşea să-şi desprindă privirea de pletele bogate ale Laurei: o privelişte de-a dreptul sfâşietoare pentru Ivana, care avusese dintotdeauna impresia că părul ei avea extensii făcute dintr-o mătură veche.

Laura îşi vârî mâinile în buzunare şi îi privi pe rând.

— Nu prea am înţeles ce vreţi de la mine, spuse ea pe un ton blând, într-o franceză lipsită de orice urmă de accent. Jandarmii m-au interogat deja…

Niémans se înclină, ţeapăn ca un soldat în postul de santinelă.

— Ei bine… În lipsa unor progrese rapide în rezolvarea cazului, am fost chemaţi noi, ca întăriri…

Laura se dădu la o parte, făcându-le loc să intre. Încăperea în care păşiră era vastă şi nu părea să aibă nimic care să susţină plafonul: nicio coloană, niciun zid de portanţă. Întregul spaţiu era scăldat într-o lumină cu tente chihlimbarii.

La prima vedere, tot acest spaţiu părea gol. La o cercetare mai atentă, privitorul putea să descopere câteva elemente: un cufăr, un pian mare cu coadă, o canapea; tendinţa oricărui nou-venit era de a le ignora, căci privirea îi era atrasă de un şemineu suspendat, ce amintea de un periscop aşezat invers. De jur-împrejur, dincolo de pereţii de sticlă, brazii în nuanţe de verde şi brun păreau străjerii neclintiţi ai acestui palat de cleştar.

— Bun venit în Vila de Sticlă! rosti Laura. Străbunicul meu era un

mare admirator al stilului Bauhaus. A construit această casă în anii treizeci. Ador locul ăsta!

— Cine a fost arhitectul?

— Un discipol al lui Ludwig Mies van der Rohe, prieten al familiei. În anumite privinţe, era chiar mai avangardist decât maestrul său, care a conceput casa Farnsworth sau Crown Hall abia în anii cincizeci…

Femeia pronunţa toate aceste nume de parcă ar fi fost vorba de referinţe banale. Ivana abia dacă înţelesese numele arhitectului.

Contesa se îndreptă spre „colţul-salon", format dintr-o canapea de culoare ocru şi câteva taburete cu şezutul alcătuit din benzi întreţesute de piele, aşezate pe un covor de blană.

— Jürgen locuia tot aici? întrebă Niémans, luând-o pe urmele ei.

Contesa se întoarse. Nu-şi scosese mâinile din buzunare, iar atitudinea aceasta îi dădea o înfăţişare de puştoaică.

— Nu. De ce? Jürgen avea casa lui, la Freiburg.

Cu o ridicare a bărbiei, le arătă celor doi poliţişti taburetele: nu era o invitaţie, ci mai degrabă un ordin. Cei doi se supuseră fără să crâcnească.

— Ce vreţi să ştiţi de la mine? întrebă contesa, aşezându-se în faţa lor, la mijlocul canapelei.

Îşi luase o poziţie studiată, cu mâinile cuprinse între coapse şi umerii înălţaţi, de parcă ar fi cuprins-o frigul pe neaşteptate.

Ivana îi privea ochii negri, ce păreau gata să fie inundaţi de lacrimi. Privirea femeii avea o profunzime lichidă, distantă şi dătătoare de ameţeală; a o privi în ochi era întrucâtva echivalent cu a privi bolta înstelată, cu detaliile-i minuscule şi, totuşi, atât de îndepărtată şi inaccesibilă.

O privire spre Niémans fu de-ajuns pentru a-i confirma Ivanei intuiţia: acesta părea deja pierdut în acea Cale Lactee.

8.

— Ne pare rău că suntem nevoiţi să vă răscolim din nou aceste amintiri dureroase… începu Niémans, cu o blândeţe ce nu-i era deloc caracteristică.

Era pentru întâia oară când aveau să ducă la capăt un interogatoriu împreună, iar Ivana nu se aşteptase la atâtea precauţii din partea lui Niémans. Să-l fi înmuiat vârsta? Sau se topise ca untul în tigaie în faţa frumoasei contese?

În loc de răspuns, Laura von Geyersberg se mulţumi să facă un gest vag cu mâna, a cărui semnificaţie era, însă, limpede: „Dă-i drumul, bătrâne…”

— Când l-aţi văzut ultima oară pe Jürgen?

— La fel ca toată lumea, sâmbătă la amiază. La pavilionul nostru de vânătoare avea loc un prânz pentru invitaţii noştri. Jürgen a trecut pe-acolo, în fugă. Detesta genul ăsta de evenimente.

— Vă referiţi la vânătoarea cu câini? întrebă Ivana.

— Nu, mă refeream la toate mondenităţile care precedă vânătoarea propriu-zisă. Nici eu nu mă omor după ele, dar ţin de o tradiţie care ne permite să păstrăm legături apropiate cu partenerii noştri comerciali şi cu notabilităţile din regiune…

Niémans vorbi din nou:

— Iar ulterior n-aţi mai avut nicio veste de la Jürgen?

— Niciuna.

— Nici vreun apel sau mesaj?

Laura von Geyersberg zâmbi scurt, sau mai degrabă îşi strâmbă niţel colţul gurii:

— De ce mă întrebaţi? Cunoaşteţi deja răspunsul, nu-i aşa?

— Întocmai. Ultimul său apel telefonic v-a fost adresat.

— Aşa e. M-a sunat sâmbătă după-amiază, în jurul orei 15.

— Ce v-a spus?

— Nimic special. Voia să ştie dacă totul era în ordine cu invitaţii. Mi-a promis că avea să treacă pe la pavilion la ora cinei.

— Nu v-a îngrijorat absenţa lui?

Laura îşi scoase mâinile dintre coapse şi le desfăcu, asemenea unor frunze de lotus.

— Jürgen avea obiceiul să mai dispară… Dar niciodată pentru mai mult de douăzeci şi patru de ore. De altfel, ştiam că avea să fie prezent la vânătoare, a doua zi dimineaţa. N-ar fi ratat partida pentru nimic în lume.

Ivana realiză că-şi bâţâia piciorul drept, semn limpede de nervozitate. De foarte multă vreme, lupta din răsputeri să scape de complexele cauzate de originea sa modestă, dintr-o periferie mizeră. Era asemenea unei răni nevindecate, o rană adâncă, infectată odată cu trecerea timpului şi dătătoare de cangrene: furia, ura, ruşinea…

— Şi totuşi, duminică dimineaţa nu şi-a făcut apariţia… rosti ea, pe un ton aproape sadic.

Laura îşi ridică privirea spre tavan şi răspunse detaşat, de parcă s-ar fi teleportat într-un alt univers, cel al viselor şi dorinţelor sale.

— Mi-am spus că, probabil, avea să apară în pădure. Lui Jürgen îi plăceau surprizele… continuă ea, cu voce scăzută.

Niémans preluă iniţiativa, de parcă ar fi decis să pună capăt melancoliei ce o cuprinsese pe contesă, dar şi pentru a o împiedica pe Ivana să devină mai agresivă:

— Ce îmi puteţi spune despre viaţa lui particulară? Avea vreo relaţie?

Laura luă un pachet de ţigări şi îi servi pe vizitatori. Niémans refuză. Ivana, luată prin surprindere atât de gest în sine, cât şi de faptul că fumatul era permis într-o astfel de clădire, acceptă.

Cele două femei îşi aprinseră ţigările fără grabă, devenite dintr-odată complice. Pe dată, Ivana îşi revizui părerea iniţială: contesa nu era chiar atât de arogantă… şi nici ea, Ivana, nu era chiar de lepădat.

Ivana îşi reluă locul şi vreme de câteva clipe savură aroma tutunului. Deodată, avu impresia că vasta încăpere semăna cu o biserică armenească, cu piesele de mobilier răzleţe ce păreau că strălucesc precum nişte icoane şi cu volutele de fum ce ţineau loc de tămâie.

— Probabil v-au fost pomenite înclinaţiile sale mai… exotice, rosti într-un târziu Laura. Dar sunt convinsă că Jürgen n-a fost decapitat fiindcă frecventa localurile preferate de sado-masochişti…

— Ar fi putut întâlni acolo pe cine nu trebuia.

— Nu. În ciuda a tot ce v-aţi putea imagina, acela e un mediu inofensiv.

Niémans nu se obosi să încuviinţeze.

— Frecventaţi şi dumneavoastră aceste cercuri?

— Poftim?

— Mă refer la mediul sado-masochist.

Laura zâmbi, un zâmbet adevărat de astă dată; era sincer amuzată de întrebarea lui Niémans. Cu fiecare minut care trecea, pe măsură ce această extraordinară fiinţă se apropia de ei, aveau ocazia să descopere nu o femeie arogantă şi inaccesibilă, ci, dimpotrivă, o personalitate cât se poate de umană, de caldă, posesoare a unei însuşiri greu de descris, contrară statutului şi educaţiei pe care o primise. Şi, dacă acest lucru mai era posibil, acea însuşire îi sporea considerabil farmecul.

— Se vede că nu sunteţi din partea locului, replică ea.

— Cum așa?

— Fiindcă nimeni nu mi-a mai vorbit atât de pe șleau de… De foarte multă vreme.

Niémans se înclină, în semn că-și cere iertare, deși era destul de dificil să-și exprime regretul fiind așezat.

— Îmi cer scuze, am exagerat poate…

— Nu e nicio problemă. Nu, nu frecventez genul acela de cluburi. Gusturile mele sunt… mai clasice, ca să zic așa. Fratele meu obișnuia să-mi spună că sunt o mic-burgheză.

Ivana prinse din nou glas; țigara o făcuse să capete din nou curaj, simțindu-se mai relaxată:

— Jürgen avea dușmani?

Laura von Geyersberg se ridică și făcu câțiva pași în jurul canapelei. Dincolo de ea, prin peretele de sticlă, coniferele se cufundau, încetul cu încetul, în întuneric.

— Familia noastră are o avere de aproximativ zece miliarde de dolari. O asemenea sumă trezește invidii, provoacă rivalități și tot soiul de izbucniri agresive…

Niémans și Ivana schimbară o privire; amândoi se simțeau ridicoli, așa cum stăteau așezați pe taburetele cu benzi de piele.

Ivana se hotărî să se ridice. Întrebă:

— Ați primit amenințări?

— Dimpotrivă. Toată lumea e mereu numai zâmbete când e în preajma noastră. Tata obișnuia să spună: „Cu asemenea prieteni, cui îi mai trebuie dușmani?”

— Vă simțiți în pericol?

— Ar trebui?

Fu rândul lui Niémans să se ridice; parcă erau într-un balet cu o coregrafie complexă.

— Nici dumneavoastră și nici Jürgen nu aveți copii, spuse el. Dacă vi s-ar întâmpla ceva, cine v-ar moșteni?

— Averea noastră ar fi împărțită între ceilalți membri ai familiei; cea mai mare parte ar ajunge la verii noștri primari, Udo și Max.

În acel moment, Ivana simți mirosul parfumului Laurei: o aromă simplă, naturală, cu un accent vegetal blând, feeric.

— Credeți că aceștia v-ar putea dori moartea? întrebă cu brutalitate

Ivana, de parcă și-ar fi imaginat că astfel putea alunga magia în

care o învăluise parfumul interlocutoarei sale.

Laura îi aruncă o privire scurtă, peste umăr, zâmbind, amuzată de naivitatea întrebării.

— Categoric nu. Sunt aproape la fel de bogaţi ca noi şi nu se gândesc decât la femei şi la vânătoare.

— Au participat şi ei la vânătoarea din acest weekend?

— Bineînţeles. Vă repet însă, puteţi să-i daţi uitării. Sunt cu totul inofensivi. Mă rog, dacă nu cumva aveţi douăzeci şi cinci de ani şi un fund mişto…

Ivana se retrase, pasându-i ştafeta lui Niémans, care se afla acum faţă în faţă cu contesa.

— Dacă tot aţi pomenit de vânătoare… începu el, pe un ton grav. Ce părere aveţi despre felul în care a fost găsit cadavrul fratelui dumneavoastră?

Privirea Laurei se schimbă radical, pierzând orice urmă de amuzament sau ironie. Şi totuşi, locul acestora nu fu luat de tristeţe, ci de expresia unei furii reci, mai îngheţată decât miezul calotei polare.

— O imitaţie sordidă a *pirsch*-ului…

— Vedeţi vreun motiv pentru această punere în scenă?

Laura îl ocoli pe Niémans şi se îndreptă spre peretele de sticlă al faţadei, întorcându-le spatele.

— Pasiunea pentru vânătoare a familiei noastre e binecunoscută. Am făcut multe pentru promovarea acesteia în regiune. Ar putea fi vorba de o provocare.

Niémans i se alătură, lângă peretele de sticlă. Ivana rămase pe loc, mai la o parte. Trioul se transformase de-acum într-un duo.

— Vânaţi şi dumneavoastră? întrebă el.

— Am vânat şi eu mult, în copilărie, împreună cu fratele meu. Acum însă, din păcate, nu mai am timp pentru aşa ceva.

— Participaţi doar la vânătoarea din Alsacia.

— Exact asta voiam să spun: organizăm vânători cu gonaşi în Franţa şi, ocazional, vânători la pândă pe terenurile noastre din Germania, dar acestea sunt mai degrabă reuniuni mondene. Nu seamănă de niciun fel cu ceea ce simţeam atunci când vânam împreună cu Jürgen, în adolescenţă…

Parcă pentru a accentua şi mai mult cuvintele gazdei, Ivana reperă chiar în acel moment un rastel cu arme fixat pe un perete de piatră, la intrarea pe un coridor lateral: iată, exista o parte a casei care

nu avea pereţii de sticlă.

Ivana nu ştia nimic despre balistică, dar, chiar şi aşa, era capabilă să-şi dea seama că armele din rastel erau tot ce putea fi mai bun în categoriile lor. Fără îndoială, valoarea fiecărei piese era inestimabilă. Patul armelor era dintr-un lemn atât de preţios, încât părea a fi aur, ţevile şi mânerele erau atent şi fin ornate…

— Dar Jürgen mai practica *pirsch*-ul?

— Jürgen… Da, cred că da. În privinţa asta era foarte secretos.

— Unde vă aflaţi în noaptea de sâmbătă spre duminică?

Niémans îşi schimbase brusc tonul, fără niciun motiv aparent.

— Păi… Aici.

— Singură?

— Nu. Am venit împreună cu unul dintre directorii comerciali ai companiei.

— Măcar ştiţi cu care dintre ei?

Acum, când încerca să devină ferm, Niémans nu reuşea decât să dea dovadă de o grosolănie inutilă.

— A, tradiţionala aroganţă franceză… Vă potriviţi de minune în acest rol, domnule comandant. Puteţi afla numele celui care m-a însoţit de la colegii dumneavoastră alsacieni, a fost prima informaţie pe care au verificat-o. Eu…

— Ştefan Griebe, rosti Ivana, adresându-i-se direct lui Niémans. Alibiul doamnei contese a fost deja verificat.

— Alibiul?! repetă Laura, încrucişându-şi braţele. Nu credeţi că, totuşi, mergeţi un pic prea departe, folosind termenul acesta?

— E doar un fel de-a spune, încercă Niémans să o tempereze.

Ivana observă, pe capacul pianului cu coadă, mai multe fotografii în care se reflectau ultimele sclipiri ale soarelui. Se apropie şi descoperi o serie de portrete de familie: doi copii, băiat şi fată, a căror evoluţie putea fi urmărită de la o imagine la alta. Luă în mână una dintre rame: în imagine puteau fi văzuţi doi adolescenţi, cu vârsta între 12 şi 14 ani, împreună, în curtea unui castel demn de filmele lui Walt Disney.

Laura putea fi recunoscută fără niciun efort. Băiatul roşcat şi grăsuliu de lângă ea era, după toate probabilităţile, Jürgen. Nu semăna deloc cu bărbatul ale cărui fotografii le văzuse în dosar. După vârsta de treizeci de ani, moştenitorul imperiului von Geyersberg căpătase siguranţă în expresie şi un trup de atlet şi nu mai avea nimic în comun cu roşcovanul rotofei care fusese în adolescenţă.

Un anumit detaliu o izbi în acel moment: cei doi copii, îmbrăcaţi în lodene şi serioşi ca doi episcopi, ţineau în mână câte o puşcă de vânătoare uriaşă. Cei doi fraţi crescuseră cu armele în mâini.

O mână apucă fotografia din mâna Ivanei, luându-i-o din faţă.

— Eram ca doi gemeni, spuse Laura, privind imaginea pe care i-o luase Ivanei. Simţeam acelaşi lucru, în aceleaşi momente. Era o legătură organică.

Contesa părea, în sfârşit, stăpânită de emoţie.

— Şi în ceea ce priveşte latura profesională vă înţelegeaţi la fel de bine?

Chipul Laurei se crispă.

— V-am spus adineauri, noi eram o singură fiinţă! răspunse ea, pe un ton în care se simţea pregnant dispreţul ei faţă de aceste întrebări şi, implicit, faţă de cei ce le puseseră.

Îşi trecu mâna peste faţă.

— Vă rog să mă scuzaţi… Pierzându-l pe Jürgen, mi-am pierdut raţiunea de-a trăi…

În acel moment, lumina difuză a farurilor şi zgomotul motorului unei maşini întrerupseră această confesiune dureroasă. Laura se apropie de peretele de sticlă. În curte, mai multe maşini alb-albastre cu inscripţia POLIZEI tocmai se opriseră, împrăştiind criblura din parcare.

— V-au sosit colegii germani, observă Laura, în timp ce-şi ştergea lacrimile. Prezenţa voastră aici n-a trecut, se pare, neobservată.

9.

Noaptea se înstăpânea peste pădure şi, odată cu aceasta, frigul necruţător, cu blestemata sa umezeală care se strecura până în măduva oaselor.

Ivana îşi încheie jacheta de piele şi aruncă o privire către Niémans, care, aşa cum îi stătea în fire, nu părea să simtă nimic din toate astea. Afişând o atitudine de mascul alfa, cu ochelarii lui de învăţător din Al Doilea Război Mondial şi părul cenuşiu tuns periuţă, comandantul se îndrepta cu paşi hotărâţi spre omologul său german, de parcă ar fi fost gata să se ia la bătaie.

Ivana îşi îndreptă atenţia asupra noilor veniţi. O privelişte impresionantă: cele cinci maşini de poliţie, marca BMW, parcate în formaţie pentagonală, cu farurile cu xenon răspândind o lumină intensă, alb-albăstrie, ce scotea în evidenţă siluetele negre ale poliţiştilor, făcând

să lucească ecusoanele aurii; păreau mai degrabă soldaţi, nu poliţişti…

În fruntea lor, un individ ieşea în evidenţă. Era de talie medie, subţirel şi cu umeri înguşti; purta un hanorac cu inscripţia LKA BADEN-WÜRTTEMBERG. Începutul de chelie, ochelarii rotunzi că ai lui Niémans şi barbişonul îl făceau să semene cu profesorul Tournesol{4}. Nicidecum nu părea genul după care femeile se dau în vânt.

Şi totuşi, la o a doua privire, simţi un mic fior.

Privindu-l mai cu atenţie pe poliţistul german, remarcă fruntea înaltă şi nobilă, privirea intensă şi expresia plină de energie de pe chipul său; ciocul nu îi mai păru la fel de ridicol, semăna cu cele purtate de muschetari, odinioară. Bine înfipt pe picioare, pe aleea cu pietriş, bărbatul părea a fi centrul gravitaţional al formaţiei de poliţişti. În ciuda aspectului său mai degrabă fragil, se vedea că el era cel ce conducea grupul, datorită impresiei de putere pe care o emana.

Ivana deveni, brusc, conştientă de două lucruri: tipul îi plăcea, dar, pe de altă parte, era limpede că avea să-i calce pe bătături.

— Sunt Polizeioberkomissar {5} Fabian Kleinert, de la Landeskriminalamt Baden-Württemberg, se prezentă el, întinzându-i o carte de vizită lui Niémans. Adică echivalentul Brigăzii Omoruri franceze.

La fel ca Laura, Kleinert vorbea excelent franceza. S-ar fi zis că limba lui Voltaire fusese un obiect de studiu privilegiat în şcolile din Baden-Württemberg.

Niémans vârî în buzunar cartea de vizită, fără să-i arunce măcar o privire.

— Sunt comandant Pierre Niémans, iar colega mea e locotenent Ivana Bogdanović. Facem parte din Biroul central de combatere a omorurilor grave. Fără echivalent.

— Adică? se încruntă Kleinert.

— Biroul a fost recent înfiinţat, cu scopul de a sprijini forţele de poliţie şi jandarmeria în cazurile mai dificile.

— Noi nu avem nevoie de niciun fel de sprijin.

— Experienţa noastră ar putea aduce un plus de limpezime în ancheta asupra morţii lui Jürgen von Geyersberg.

— Ce fel de experienţă?

Vreme de-o clipă, Ivana se temu că Niémans avea să dea o replică tăioasă, dar acesta zâmbea; părea dispus să nu se enerveze, ceea ce, în anumite împrejurări, s-ar fi putut dovedi mai rău decât dacă ar fi fost

ţâfnos.

— Experienţa în ceea ce priveşte crimele, răspunse calm Niémans. Densitatea populaţiei la Paris e cea mai mare de pe întreg teritoriul Franţei, iar asta înseamnă că şi nebunii şi ucigaşii duşi cu pluta sunt mai mulţi. Indivizii aceştia mi-au ocupat tot timpul în ultimii treizeci de ani.

Poliţistul german încuviinţă din cap, cam neîncrezător.

— Procurorul din Colmar mi-a explicat deja toate astea.

Apoi păru să-şi amintească adevăratul motiv al iritării sale:

— Când aveaţi de gând să ne anunţaţi că aţi sosit?

— Nici măcar nu se poate spune c-am sosit încă…

— L-aţi interogat deja pe Philipp Schüller, iar acum pe doamna contesă Laura von Geyersberg…

— Veştile circulă repede, din câte se vede.

Kleinert aruncă o scurtă privire Ivanei, apoi se întoarse din nou spre Niémans.

— Vă aflaţi aici pe teritoriul meu. S-or fi înţeles superiorii noştri în numele nu ştiu căror tratate europene, dar aici totul se va face sub ordinele mele.

— Cu siguranţă, nu. Am fost trimişi aici…

Kleinert îl întrerupse cu un gest de lehamite.

— De altfel, aţi ajuns prea târziu. Vinovatul a fost prins.

— Cum? izbucni Ivana. Noi n-am fost informaţi despre acest lucru!

— Colegii voştri alsacieni nu sunt încă la curent.

— Cine este?

— Thomas Krauss, un activist ce militează pentru interzicerea vânătorii.

— E francez?

— E cetăţean german. E în arest preventiv la Offenburg. A mărturisit azi-dimineaţă.

Numele îi era cunoscut Ivanei: era unul dintre posibilii suspecţi în ipoteza unui atentat politic.

— Am putea sta de vorbă cu el? întrebă Niémans.

— Mâine. În seara aceasta va fi transferat la Kriminalpolizeidirektion din

Freiburg. Îl vom interoga împreună înainte de a îndeplini formalităţile necesare extrădării.

— Şi-a dezvăluit motivaţiile? întrebă Ivana.

— A declarat că uciderea lui Jürgen von Geyersberg a fost un act umanitar şi că, dacă ar fi liber, s-ar uşura pe mormântul acestuia. Ce părere aveţi de această motivaţie?

Niémans aruncă o privire către Ivana. Zâmbetul său părea să spună: „Vezi, draga mea, întotdeauna e nevoie de un fals vinovat pentru a începe o anchetă". Ivana era de aceeaşi părere: deşi pomenise ea însăşi această ipoteză, era exclus ca lui Jürgen von Geyersberg să-i fi fost tăiat capul doar fiindcă iubea vânătoarea. Cu siguranţă, acest Krauss nu era decât un fanatic care voia să se joace de-a martirii.

— Până atunci însă, contez pe voi să o cruţaţi pe contesă, reluă Kleinert pe un ton solemn. N-are niciun rost să îi dăm această veste până când nu vom avea o certitudine… Iar în acel moment, cel care o va anunţa va fi procurorul.

Cei doi poliţişti încuviinţară. Neamţul voia să o protejeze pe contesă şi era limpede că nu o făcea numai fiindcă femeia era putred de bogată. Un mic amănunt care îl umaniza pe severul poliţist german. Kleinert se grăbi să adauge:

— Aştept să-mi daţi, până mâine dimineaţă, transcrierea detaliată a interogatoriilor pe care le-aţi realizat.

Niémans păli, la propriu: redactarea oricărui raport, de orice fel, îl îmbolnăvea. Atunci când acceptase acest post, Ivana fusese pe deplin conştientă că avea să îşi asume toată hârţogăraia.

— Vi le vom transmite de îndată ce ne vom întoarce în Franţa şi…

— Nu. Toate interogatoriile care au loc pe teritoriul Germaniei trebuie să fie validate de serviciul meu, în termen de cel mult douăzeci şi patru de ore. Astea sunt regulile.

Kleinert îi făcu semn unuia dintre oamenii săi, care se apropie, având sub braţ un dosar. Din mână în mână, acesta ajunse la Niémans.

— Am dispus să fie traduse în rezumat direcţiile principale ale investigaţiilor întreprinse de noi. Am trimis toate acestea şi colegilor voştri de la Colmar.

Niémans rămase tăcut.

— Vă mulţumim, domnule comisar, se simţi Ivana obligată să spună.

— Aveţi unde să dormiţi la noapte? îl întrebă Kleinert pe Niémans, de parcă nici n-ar fi auzit-o pe Ivana.

— Ne vom descurca.

Poliţistul german făcu stânga-împrejur fără să îi salute şi se îndreptă spre maşină. Unul dintre oamenii săi îi deschise imediat portiera. Precizia fiecărui gest al nemţilor era demnă de acordurile unui marş militar.

În clipa în care urca în BMW, Kleinert întoarse capul înspre Ivana; o zvâcnire de-o clipă, asemenea unei mişcări reflexe a unei păsări. Apoi, comisarul dispăru, ca o piatră în adâncul unei fântâni.

— Îi cam fug ochii după tine, rânji Niémans.

— Nici măcar nu m-a băgat în seamă.

— Tocmai, e cel mai bun indiciu.

Ivana simţi că roşeşte. Se străduise enorm să scape de această reacţie involuntară: de câte ori i se făcea vreun compliment, oricât de neînsemnat, se făcea roşie ca racul. Zadarnic, însă.

— Ei, cum vi s-a părut prima întâlnire cu bravele noastre forţe de ordine?

Se întoarseră. Laura von Geyersberg se afla chiar lângă ei, cu un pulover de caşmir pe umeri. Dincolo de ea, luminile Vilei de Sticlă erau aprinse, preschimbând clădirea într-o navă spaţială gata de decolare.

Ivana o măsură din nou din priviri pe contesă: cu siguranţă, aceasta nu roşea chiar atât de uşor…

— Cam aridă, această primă întâlnire, replică Niémans, din vârful buzelor.

— E ceva de aşteptat prin părţile noastre. Ştiţi de ce pompierii au lăsat să ardă Reichstagul în 1933?

— Nu.

— Fiindcă de jur-împrejur erau indicatoare care interziceau accesul pe peluză.

— Foarte amuzant, rosti poliţistul, fără pic de convingere.

— Aşa e umorul german. Să intrăm, am cerut să vă fie pregătite camerele.

Cei doi poliţişti nu-şi ascunseră surpriza.

— Ospitalitatea face parte din tradiţia familiei noastre. Mi-am permis şi să îi invit pe verii mei la cină. Astfel, nu va mai trebui să vă deplasaţi pentru a-i lua la întrebări.

Laura se întoarse şi porni spre casă, în timp ce Niémans şi Ivana se întrebau în gând dacă aveau de-a face cu un gest de ospitalitate sau cu o ambuscadă.

10.

Ivana nu mai văzuse niciodată o cameră atât de spaţioasă. Avea, cu siguranţă, o suprafaţă de cincizeci de metri pătraţi, iar doi dintre pereţii încăperii erau de sticlă. Poliţista se apropie de unul dintre aceştia, pentru a admira priveliştea parcului din jurul casei; se afla la primul etaj. Trase deoparte perdelele ample, albe, şi avu impresia că spaţiul vast al încăperii se revărsa în gol, ca o cascadă translucidă.

Trase la loc perdelele şi se întoarse. Încăperea nu era doar mare, ci şi de-o frumuseţe feerică. Cei doi pereţi erau acoperiţi cu lambriuri şi aminteau de-o cabană de munte. Cufere mici din lemn de teck, cu picioruşe scunde, într-o nuanţă mierie şi fără niciun ornament, îşi ofereau privirii frumuseţea simplă. În încăpere plutea parcă în aer o aromă de Crăciun şi de visare tihnită.

Primul impuls pe care îl simţi fu să se descalţe şi să umble cu picioarele goale pe parchetul cu lamele late. Plăcerea atingerii, la contactul tălpilor cu lemnul, o făcu să închidă ochii de plăcere. Savura bogăţia materialelor de calitate, se lăsa sedusă de senzaţiile dătătoare de fericire ale luxului.

Se dezmetici din această fugară beţie a simţurilor şi-şi deschise poşeta, întrebându-se dacă nu cumva se aflau acum în plin conflict de interese: era oare îngăduit ca, în plină anchetă, ofiţerii anchetatori să fie găzduiţi de către unul dintre martori? Oare încerca astfel contesa să le adoarmă, într-un fel, vigilenţa?

Telefonul începu să-i sune. Aruncă o privire pe ecran şi ştiu ce avea să urmeze.

— Alo?

Niciun răspuns.

— Alo?

Nimic.

Privi din nou fotografia celui care o apela, tânărul la care ţinea atât de mult, care-i dădea coşmaruri şi-i bântuia gândurile. Închise, fără să încerce să-i mai smulgă vreun cuvânt.

În definitiv, merita din plin tăcerea lui şi aceste apeluri ticăloase care-i dădeau peste cap zilele şi nopţile.

Se lăsă să cadă de-a curmezişul patului, cu braţele desfăcute în cruce. Ce naiba căutau aici? Închise ochii şi, aşa cum o făcea mereu, se întrebă dacă se afla pe calea cea bună. Nu-şi schimbase niciodată

direcţia, se îndepărtase cât mai mult de propriul trecut, fugise cât o ţineau puterile, cât mai departe de gaura neagră care-o scuipase în lume, ca pe un sâmbure de prună.

Asemenea maşinilor, Ivana avea origini hibride: un tată croat, o mamă franţuzoaică. Naşterea ei avusese loc la spitalul Grande Borne din Grigny, departamentul Essonne, iar primii ani din viaţă şi-i petrecuse într-un cartier cu locuinţe sociale, devenit între timp o mahala în care legea o făceau interlopii.

Adevăratele pericole, pentru micuţa Ivana, se aflau însă altundeva: acasă.

Tatăl ei obişnuia să repete, ori de câte ori avea ocazia, un aşa-zis proverb croat: „Mai bine să te rupi decât să te-ndoi!" Ivana nu ştia dacă acesta se rupsese sau se îndoise vreodată în viaţă, dar ştia că îl văzuse mereu mort de beat şi clătinându-se. Nici mama sa nu era mai brează. Amintirile despre părinţii săi îi erau destul de confuze, aşa cum fuseseră şi aceştia: lătrau mereu unul la altul, se îmbătau cot la cot şi sfârşeau prin a se lua la bătaie, lăsând-o pe Ivana să se descurce cum putea pentru a supravieţui.

La şase ani era capabilă să se hrănească, să se îmbrace şi să meargă la şcoală. Nu era o viaţă tocmai idilică, dar nu era cea dintâi copilă nevoită să trăiască astfel. În 1991, tatăl ei decretase că venise momentul să se întoarcă în patria-mamă: „Croaţia e independentă!" Înţ ara sa de baştină aveau să capete o nouă şansă la o viaţă mai bună. Se pare însă că nu recepţionase pe de-a-ntregul mesajul transmis în jurnalele de ştiri, căci referendumul pentru independenţă declanşase un conflict care avea să dureze cinci ani. La Vukovar nu-i aşteptau decât bombardamente cu mortiere şi lunetişti la pândă.

Plecaseră într-acolo cu maşina; era un Fiat Panda, Ivana îşi amintea limpede acest amănunt. În inocenţa ei, se bucurase de această plecare: era ca o vacanţă neaşteptată. Pe drum, însă, avea să se întâmple ceva.

Trecuseră frontiera fără probleme, căci tatăl său mai avea încă paşaportul iugoslav. Se îndreptau spre est. Tatăl, care avea deja o oarecare cantitate de alcool la bord, făcuse o criză de nervi şi, preocupat să o plesnească pe mamă, pierduse controlul volanului.

Când Ivana s-a trezit, maşina era înclinată, cu două roţi în şanţ, iar ea era singură. A deschis portiera şi a descoperit cu groază, o privelişte de coşmar: cu picioarele în noroiul şanţului, cu un levier în

mâini, tatăl său tocmai îi dădea lovitura de grație mamei sale.

Ivana o rupsese la fugă pe șosea, urmată de tatăl său care, se pare, hotărâse să îi facă de petrecanie și micuței sale ljubav. Ucigașul era cât pe ce să o prindă, însă războiul o salvase. O rafală lansată de avioanele armatei populare iugoslave îl retezase în două, chiar atunci când ridica levierul pentru a-i sfărâma țeasta. Ivana încremenise, paralizată de groază, asurzită de exploziile din jur, orbită de asfaltul care luase foc și împroșcată de pământul negru al Croației, preschimbat în gheizere de-o parte și de cealaltă a drumului.

Urmarea era lipsită de importanță. Căștile albastre, repatrierea prin mijlocirea Crucii Roșii, spitalizarea prelungită. Vreme de un an, nu mai reușise să scoată niciun cuvânt. Încet-încet, își recăpătase vocea și avusese parte de o copilărie aproape normală. Orfelinate, plasament în diverse familii, școli: Ivana le trăise pe toate ca pe un vis, concentrându-se doar asupra propriei dorințe de moarte și autodistrugere. Anorexie, automutilări, tentative de sinucidere, le bifase pe toate. Cu cât ajungi mai jos, cu atât dorința de a te smulge din locul în care te afli devine mai puternică. Ivana, însă, alesese o altă cale: săpase mai adânc, cufundându-se în hăul drogurilor și al violenței…

Atunci în viața ei apăru un înger salvator.

Îngerul ei avea o mutră ciudată: avea vreo patruzeci de ani, părul tuns periuță, ochelari rotunzi, de profesor, care contrastau cu fizicul său de instructor militar.

Drumurile lor se intersectaseră de trei ori.

Prima oară fusese într-o noapte, într-o parcare din Aulnay-sur-Bois, în timp ce ea, care abia împlinise cincisprezece ani, golea un încărcător în furnizorul ei de droguri. A doua oară era în plină zi, atunci când absolvise Școala de Ofițeri de Poliție de la Cannes-Écluse. Se aflau în campus, iar ea tocmai își alesese repartiția; îi pusese cascheta sa pe cap mentorului său și făcuse o poză cu el alături; era selfie-ul cel mai prețios pe care îl păstra în memoria telefonului. A treia oară ploua, iar el o așteptase în fața comisariatului din Versailles unde-și târa zilele de trei ani deja.

„Ai vrea să lucrăm împreună?”

În timp ce beau o cafea, Niémans îi explicase mai multe despre proiectul de-a dreptul neverosimil în care era implicat: crearea unei brigăzi naționale ce avea să fie liberă să acționeze pe întreg teritoriulțării, în sprijinul poliției și al jandarmeriei, în cazul unor crime

sângeroase ieşite din comun. Ivana se ferise să întrebe după ce criterii avea să fie judecată excepţionalitatea respectivelor cazuri. Auzise, desigur, despre cele întâmplate la Guernon. Niémans fusese cât pe-aci să-şi piardă viaţa. Un alt poliţist mai tânăr, de etnie arabă, scăpase cu bine, dar refuzase să explice blestemul care împovăra micul oraş universitar de la poalele Alpilor. Pe scurt, în ceea ce privea crimele ieşite din comun, Niémans poseda, în mod categoric, un plus de experienţă personală faţă de alţi poliţişti.

Ivana nu ezitase nicio clipă. După Cannes-Écluse, fusese repartizată la Louis-Blanc, una dintre cele mai „fierbinţi" secţii de poliţie din Paris. Avusese însă parte doar de patrulări plictisitoare şi de munţi de hârţogăraie. Datorită calificativelor excelente obţinute din partea superiorilor, fusese avansată la gradul de locotenent şi trimisă la Versailles, unde se preschimbase, de voie, de nevoie, într-o funcţionară cuminte. Dacă ar fi continuat aşa, ar fi devenit o sclavă a rutinei: serialul de pe Netflix în fiecare seară, apoi să-şi plimbe căţelul, iar dimineaţa să-şi savureze cafeaua în faţa castelului…

Ivana se ridică în capul oaselor şi se frecă la ochi. Verdictul nu admitea recurs: da, era pe calea cea bună. Din nou, Niémans o salvase, oferindu-i şansa de a prinde adevăraţii răufăcători. Alături de Niémans, avea să se cufunde în inima întunericului, avea să dea de urma ucigaşilor şi avea să facă dreptate, scoţându-i la lumină.

În mintea ei de roşcată minionă, fusese dintotdeauna convinsă că vicisitudinile vieţii o predestinaseră pentru această îndeletnicire: să vâneze ucigaşi, să le pătrundă în minte şi să-i facă să-şi mărturisească vina. Nu era nevoie să fii Freud pentru a înţelege că, în fiecare asasin, Ivana îşi aresta, de fapt, tatăl. Fiecare îşi exorcizează obsesiile după cum poate.

Ivana se hotărî să facă un duş. Aici avu parte de o nouă porţie de uimire. Pardoseala băii era din gresie simplă, pătrată, dar mobilierul şi suportul chiuvetei erau din lemn negru de teck, ce contrasta superb cu albul imaculat al pereţilor.

Privirea îi zăbovi o clipă pe forma cubică a robinetelor: nu fusese niciodată în vreun alt loc unde fiecare detaliu să fi fost gândit şi ales cu atâta grijă. Fiecare element ascundea o bucată din sufletul unui artist care înălţase viaţa cotidiană la rangul unei opere de artă.

Simţi cum ochii i se umpleau de lacrimi şi, pentru a curma acest acces de sensibilitate, plonjă sub jetul duşului, reglând temperatura apei

la maximum posibil. Duşurile Ivanei erau mereu în stil japonez, cu apa la cel puţin 42 de grade, iar când, într-un târziu, părăsea cabina, era întotdeauna rozalie ca un purcel de lapte-n proţap.

Câteva minute mai târziu, încăperea se preschimbase într-o baie de aburi, iar pe oglinzi se prelingeau picături strălucitoare. Cu un gest larg, Ivana şterse oglinda aburită de deasupra chiuvetei şi-şi privi atent chipul.

Fu cuprinsă de panică.

Cu ce naiba ar fi putut oare să se îmbrace astfel încât să nu pară ridicolă în faţa contesei?

11.

În chiloţi şi sutien, Ivana îşi deschise geanta de voiaj şi constată că nu-şi adusese decât o rochie simplă, neagră, „pentru orice eventualitate". Pe de altă parte, până la ora 21, când fusese anunţată cina, mai era o oră.

Îmbrăcă un pulover şi un pantalon de jogging şi se apucă să studieze dosarul primit de la Kleinert. Era deja familiarizată, în mare, cu detaliile cazului, astfel încât îşi îndreptă atenţia asupra informaţiilor referitoare la Jürgen von Geyersberg, care erau grupate într-o mapă separată.

Născut în 1984, Jürgen urmaşe traiectoria tipică pentru un mic aristocrat german: studiile liceale la un liceu de prestigiu din apropiere de Basel, în Elveţia, continuase apoi la Universitatea din Konstanz şi la Haute École de Commerce din Franţa. În cele din urmă, aterizase la Institutul de Studii Superioare Comerciale de la Universitatea din Navarra, aceasta fiind, se pare, una dintre instituţiile cele mai bine cotate în domeniu.

Jürgen nu părea să se fi grăbit prea mult să intre în câmpul muncii. Moartea prematură a tatălui său, în 2014, îl obligase să preia conducerea grupului VG împreună cu sora sa, ea însăşi pasionată mai mult de literatura franceză şi filosofia greacă.

În privinţa reuşitei celor doi fraţi în fruntea grupului, Ivana avusese deja ocazia să citească mai multe articole; câteva dintre cele din dosar, mai detaliate, în limba franceză, îi atraseră atenţia. Fraţii von Geyersberg îşi conduceau afacerile cu asprime, un comportament care, se pare, era moştenit de la tatăl lor, Ferdinand, care nu se purtase nici el cu mănuşi cu subordonaţii săi. În cei câţiva ani de când preluaseră

conducerea grupului VG, cei doi reuşiseră să acumuleze un număr impresionant de inamici, atât în interiorul afacerii, cât şi în afara ei. Însă, aşa cum remarcase şi Niémans, era destul de greu de imaginat o situaţie în care un angajat concediat sau patronul unei firme rivale să fi recurs la o execuţie atât de sălbatică.

Ivana trecu la o altă mapă, ce conţinea date despre istoria familiei. Între acestea, Kleinert atrăgea atenţia asupra unui articol din revista franceză Point de vue, care istorisea în detaliu antecedentele dinastiei von Geyersberg: o adevărată epopee.

Familia Geyersberg îşi putea trasa originile până în perioada carolingiană, o vreme când popoarele germanice contribuiseră din plin la crearea identităţii regatului francez. Ivana trecu repede peste secolele ce urmară, de-a lungul cărora familia Geyersberg îşi făcuse simţită prezenţa în toate epocile: din Evul Mediu în Renaştere, de la Războiul de Treizeci de Ani la secolul Luminilor. Clanul Geyersberg jucase un rol chiar şi în întemeierea ducatului Baden, care se alăturase apoi landului Baden-Württemberg.

Lăsându-i deoparte pe strămoşii iluştri, Ivana îşi concentră atenţia asupra tatălui lui Jürgen, Ferdinand, al cărui destin era evocat în câteva articole; erau în germană, din păcate, dar dicţionarul online îşi dovedi, cu această ocazie, utilitatea.

Născut după terminarea războiului, Ferdinand von Geyersberg călcase pe urmele tatălui său, el însuşi unul dintre marii industriaşi care contribuiseră la avântul industrial al Germaniei de Vest în anii ’60. Ferdinand preluase ştafeta în anii ’80 şi dusese grupul VG pe culmile prosperităţii conducând cu mână de fier uzinele pe care le deţinea şi multiplicând brevetele în domeniul electronicii. VG se transformase astfel într-un colaborator de neevitat pentru majoritatea marilor constructori de automobile, îndeosebi pentru uzinele Porsche, mândria landului Baden-Württemberg.

Lui Ferdinand nu-i păsa de imaginea sa publică. Un tip discret, secretos chiar, era un neamţ de modă veche: rece, auster, riguros în tot ce făcea, care râdea atunci când se ardea la mână şi purta întotdeauna mănuşi. Murise în urma unui accident cardiovascular în 2014, la doi ani după moartea soţiei sale, la 68 de ani.

Despre doamna von Geyersberg, niciun cuvânt. Mă rog, aproape nimic: la câţiva ani după decesul acesteia, o revistă elveţiană publicase un lung articol-omagiu. Născută Sabine de Werle, într-o regiune vecină

cu vechiul Mare Ducat Baden, provenea dintr-o familie aristocrată şvabă. Era avocată ca pregătire, dar nu profesase niciodată. Se căsătorise cu Ferdinand când avea 24 de ani şi avusese o singură pasiune: echitaţia. Întreaga ei viaţă gravitase în jurul acestei discipline. Sabine fusese o femeie sportivă, plesnind de sănătate, iar herghelia pe care o administra numărase până la cincizeci de cai.

Poate şi din acest motiv, nu-i rămăsese prea mult timp pentru a se ocupa de copii sau de soţul ei, care era el însuşi un om foarte ocupat. Iar de ceilalţi care gravitau în jurul ei îi păsase cu atât mai puţin. Originea aristocratică o împiedica să se preocupe de cei inferiori şi, mai cu seamă, de cei nevoiţi să muncească pentru a trăi, „nefericiţii".

Dar toate acestea erau doar de ochii lumii. În realitate, Sabine suferea de tulburări mintale pe care familia avusese grijă să le ascundă. În 2012, plecase în Manhattan pentru o licitaţie de artă contemporană. Se cazase la hotelul St. Regis, pe Fifth Avenue, unde alesese un apartament de la etajul unsprezece. Vizitase fiecare încăpere, ceruse să fie deschise ferestrele salonului, apoi îi mulţumise majordomului. De îndată ce rămăsese singură, se aruncase în gol.

Cum va fi fost oare copilăria lui Jürgen şi a Laurei, cu astfel de părinţi? Am crescut „ca doi gemeni", spusese ea. Ivana putea să îşi imagineze acum în ce măsură cei doi fraţi contaseră unul pe altul, având în vedere vidul afectiv de care erau înconjuraţi. Părinţi absenţi, guvernante indiferente, distracţii de lux şi o pasiune comună, vânătoarea. Cei doi puşti crescuseră şi deveniseră nişte fiare cu diplomă, veşnic în atenţia presei, trăgători de elită cu inima îngheţată precum un mecanism de chiulasă.

În dosar se aflau o mulţime de fotografii cu Jürgen, marea majoritate recente, de la vârsta maturităţii. Cu trecerea anilor, puştiul se preschimbase într-un atlet roşcat de o frumuseţe palidă. Chipul său exprima însă o anumită detaşare diafană, un fel de indolenţă ambiguă, care, cu siguranţă, le fascina pe femei. În mod evident, ştiuse să-şi preschimbe particularitatea capilară, părul roşcat, într-un atu, un lucru care nu-i reuşise niciodată Ivanei.

Prin mâini îi trecură alte fotografii: Jürgen la bordul unui iaht din Saint-Tropez, într-un frac auriu la Ibiza… Tânărul moştenitor ştia să se bucure de viaţă. Chipeş, de viţă nobilă, ultrabogat, conducând un imperiu al tehnologiei împreună cu sora sa mai mică, nu se ferea să profite din plin de bucuriile oferite de cluburile şi hotelurile de lux.

Atunci când nu era ocupat să câştige miliarde sau să le-o tragă unor top-modele, Jürgen se pierdea în adâncul pădurii pentru a-şi satisface setea de sânge.

Toate acestea erau însă doar de faţadă. Jürgen ar fi avut toate motivele pentru a fi fericit, dar ceea ce-şi dorea el, cu ardoare, era exact contrariul. Atrăgea dragostea şi lumina, dar ceea ce îl excita erau bezna şi suferinţa. Kleinert şi oamenii săi îi interogaseră deja pe patronii cluburilor foarte selecte pe care le frecventa Jürgen, dar şi pe „stăpânele" care îl dominaseră. Nu existau îndoieli în această privinţă: tânărul von Geyersberg era masochist. Îi plăcea să fie biciuit, ars şi supus multor alte torturi; raportul de autopsie pomenea existenţa a numeroase răni cicatrizate. Îi plăcea să fie insultat, umilit, îngenuncheat.

Big Boss avea un suflet de sclav.

Deşi Niémans era de altă părere, Jürgen riscase enorm şi era cât se poate de plauzibil ca el să fi dat peste un „stăpân" cu imaginaţia mult prea fertilă. Dar alibiurile celor pasionaţi de aşa ceva fuseseră verificate. Capitolul putea fi considerat închis, iar atenţia anchetei să fie îndreptată spre lumea „de vanilie", cum numeau cei pasionaţi de sado-masochism sexul normal.

O ultimă mapă conţinea o amplă revistă a presei referitoare la crimă şi era, de altfel, cea mai puţin interesantă: sute de texte şi extrase din ziare, de pe bloguri, postări de pe Twitter, în franceză, engleză, germană. Un torent de texte, de ipoteze şi teorii, având un singur punct comun: autorii acestora nu ştiau nimic concret şi vorbeau tâmpenii.

Telefonul mobil începu să sune: nu era un apel, ci o alarmă. O reglase pentru ora 20 şi 45 de minute, astfel încât să aibă timp să-şi îmbrace rochia cam şifonată şi să-şi pună o umbră de machiaj. Sări în picioare şi fugi în baie, făcu tot ce-i stătea în putinţă pentru a face faţă concurenţei, apoi reveni în cameră pentru a închide laptopul şi a strânge mapele cu articole în dosar.

Pentru moment, se gândi ea, se aflau într-un joc detectivistic clasic: un pavilion de vânătoare, o serie de invitaţi faimoşi, interdicţia folosirii telefoanelor mobile şi a maşinilor (o altă particularitate a acestei partide de vânătoare fiind obligativitatea oaspeţilor de a-şi lăsa maşinile la intrarea pe domeniul Geyersberg, adică la mai bine de zece kilometri de zona de vânătoare) şi, fără îndoială, un asasin care făcea parte din această înaltă societate.

Hai, grăsuţo! îşi spuse ea, netezindu-şi rochia cu palmele. *Nici*

vorbă să te laşi intimidată!

Deschise uşa, încercând să-şi scoată din minte că tocmai urma să ia cina cu trei dintre moştenitorii uneia dintre cele mai mari averi din Europa.

12.

Niémans avea senzaţia că aterizase într-un serial de televiziune de modă veche.

După primirea ambiguă a contesei şi după invitaţia de neînţeles a acesteia de a rămâne peste noapte, iată că acum savurau un apetitiv în faţa focului din cămin, ca într-un roman de Agatha Christie.

Ţinându-şi în mână cupele de şampanie, Niémans şi Ivana rămăseseră în picioare, drepţi ca nişte lumânări mai mult sau mai puţin împodobite. Ivana îşi îmbrăcase rochia cam şifonată care ar fi putut, la rigoare, să treacă drept o ţinută de gală. Lucru important, reuşise să-şi pună ciorapii fără să îi agaţe. Niémans optase pentru oţmută sobră, cu sacou şi cravată, dar nu renunţase la harnaşamentul care-i susţinea tocul revolverului calibrul 45. Hainele-i cădeau mai bine decât rochia Ivanei, dar în cazul său, mutra era cea şifonată: profitase de cele două ore libere pentru a trage un pui de somn. Era culmea: Niémans, temutul şef de la Omoruri, tipul violent şi imprevizibil, se preschimbase într-un poliţist bătrâior de 58 de ani care era gata să adoarmă de îndată ce i se ivea ocazia şi care se văita de dureri de şale atunci când se apleca să-şi lege şireturile.

În acest moment, vădit incomodat de sacoul cam ţeapăn şi sugrumat de cravată, Niémans îşi ţinea în mână paharul cu şampanie de parcă ar fi ţinut un pui de vrabie şi debita banalităţi:

— Vorbiţi perfect franceza. Unde aţi studiat-o?

— Nu v-aţi făcut temele, domnule comandant, îi răspunse contesa. Mi-am făcut o parte din studii la Paris, la Sorbona.

— N-aş fi zis… Mă gândeam că aţi urmat cursurile unei facultăţi mai prestigioase.

— Din punctul meu de vedere, nicio universitate nu e mai prestigioasă decât Sorbona. Am studiat filosofia şi literatura franceză.

El încuviinţă şi-şi lărgi cu un deget gulerul cămăşii.

— Credeam că aţi urmat studii superioare comerciale.

— Comerţul nu se învaţă, rosti ea, afişând un zâmbet tăios ca o lamă. Atunci când te naşti în familia von Geyersberg, ai comerţul în

sânge.

— V-aţi reluat deja munca?

— N-am întrerupt-o nicio clipă.

Din punctul de vedere al înfăţişării, contesa era cu mult deasupra oricăruia dintre cei prezenţi. Rochia neagră mulată îi scotea în evidenţă talia subţire, descoperindu-i spatele cu piele foarte palidă şi făcând să-i strălucească umerii presăraţi cu aluniţe.

Niémans fu gata să se lanseze într-un toast la adresa nobleţei şi versatilităţii femeii. Deşi fratele ei fusese asasinat cu puţin timp în urmă, Laura von Geyersberg îşi juca impecabil rolul de gazdă, îmbrăcată asemeni zânei rele Maleficent, cocoţată pe tocuri de doisprezece centimetri.

O căută din priviri pe Ivana, care se retrăsese şi îşi făcea de lucru studiind atent fiecare piesă de mobilier, ca un portărel ce evaluează bunurile unui contribuabil bogat.

— V-a dat Kleinert vestea cea mare? întrebă Laura pe un ton uşor ironic. Se pare că ucigaşul fratelui meu a fost prins.

— Cum aţi aflat?

— „Nici măcar o frunză nu cade pe-aici fără ştirea mea!”

— Văd că nu aveţi nicio problemă să citaţi din generalul Pinochet.

— O fac dinadins, tocmai ca să vă dau apă la moară, zâmbi ea, maliţios.

— În ce sens?

— Nu mă îndoiesc că nutriţi convingerea că toţi bogătanii sunt nişte ticăloşi şi toţi germanii sunt fascişti. Acesta e motivul pentru care mă consideraţi irezistibilă.

Niémans izbucni în hohote de râs, deloc forţat.

— Credeţi în vinovăţia lui Thomas Krauss?

— Nicidecum. E unul dintre duşmanii înverşunaţi ai familiei, dar nu reuşesc cu niciun chip să mi-l imaginez în postura de asasin.

— Cu toate acestea, a mărturisit.

— Mărturia aceea nu valorează nimic.

— Sunt de acord. Dar de ce şi-ar mărturisi o vină care nu e a lui?

— Poate ca să provoace? Sau poate ca să pozeze în martir? Krauss n-are decât o singură raţiune pentru a trăi: ura lui pentru cei pasionaţi de vânătoare. Din păcate, însă, n-a înţeles nimic.

Fără să vrea, Niémans îşi plecă privirea asupra braţelor contesei: albul tenului ei, strălucirea pe care părea că o emană erau de-a dreptul

neverosimile. Textura pielii era o sumă de contradicţii, undeva între marmură sau hârtie velină, sau poate duritate şi transparenţă.

Ridică ochii, într-o încercare de a se elibera de această fascinaţie, dar întâlni reţeaua de vinişoare albăstrii, abia vizibile, pe porţiunea dezgolită de sub clavicule, asemenea ierburilor acvatice sub gheaţă, iarna. Mda, ajunsese să gândească într-o serie de clişee…

— Ce anume n-a înţeles? întrebă el, încercând să se concentreze.

— Krauss se erijează într-un apărător al naturii. De fapt, vânătoarea e cea care protejează natura, prin reglarea populaţiei animale. Natura se hrăneşte din moarte. E o maşinărie oarbă, pentru care sensibilităţile nu au sens.

Niémans ştia pe de rost genul ăsta de argumente.

— Sunt de acord, dar reglarea aceasta se poate face în mai multe feluri.

Ea îi făcu cu ochiul, prietenește.

— La fel ca amorul.

Niémans fu luat prin surprindere, neştiind cum să reacţioneze. Într-un alt context, din gura altcuiva, o atare observaţie ar fi fost vădit aţâţătoare, dar… acum şi aici?

Î

acel moment, atenţia Laurei fu atrasă de altceva. Îi urmări privirea şi o descoperi pe Ivana, care-şi juca pe mai departe rolul de portărel, studiind îndeaproape rastelul cu arme pe care Niémans îl remarcase cu câteva ore mai devreme.

— Vă pasionează armele? întrebă Laura, alăturându-i-se.

— Deloc.

Ivana nu făcea absolut niciun efort pentru a fi amabilă, nici măcar pentru a da dovadă de vreo urmă de respect. Tânăra poliţistă detesta armele, iar Niémans ştia şi care-i erau motivele.

În schimb, el era pasionat de arme, din orice epocă şi de orice fel ar fi fost acestea. În opinia sa, armele constituiau o expresie aparte a creativităţii umane, iar faptul că scopul acestora era de a ucide nu făcea decât să le sporească farmecul.

— Se poate? întrebă el, întinzând mâna spre o carabină dotată cu o lunetă de precizie.

— Vă rog, spuse contesa, dându-se la o parte pentru a-i face loc.

Niémans apucă arma şi o cântări în mâini, sub privirile curioase ale Laurei. Pe neaşteptate, o stranie formă de complicitate îşi făcu loc

între ei. Vădit dezgustată, Ivana se îndepărtă şi-şi reluă inspecţia.

Poliţistul admiră ornamentele cizelate în oţelul mânerului şi pe încărcător: frize cu frunze de stejar, scene de vânătoare… Cu greu se abţinu să ducă arma pe umăr şi să o aţintească spre pădure prin peretele de sticlă.

— Nu văd nicio marcă.

— Fiecare dintre armele noastre este un unicat conceput şi fabricat la Ferlach.

Ferlach era un orăşel austriac în care sălăşluiau câţiva dintre cei mai apreciaţi armurieri din lume. Niémans cedă, în sfârşit, ridică arma, o sprijini pe umăr şi-şi lipi ochiul de luneta acesteia.

— Pentru ce distanţă e reglată?

— O sută de metri.

— Adică exact distanţa la care se reglează armele pentru *pirsch.*

Coborâse deja ţeava armei. Laura îl privea cu asprime.

— Nu încerca să-mi întinzi o capcană, Niémans. Ţi-am spus, nu mai practic acest gen de vânătoare şi n-am mai folosit această puşcă de foarte mult timp.

Niémans aşeză arma înapoi pe suportul din rastel, cu multă grijă.

— Şi-atunci, care vă e arma preferată?

Laura apucă o alta, ridicând-o din rastel de parcă ar fi cântărit doar câteva sute de grame.

— Pentru vânătoarea cu gonaşi, asta.

Era o armă la fel de frumoasă, dar marcată de o uşoară patină care dovedea că, într-adevăr, era folosită îndeajuns de des.

— E o puşcă cu un singur glonte?

— Tata obişnuia să spună: „Dacă n-a fost de-ajuns un glonte, înseamnă că eşti mort. Iar dacă nu, înseamnă că viaţa ta, oricum, nu face doi bani”.

— Tatăl dumneavoastră pare să fi fost un tip simpatic.

Ea îi întinse arma.

— Foarte.

Niémans manipulă încărcătorul şi fu surprins de silenţiozitatea mecanismului. Încă o dovadă a virtuozităţii armurierilor.

— Ce calibru?

— 270 Winchester.

— Şi cartuşele?

— Le produc singură în atelier.

Niémans ridică privirea, impresionat.

— Fac cartuşe cu vârf moale, continuă ea. Introduc plumbul prin partea anterioară, după ce am topit şi combinat aliajul în funcţie de specia pe care urmează să o vânez. La fel ca mine, ştiţi că totul depinde de ecuaţia ce ia în calcul viteza, distanţa, materialul şi rezistenţa acestuia.

Niémans ştia pe de rost aceste lucruri: extremitatea de plumb a cartuşului se deforma în momentul impactului, turtindu-se şi propagându-şi energia în ţesuturi, provocând astfel moartea. Dar glontele trebuia mai întâi să străpungă carnea şi, prin urmare, era acoperit cu un strat de cupru care trebuia să se dezintegreze pentru a elibera energia.

— Rar mi s-a întâmplat să pot purta astfel de discuţii cu o femeie.

— Ei, nici femeile nu mai sunt ce-au fost odinioară, spuse ea, mimând dezamăgirea.

Îi luă arma din mâini şi o aşeză cu grijă înapoi la locul ei.

— Totul se pierde, mai adăugă ea. Chiar şi ignoranţa.

— Dar aceea? întrebă Niémans, arătând spre o carabină de culoarea antracitului aflată în partea superioară a rastelului.

Luneta de ochire a armei părea turnată din acelaşi material, astfel încât ansamblul dădea impresia că ar fi fost sculptat dintr-o singură bucată de marmură neagră.

— De arma aceea nu ne atingem, răspunse ea, dându-se un pas înapoi. A fost puşca tatălui meu. A fost un ţintaş extraordinar, era capabil să lovească un cerb în ochi de la două sute de metri distanţă.

Niémans dădu din cap, admirativ, deşi ştia că el însuşi ar fi fost în stare de mai mult de atât. Nu era însă momentul potrivit pentru laude.

De-afară se auzi scârţâitul unor pneuri pe pietrişul aleii.

— Au sosit verii mei, spuse Laura, întorcând capul în direcţia zgomotului. E timpul să ne aşezăm la masă.

Din nou contesa pronunţase cuvintele în franceză cu un accent impecabil. Din nou, îi făcu cu ochiul poliţistului, şmechereşte.

Niémans o urmări cu privirea, în timp ce aceasta traversa vasta încăpere pentru a-şi întâmpina oaspeţii. Cu femeia aceasta îi era greu să ştie cum să se poarte.

Contesa ar fi trebuit să fie închisă în camera ei, răpusă de durere, îndopată cu antidepresive. Şi totuşi, era aici, îmbrăcată în rochie de seară, jucându-se cu armele, glumind cu el, tachinându-l şi interpretând

la perfecţie rolul de gazdă.

Presimţea că această invitaţie de a rămâne peste noapte era un şiretlic. Laura von Geyersberg poza în gazdă primitoare, se arăta încântată să le prezinte membrii familiei sale, le dezvăluia tradiţiile păstrate de generaţii, dar Niémans era convins că, de fapt, scopul său era de-a dreptul opus: încerca să le ascundă ceea ce era mai important.

O altă idee i se înşurubă în minte şi-i provocă un nod în stomac. O femeie ca ea nu era genul care contează pe poliţişti pentru a afla cine îi ucisese fratele. Laura von Geyersberg avea de gând să-l identifice ea însăşi pe asasin şi să îl pedepsească.

Da, nu-i invitase aici să doarmă, ci ca să-i adoarmă.

Femeia se angajase într-o cursă contra cronometru.

Cel dintâi care avea să-l găsească pe ucigaşul lui Jürgen urma să fie cel care-i va trage un glonte în inimă.

Un glonte curat, o lovitură perfectă.

La fel ca într-o partidă de *pirsch.*

13.

Max von Geyersberg avea treizeci de ani, o faţă prelungă şi urechile clăpăuge. Obrajii supţi şi ochii negri dădeau chipului său un aspect fantomatic, iar gura lui cu buze înguste părea doar o linie trasă de-a curmezişul feţei. Paloarea îi era accentuată de părul de un negru intens, dat cu briantină şi lipit de ţeastă, de parcă ar fi fost pictat.

Udo era mai tânăr, undeva la vreo douăzeci şi cinci de ani, şi mult mai arătos. O coamă zburlită peste fruntea înaltă şi un botişor ca de pisică. Cu siguranţă, femeile erau înnebunite după individul acesta. Niémans simţi ciupitura unui început de invidie şi se strădui să caute imperfecţiunile acestui tablou cvasi-perfect: o gură cu buze prea moi, poate, un râs nervos ce-i dezvelea prea mult gingiile şi o expresie ironic-sticloasă, ce dădea impresia interlocutorului că se afla în faţa unui drogat în sevraj.

De jumătate de oră îi asculta vorbind, în franceză, desigur, şi ajunsese la concluzia că cei doi moştenitori erau exact contrariul contesei: ultime vlăstare ale unei rase vlăguite, buni de nimic, legitimându-şi existenţa doar prin sângele ce le curgea în vine, fără urma vreunui aport propriu. În vreme ce Laura von Geyersberg era impresionantă prin vigoarea sa, cei doi veri ai acesteia păreau anemici, storşi, incapabili de orice altceva în afara evocării iluştrilor înaintaşi.

Niémans era însă surprins nu din pricina convivilor, ci de sala în care se desfăşura cina; nici vorbă aici de pereţi de sticlă sau de elemente de design ultramoderne. Se aflau într-o încăpere de dimensiuni reduse, cu pereţii îmbrăcaţi în catifea roşie şi decoraţi cu capete de animale împăiate, aşa-numitele trofee de vânătoare. Focul din şemineu pocnea când şi când, un sunet asemănător închiderii maxilarului unui monstru ascuns, iar clinchetul furculiţelor în contact cu farfuriile semăna cu zgomotul lanţurilor din cea mai aspră temniţă. O ambianţă de-a dreptul lugubră.

Cu toate acestea, în lumina lumânărilor de pe masă, Niémans jubila, bucuros că se afla chiar în mijlocul „cuibului", în sânul acestei familii de miliardari care primise cea mai cumplită lovitură. Mai mult ca oricând, era convins că motivul pentru care oribila crimă fusese comisă putea fi aflat aici, între aceşti moştenitori, undeva pe firul istoriilor personale ale acestora sau într-un unghi mort al vieţii lor prezente.

Conversaţia începuse îndeajuns de sumbru, cu o evocare a răposatului Jürgen, într-o franceză marcată de un puternic accent german. Nici continuarea nu fusese cu nimic mai veselă. Acum, când se aflau la jumătatea cinei, vinul roşu-rubiniu, un Trollinger, începuse să-şi facă efectul, iar tonul conversaţiei crescuse, pe măsură ce spiritele se înfierbântau.

— Când îl vom găsi pe cel care-a făcut asta, ne vom ocupa de el aşa cum se cuvine, spuse Udo.

— Adică? întrebă Niémans, prefăcându-se că nu a înţeles.

Udo îşi umplu paharul, apoi îi servi şi pe ceilalţi, cu deplină generozitate.

— Credeţi că vom îngădui ca un ticălos să se atingă nepedepsit de familia noastră?

— Cred că aţi luat-o razna, Udo. Au trecut deja câteva secole de când dreptatea se face la tribunal. Răzbunările pe cont propriu sunt pedepsite de lege.

Udo izbucni în râs. Printre şuviţele negre ce-i cădeau peste ochi, privirea lui se voia pătrunzătoare, dar nu reuşea să arate decât că individul trecuse binişor de pragul ameţelii alcoolice.

— Timpul trece, dar pământul rămâne, emise el cu emfază, de parcă ar fi pronunţat fraza secolului. Aici e casa noastră. Vânăm animale, nu văd ce ne-ar putea împiedica să vânăm şi oameni…

Laura îşi aşează mâna peste cea a vărului ei.

— Udo glumește, domnule comandant. Nimeni dintre cei de față nu se consideră mai presus de lege. Vă rog, mai puneți-vă cocoș. E gătit cu vin de la voi. Franțuzesc, adică.

Niémans încuviință din cap, fără grabă. Cina era delicioasă. Cârnați rumeniți și un cocoș înăbușit la cuptor, cu o garnitură de spätzle scăldate într-un sos cu brânză Munster. Mâncăruri deloc ușoare, care însă, în mod paradoxal, se lăsau înghițite de parc-ar fi fost mici norișori cu o aromă și un gust divin.

Polițistul nu mai așteptă să fie rugat încă o dată și se servi – nu erau valeți în preajmă; era o cină intimă. Nu se străduia deloc să-și ascundă încântarea, poate și pentru a compensa faptul că Ivana nu se atinsese deloc de propria farfurie.

Ivana-vegana fu cea care reuși să scoată discuția din impas, schimbând subiectul:

— Un lucru nu pot să înțeleg, declară ea, ducând discret la gură o îmbucătură de pâine de secară, căci trebuia, în definitiv, să-și potolească și ea foamea. Pentru a vâna așa cum vă place, cu urmărirea prăzii, sunteți nevoiți să treceți granița în Franța…

— Așa, și? întrebă Max, zâmbind, mult mai calm decât fratele său.

— De ce nu practicați Schleppjagd?

Niémans o privi surprins: de unde scosese cuvântul ăsta?

— Aceasta e și alternativa care ne-a fost propusă de autorități, explică Laura. Să urmărim o momeală impregnată cu mirosuri animale în locul unei prăzi vii…

Udo izbucni în râs, în vreme ce Max se mulțumi să-și țintească privirea cavernoasă asupra Ivanei.

— E ca și cum ai face amor cu o păpușă gonflabilă, rosti Max, pe un ton temperat. Asta ne propun, de fapt, imbecilii din Landtag {6}.

— Credeam că aveți un cuvânt greu de spus în relația cu autoritățile, interveni Niémans.

— Bineînțeles, dar plebea e cea care deține majoritatea. Asta e, de fapt definiția plebei: cei mulți și proști.

Niémans încuviință din cap cu un gest mașinal. Max era mai periculos decât fratele său: la fel de idiot, dar sobru și lucid.

Brusc, Udo își înălță paharul în direcția șemineului care radia o căldură intensă.

— Vânătoarea înseamnă sânge!

Cei doi veri râseră. În lumina lumânărilor, chipurile lor încălzite

de vin păreau machiate, iar expresiile le erau exagerate, ca într-un tablou medieval grotesc. Cei doi păreau să fi dat uitării moartea lui Jürgen; sau poate că aceasta fusese de fapt doar un prilej pentru acest ospăţ păgân, cu vin din belşug şi sânge.

— Asta vă excită, aşadar? Sângele? întrebă Ivana.

Udo se aşeză mai bine în scaun, rezemându-şi bărbia în piept, ca un beţiv gata să dea glas unui râgâit epocal.

— N-am de gând să intru în polemici cu dumneavoastră, domnişoară mironosiţă, dar trebuie să înţelegeţi un lucru: în vinele prăzii şi ale vânătorului curge acelaşi sânge. Sângele care se înfierbântă şi…

— Sângele negru, interveni Niémans. Da, am mai auzit asta.

În rândul vânătorilor se făcea adesea referire la această imagine obscură, tabu, a sălbăticiei în stare pură, care îl mâna pe vânător pe urmele prăzii, determinându-l să apese pe trăgaci şi chiar să-şi rişte propria viaţă…

— În meseria noastră, adăugă el, numele e altul: instinct criminal.

Laura, care părea să fi renunţat la atitudinea împăciuitoare, puse la rândul său paie pe foc:

— Dar, la urma urmei, nu-s şi poliţiştii tot un fel de vânători?

Niémans nu se grăbi să răspundă, ci sorbi mai întâi din excelentul Trollinger; băuse până atunci exact atât cât avea nevoie pentru a se simţi în largul său, fără să-şi piardă luciditatea.

— Există o diferenţă uriaşă între vânătoarea de care sunteţi atât de mândri şi cea pe care noi o practicăm zi de zi. Lupta noastră cu ucigaşii se poartă cu arme egale. Ba chiar, uneori, suntem în inferioritate şi devenim, la rândul nostru, vânat.

— Da, dar supravieţuiţi, îi replică Laura. Fratele meu n-a avut această şansă.

Amuţiră cu toţii, de parcă observaţia Laurei le-ar fi amintit circumstanţele tragice care îi adunaseră în jurul acestei mese. Vreme de un minut, în încăpere răsună doar pocnetul lemnelor din vatră şi sfârâitul fitilelor lumânărilor.

Niémans îşi spuse că venise vremea să-i întrebe pe cei doi cretini care le era alibiul.

Obţinu din partea celor doi fraţi, drept răspuns, noi hohote de râs şi un schimb de priviri piezişe.

— Ce anume vi se pare atât de nostim? întrebă el.

Max se îndreptă şi-şi netezi părul.

— Să zicem c-am încălcat oarecum regulile stabilite pentru weekend.

— Adică?

— În loc să ne culcăm devreme, aşa cum cere tradiţia, am adus în camere nişte tinere, să ne ţină de urât.

Niémans îşi amintea vag că i se pomenise la un moment dat de acest alibi.

— Aţi putea să-mi daţi coordonatele acestor persoane? întrebă el.

— Bineînţeles. Pot să vă spun chiar şi tariful pe care-l cer.

Niémans ridică ochii, iar privirea lui întâlni blazonul familiei von Geyersberg, suspendat pe peretele încăperii: două coarne de cerb încrucişate pe un fond auriu. Aşadar, aici s-a ajuns, îşi spuse el. Secole de războaie, de lupte politice şi de răsturnări sociale, de privilegii apărate cu înverşunare, având drept rezultat doi măscărici care îşi chemau curve ca să le ţină de urât înainte de a vâna un cerb în pădure. Teoria darwinistă a evoluţiei mai dădea uneori şi astfel de rateuri.

Contesa se făcuse nevăzută. Nu apucă să se întrebe unde anume, căci aceasta reapăru, purtând un platou mare din porţelan de Gjel, ornat cu flori albastre delicate.

Imaginea acestei femei cu plete lungi, pe care rochia strâmtă se potrivea ca teaca pe cuţit, şi care aşeza platoul moştenit de la bunica pe masă, cu mâinile ascunse în mănuşi groase de bucătărie, îl umplu pe Niémans de emoţii. Contrastul între frumuseţea ei şi ipostaza casnică era un abis plin de umanitate, care-i aducea lacrimi în ochi.

— Ştrudel după reţeta familiei noastre! declamă ea, în timp ce Max umplea din nou paharele tuturor.

Pentru un priveghi, atmosfera era cât se poate de atipică… Niémans se cufundă într-o toropeală încântătoare. Anormal de euforic şi cuprins din toate părţile de căldură, simţi că se apropie din ce în ce mai mult de contesă.

Chiar în acel moment, Udo se prăvăli cu nasul înainte, iar Max nu fu îndeajuns de rapid pentru a-l împiedica să cadă cu capul în farfurie, unde pletele lui de poet se amestecară cu sosul pe bază de munster şi cu puţinele spätzle rămase.

Max şi Laura se străduiră să râdă, dar spectacolul era de-a dreptul lamentabil. Niémans surprinse privirea contesei în direcţia

Ivanei, care nu se ostenise să mimeze amuzamentul şi-l privea pe bietul imbecil cu un dispreţ vădit.

Chipul Laurei se metamorfoză, pentru o clipă: trăsăturile îi încremeniră, iar în ochi i se ivi un licăr de dezgust. Vreme de o fracţiune de secundă, poliţistul desluşi în expresia ei însumarea urii nutrite de aristocrată pentru oamenii de rând, pentru straturile inferioare ale societăţii, pentru cei cărora nici strămoşii şi nici blazonul nobiliar nu le conferă măcar un dram de valoare.

14.

— Cred că ne-am făcut plinul de imbecilităţi pentru seara asta… Ţi-e somn?

— Nu.

Niémans şi Ivana se aflau pe aleea din faţa Vilei de Sticlă. Cu mare greutate, reuşiseră să îl care pe Udo până la maşina lui Max. În răcoarea serii, despărţirea fusese mai degrabă pripită. Maşina celor doi veri se făcuse nevăzută în noapte, iar contesa, fără vreun cuvânt, plecase spre apartamentul său.

— Dacă tot n-ai somn, sapă niţel după informaţii despre grupul VG, ordonă Niémans. Cercetează bilanţurile anuale ale companiei, află cine e în conducere şi cine sunt acţionarii. Nu cred în vreun substrat de ordin financiar al crimei, dar ar fi bine să eliminăm definitiv ipoteza, de mai repede posibil. Încearcă să afli, dacă poţi, în ce măsură cei doi fraţi se înţelegeau. Nu e obligatoriu să o credem pe cuvânt pe Laura…

— Laura? Ne tutuim deja?

— Du-te naibii!

Clinchetul brichetei, chipurile iluminate de flacără preţ de o clipă. Mirosul tutunului ars veni să se amestece cu aromele de frunze şi de răşină ce răzbăteau dinspre pădure. În spatele lor, luminile din casa de sticlă se stingeau, una de una.

Niémans savura din plin aceste clipe ce-i aminteau de serile din copilărie, din vacanţele fericite petrecute la bunici, la ţară, înainte ca totul să se fi preschimbat într-un coşmar.

— Şi tu? De ce ai de gând să te ocupi?

— Vreau să aflu tot ce se poate afla despre *pirsch.*

Ivana se strâmbă.

— Da, categoric prefer cifrele.

Reveniră spre vilă, unde doar câteva lumini de veghe mai

pâlpâiau la parter, dincolo de pereţii de sticlă.

— Las-o mai uşor cu intransigenţa când ai de-a face cu vânătorii, o preveni Niémans pe Ivana.

— Eu? Nici tu n-ai fost din cale afară de amabil.

— Într-un fel sau altul, crima asta e legată de vânătoarea în stil *pirsch,* continuă Niémans, făcându-se că nu auzise replica tinerei sale colege. Vom avea de-a face cu diverşi vânători în zilele ce urmează, astfel că n-am nevoie de o militantă încăpăţânată alături de mine.

— Să înţeleg de-aici că tu ai devenit brusc un mare fan al vânătorii?

— Nu despre asta e vorba! Nu trebuie să lăsăm ca ancheta noastră să fie influenţată de nişte convingeri aproximative.

— Aproximative?

— Eşti îndeajuns de inteligentă ca să înţelegi că, din momentul în care omul s-a descotorosit de prădătorii naturali din pădure, a devenit imperios necesar să preia el însuşi sarcina acestora.

— Ai de gând să-mi serveşti acum veşnicele clişee privind necesitatea gospodăririi florei şi faunei? Vezi să nu-l uiţi pe ăsta: adevăraţii ecologişti sunt vânătorii!

— Dar ăsta-i adevărul! Singurul pericol care ameninţă pădurea e suprapopularea.

Stăteau în capul scărilor pe terasa luminată de spoturi încastrate în pardoseala de lemn, care înconjura casa. Niémans îşi revizui opinia iniţială despre aghiotanta sa. Cu rochia ei şifonată, Ivana avusese în această seară eleganţa unui sac poştal, dar avea ceva ce îi lipsea contesei: o frumuseţe disonantă, brutală, de natură să-i dea fiori oricărui bărbat.

— Nu asta mă şochează pe mine, murmură ea.

De fiecare dată când îi simţea ochii plini de viaţă aţintiţi asupra sa, pe Niémans îl încerca o tulburare aparte. Culoarea acvatică a irişilor ei – albastru? verde? auriu? imposibil de spus cu exactitate – îi amintea de bilele de agat din copilărie. Pe-atunci, micile sfere i se păreau cele mai preţioase dintre culori, fiecare dintre ele ascunzând lumi întregi în reflexiile lor complexe.

— Ceea ce mă şochează e plăcerea pe care o simt imbecilii ăştia atunci când doboară vreun animal, reluă ea.

— Plăcerea nu e în actul de a ucide, ci în urmărire şi în măiestria tehnicii fiecăruia.

— Halal măiestrie, să dobori nişte animale fără apărare…

— Mă dau bătut, oftă el. Dar se vede clar că n-ai avut niciodată un căprior în cătarea puştii…

— Ce să am?

Niémans clătină din cap şi zâmbi.

— Habar n-ai. Haide, e timpul să mergem la culcare.

Spunând acestea, deschise cu un gest teatral uriaşa uşă de sticlă.

— Probabil la fel a gândit şi ucigaşul, murmură Ivana, făcând vânt ţigării în întunericul înconjurător.

— Cum anume?

— Eliminându-l pe Jürgen, a restabilit echilibrul în natură.

Ivana avea dreptate: asasinul „recoltase", după cum spun vânătorii, un element care ameninţa armonia universului său. Dar care era acel univers? Şi cum anume tulburase Jürgen ordinea acestuia?

— Ai lista invitaţilor de la partida de vânătoare? întrebă el, abrupt.

— Ţi-am dat-o deja.

— Au fost interogaţi cu toţii?

— Bineînţeles, chiar a doua zi după descoperirea cadavrului.

— Câţi au fost?

— Vreo patruzeci. Toţi au jurat că n-au părăsit pavilionul de vânătoare, dar e imposibil de verificat dacă ăsta e adevărul. Îţi reamintesc, telefoanele mobile erau interzise.

Niémans intră în casă.

— Treci la treabă, dar să nu stai mai mult de o oră sau două, trebuie să te şi odihneşti. Mâine-l vom interoga pe amicul tău.

— Care amic?

— Thomas Krauss, militantul ecologist. Marele martir al cauzei…

15.

„Atunci când înaintezi prin pădure, n-ai timp să te gândeşti, să analizezi, să anticipezi ce va urma. Trebuie să observi şi atât. Eşti singur, te mişti încet, te topeşti în peisaj. Te concentrezi sută la sută asupra clipei prezente. Zgomotele pe care le-ai putea face, zgomotul prăzii… Doar acestea contează".

„Toţi cei care practică *pirsch*-ul ştiu asta: înaintezi, cauţi, dar eşti deja legat de ţinta ta. E ca o vibraţie, un curent electric care te leagă de ea…"

Întins pe pat, cu laptopul deschis pe genunchi, Niémans urmărea pe YouTube înregistrările subtitrate cu interviuri ale unor vânători germani care practicau *pirsch*-ul. Toţi erau îmbrăcaţi în haine din loden. Cât despre camuflaj, aici existau mai multe curente, însă nemţii se pare că au ales această stofă, pe cât de moale, pe atât de silenţioasă.

„Pierzi noţiunea timpului şi spaţiului. Te detaşezi de trup şi parcă plutești prin pădure. E ca o transă…”

În discuţia cu Ivana, Niémans îşi asumase rolul de avocat al diavolului, dar adevărul era că nici el nu găsea nimic atrăgător în vânătoare. Erau vânători, cum fusese şi bunicul său, care erau în stare să-şi petreacă o seară întreagă explicând frumuseţea maiestuoasă a unui cerb încremenit în lumina amurgului; cu toate acestea, prima lor reacţie era de a trage asupra lui; era ca şi cum un meloman, emoţionat până la lacrimi de Recviemul lui Mozart, ar fi dat foc partiturii.

Poliţistul apăsă câteva taste, pentru a căuta informaţii despre tehnicile *pirsch*-ului: camuflarea, aflarea direcţiei vântului, analiza urmelor, influenţa fazelor lunii asupra comportamentului animalelor… Era genul de informaţii care chiar îl pasionau pe Niémans. Aspecte tehnice pe care era capabil să le înţeleagă şi să le admire, în calitate de poliţist care-şi petrecea timpul urmărind cel mai periculos vânat.

Toate aceste informaţii îi întăreau convingerile sale profunde: omul care îl ucisese pe Jürgen nu era un militant împotriva vânătorii, ci, dimpotrivă, un vânător iscusit. De aceea reuşise să îl atragă pe Jürgen în pădure şi să îl ia prin surprindere deşi acesta se afla pe propriul teren. De aceea reuşise să dispară fără să lase vreo urmă. Doar un prădător care reuşeşte să se contopească pe deplin cu natura ar fi putut să se facă astfel nevăzut. De altfel, era convins că rămurica de stejar aşezată de ucigaş între dinţii lui Jürgen era un omagiu.

Asociind ideile, Niémans lansă o căutare privind „ofrandele”, acele elemente plasate de vânător pe cadavrul prăzii sale: o „ultimă îmbucătură” sau o rămurică ruptă dintr-un lemn de esenţă nobilă, aşezată pe umărul animalului ucis. În funcţie de felul în care e poziţionată această ofrandă, de locul unde e amplasată sau de modul în care aceasta a fost ruptă, rămureaua poate avea semnificaţii diferite. În cazul lui Jürgen, pe corp nu fusese descoperită vreo astfel de ofrandă, dar asta nu însemna nimic: poate că vântul sau un animal aflat în trecere o mutase din loc.

Trebuia să arate fotografiile făcute la locul faptei unui practicant

al *pirsch*-ului; era posibil ca poziţia cadavrului sau vreun alt aspect al mizanscenei să nu fi fost pe deplin descifrat.

În acel moment, poliţistul auzi un zgomot surd undeva pe-afară. Ciuli urechile. Imediat, auzi un al zgomot, mai înăbuşit de astă dată. Sări în picioare şi-şi luă arma, se repezi la fereastră şi, mijind ochii, încercă să distingă ce se întâmpla afară. Avea impresia că cineva încerca să pătrundă în Vila de Sticlă.

Dar n-avea cum să vadă mare lucru, căci nu reuşea să găsească mecanismul de deschidere a ferestrei. Îşi îmbrăcă grăbit sacoul şi se încălţă, apoi ieşi din încăpere şi coborî scările cât mai silenţios cu putinţă.

Traversă salonul şi deschise uşa de sticlă. Se înfioră: temperatura de-afară mai scăzuse cu câteva grade. Poliţistul scrută vasta peluză şi zidurile negre care o înconjurau. Nimic. Nicio umbră, nicio mişcare.

Niémans se destinse. Era o noapte magnifică, un amestec de limpezime (căci se puteau distinge acele de gheaţă ale brumei ce se depunea pe scoarţa copacilor şi picăturile de rouă pe firele de iarbă) şi nebulozitate (fiindcă franjuri de ceaţă bântuiau vag luminişul, la un metru deasupra solului).

Poliţistul trase adânc în piept aerul încărcat de umiditate, de parcă ar fi încercat să se pătrundă în tot corpul de această frumuseţe. Mirosul de răşină şi frunze strivite îi umplea nările, urcându-i direct la creier şi provocându-i un soi de beţie instantanee. Se clătină, se rezemă de balustradă şi luă mâna de pe mânerul revolverului. Atunci o văzu.

Laura von Geyersberg înainta de-a lungul lizierei de brazi din dreapta. Era îmbrăcată în blugi şi într-o haină închisă la culoare. Avea braţele încrucişate, cuprinzându-şi umerii, de parcă s-ar fi îmbrăţişat singură, în încercarea de a se încălzi. Pletele ei negre surprinse pe fundalul lizierei de pini păreau o tuşă încântătoare de lac pe o pânză sumbră.

Niémans îşi vârî pistolul la centură, la spate şi porni spre ea, exact în clipa în care Laura von Geyersberg dispărea în spaţiul întunecat dintre doi arbori. Poliţistul începu să alerge.

16.

Nu avu nevoie decât de un minut pentru a ajunge în locul unde dispăruse Laura. Între doi arbori, o cărare de pământ roşcat, bătătorit, pornea de aici şi se pierdea în întuneric.

Niémans încetini, ca să nu facă zgomot. În lumina lunii, peisajul pătruns de gerul nopţii părea sculptat în sticlă, gata să se spargă la cea mai mică atingere, deopotrivă fragil şi tăios.

Nici urmă de contesă.

Porni hotărât pe cărare, încercând să păşească însă cât mai uşor, căci avea impresia că trupul său masiv făcea să se zguduie pământul. Vinul de la cină îşi avea rolul său în această senzaţie, desigur.

Dar unde era Laura?

Niémans încerca să evite crengile de pin care-i ieşeau în cale, iar picăturile de rouă îi ajungeau pe faţă. Părea că nu înaintează prin pădure, ci printr-un loc legendar, de basm. Cuvântul „Schwarzwald" îi răsuna în minte. Pădurea Neagră, ţinut al duhurilor şi farmecelor, teritoriu plin de ascunzişuri tainice în care erau ferecate cele mai întunecate secrete ale sufletului…

În sfârşit, o zări.

Laura o apucase pe o cărare oblică, acoperită de un rămuriş des. Niémans porni în aceeaşi direcţie, scurtând distanţa printre trunchiurile negre ale arborilor. Din nou, întregul decor i se părea de sticlă. Cerul era asemenea unui lac îngheţat, iar brazii arătau ca nişte stalagmite, cu vârfurile lor ce împungeau văzduhul. De la sol începuse să se ridice negura, ca o maree atrasă de lumina lunii. El însuşi expira norişori argintii de abur.

Contesa înainta cu paşi grăbiţi, îmbrăţişându-şi umerii. Faldurile paltonului pe care-l purta se agăţau în crengile mai joase, împrăştiind jerbe de picături fine.

Încovoiat, Niémans încerca să nu provoace nici cel mai mic zgomot, iar umezeala îi era un aliat de nădejde: iarba scăldată-n rouă, frunzele moarte care se lăsau călcate în picioare pe tăcute, ferigile grele de chiciură ce se dădeau la o parte din calea sa, ca nişte cortine de catifea. Pe măsură ce înainta, se simţea tot mai pătruns de feeria care îl înconjura. Luna rotundă ca o mandală părea sculptată în fildeş, iar copacii, cu trunchiurile acoperite de chiciură fuseseră parcă desenaţi cu cretă pe o tablă neagră.

Îl mai despărţeau doar două sute de metri de Laura când, de undeva din dreapta, auzi un zgomot surd. Întoarse capul, cu un gest reflex, şi văzu o matahală neagră ce se prăvălea spre el, o formă nelămurită şi întunecată, cu muşchi proeminenţi, care înainte cu viteză într-un ritm ce părea sacadat din cauza straturilor de negură pe care le

risipea apropiindu-se.

Înainte să fi apucat să înţeleagă ce vedea, Niémans se simţi invadat de o groază viscerală, o spaimă reptiliană care-l paraliză, alungându-i orice urmă de gând raţional. În clipa următoare, creierul său reuşi în sfârşit să proceseze ceea ce vedea: un dulău uriaş, de-a dreptul monstruos, gonea în direcţia sa şi a contesei, cu gura deschisă împrăştiind bale, într-o linişte absolută.

Poliţistul abia avu timp să-şi scoată arma, un alt gest deloc gândit, instinctiv. Câinele se afla la un metru de el. Flama pornită din ţeava revolverului lumină, asemenea unui fulger, Cerberul evadat din Infern, aflat în plin salt. Bestia ce cântărea cel puţin cincizeci de kilograme îl izbi pe Niémans cu forţa unui ciocan aruncat de la distanţă, doborându-l la pământ şi umplându-i faţa de sânge. O masă fierbinte se prăvăli deasupra sa, tăindu-i răsuflarea.

Niémans simţi o senzaţie acută de vomă şi întoarse capul pentru a vărsa. O văzu pe contesă, care alerga spre el. Vomită, un gheizer acid, aburind, ce se revărsă pe iarba îngheţată. Un jet fierbinte în care se amestecau cocoşul în vin, urme de spätzle în sos munster şi toate celelalte porcării pe care le înghiţise cu câteva ore mai devreme cu atâta poftă.

Sub povara dulăului, Niémans simţea că se sufocă de greaţă. Avea senzaţia că e doar o carcasă într-un abator, un maldăr de carne jupuită şi învelită într-un linţoliu de sânge, piele şi păr. Se întoarse cu greu pe-o parte şi, adunându-şi puterile, reuşi să împingă deoparte corpul inert al câinelui, pentru a se elibera. Rămase chircit, în genunchi, şi-şi apucă capul cu ambele mâini.

— Sunteţi teafăr?

Poliţistul plutea, la ani-lumină distanţă de acest luminiş şi de aromele lui de răşină. Se afla în Alsacia, cufundat în cea mai groaznică amintire a sa, simţind colţii ascuţiţi ai lui Réglisse pătrunzându-i în carne. Senzaţia de vomă îi reveni.

— Sunteţi teafăr?

Ridică privirea şi-şi şterse faţa cu dosul mânecii. Contesa stătea în picioare lângă el, îngrozită. Dacă îi trecuse vreodată prin minte că ar fi putut avea o aventură cu Laura von Geyersberg, era limpede că, după cele întâmplate acum, orice şansă dispăruse cu desăvârşire.

Se şterse insistent pe faţă, de parcă ar fi vrut să dea jos un strat de piele.

— Ce s-a întâmplat?

Niémans se ridică anevoie şi, în genunchi, se îndepărtă de cadavrul câinelui. Continua să-şi ţină arma aţintită asupra lui, temându-se de o ultimă zvâcnire a dulăului. Nu avea însă motive de teamă: glontele îi zburase creştetul capului, cu tot cu creieri.

— Aveţi de gând să-mi răspundeţi?

În sfârşit, Niémans ridică privirea spre contesă.

— Câinele vă aparţine?

Niémans nu-şi recunoscu propriul glas. Vorbea gâtuit, de parcă traheea i-ar fi fost apăsată de-o bară transversală. Laura îi întinse mâna pentru a-l ajuta să se ridice, dar el o ignoră. Umilit, cu răsuflarea tăiată şi inima bătând să-i spargă pieptul, reuşi să se ridice în picioare. Imediat îl cuprinse ameţeala şi făcu eforturi pentru a-şi păstra echilibrul, în timp ce-şi vâra arma plină de sânge la centură, la spate.

În acel moment, în desişul de la lizieră, la vreo cincizeci de metri distanţă, zări o siluetă.

— Acolo!

Reuşi să găsească puterea de-a arăta cu degetul. Laura îşi întoarse privirea în direcţia indicată.

— Ce e?

Umbra se făcuse între timp nevăzută. Cu toate acestea, Niémans era sigur de ce văzuse: un bărbat, îmbrăcat în haine de aceeaşi culoare cu scoarţa copacilor, purtând o caschetă şi o mască ciudată de pânză, întărită sub formă de con la nivelul nasului şi având deschizături în dreptul ochilor.

— Ce aţi văzut? întrebă Laura.

Preferă să nu-i răspundă. Ar fi trebuit să pornească pe urmele umbrei, dar nu în starea în care se afla: abia se ţinea pe picioare, iar mâinile îi tremurau spasmodic.

Preferă să se aplece asupra câinelui întins la picioarele sale: un dulău cu părul scurt şi corpul musculos, ca un sac de piele neagră întinsă peste muşchii proeminenţi şi un schelet croit pentru luptă.

În ciuda durerilor din tot corpul, îngenunche, pentru a-l privi mai îndeaproape. N-avea idee cărei rase ar fi putut să îi aparţină. După conformaţia corpului şi textura blănii, ar fi putut fi un terrier cu păr scurt, dar botul îi era cu totul ieşit din comun. Pătrat, precum capătul unei nicovale, lucios ca fuzelajul unei rachete, părea deopotrivă greoi şi agresiv, gata oricând să se caşte pentru a scoate la iveală şiragul de colţi

ucigaşi.

— Nu mi-aţi răspuns încă, mormăi Niémans, care încă se străduia să-şi recapete suflul. Câinele vă aparţine?

— N-am niciun câine.

— Nici pentru vânătoare? întrebă el, ridicându-se.

— Câinii pe care îi folosesc la vânătoare nu-s aici. N-am văzut niciodată până acum acest animal. De ce l-aţi ucis?

— Urma să vă atace.

Contesa nu-i răspunse. Îngenunche la rândul său, pentru a examina animalul. În atitudinea ei, Niémans percepu compasiune, iar asta îl înfurie. Nu putea să înţeleagă cu niciun chip tandreţea oamenilor faţă de câini şi-n mod special faţă de acesta, un monstru mizerabil care le-ar fi smuls cu bucurie beregata, amândurora.

— Ce naiba făceaţi aici, afară, la ora asta? izbucni el, pe tonul unui poliţist care cere actele la control.

Contesa se ridică în picioare, recăpătându-şi calmul obişnuit.

— Calmaţi-vă, Niémans. Până una-alta, sunt la mine acasă.

— E-n regulă, fie… admise el, ştergându-şi încă o dată faţa, încercând zadarnic să scape de miasma de sânge şi carne care-i umpluse porii pielii. Şi totuşi, unde vă duceaţi, în miez de noapte?

Laura aruncă o privire peste umăr.

— La capelă, în fundul parcului. Acolo e înmormântat Jürgen. Voiam să mă reculeg. Să stau de vorbă cu el… adăugă, cu glas scăzut.

Niémans îşi scoase telefonul şi formă numărul lui Kleinert. Ştia că Ivana, auzind zgomotul împuşcăturii, avea să apară numaidecât. Mâinile încă îi tremurau.

Laura îl privea pieziş. Părea că se teme mai degrabă de el decât de dulăul scăpat din infern.

17.

— Vorbiţi serios?

Niémans tocmai îi descrisese poliţistului german silueta pe care o întrezărise printre copaci.

— Aveţi impresia că glumesc? replică el, prost dispus. Avea un soi de cagulă, cu un fel de întăritură menită să-i protejeze nasul…

Kleinert clătină din cap. Era limpede că nu credea o iotă din mărturia lui Niémans. Fruntea lui înaltă, lucioasă ca o bilă de bowling, reflecta luminile albastre ale girofarurilor maşinilor poliţiei, care

invadaseră peluza Vilei de Sticlă.

Întreaga scenă părea ireală. Razele emise de LED-urile girofarurilor își croiau drum printre trunchiurile copacilor, creând reflecții irizate și insinuându-se în însăși structura negurii, într-un balet de lumină psihedelică.

Oberkomissar-ul dădu la o parte prelata care acoperea cadavrul câinelui.

— Sunteți sigur că intenționa să vă atace?

— A fost o chestiune de viață și de moarte. Era aici pentru a o ataca pe contesă, dar, când m-a văzut, s-a repezit la gâtul meu.

Înfofolit într-un impermeabil negru, cu gulerul ridicat, cu barbișonul său și părul tăiat scurt, fără breton, Kleinert părea un conspirator din secolul al XVII-lea.

— Chiar așa, unde e contesa? reluă el, pe un ton sceptic.

— S-a întors în casă. Toată povestea a cam dat-o peste cap.

Neamțul zâmbi subțire.

— Nu e obișnuită cu metodele poliției franceze.

Avea o dicție perfectă, pronunța apăsat „n”-ul din negație și nu pierdea niciodată vreo silabă pe drum, iar asta îl făcea, parcă, și mai enervant.

Niémans ignoră provocarea.

— Contesa e amenințată, insistă el. În noaptea asta ar trebui să puneți niște oameni de pază în jurul vilei.

Tonul polițistului îl făcu pe interlocutorul său să tresară.

— Să fie limpede, domnule comandant: aici, eu dau ordinele.

— N-am nicio problemă cu asta. Dar în privința asta suntem de acord, nu-i așa? E limpede, după Jürgen, Laura este acum cea vizată.

Kleinert clătină din nou din cap.

— Oamenii mei spun că n-au găsit nicio urmă de pneuri sau de pași în parc.

Arătă un grup de bărbați în negru care se aflau dincolo de panglica de delimitare întinsă de polițiști.

— Aceia sunt paznicii proprietății. Și ei spun că n-au văzut nimic.

Niémans aruncă o privire în direcția indicată: niște musculoși care șușoteau ceva între ei.

— Tipii aceia par să știe câte ceva.

— Nu, replică Kleinert, categoric.

— Și totuși, par să comenteze cam mult pe tema asta.

— Sunt localnici. Cred încă în vechile legende ale locului.

— Adică?

— Un om cu faţa acoperită de-o cagulă, însoţit de un câine negru? Ai spus deja prea mult, bătrâne! Jumătate dintre basmele din acest ţinut vorbesc despre un personaj de felul ăsta. Partea interesantă e că oamenii chiar cred aceste bazaconii şi după ce ajung la maturitate.

Niémans şi-ar fi dorit să poată privi cu aceeaşi condescendenţă superstiţiile localnicilor, asemenea lui Kleinert, dar, de când trecuse graniţa, simţise că umbrele şi pădurea îl luaseră ostatic. Iar apoi îi fusese dat să vadă cu ochii săi masca, printre trunchiurile pinilor…

Parcă pentru a pune capac acestor gânduri, aruncă o privire spre cadavrul câinelui întins în iarbă. Părea o sculptură în granit, greoaie şi compactă.

Moartea îl surprinsese cu botul căscat, scoţându-i la iveală colţii uriaşi, de fiară preistorică.

— Ar trebui să i-l arătăm lui Schüller, spuse Ivana, care revenea după ce inspectase locurile.

Prezenţa fetei îi fu de-ajuns lui Niémans pentru a se simţi salvat din abisul gândurilor sumbre; când ea era în preajmă, simţea că-i e cald şi se simţea puternic şi plin de viaţă. Când Ivana era de faţă, parcă totul mergea mai bine.

— Medicul familiei Geyersberg? întrebă Kleinert. De ce?

— Ne-a spus că este specialist în câini de vânătoare.

— Nu ştim dacă acesta e un câine de vânătoare.

— Ştiţi ce rasă este?

— Nu. De fapt, nu mă pricep deloc la câini, spuse Kleinert, cu un zâmbet stingher.

— Nici noi, îi răspunse Ivana, la fel de zâmbitoare.

Complicitatea neaşteptată dintre cei doi îl scoase din sărite pe Niémans, dar avea lucruri mai bune de făcut decât să se joace de-a masculul gelos.

— După primele observaţii, am constatat că nu poartă zgardă şi nu are nici vreun tatuaj de identificare. Niciun semn distinctiv, aşadar. Vom fi nevoiţi să identificăm în primul rând cărei rase îi aparţine.

— Le voi spune colegilor mei să îl trimită la Institutul Max Planck, încuviinţă Kleinert.

Se înclină scurt către Ivana, în semn de salut, şi făcu stânga împrejur. Parcurse câţiva metri, apoi îi aruncă, peste umăr, lui Niémans:

— Vă aştept mâine, pe amândoi, la secţia de poliţie din Freiburg.

— Pentru o depoziţie scrisă?

— Nu. Pentru a-l interoga pe Krauss.

Niémans uitase cu totul de individ. După atentatul la viaţa contesei, mărturia acestuia nu mai valora mare lucru. Dar Kleinert avea dreptate: trebuia să închizi fiecare pistă înainte să treci la următoarea.

— Ce părere ai? îl întrebă Ivana, de îndată ce rămaseră singuri.

— Jürgen practica *pirsch*-ul şi a fost ucis conform regulilor acestuia. Laura practică vânătoarea la goană şi cineva a pus un câine pe urmele ei.

— Şi ce înseamnă asta?

— Ucigaşul a decis să îi suprime pe membrii familiei Geyersberg alegând, de fiecare dată, stilul de vânătoare preferat al victimei sale.

— De ce ar face una ca asta?

— E prea devreme ca să mă pronunţ. Dar înclin să cred că e vorba de o răzbunare.

— Pentru un accident de vânătoare, poate?

— Sau pentru altceva. În orice caz, dacă ucigaşul se răzbună, atunci o face sub semnul vânătorii.

Porniră agale spre casă, care strălucea din nou, cu toate luminile aprinse, părând că pluteşte la mică înălţime deasupra peluzei scăldate într-un halou albăstriu.

— În direcţia asta ar trebui să ne îndreptăm cercetările: ar trebui să descoperim un incident sau un eveniment legat de vânătorile organizate de familia Geyersberg. Nu trebuie să uităm că ucigaşul a ales ca moment al loviturii ajunul unei vânători, fără îndoială plănuind ca moartea lui Jürgen să fie descoperită în plină ceremonie cinegetică…

Răcoarea nopţii îi pria lui Niémans. Îşi recăpătase simţurile, luciditatea, voinţa profundă de a trăi. Crezuse că avea să moară; se clătinase vreme de câteva clipe, dar momentul de slăbiciune trecuse.

— Apucă-te de căutat încă de-acum pe internet, îi ceru el fetei. Caută prin presa locală, pe site-urile specializate… Mâine vom cerceta şi arhivele poliţiei. E posibil să fi existat un fapt divers legat de familia Geyersberg. Va trebui să aflăm, de asemenea, dacă nu există în această regiune vreun vânător dus cu sorcova sau incontrolabil.

Îi despărţeau doar câţiva metri de vilă, când, mânat de o presimţire, Niémans ridică privirea. La etaj, dincolo de peretele de sticlă, se afla contesa, care-i observa atent. Stătea în aceeaşi poziţie ca

mai devreme, în pădure. De data aceasta, umerii îi erau acoperiţi de un şal gros.

Poliţistul îşi reprimă cu greu un fior, iar de data asta nu frigul era de vină.

— Ai aflat ceva interesant despre situaţia economică a grupului?

— Nimic remarcabil, o să-ţi spun dimineaţă. Dar tu, despre *pirsch*?

— La fel.

Urcară treptele, dar Niémans nu reuşi să deschidă uşa mare de sticlă. Mâinile îi tremurau, ca unui alcoolic.

— Niémans… şopti Ivana.

Poliţistul renunţă la tentativele zadarnice de a deschide uşa, iar tânăra îşi strecură mâna în mecanismul care elibera rama uşii din cadrul ei.

— De fapt, ce problemă ai tu cu câinii?

Niémans îşi înăbuşi o înjurătură. Se părea că reacţia sa exagerată nu scăpase celor din jur.

— O să-ţi spun, într-o bună zi. Nu-i nicio grabă.

Ea încuviinţă scurt din cap şi intră, fără niciun cuvânt în plus. Niémans o privi cum traversează încăperea şi urcă scările care duceau la etaj.

Rămase din nou singur, îngheţat de frig, simţind cum, pe faţă, sângele câinelui se coagula, întinzându-i pielea, asemenea sării de mare atunci când se zvântă. Intră la rândul său în vastul salon şi închise pe dinăuntru uşa de sticlă.

În timp ce urca scările, încetase să mai fie în acel loc şi în acel timp. Se afla într-un mic dormitor din căsuţa bunicilor să-i şi avea doar doisprezece ani.

Din patul alăturat, fratele său mai mare îşi şoptea ameninţările, şuierând atent fiecare S:

— *Réglissse*… *Réglissse*… *Îl auzi*? *Vine*! *Réglissse*… *Réglissse*… *Vine şi are să te omoare*!

18.

Ora 7 şi 30 de minute dimineaţa.

În ajun, în timp ce Niémans îi făcea de zor curte contesei, Ivana urcase discret la etaj şi se strecurase în dormitorul colegului său, subtilizându-i cheile maşinii.

Conducea acum preaiubitul Volvo în direcţia Bad Krozingen. După calculele sale, avea la dispoziţie cam două ore pentru a sta de vorbă cu femeia al cărei nume îl aflase în seara precedentă. În timp ce lumea discuta despre performanţele armelor din rastel, savurându-şi băuturile, Ivana se îndreptase spre bucătărie. Aici îl întâlnise pe bucătar, un bătrânel ce părea plămădit din aceeaşi aramă precum cratiţele pe care le mânuia.

— Cine i-a crescut cu adevărat pe Jürgen şi pe Laura?

Aceasta fusese întrebarea pe care reuşise să o strecoare în conversaţia neîndemânatică pe care o purtase cu neamţul. Răspunsul venise prompt, fără nicio ezitare: Loretta Kaufmann, o guvernantă de origine bavareză, o femeie sportivă, poliglotă, cu o reputaţie solidă. Avea supleţea unei arme cu ţeava retezată şi amabilitatea unui compostor. Ea le asigurase întreaga educaţie celor doi copii, de la vârsta grădiniţei şi până la plecarea la universitate.

Cu această femeie voia Ivana să stea de vorbă în acea dimineaţă. Bucătarul îi explicase, în germana lui marcată de expresii în dialect, că guvernanta locuia pe aproape şi că, în prezent, lucra la principalul stabiliment de băi termale din Bad Krozingen, la douăzeci de kilometri de moşia Geyersberg.

Ivana urma linia cenuşie a drumului şi admira peisajul. Nu îi mai fusese niciodată dat să vadă o pădure atât de deasă şi atât de întunecată; nu, nu era o junglă, ci un biotop rectiliniu, alcătuit din milioane de conifere în poziţie de drepţi. Avea senzaţia că e asemenea unui cuţit care despică un corp uriaş, negru, plin cu o sevă care curgea prin uriaşele vene ale pâraielor din munte.

Cu o oră mai devreme, se trezise cu minţile tulburate şi renunţase să-şi mai facă o cafea în bucătăria uriaşului acvariu care era Vila de Sticlă. Traversase salonul de la parter, cu pantofii în mână ca să nu facă zgomot, şi-şi luase tălpăşiţa cu Volvo-ul şefului ei.

Acum, ronţăind grăunţele de care nu se despărţea niciodată, încerca să îşi facă ordine în gânduri. Nu se gândea la atacul câinelui şi nici la scenele groteşti petrecute pe parcursul cinei cu cei doi veri retardaţi ai Laurei von Geyersberg. Din toată seara precedentă, în minte îi rămăsese întipărită doar fotografia cu cei doi copii în haine cenuşii, care ţineau în mâini puştile acelea mult prea mari. Era limpede, din imagine, că cei doi erau inseparabili, ca două jumătăţi ale unei scoici.

Conştiinţa de clasă o determinase să le deteste de îndată pe cele

două odrasle de bani gata care nu găseau nimic mai bun de făcut în weekenduri decât să ucidă animale lipsite de apărare. Doar că, judecând după expresiile lor din fotografie, îi era clar că acei copii nu prea avuseseră ocazia să se bucure de viaţă. Ivana voia să afle de ce.

Apropiindu-se de Bad Krozingen, văzu un panou indicator către băile Juventas. Trebuia să o ia la dreapta, evitând centrul orăşelului. Cu atât mai bine: staţiunile cu ape termale o deprimaseră dintotdeauna. Le vedea ca pe o lume cu susul în jos: viaţa sub pământ, iar moartea la suprafaţă, cu mulţimea de oameni care îşi alinau bolile scăldându-se.

Traversă câteva tarlale cultivate cu cartofi – sau cel puţin asta îi sugeră ei peisajul – şi descoperi o mică aşezare construită din prefabricate, cu clădiri scunde, niciuna dintre ele cu mai mult de două etaje. Nicio îndoială în ceea ce priveşte menirea orăşelului: hoteluri, clinici, ştranduri termale… Totul aici era dedicat apelor din adâncuri şi celor veniţi aici pentru a profita de ele.

Ivana opri maşina în parcarea din faţa băilor Juventas, al căror nume era gravat cu litere uriaşe în stucatura de pe faţada clădirii. Edificiul avea dimensiunile sediului unei companii multinaţionale de asigurări şi austeritatea arhitecturală a unui templu mormon.

Ivana înaintă printr-o galerie deschisă, îndreptându-se spre intrarea principală a stabilimentului, şi aruncă o privire în vitrinele magazinelor înşirate de-a lungul acesteia. Baruri cu ape minerale, farmacii, buticuri cu costume de baie… Juventas părea a fi un complex comercial destinat în exclusivitate celor suferinzi de artroză şi reumatisme. De altfel, la fiecare terasă pe care o întâlni în cale, se văzu nevoită să ocolească cârjele şi scaunele rulante ale clientelei.

Holul enorm al termelor îi confirmă faptul că avea de-a face cu un stabiliment din liga superioară. Portaluri ample de acces se deschideau spre bazinele vaste, dându-i o idee despre amploarea afacerii. Nivel industrial, iar nu artizanat.

Transpirând deja în dogoarea ambiantă, se apropie de recepţie, aruncând o privire spre piscinele descoperite; în ciuda orei matinale, erau deja pline.

O surprinse cu deosebire veselia şi bucuria de-a trăi pe care o emanau acestea: erau aici deopotrivă copii, fără-ndoială veniţi cu şcoala, dar şi adulţi. Cu toţii afişând expresii de încântare pe chipuri, se agitau sub jeturile de apă şi se stropeau plini de veselie şi aplomb.

Ivana se adresă funcţionarei de la recepţie, întrebând de Loretta

Kaufman. Nu se osteni să-şi arate insigna de poliţist. Nu avea niciun fel de valoare aici, nefiind pe teritoriul francez, şi n-ar fi făcut decât să complice lucrurile.

— Cu ce scop o căutaţi? întrebă femeia de la recepţie, în germană.

— E o chestiune personală, răspunse Ivana, în aceeaşi limbă.

Femeia cercetă o clipă ecranul calculatorului.

— La ora aceasta e în sala de tratament.

— Aş putea să o văd?

— Aveţi un costum de baie?

19.

I se spusese să meargă „până la capătul culoarului, pe dreapta". Purta un costum de baie negru, întreg, pe care îl închiriase, iar pe cap avea o bonetă transparentă. Ivana înainta în direcţia indicată, cu un prosop pe umăr, lipăind cu picioarele goale pe pardoseala de gresie.

Lumina din galerie era orbitoare. Din dreapta, soarele care abia răsărise îşi arunca razele prin pereţii de sticlă, iar peretele opus, acoperit cu faianţă albă, lucioasă, reflecta lumina, părând de-a dreptul fosforescent. Ivana parcurse cu privirea bazinele exterioare, fiecare dintre ele având o anumită particularitate. Din marginile unuia ţâşneau jeturi puternice de apă care se prăvăleau ca nişte arteziene. Un alt bazin era o succesiune de cascade şi jacuzzi-uri care bolboroseau, iar cel de-al treilea avea forma unui culoar circular, în care un curent puternic îi împingea pe clienţii ce se scăldau aici ca pe nişte răţuşte de jucărie în jocurile de la bâlci.

În sfârşit, pe partea dreaptă i se înfăţişă o uşă etanşă. Intră fără să bată. La prima vedere, era un hammam ca oricare altul, cu pardoseală mozaicată şi plin de aburi. La o privire mai atentă, descoperi un şir de căzi ca nişte sarcofage aliniate de-a lungul peretelui, despărţite de paravane din lemn.

Mereu avusese senzaţia că într-un astfel de loc miroase a canabis. Aici, însă, mirosul de eucalipt era atât de puternic, încât simţi o arsură în gât şi nările i se crispară. Înaintând, observă că fiecare cadă era ocupată de pacienţi nemişcaţi, cu capetele acoperite de bonete roşii, lăfăindu-se ca nişte foci la soare.

În capătul sălii o găsi, în sfârşit, pe cea pe care o căuta. Femeia purta un costum de baie negru similar cu al său, doar că mult mai mare. Ivana ar fi încăput de vreo două sau trei ori în el. Era îngenuncheată în dreptul unui sarcofag şi vărsa în apa acestuia săruri minerale

asemănătoare unor diamante mari, translucide. Ivana îşi imaginã amestecul de sulf, magneziu şi oligo-elemente ce se dizolva în bulele din cadă şi-şi spuse că, în mod sigur, nu era deloc neplăcut să zaci acolo să te relaxezi.

— Loretta Kaufman?

Femeia se ridică în picioare şi se proţăpi în faţa Ivanei, cu căldăruşa de lemn plină cu săruri atârnată de braţ. Avea undeva spre şaptezeci de ani şi aproximativ un metru optzeci înălţime. În ciuda vârstei, silueta îi era atletică, de-a dreptul impresionantă. Era genul de frumuseţe germanică clasică, cu ochi de culoarea oţelului şi maxilare puternice, ca de fier. Avea un bust proeminent, nici urmă de burtă şi picioare frumoase şi lungi.

— Eu sunt, spuse Loretta în franceză. De la presă?

— De la poliţie.

Fosta guvernantă nu se arătă deloc surprinsă: după moartea lui Jürgen primise, cu siguranţă, destule vizite. Ivana se prezentă în câteva cuvinte; în costumul de baie strâmt şi cu fruntea brobonită de sudoare sub casca de plastic, nu simţea că ar inspira prea multă autoritate, aşa că putură să joace cartea unei vizite de curtoazie.

În timp ce vorbea, continuă să o studieze pe Fräulein Loretta. Chipul ei, îndeosebi, i se părea fascinant. Loretta nu avea aproape niciun rid. O sculptură pe care trecerea timpului nu o atinsese aproape deloc. Pielea ei albă, străbătută de vinişoare albăstrii, amintea de suprafaţa pietrelor albe de pe plaje, brăzdate fin de alge şi înălbite de sarea mării.

— Aşteptaţi-mă câteva clipe! porunci femeia.

Îşi puse deoparte căldăruşa şi luă un mănunchi de crengi cu frunze de-un verde palid dintr-un lighean cu apă. Plecă până în capătul opus al sălii, apoi reveni, biciuind în dreapta şi-n stânga spinările celor aflaţi în căzi. Cu o astfel de doică, apetenţa lui Jürgen pentru sado-masochism era cât se poate de explicabilă.

— Gata, declară Loretta, aruncând mănunchiul de crengi înapoi în lighean. Veniţi cu mine.

Dincolo de o altă uşă, un alt culoar se sfârşea într-o încăpere fără geamuri. Era imposibil de spus de unde venea lumina, dar totul era alb aici: Ivana avea impresia că se află în interiorul unui cub Rubik de faianţă, umplut cu fum.

Loretta îi indică o bancă lipită de perete, iar Ivana se aşeză fără să comenteze. Nu-i mai rămânea acum decât să se topească încet, ca un

cub de gheaţă în palma fierbinte.

— Frecaţi-vă pielea! îi porunci Loretta, întinzându-i o piatră cu suprafaţa aspră.

— Nu, mulţumesc. N-am venit pentru asta.

— Greşiţi. Frumuseţea trebuie mereu înnoită, ajutată să se regenereze. Pielea trebuie să fie reîmprospătată. Nu lăsaţi anii să-şi ţească pânza de păianjen pe corpul dumneavoastră…

Cât timp trecuse oare de rând îşi făcuse ultimul gomaj? Sau de rând îşi aplicase măcar o cremă hidratantă? „Ar trebui să mă îngrijesc!" şi „Ar trebui să mă las de fumat!" erau mereu două dintre promisiunile pe care şi le făcea, dar lista acestora nu era, de fapt, decât o litanie a veşnicei amânări.

Majoritatea oamenilor îşi imaginează că vor fi împliniţi, vor deveni ceea ce trebuie să fie atunci când îşi vor fi dus la bun sfârşit toate proiectele, dar, dimpotrivă, ceea ce îi defineşte în profunzime sunt promisiunile niciodată îndeplinite. Suntem cu toţii varianta mutilată a visurilor noastre.

Loretta se aşeză lângă Ivana şi apucă o mănuşă de baie neagră.

— Ce-aţi vrea să ştiţi? întrebă ea şi se apucă să-şi maseze gleznele. I-am trimis la plimbare pe toţi jurnaliştii care mi-au dat de urmă, dar în cazul unei poliţiste din Franţa sunt dispusă să fac o excepţie…

Ivana îi schiţă în câteva cuvinte intenţiile sale, apoi îi îngădui fostei guvernante să se destăinuie, iar aceasta nu se lăsă rugată de două ori înainte de a se apuca să spună povestea „falşilor gemeni".

20.

— Atunci când am fost angajată de familia von Geyersberg, Jürgen avea patru ani, iar Laura doi. Am plecat când mi-am îndeplinit misiunea, atunci când au intrat la facultate.

— Aţi petrecut aproape douăzeci de ani în preajma lor. Nu mi se pare că sunteţi foarte afectată de moartea lui Jürgen.

— Vă înşelaţi. Dar asta nu înseamnă că am fost în vreun fel legată de ei.

— Nu?

— Deloc. O guvernantă e asemenea unui poliţist.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Adică, dacă laşi sentimentele să îţi afecteze munca, imparţialitatea îţi va fi afectată. Vei manifesta slăbiciune şi munca ta nu

va avea randamentul dorit.

Femeia aceasta părea să confunde însărcinările unei guvernante cu acelea ale unui gardian de închisoare.

— Atunci când aţi fost angajată aveaţi deja experienţă în domeniu?

— Deloc. Eram o sportivă de performanţă aflată la final de carieră. Natație, canotaj… La vârsta respectivă călătorisem deja destul de mult.

Vorbeam engleza, franceza, italiana. De asemenea, antrenam echipa feminină de volei din Baden-Württemberg. Grupul VG era sponsorul nostru principal. Așa l-am cunoscut pe Ferdinand von Geyersberg.

Ivanei îi veni o idee frivolă. Dar era plătită pentru a fi conştientă că vieţii îi plac ideile frivole:

— Aţi fost cumva…

— Amanta lui? Nu. Nu eram genul lui. Eram mult prea în vârstă.

Privindu-i chipul frumos ce înfruntase vicisitudinile vârstei şi corpul care nu o trădase, Ivana se gândi că, la 40 de ani, Loretta fusese cu siguranţă o adevărată bombă sexy.

Guvernanta păru că-i citeşte în priviri.

— Contele avea o predilecţie pentru forţele proaspete şi pline de viaţă din cadrul grupului pe care îl conducea. Mai ales pentru tinerele muncitoare.

Ivana nu insistă. Nu acesta era subiectul discuţiei.

— Vorbiţi-mi despre educaţia pe care aţi dat-o celor doi copii.

— Eram în preajma lor în fiecare zi, fără excepţie. Îmi rezervam doar câteva ore pe zi pentru antrenamente. Contele mi-a pus la dispoziţie infrastructura castelului. La vremea respectivă, la subsol era amenajată o sală de sport şi existau un teren de atletism şi unul de tenis. Puteam să practic canotajul pe lac. Pentru mine, era perfect.

Era pentru prima dată când Ivana auzea vorbindu-se despre acest „castel”.

— Cine locuieşte acum acolo?

— Franz von Geyersberg. Bineînţeles, a distrus toată acea infrastructură şi terenurile de sport, răspunse Loretta, ridicând din umeri.

— De ce „bineînţeles”?

— E imobilizat într-un scaun cu rotile.

Ivana îşi notă acest detaliu într-un colţişor al minţii; nici acesta nu era relevant pentru subiectul discuţiei.

— Eraţi responsabilă în proporţie de sută la sută de educaţia copiilor?

Femeia lăsă deoparte mănuşa cea aspră şi luă un prosop ce părea să aibă în pliuri grăunţe mari de sare.

— Sută la sută, chiar aşa, răspunse ea, începând să-şi frece braţul stâng cu prosopul. Pentru tatăl lor, educaţia era doar o tranziţie obligatorie pentru a accede la singurul lucru care conta: grupul VG. Afecţiunea, tandreţea i se păreau inutile.

— Dar mama lor?

— Şi ea era prea ocupată.

— Mi s-a spus că era o femeie foarte activă, pasionată de sport.

— Aiurea!

— Mă tem că nu înţeleg…

— Sabine era depresivă. Se agita, se epuiza de-a dreptul cu toate competiţiile ei de echitaţie, cu participările la maratoane, cu concursurile de schi, dar făcea lucrurile acestea ca să uite de neliniştile care o bântuiau. Era la fel ca acel coiot din desenele animate, care aleargă o vreme în gol înainte de-a se prăbuşi în prăpastie.

— Vă referiţi la sinuciderea ei la New York?

— O mascaradă.

— Cum adică?

— Familia von Geyersberg a lansat şi întreţinut toată legenda cu sinuciderea de la hotelul St. Regis. Era mai potrivită cu reputaţia familiei decât adevărul.

— Care era adevărul?

— Sabine a murit de foame.

— Poftim?

— S-a înfometat singură în apartamentul pe care îl aveau la New York, pe Fifth Avenue.

O contesă în greva foamei în palatul său din Manhattan: din punctul de vedere proletar al Ivanei, era o imagine îndeajuns de romantică.

— Dar copiii… n-ar fi putut să o abată de la această tendinţă de autodistrugere?

— Dimpotrivă. Copiii nu făceau decât să îi reamintească în ce măsură nu reuşea să facă faţă unei vieţi normale. Era capabilă doar să

sară peste obstacole călare pe mârţoaga ei sau să vâslească. Dar să le lege copiilor şireturile sau să-i sărute seara înainte de culcare… astea erau peste puterile ei.

— Vorbiţi-mi despre personalitatea lui Jürgen şi a Laurei.

— Nu era nicio diferenţă între ei. Erau, practic, una şi aceeaşi persoană.

Loretta îşi trecu prosopul în mâna stângă şi începu să-şi maseze braţul drept. Pielea ei albă, fără nicio urmă de pilozitate sau vreo imperfecţiune, strălucea ca alabastrul. Probabil că practica acest ritual în fiecare zi, iar firicelele de păr nu apucau să apară. În schimb, Ivana se simţea flască, neglijentă. Pielea sa nu era nici întinsă, nici regenerată, iar porii îi erau expuşi intemperiilor.

— Le plăceau aceleaşi lucruri, gândeau la fel, aveau aceleaşi gesturi. Pentru mine, lucrul ăsta era de mare ajutor, din punct de vedere practic: aveam în grijă un singur copil şi eram plătită pentru doi.

— Adică…

— Sunt convinsă că ştiţi ce vreau să spun. În faţa adversităţii, Jürgen şi Laura îşi ţineau partea unul altuia şi făceau front comun împotriva duşmanului.

Fotografia de pe capacul pianului din Vila de Sticlă îi reveni Ivanei în minte.

— Cei doi nu semănau deloc, din punct de vedere fizic…

— Erau ca ziua şi noaptea. Jürgen era scund, roşcat şi dolofan. La şcoală îl porecliseră „Tannenzapfen", adică con de pin. Alţii îi spuneau „Lebkuchen", Cozonac. Ştiţi cum sunt copiii… Laura, dimpotrivă, era înaltă, elegantă, superbă. Încă de la 12 ani avea coama aceea extraordinară. Frumuseţea i-a înflorit încă din adolescenţă, în vreme ce Jürgen a devenit atrăgător abia după ce a ajuns la maturitate.

Mânată de o curiozitate feminină, Ivana ceru mai multe amănunte despre Laura.

— Încă din vremea liceului avea un aer superior, inaccesibil. De fapt, îi detesta pe cei din jur pentru că nu-l respectau pe fratele ei. Bătaia lor de joc o considera drept o insultă personală şi îi făcea să o plătească scump, mai ales pe băieţi, care erau cu toţii morţi după ea.

— Aveau rezultate bune la şcoală?

— Jürgen era mai lent, dar muncea din greu. Laurei îi venea mai uşor. Amândoi erau condamnaţi la perfecţiune; Jürgen fiindcă era moştenitorul legitim, iar Laura tocmai fiindcă, fată fiind, simţea nevoia

să demonstreze că e mai mult decât atât.

— Aveau activităţi extraşcolare?

— Echitaţie, scrimă, muzică… Laura se descurca binişor la pian, în vreme ce Jürgen se străduia să cânte la vioară. Se închideau în salonul de muzică şi exersau ore întregi. Râdeau de se prăpădeau printre miorlăielile oribile ale viorii pe care o chinuia el.

Ivana nu-şi ascunse surprinderea.

— Erau doi copii foarte veseli, râdeau mult. Complicitatea lor se traducea într-o contemplare amuzată a lumii din jur. Chiar şi atunci când erau pedepsiţi, când trebuiau să facă faţă severităţii tatălui lor sau indiferenţei mamei, râdeau. Până la urmă, atâta timp cât erau împreună, erau fericiţi.

Imaginea puştilor cu armele în mâini nu-i ieşea din minte.

— Cu vânătoarea cum era?

— Cu vânătoarea… repetă Loretta, visătoare. Pentru vânătoare erau, categoric, indiscutabil, înzestraţi de la natură, în egală măsură. Era de-ajuns să le pui arma în mână şi să le dai drumul în pădure pentru ca ei să îşi dea adevărata măsură. Erau ţintaşi excepţionali, simţeau pădurea de parcă ar fi fost parte din ea. În fiecare duminică, în pădurea castelului, se dedau unor adevărate masacre.

Ivana încercă să şi-i imagineze pe micul Cozonac şi pe sora lui mai înaltă cu un cap decât el, ambii capabili să doboare orice animal de la câteva sute de metri depărtare. În pripă, ajunse la concluzia că în acest fel cei doi copii îşi răzbunau neglijarea, dar Loretta păru să-i ghicească gândurile şi îi veni în întâmpinare:

— Multă lume a crezut că, în felul acesta, copiii îşi răzbunau singurătatea şi nefericirea, dar nu-i deloc aşa. Plecau la vânătoare fericiţi, cu inima plină de bucurie. Ucideau curat, fără rea-voinţă. Era ceva cu totul diferit de ceea ce încerca să le bage în cap, cu de-a sila, educaţia pe care o primeau…

— Ce fel de vânătoare practicau?

— Câte-un pic din toate.

— Inclusiv *pirsch*?

— Nu, *pirsch* nu. Erau prea tineri şi prea nerăbdători pentru aşa ceva.

— În vremea respectivă a avut loc vreun accident de vânătoare? N-au rănit pe nimeni, niciodată?

— În mod cert nu. În Germania nu-i de joacă în ceea ce priveşte

regulile de siguranţă. Şi cu atât mai puţin în familia von Geyersberg. De altfel, aşa cum v-am mai spus, cei doi fraţi erau ţintaşi de elită, chiar şi la vârsta de numai doisprezece ani.

Loretta îşi lăsase în sfârşit deoparte instrumentele aspre. Jupuită de straturile de piele moartă, şiroind de sudoare, tolănită cu fesele pe marginea băncii, cu picioarele întinse ca nişte prăjini uitate, femeia se relaxa acum, cu ochii albaştri aţintiţi în gol, sau mai degrabă spre amintirile ce-i fuseseră răscolite.

— Ascultându-vă, aş fi ispitită să cred că aceşti copii nu erau chiar atât de nefericiţi… o provocă Ivana.

— Probabil nu am reuşit să mă fac înţeleasă aşa cum trebuie. Erau nefericiţi cu adevărat. Erau lipsiţi de tot şi creşteau de parcă ar fi fost orfani.

— Ce spuneţi e poate adevărat din punct de vedere afectiv, dar material…

— Nu înţelegeţi. Tatăl lor i-a crescut într-o sărăcie extremă. Le plătea studiile, hainele şi mâncarea, dar atât. Chiar şi în adolescenţă, n-au primit nici măcar o dată vreun ban de buzunar. Vara trebuiau să plivească buruienile din parcul castelului pentru a câştiga câţiva pfenigi. Iarna aveau de curăţat de zăpadă terasele castelului.

Ivana n-avea idee ce era un pfenig. Fără îndoială, una dintre monedele utilizate înainte de introducerea euro.

Loretta continuă povestea banilor de buzunar:

— Mai târziu, în timpul vacanţelor de vară, au fost obligaţi să lucreze în fabricile grupului VG. Nu în birouri, ci chiar în uzină. Săptămâni întregi în care-şi stricau ochii sudând componente ale unor circuite electronice, respirând aerul încărcat de vapori de plumb… Primeau un salariu de mizerie, iar tatăl lor nu uita să le repete mereu: „Sunteţi în stagiul de pregătire; acum nu câştigaţi bani, dimpotrivă, mă costaţi mai mult decât produceţi”.

Ivanei îi venea greu să-i fie milă de micuţii von Geyersberg. Da, crescuseră fără dragostea părinţilor lor, dar banii pe care aveau să-i moştenească erau puşi deoparte şi îi aşteptau, iar în plus, aveau puştile la dispoziţie.

— Aţi spus mai devreme că Ferdinand von Geyersberg era aspru cu Jürgen fiindcă acesta avea să îl moştenească, iar cu Laura se purta astfel fiindcă era femeie. Însă, în cele din urmă, imperiul VG a fost moştenit de amândoi, nu?

— Nu. Ferdinand îşi afirmase foarte limpede dorinţa: doar Jürgen avea să conducă grupul.

— Era mai inteligent decât sora sa?

— Dimpotrivă. Era bărbat, atâta tot. Dar Jürgen nu şi-a lăsat deoparte sora. De fapt, n-a avut de ales. Fără ea, n-ar fi putut să preia conducerea grupului. Repet, ei doi erau de fapt o singură persoană. Împreună, erau stăpânii absoluţi ai ţinutului şi nimic nu le putea sta în cale.

Ivana îşi aruncă privirea la încheietură, dar nu mai avea ceasul, i se ceruse să şi-l scoată la intrarea în stabiliment. Ce oră era oare? Mai mult ca oricând, se simţea udă şi îmbibată de aburi, până-n cele mai adânci cotloane ale corpului său, ca un burete.

Încercă să-şi limpezească gândurile, îndreptând discuţia într-o altă direcţie:

— În ultimii ani aţi mai auzit despre ei?

— Cei din partea locului nu au cum să nu audă tot ce se vorbeşte despre familia von Geyersberg.

— Şi ce anume se vorbeşte?

Loretta se lăsă pe spate şi îşi netezi părul, dezvăluindu-şi fruntea netedă, fără urmă de riduri, ce sfida însăşi existenţa botox-ului, de parcă anii ar fi alunecat peste ea fără s-o atingă.

— Se vorbea mult despre moravurile micului Jürgen.

— Despre pornirile lui sado-masochiste?

— Se şuşotea pe la colţuri despre asta. El nu încercase să-şi ascundă pasiunea aceasta, şi ştiţi cum sunt oamenii, mereu gata să ia la forfecat păcatele celorlalţi, de parcă s-ar teme să nu sfârşească cumva singuri în purgatoriu…

În opinia Ivanei, viciul lui Jürgen von Geyersberg era doar copacul care ascundea pădurea. Dacă junele Cozonac avusese secrete, ele erau bine ascunse îndărătul acestei perversităţi prea asumate, prea oficială pentru a fi cu adevărat periculoasă.

— Se mai şoptea şi despre alte ciudăţenii, urmă Loretta, parcă simţind că interlocutoarea sa aştepta mai mult de la ea. De pildă, se spunea că el şi Laura făceau schimb de amanţi…

Remarcând expresia Ivanei, Loretta zâmbi.

— Nu ştiaţi? Jürgen era bisexual. Încă un fapt care nu se potrivea cu poziţia dinastiei von Geyersberg. Dar lui i se ierta totul, datorită bilanţurilor glorioase de la finalul fiecărui an. Nu muzica e cea care

îmblânzește oamenii, ci banul.

— Dar Laura? Și ea e bisexuală?

— Nu. Nu cred.

— Dar credeți în poveștile astea cu schimbul de amanți?

— Laura și Jürgen au împărțit absolut tot, încă din fragedă copilărie. Așa că… de ce nu și-ar fi împărțit și partenerii?

— Dar nu aveau de gând să-și întemeieze propriile familii, să-și ia zborul din cuib, fără niciun ajutor?

— După părerea mea, ei trăiau încă doar pentru clipa prezentă. Erau încă mult prea entuziasmați de noua lor situație. La vârsta la care alți tineri absolvenți de facultate mai plimbă încă hârtii prin birouri și fac cópii xerox, ei doi conduceau una dintre cele mai mari firme din Baden-Württemberg.

Așadar, Laura și fratele său împărțeau tot: banii, puterea și partenerii sexuali… Dar nu era de-ajuns. Ivana intuia că între cei doi mai exista o legătură, mai intimă și mai riscantă.

— Ei doi mai vânau și acum împreună?

— Nu, epoca escapadelor lor în doi se terminase. De-acum, aveau de organizat partide de vânătoare în Franța și pe propriile domenii, cu participarea unei mulțimi de oameni cu care aveau relații de afaceri. Sunt convinsă că acestea îi plictiseau de moarte.

Ivana păstrase pentru final întrebarea cea mai importantă:

— După părerea dumneavoastră, cine l-ar fi putut ucide pe Jürgen?

— De unde vreți să știu eu? Habar n-am dacă Jürgen avea sau nu dușmani, dar grupul VG are destui adversari de temut. Moartea lui a fost, cu siguranță, un motiv de bucurie pentru aceștia. Dar, din punctul acesta de vedere, treaba nu e făcută decât pe jumătate.

— Cum adică, pe jumătate?

— Indiferent cine e asasinul și care-i sunt motivele, acesta trebuie acum să o ucidă pe Laura. E pur și simplu imposibil, dacă cineva s-a descotorosit de Jürgen, să nu aibă intenția de a scăpa și de sora acestuia.

Ivana se gândi la câinele negru din noaptea trecută. Fusese oare acea bestie trimisă să o ucidă pe contesă? Era oare aceasta hărăzită să piară sfâșiată de colții acelui dulău oribil?

Înainte de a pleca, Ivana lansă o provocare subtilă:

— Oare nu e posibil ca Laura să fi pus totul la cale?

Loretta apucă un mănunchi de nuiele şi se apucă să-şi biciuiască umerii. În definitiv, tratamentul la care-i supunea pe clienţi i se potrivea la fel de bine şi ei.

— Cred că n-aţi pus corect problema, spuse ea.

— Şi cum ar fi corect?

— Chiar dacă n-ar încerca nimeni să o ucidă, ar fi un miracol dacă Laura ar supravieţui morţii fratelui său.

21.

— Nume, prenume şi adresă.

Niémans era iritat la culme. Iată-l interogând un suspect care nu avea nimic de-a face cu cazul, în biroul lui Kleinert, pe care-l detesta sincer, iar Ivana nu era nicăieri. Se volatilizase pur şi simplu şi, ca să fie tacâmul complet, îi mai luase şi maşina.

Maşina sa, faimosul Volvo 240 Break, poreclit „cărămida suedeză", pe care n-ar fi îndrăznit să o numească în public „maşină de colecţie", dar pe care, în sinea sa, aşa o considera!

Nu-şi făcuse griji pentru Ivana. Fata îi lăsase un bilet scris pe fugă. Un nenorocit de bilet, ca o adolescentă care fuge de-acasă! Ivana era însă majoră şi pe deplin capabilă să se descurce singură-n pădure cu lupul cel rău.

În schimb, în ceea ce privea maşina sa… Liniile ei deopotrivă pure şi masive, calandrul striat, spatele pătrăţos şi robust… Era un automobil atât de solid încât traversase tot finalul secolului XX, sfârşind, în unele cazuri, în curtea fermelor pe post de coteţ de găini. Maşina lui era versiunea superioară a acestui model: 155 de cai-putere, finisaje din furnir de nuc şi banchete din piele, de o eleganţă aparte… Iar acum, această bijuterie încăpuse pe mâna unei mucoase care nu condusese toată viaţa decât cel mult un Twingo sau altă savonieră de acelaşi calibru!

Niémans se scutură de gândurile negre, concentrându-se asupra momentului prezent.

Thomas Krauss îşi recitase datele de identificare, fără ca Niémans să-i fi acordat atenţie. Singura veste bună era că suspectul era de origine alsaciană, aşa că interogatoriul avea să se desfăşoare în franceză. Dacă tot aveau să-şi răcească gura de pomană, măcar să nu fie nevoie de un traducător.

— Numele meu e Pierre Niémans, fu rândul său să se prezinte. Sunt comandant în cadrul poliţiei franceze. Colegul meu german e

Fabian Kleinert, Polizeioberkomissar în cadrul Landeskriminalamt din Baden

Württemberg.

Kleinert îi cedase prim-planul. Niémans era aşezat la birou, faţă în faţă cu suspectul, în vreme ce neamţul ocupase locul din dreapta sa şi consemna pe computer interogatoriul, ca un simplu grefier. Între ei, o cameră de luat vederi îşi aţintea ochiul roşu asupra autoproclamatului ucigaş.

— Ne aflăm aici pentru a-ţi înregistra depoziţia oficială, continuă Niémans.

Thomas Krauss îi privea încruntat, cu mâinile încătuşate aşezate pe genunchi.

La drept vorbind, individul chiar avea o mutră de răufăcător. Hirsut, nebărbierit, numai piele şi os, avea trăsăturile chinuite ale unui poet blestemat din secolul XIX: un geniu neînţeles, răpus de sifilis sau de prea mult absint înainte să împlinească 40 de ani.

Dintr-un alt punct de vedere însă, aducea cu o fiară, sau mai degrabă cu o bestie de legendă, cu blană ţepoasă şi copite, un satir din mitologia greacă rătăcit în epoca modernă, căruia părul vraişte îi contura două corniţe în creştet.

Niémans simţise mereu ceva ciudat faţă de fanatici: nu se temea de ei ci îi compătimea. Aceştia erau victimele alienate, smulse din normalitate de o obsesie, o himeră care-i măcina, orbindu-i până la moarte.

— Ne spui povestea ta, urmă Niémans, o aşternem pe hârtie, o semnezi şi fiecare dintre noi îşi vede de treaba lui. Nu mai rămâne decât să te audieze un judecător din Colmar, care să te trimită douăzeci de ani la mititica.

Tonul relaxat al poliţistului păru a-l descumpăni pe suspect. Fără îndoială, acesta se aşteptase la ceva mai grandios, la o tragedie, poate să fie snopit în bătaie. În schimb, se trezise faţă în faţă cu doi funcţionari cărora puţin le păsa de revelaţiile sale.

— Eu am făcut-o, mormăi el.

— Poftim? făcu Niémans, aplecându-se peste birou. N-am auzit nimic.

— Eu am făcut-o, eu l-am ucis.

Poliţistul încuviinţă din cap, apoi îi făcu semn lui Kleinert. Începea spectacolul. Decorul era simplu: un birou neutru, compact, în

perfectă ordine, cu mobilierul făcut din materiale uşor lavabile.

— Cum ai procedat?

— L-am luat prin surprindere, în pădure.

— Aşteaptă niţel. La ce oră se întâmpla asta?

Krauss ridică din umeri, îndreptându-şi grumazul.

— Nu ştiu exact. În jurul orei 23.

— Era întuneric?

— Era ora 23, repetă Krauss, de parcă ar fi fost întârziat mintal.

— Era călare sau pe jos?

— Pe jos, mormăi Krauss.

— Cum era îmbrăcat?

Niciun răspuns.

— Cum era îmbrăcat? insistă Niémans. În haine de oraş? Ţinută de camuflaj? Costum de vânătoare?

Suspectul ridică privirea, iar ochii săi întâlniră strălucirea soarelui care răzbătea prin fereastră. Era o zi frumoasă, numai bună pentru mărturisiri.

— Costum de vânătoare, spuse el în cele din urmă.

— Ce culoare?

— Roşu.

Krauss îşi muşcă buzele; se grăbise să răspundă. În realitate, vestele costumelor de vânătoare de la partida din weekend fuseseră negre.

— Aşadar, contele se plimba pe jos, prin pădure, în costumul de vânătoare?

— Exact.

— Îşi pierduse oare calul?

Cuvintele lui Niémans erau intenţionat ironice, vrând să sublinieze neverosimilitatea situaţiei.

— Habar n-am, veni răspunsul iritat. Şi nu mă interesează. Poate că studia terenul, ca să-şi poată prinde victima mai uşor a doua zi…

Niémans încuviinţă din cap, de parcă această explicaţie i s-ar fi părut acceptabilă.

— L-ai urmărit?

— Nu.

— Dar atunci ce căutai în miez de noapte în pădure?

— Voiam să zădărnicesc vânătoarea pe dibuite de a doua zi.

— De unul singur?

— Atunci când ai credinţă, poţi muta şi munţii.

Niémans îşi îngădui să râdă; un râs amical, domol.

Brusc, însă, poliţistul îşi schimbă expresia şi întrebă:

— Cum l-ai ucis?

— I-am tăiat beregata, răspunse Krauss, vădit uşurat, căci se discuta, în sfârşit, despre miezul problemei, adică faptele descrise în presă.

— Şi mai departe?

— I-am tăiat capul şi i-am scos maţele.

— Erai înarmat?

O scurtă ezitare, apoi veni răspunsul:

— Aveam cuţite şi o macetă.

— De unde proveneau armele?

Krauss se lăsă pe spate, ieşind din bătaia razelor de soare. În umbră, privirea-i căpătă o lucire fremătătoare.

— Erau trofee de război.

Niémans ignoră exagerarea vădită.

— Cum ai procedat pentru a-l decapita?

Krauss deschise gura ca să răspundă, apoi se răzgândi. Niémans observă că la comisura buzelor îi încremenise o bulă de salivă. Un fel de spumă a amărăciunii, care se potrivea de minune cu expresia gurii sale, dezgustătoare în sine.

— Să trecem peste asta. De ce l-ai ucis în felul ăsta?

— Fiindcă aşa ucid ticăloşii ca el animalele.

— Nu şi în cazul vânătorii pe dibuite. Ce te-a determinat să foloseşti metodele *pirsch*-ului?

— Trebuie să îţi respecţi întotdeauna duşmanul.

— L-ai decapitat şi l-ai eviscerat. Aşa îţi demonstrezi tu respectul?

— Aşa fac şi cei care practică *pirsch*-ul, nu?

— Ai dreptate, tovarăşe. O întrebare: măruntaiele lui Jürgen n-au fost găsite nicăieri. Unde le-ai ascuns?

— Le-am aruncat în râu.

Kleinert ridică privirea din monitorul laptopului. Mărturiile de genul ăsta nu puteau fi inventate de la un moment la altul…

— Şi hainele? Unde sunt?

— Le-am ars, răspunse Krauss după o nouă ezitare.

Tipul răspundea fără să se gândească, orbeşte. Un interogatoriu

lugubru la care răspunsurile veneau la întâmplare.

Niémans se ridică şi opri camera. Apoi se aşează pe un colţ al biroului şi se aplecă spre Krauss, adresându-i-se pe un ton confidenţial:

— Să trecem acum la partea cea mai importantă: mobilul acţiunilor tale. De ce ai făcut-o?

Krauss, vădit tulburat, îşi plecă privirea, aţintind-o asupra unui punct invizibil de pe podea. Niémans îi surprinse mirosul: un amestec de ierburi strivite, mirodenii vag tămâioase, benzină prost rafinată. Melanjul acesta îl luă pe nepregătite pe Niémans, căci îi amintea de felul în care mirosea bunicul său, cel care cutreiera mereu pădurile sau meşterea la Peugeotul său antic, model 404. Avu impresia că era înconjurat de pădurile dese din copilăria sa, care se contopeau, într-un vârtej ameţitor, cu cele din Baden-Württemberg.

— Când eram copil am asistat la o partidă de vânătoare cu urmărire. Eram pedestru, fugeam cât mă ţineau picioarele pe urmele ticăloşilor, ascultând sunetul de corn, lătrăturile câinilor şi nechezatul cailor: o paradă a asasinilor. La un moment dat, au încolţit cerbul pe malul unui iaz; bietul animal se agita în toate direcţiile, înnebunit de spaimă, neştiind dacă să îşi asume moartea sigură în apele îngheţate ale iazului sau cea pe care i-o pregătiseră acei imbecili gătiţi în livrele…

Niémans oftă sonor, dându-i de înţeles lui Krauss că nu avea să-i fie prea uşor să-l convingă doar cu nişte amintiri siropoase.

— În cele din urmă, cerbul s-a aruncat în apă, continuă celălalt. Vânătorii l-au urmărit cu barca şi l-au înţepat cu cuţitele de zeci de ori, în timp ce animalul încerca să-şi ţină capul la suprafaţă. Şi-acum îi aud în minte mugetul şi-i văd ochii… Nu mi-a fost dat niciodată să văd atâta deznădejde şi o asemenea grozăvie…

Buzele-i uscate scoteau un sunet de hârtie şifonată.

— Ştiai că, atunci când un animal scapă cu viaţă dintr-o vânătoare cu urmărire, trebuie să fie totuşi împuşcat, căci înnebuneşte din pricina încordării la care a fost supus? întrebă Krauss, aţintindu-şi privirea în ochii lui Niémans.

Văzându-l din acest unghi, din profil, conturat limpede în lumina puternică din birou, cu gâtul său lung, mărul lui Adam proeminent şi freza ce modela parcă nişte coarne, Niémans avu deodată impresia că priveşte unul dintre trofeele împăiate atârnate pe pereţii sufrageriei din Vila de Sticlă.

Krauss făcea parte dintre victimele clanului von Geyersberg. Era

doar un trofeu, între multe altele. Între sute de animale, vânătorii seceraseră şi un om.

Nevrând să se lase înduioşat, Niémans îi aruncă, ironic:

— Aşadar, l-ai ucis pe Jürgen von Geyersberg pentru a răzbuna un cerb?

— Am răzbunat natura însăşi, murmură Krauss, apoi începu să urle: Familia Geyersberg e o blasfemie, e o jignire adusă universului!

Niémans simţi o picătură de salivă pe mână şi se şterse, iritat: avea o repulsie profundă faţă de orice fel de secreţii umane.

— De ce ai ales metodele vânătorii cu pândă pentru a-l ucide pe Jürgen? repetă el. Fiindcă şi acesta o practica adesea?

Krauss zâmbi subţire, umezindu-şi buzele.

— Orice formă de vânătoare e la fel. Cel puternic îl ucide pe cel slab. Moartea celui nevinovat e răsplata ticăloşilor.

— Se spune că *pirsch*-ul e tipul de vânătoare care-i oferă animalului cele mai multe şanse de a se apăra.

— Chiar crezi în idioţeniile astea?

— Dar Jürgen? Ar fi putut să se apere?

Krauss păru surprins de această întrebare, de parcă tocmai şi-ar fi amintit de răspunderea pe care încerca să şi-o asume.

— L-am atacat prin surprindere, pe la spate, aşa cum procedează toţi vânătorii.

— Eşti tare. Jürgen nu era genul care să se lase luat prin surprindere.

— Ştii cum arată un fluier de vânătoare?

— Spune-mi tu.

— E un fluieraş mic ce imită sunetul scos de căprioare. E utilizat în perioada de împerechere. Cerbul aleargă în direcţia din care vine sunetul, în speranţa că va da peste o femelă, dar se trezeşte nas în nas cu puşca unui maniac.

Câţi infractori prinsese el însuşi, pândindu-i atunci când îşi vizitau iubitele? N-avea un fluier de vânătoare, dar era el însuşi un vânător care profita de slăbiciunile vânatului.

— Preferatul meu e fluierul ce imită sunetele iedului. Femela se repede să-şi salveze puiul şi se-alege cu un glonte-n inimă. Cu puţin noroc, sunetul atrage şi masculul. Ca să vezi, câte se pot face cu un simplu fluier…

Niémans se ridică şi făcu câţiva paşi. Tot acest rechizitoriuâm

potriva vânătorii nu folosea la nimic.

Brusc, Krauss sări la rândul său în picioare şi-şi umflă pieptul. Îşi asumase postura martirului, asemeni unui sfânt Sebastián în aşteptarea săgeţilor.

— De altfel, ticăloşii ăştia se poartă şi cu oamenii la fel cum se poartă cu animalele. Lumea se va duce de râpă din cauza unor astfel de gunoaie!

— La ce te referi?

Activistul se aşeză imediat şi păru să-şi regrete reacţia.

— La nimic.

— Încerci cumva să-mi spui că familia von Geyersberg ar fi ucis şi oameni?

Krauss clătină din cap, scuturându-şi părul vâlvoi.

— Nu, nu în sens propriu. Dar oamenii ăştia îşi conduc afacerea aşa cum merg la vânătoare. Să câştige cel mai bun, iar cel mai slab să crape…

Niémans nu-şi ascunse dezamăgirea. Crezuse că întrevede o umbră de adevăr, sau mai degrabă o geană de lumină, un indiciu privind… ceva. Dar nu era decât un banal discurs bombastic al unui ecologist de stânga, care, de-atâta dragoste pentru natură, sfârşise prin a-i urî pe oameni şi vedea în jurul său doar monştri.

— Prea bine, prietene. Acum vei fi condus înapoi în vastele-ţi apartamente.

— Dar nu mi-aţi dat să semnez nicio depoziţie! Cum rămâne cu mărturia mea? Voi fi inculpat?

Niémans îl bătu prietenește pe umăr.

— Avem tot timpul pentru asta, amice.

22.

— Krauss şi-a bătut joc de noi, mormăi Kleinert.

Parcurgeau culoarul de la primul etaj; pardoseală acoperită cu linoleum, vopsea lucioasă pe pereţi, totul părea învelit cu un strat de plastic. Hotărât lucru, decoratorii clădirilor administrative germane nu erau cu nimic mai breji decât omologii lor francezi.

— Aşadar, o luăm iar de la zero? întrebă Kleinert, pe când ajunseră în dreptul scărilor.

— Nu de la zero, ci de la trei, îi replică Niémans. Dumneavoastră, eu şi Ivana. Vă mulţumesc că mi-aţi permis să-l interoghez pe ţicnitul ăsta.

— Că veni vorba… interveni poliţistul german. Colega dumneavoastră nu s-a întors încă?

Niémans începu să coboare scările fără să-i răspundă. Ajuns pe holul de la parter, ochi un automat de cafea. Furios din pricina dispariţiei Ivanei, nici măcar nu se atinsese de micul dejun pregătit de personalul de la Vila de Sticlă.

— Sper că sunteţi de acord că nu-i putem încă da drumul lui Krauss, nu-i aşa?

Niémans se străduia să descifreze inscripţiile în germană de pe automatul de cafea.

— Nici vorbă, bineînţeles. În definitiv, e posibil să fi văzut ceva. E limpede că şi-a petrecut noaptea aia acolo, în pădure. Va trebui să-l mai chestionăm în privinţa asta. Ţineţi legătura cu jandarmii din Colmar?

Habar n-avea pe ce buton ar trebui să apese, dar n-ar fi vrut în ruptul capului să-i ceară ajutorul lui Kleinert. Orgoliu francez în stare pură.

— Nu ăsta e rolul dumneavoastră?

— Aş prefera să o faceţi dumneavoastră, zise Niémans, concentrându-se încruntat asupra tastaturii aparatului.

— Ce-aţi vrea să beţi? întrebă Kleinert, sătul de ezitările colegului său francez.

— Poftim? Ăăă… o cafea.

Polizeioberkomissarul pescui o monedă din buzunar şi apăsă butoanele de comandă ale automatului.

— Nu reuşesc să înţeleg care e de fapt raportul pe care-l aveţi cu jandarmii francezi, reluă Kleinert subiectul, în timp ce lichidul negru picura, în sfârşit, în paharul de carton.

— Au impresia că le-am suflat ancheta.

Kleinert luă paharul şi i-l întinse lui Niémans.

— Am să vă rog să mă aşteptaţi aici. Merg să le dau câteva instrucţiuni oamenilor mei.

Niémans încuviinţă din cap, în timp ce sorbea din cafea. Era mai puţin dezgustătoare decât se aşteptase. Sediul poliţiei din Freiburg am Breisgau era de dimensiuni potrivite. Vreo cincizeci de poliţişti în uniforme albastre îşi făceau de lucru pe aici, dar mai erau şi unii care purtau uniforme cu haine verzi-măslinii şi pantaloni cenuşii. Niémans nu prea ştia care dintre ei aparţineau de Bundespolizei şi care de Landespolizei… (7)

Sorbea pentru a treia oară din cafea, când Ivana îşi făcu apariţia pe culoarul cu pereţi ruginii. Cu un efort supraomenesc, reuşi să nu urle la ea de la celălalt capăt al coridorului. Mulţumit de sine pentru că se abţinuse, rămase neclintit, afişând furia rece a unui şef cu chip impenetrabil.

— Unde-ai fost?

— Ţi-am scris: am plecat pentru a o interoga pe fosta guvernantă a lui Jürgen şi a Laurei.

— Cu maşina mea?!

— Nu-ţi face griji, maşina ta e în regulă. Am făcut tot posibilul să nu o poluez cu bietele mele mânuţe de femeie.

Niémans îşi păstră expresia impenetrabilă, ascunzându-şi astfel uşurarea. Ce-i drept, îi cam era ruşine că era îndrăgostit nebuneşte de o grămadă de fier vechi.

Poliţista îşi ridică privirea spre etajul superior.

— Krauss?

— O grămadă de bărbi. Guvernanta?

Ivana îi istorisi o poveste interesantă, despre cei doi puşti care crescuseră înconjuraţi de contradicţii: fuseseră pe de-o parte lăsaţi de capul lor, iar pe de alta li se impusese o disciplină de fier, strivitoare. Indiferenţa părinţilor, răceala guvernantei, exigenţa maximă a educaţiei ce le fusese dată…

Încă o poveste cu nişte bogătani ticăloşi: Ivana nu rostise cuvintele, dar era limpede că asta gândea. Niémans o citea ca-n palmă. De vreme ce originea sa, de orfană croată, şi educaţia în stilul serviciilor sociale nu-i oferiseră decât şansa la o viaţă de rahat, Ivana se încăpăţâna să vadă doar răul în ceea ce îi privea pe oamenii bogaţi, în timp ce la cei sărmani vedea numai părţile bune.

Mai vârstnic şi mai calm, Niémans ştia că o atare împărţire, cu certitudine, nu era adevărată, aşa cum nici opusul acesteia nu era valabil. Binele şi răul erau împărţite deopotrivă de o parte şi de cealaltă a liniei de diviziune reprezentată de grosimea portofelului.

În opinia lui Niémans, cea mai importantă idee desprinsă din acest interogatoriu era aceea că guvernanta nu avea nicio îndoială că ucigaşul avea să îşi îndrepte atenţia spre contesă. Clanul von Geyersberg era asemenea unei hidre, ale cărei capete trebuiau tăiate, toate. Dar de către cine? Şi în folosul cui?

— Cu accidentele de vânătoare ai aflat ceva?

— În dimineaţa asta ar trebui să facem o vizită la asociaţiile de vânători. Pe net n-am găsit nimic. Iar Loretta Kaufman susţine că ar fi fost imposibil să existe probleme de felul acesta în pădurile familiei von Geyersberg. Potrivit spuselor ei, în timpul partidelor de vânătoare de acest gen nimic nu e lăsat la voia întâmplării.

— Ivana!

Kleinert se apropia cu paşi sprinteni. Se pare că, faţă de seara precedentă, neamţul avea o atitudine mult mai relaxată în ceea ce o privea pe micuţa franţuzoaică.

— Ai apucat să dormi măcar un pic?

Ivana încuviinţă din cap şi roşi abia perceptibil. Deşi era veşnic stânjenită atunci când i se acorda atenţie, Ivana avea ochii sclipitori dincolo de aburii ceaiului.

— Ce părere ai despre ceaiul nostru āyurvedic? Se pare că are nişte proprietăţi…

— Aţi terminat cu conversaţia de salon? interveni Niémans iritat, întrerupându-l pe Kleinert. Mai lucrăm şi noi ceva?

Kleinert luă poziţie de drepţi, ca un soldat chemat la ordin.

— Am plecat să găsesc o sală de şedinţe liberă, anunţă el, sentenţios.

În acel moment, telefonul începu să vibreze în buzunarul lui Niémans: era Philippe Schüller, cercetătorul, medicul de familie care era şi iubitor de câini.

— V-am sunat apropo de câinele din noaptea trecută.

Imaginea monstrului întunecat invadă din nou mintea poliţistului.

— Vi l-au trimis? întrebă Niémans, cu voce gâtuită.

— Trebuie să veniţi aici, numaidecât!

23.

Îl vedea acum pe suprafaţa de inox a mesei de disecţie, o siluetă neagră, prea clară, prea apropiată, care părea siluită de lumina albă, mult prea strălucitoare a lămpilor fluorescente. Avea botul diform, mai larg la extremitate, precum al unui rechin-ciocan. Printre fălcile întredeschise se desluşeau colţii ascuţiţi, meniţi să înjunghie, să sfâşie o beregată cu uşurinţa cu care un căţeluş înşfacă din zbor o jucărie ce-i e azvârlită…

Corpul era pe potrivă. O blană cu peri aspri, neagră ca tuciul, năclăită de sângele coagulat, sub care se zăreau muşchii încordaţi chiar

şi dincolo de pragul morţii. Întreaga fiinţă părea un pumn gigantic, strâns în chingile unei mănuşi strâmte de piele, gata să spargă orice maxilar întâlnit în cale.

Moştenirea genetică a dulăului părea să fi fost modelată de milenii de lupte şi de cruzimi. Rezultatul era o chintesenţă a violenţei şi distrugerii. Nu era vorba de o verigă-lipsă, ci de încununarea unui proces evolutiv, născut din împerecherea celor mai crunte instincte ale lumii animale cu cele mai întunecate coşmaruri ale omenirii.

Un câine precum acesta nu fusese zămislit pentru a fi văzut şi studiat atât de făţiş, într-o lumină atât de puternică. Era croit pentru umbră, pentru mişcarea neîncetată, pentru atacul neaşteptat. Pe masa de autopsie, era asemenea unui secret smuls prin tortură, iar expunerea sa părea un sacrilegiu obscen.

Schüller cercetase bestia din toate unghiurile, dar nu efectuase autopsia. În definitiv, cauzele morţii monstrului erau cunoscute.

— Este un *röetken*, nu începe nici urmă de îndoială, începu acesta.

Niémans aruncă o privire spre Kleinert, dar nici acesta nu părea deloc mai lămurit.

— N-am avut prea mult de căutat, reluă medicul, cu răsuflarea întretăiată, de parcă descoperirea pe care o făcuse l-ar fi sufocat. Rasa câinilor *röetken* a dispărut din Europa, dar existenţa lor e solid atestată de către izvoarele istorice.

— Cum a dispărut?

— Rasa a fost eradicată la finele războiului.

Ivana îşi scosese carneţelul şi nota conştiincioasă cele auzite, ca o tânără rezidentă ce efectuează vizita alături de medicul-şef.

— Cum adică?

Schüller îşi roti privirea, pe rând, spre cele patru colţuri ale laboratorului: o suprafaţă de o sută de metri pătraţi, pereţi acoperiţi cu faianţă albă, mese pe care se aflau lămpi Bunsen şi centrifuge…

— N-aţi vrea să beţi ceva? întrebă el, deviind total de la subiect.

— N-avem timp de băuturi acum, se enervă Kleinert. Explicaţi-ne cum e cu eradicarea!

De parcă nici nu l-ar fi auzit, omul de ştiinţă îşi strecură mâna îndărătul unui stativ cu eprubete şi scoase de-acolo un flacon ce nu părea să conţină fenol sau eter. Tacticos, turnă din lichidul arămiu într-un pahar gradat. S-ar fi zis că pregătea cu minuţiozitate un experiment. În sfârşit, îşi frecă mâinile ca să şi le încălzească şi apucă din nou

recipientul.

— Aveţi de gând să ne explicaţi odată? răcni Kleinert, dându-şi la iveală adevărata personalitate, de poliţist zelos, nerăbdător, pe deplin implicat în anchetă.

Schüller trase o duşcă zdravănă şi, în sfârşit, se hotărî să vorbească:

— Aţi auzit vreodată de Vânătorii Negri?

— Sondereinheit Dirlewanger? întrebă imediat Kleinert.

Niémans aruncă o privire întrebătoare către Ivana, care clătină din cap a negare: din momentul acesta, subiectul avea să necesite explicaţii suplimentare.

— În 1941, Himmler a eliberat o serie de prizonieri de drept comun, înrolându-i într-o brigadă specială, începu Schüller. Oamenii aceştia nu fuseseră însă aleşi la întâmplare: cu toţii erau vânători şi braconieri. Adevăraţi experţi… Vânătorii Negri s-au specializat, însă, în vânătoarea de oameni. Urmăreau partizanii din Ucraina şi Bielorusia, îi supravegheau pe evreii polonezi care munceau la construcţia drumurilor din Est. Au înăbuşit revolta de la Varşovia. Au distrus sute de sate şi le-au ucis populaţia, dând foc cu aruncătoarele de flăcări, până şi copiilor. A fost cea mai rea dintre unităţile armatei germane…

Niémans nu reuşea să înţeleagă. Da, nazismul atinsese culmea ororilor, dar unde voia să ajungă Schüller?

— Cruzimea acestor indivizi atinsese un asemenea grad de atrocitate, încât până şi în cadrul ierarhiei SS-ului s-a pus problema deschiderii unei anchete, urmă el. În repetate rânduri autorităţile au vrut să îi arunce înapoi în puşcărie. Dar rezultatele pe care le obţineau cu metodele lor erau incontestabile…

Geneticianul luă o carte care, se pare, detalia feluritele corpuri de armată, unităţi şi batalioane din perioada celui de Al Treilea Reich.

— Am găsit cartea în biblioteca laboratorului.

Aşeză cartea pe masa de autopsie, lângă botul câinelui, şi o deschise la o ilustraţie în alb-negru ce se întindea pe două pagini: nişte soldaţi în uniforme ponosite, neraşi, cu ochelari de motociclist prinşi pe căşti… Era limpede, Vânătorii Negri fuseseră nişte tâlhari de cea mai joasă speţă, nişte ticăloşi lăsaţi să-şi facă mendrele pe frontul de Est, ca o haită dezlănţuită sălbatic.

Unii dintre ei îşi purtau vestoanele desfăcute peste piepturile goale, împodobite cu câte-un colier gros de aur. Alţii, dimpotrivă erau

încotoşmănaţi cu mantale matlasate lungi, până la glezne. În sfârşit, unii îşi purtau căştile pieziş, iar acestea erau împodobite cu desene făcute cu cretă sau cu emblema mâzgălită în grabă a unui cap de mort.

— Timp de patru ani, brigada ticăloşilor şi-a făcut de cap sub comanda unui individ pe nume Oskar Dirlewanger, continuă Schüller, după ce mai trase o duşcă. Un comandant ţicnit şi alcoolic, care făcuse şi el nişte ani de puşcărie pentru violarea unei fete.

Schüller întoarse pagina, arătându-le poza unui ofiţer cu pomeţi proeminenţi, cu ochii adânciţi în orbitele largi, străjuite de sprâncene groase. Chipul acestui prădător cu privire pătrunzătoare, obsedantă, se ivea dintr-o tunică având la guler emblema a doua grenade încrucişate, fără îndoială simbolul sinistrei brigăzi.

— În timp ce vă aşteptam, am încercat să citesc un pic din istoria faptelor de arme ale Vânătorilor Negri, dar am renunţat foarte repede. Mi să părut insuportabil. Distracţia preferată a lui Dirlewanger era să administreze stricnină, intravenos, tinerelor evreice, după ce le dezbrăca şi le biciuia. Îi făcea plăcere să le urmărească convulsiile, până când mureau.

Niémans tot nu înţelegea: la ce folosea tot acest excurs istoric? De ce se apucase Schüller să dezgroape aceste orori petrecute în urmă cu şapte decenii?

Kleinert îşi asumă să rostească întrebarea cu glas tare.

— Aceşti ucigaşi erau vânători experimentaţi, îşi repetă Schüller ideea anterioară. De cum au ajuns în Bielorusia s-au apucat de dresat nişte câini ce aparţineau unei rase locale: *röetken.* În doar câteva luni, i-au preschimbat în arme mortale.

Medicul mai întoarse o pagină: în fotografia de aici, soldaţii cu ochelari de motociclist aveau armele în mâini şi câţiva dintre ei ţineau în lesă nişte cópii ale dulăului negru de pe masă.

— Câinii *röetken* se numără printre aşa-numiţii „câini de sânge". Sunt capabili să urmărească un animal rănit cale de kilometri, pentru ca vânătorul să-i poată da lovitura de graţie. În prezent, acest gen de acţiune e considerată a fi etică, fiindcă înseamnă curmarea suferinţelor inutile ale animalului vânat. Pe-atunci, însă, cei urmăriţi erau evrei fugari sau partizani răniţi…

Schüller îşi umplu din nou păhărelul, apoi continuă:

— Ştiţi cum se spune la noi? „Hunde, die bellen, beißen nicht". „Câinele care latră nu muşcă" Ei bine, oamenii lui Dirlewanger şi-au

dresat câinii astfel încât să nu mai latre; în schimb, erau antrenaţi să muşte numai la beregată.

Medicul astupă cu grijă flaconul şi-l aşează înapoi în ascunzătoare. Apoi continuă, cu glasul sfârşit:

— Atunci când Aliaţii i-au eliminat pe Vânătorii Negri, le-au împuşcat toţi câinii. Nimeni n-a mai văzut vreodată un *röetken* în Europa… până azi-noapte.

Exasperat, Niémans îşi desfăcu braţele şi exclamă:

— Şi ce dacă? Care-i cuiul poveştii? Nişte nazişti de odinioară au ieşit din morminte şi şi-au asmuţit câinii fantomă asupra noastră?

Ignorând ironia agresivă a poliţistului, medicul se apropie de masa de autopsie şi, cu băgare de seamă, ridică laba stângă din faţă a patrupedului.

— Acest câine poartă semnul unităţii speciale conduse de Dirlewanger.

Se aplecară cu toţi şi descoperiră, pe pielea animalului, un tatuaj cu cele două grenade încrucişate, exact acelaşi simbol care putea fi văzut pe gulerul lui Oskar Dirlewanger.

Mânat de o inspiraţie de moment, Niémans apucă volumul şi mai întoarse o pagină. De astă dată, îi fu dat să-i vadă pe Vânătorii Negri în ţinute de camuflaj, cu aruncătoarele de flăcări şi mitralierele în mâini, purtând nişte cagule din pânză groasă, precum cele ale membrilor Ku Klux Klan…

— Tipul pe care l-ai văzut aseară purta aşa ceva? întrebă Ivana, care se apropiase de el şi-i privea peste umăr.

Niémans încuviinţă în tăcere, cu fălcile încleştate. Cum era oare cu putinţă ca un soldat nazist să-şi facă apariţia în parcul Laurei von Geyersberg?

— Povestea asta e cusută cu aţă albă, declară Ivana, adresându-i-se lui Schüller. De ce ar apărea nişte imitatori ai acelei unităţi tocmai aici?

— Ar fi o explicaţie… murmură medicul. La sfârşitul războiului s-a zvonit că Dirlewanger fusese omorât în bătaie după ce a fost arestat de nişte foşti deţinuţi din lagărele de concentrare. Mai târziu, a apărut un alt zvon, conform căruia ar fi fugit în Siria, sau poate în Egipt. Aici însă, în Baden-Württemberg, a circulat o versiune cu totul diferită. Se pare că, la încheierea războiului, Dirlewanger s-ar fi refugiat aici şi ar fi fost protejat de către familia von Geyersberg.

— Dar de ce să-l protejeze aceştia?

— Fiindcă familia von Geyersberg a fost foarte apropiată de nazişti. În timpul celui de Al Doilea Război Mondial, au făcut avere fabricând piese de schimb pentru maşinile Wehrmachtului.

— Bine, dar de ce l-ar fi ajutat tocmai pe Dirlewanger?

— Fiindcă acesta era şvab.

Niémans începea să înţeleagă.

— Landul Baden-Württemberg actual e rezultatul unirii mai multor provincii: ducatul Württemberg, regiunea Baden şi, pe latura estică, ţinutul Schwaben, continuă Schüller. Criminalul de război era, ca să zic aşa, un soi de celebritate a locului.

O tăcere sceptică întâmpină spusele lui Schüller, dar acesta nu-şi epuizase argumentele:

— Ar mai fi, fără îndoială, încă un motiv: solidaritatea între vânători. Familia von Geyersberg, care-a vânat dintotdeauna, prin toate metodele posibile, nu putea decât să îi admire pe Vânătorii Negri, oricare le-ar fi fost păcatele.

— Chiar aşa? întrebă Ivana, sincer surprinsă.

— Da. Vânătorii Negri erau nişte monştri, e adevărat, dar duseseră arta vânătorii la un nivel nemaiîntâlnit. Şi-acum mai circulă legende despre ei. Se spune, de pildă, că erau capabili să ia urma oamenilor în pădure după miros, la fel ca animalele. Desigur, la vremea aceea se vorbea mai degrabă despre „duhoarea de evreu”…

Niémans preluă iniţiativa:

— Să admitem că familia von Geyersberg l-a ascuns pe Dirlewanger. Şi ce-i cu asta?

Schüller schiţă un gest vag, dând astfel de înţeles că, din acest moment, intrau pe terenul minat al speculaţiilor. De parcă până atunci ar fi discutat despre nişte fapte incontestabile. Era de-a dreptul ridicol.

— Probabil că Dirlewanger n-a dus-o prea mult, concluzionă medicul. Era alcoolic, era drogat, era bolnav; a murit discret, dar e posibil ca familia von Geyersberg să fi reţinut concepţiile sale.

— Adică?

— Am făcut cercetări. N-am avut nevoie de prea mult timp pentru a descoperi, prin presa de odinioară sau în diverse texte militante, că multă lume nu-i prea avea la suflet pe cei din familia von Geyersberg.

— Din ce motive?

— Mereu li s-a reproşat că îşi rezolvau problemele cu sindicatele

cu o violenţă ca-n vremurile de demult. Grupul VG posedă, e lucru ştiut, un serviciu de ordine foarte eficient în caz de grevă sau alte manifestaţii similare. S-a zvonit că în cadrul acestuia lucrau vânători, posibil braconieri. Cât despre pădurile familiei, e mai bine să nu te apropii de acestea. Pădurarii tocmiţi de von Geyersberg nu-s deloc amabili.

— Ştiu poveştile astea, interveni Kleinert. Dar n-au existat niciodată dovezi pentru a susţine aceste afirmaţii. Germania e o ţară în care nimeni nu e mai presus de lege.

Schüller îşi ridică mâinile, într-un gest împăciuitor.

— Nu făceam decât să vă relatez cele citite.

— Adică nişte acuzaţii fără bază reală, trase concluzia Kleinert, ursuz.

Niémans simţi că venise vremea să o ia din loc.

— Vă mulţumim, domnule doctor. Nu ştiu în ce măsură informaţiile pe care ni le-aţi oferit ne vor fi de folos, dar un lucru e sigur: dulăul acesta e, deocamdată, singurul nostru indiciu palpabil.

Schüller îşi întoarse privirea spre masa de autopsie.

— Ce să fac cu el?

— Am să vă rog să ni-l păstraţi la rece. E, ca să zic aşa, un corp delict.

— Şi care ar fi delictul?

Niémans ezită o clipă înainte de a răspunde, apoi zâmbi larg:

— Asta încercăm să aflăm, nu-i aşa?

24.

Niémans păşea pe nisipul negru, moale şi parcă amestecat cu smoală.

Porniseră de la ipoteza uciderii unui june moştenitor, fie din pricina unor interese financiare colosale, fie dintr-o răzbunare intimă, iar acum se treziseră confruntaţi cu o adunătură de nazişti înviaţi din morţi. *Imposibil*!

De parcă ar fi vrut să îi demonstreze că discuţia de mai devreme nu fusese decât un vis urât, în jurul său rezidenţii din curtea Institutul Max Planck îşi vedeau netulburaţi de activităţile lor ecologiste şi biodegradabile.

Mai ales femeile păreau animate de un entuziasm aparte. Creaturile acestea, posesoare a nenumărate diplome de înalte studii, fără îndoială capabile să deducă evoluţia genetică a jumătate de ocean pornind de la un spin al unei stele de mare, îşi spălau de mână lenjeria,

în mijlocul naturii, folosind săpun artizanal. Aveau păr la subsuori şi nu purtau sutiene pe sub tricouri, iar asta le făcea să semene leit cu spălătoresele de odinioară, cele din vremea lui Gervaise a lui Émile Zola.

— Domnule comandant!

Schüller alerga în urma lor. Cu barba lui roşcată şi burta hipertrofiată, părea un pitic de grădină umflat cu heliu.

— M-am gândit la ceva ce v-ar putea fi de ajutor, gâfâi el, întinzându-i un bileţel lui Niémans. E adresa unui crescător de câini din zonă.

Niémans dădu să ia biletul, dar Kleinert i-o luă înainte.

— Werner Reus?! exclamă acesta. Dar omul ăla e dus cu sorcova!

— Posibil, replică Schüller, vădit jignit. Dar nu există niciun alt specialist mai bun în materie de câini în regiune. Dacă cineva se amuză crescând câini *röetken,* el va şti cu siguranţă mai multe.

Consternat de replica lui Schüller, Kleinert îi întinse biletul lui Niémans.

— Succes! mai spuse Schüller, apoi făcu cale întoarsă, îndreptându-se spre laboratorul său.

Poliţiştii ieşiră pe poartă, iar Niémans descoperi cu surprindere o schimbare neaşteptată. Încă nu era amiază, dar se pregătea o furtună, iar lumina zilei se diminuase, îmbrăcând peisajul în luciri de argint viu. La câţiva paşi distanţă, frunzele chiparoşilor tremurau în bătaia vântului, asemenea steagurilor votive tibetane: o explozie insolită de solzi vibrând cu un murmur liniştitor. Imaginea aceasta neverosimilă îi făcu bine.

— Crescătoria lui Reus e la vreo douăzeci de kilometri depărtare. S-o iau înainte? întrebă Kleinert.

— Ce să caut eu într-o canisă plină de javre surescitate? râse Niémans. Mulţumesc, dar nu servesc aşa ceva. Ne vom reîntâlni după; Ivana o să vă însoţească.

— Dar tu? se miră ea. Unde te duci?

Niémans deschise portiera Volvo-ului înainte de a-i răspunde:

— Atunci când trecutul îţi iese în cale, e vremea să-i iei la întrebări pe cei bătrâni.

25.

— Îmi place mult prenumele dumneavoastră.

…Şi uite-aşa începe sfertul de oră de flirt în stil german, îşi spuse ea, privind pe geam. Nu prea avea chef de aşa ceva.

De altfel, îşi detesta sincer prenumele. Toţi cei care îl auzeau pentru prima oară aveau, nu se ştie de ce, senzaţia că aduce a nume de eroină tragică dintr-un roman rusesc, dintre cele ce se aruncă sub roţile trenului care pleacă din Vladivostok. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era rusoaică, era croată! Supravieţuise loviturilor de levier ale tatălui său, bombelor sârbeşti, franctirorilor din Sarajevo, dar mai ales unei adolescenţe marcate de droguri şi violenţă doar pentru a fi suspectată de pasiunile suicidare ale secolului XIX?

— E un prenume croat, rosti ea pe un ton neutru.

În general, un astfel de răspuns era de natură să potolească ardoarea interlocutorilor. Enunţarea originii sale le evoca acestora imaginea gropilor comune, a barbarilor îmbrăcaţi în ţinute de camuflaj, a populaţiei înfometate. Alţii, în schimb, se gândeau la Dubrovnik şi la plajele Adriaticii. Însă, din experienţa proprie, ştia că imaginile războiului erau întotdeauna cele dominante.

Kleinert se mulţumi să încuviinţeze din cap; era concentrat la drum, de parcă ar fi pilotat o dronă menită să-şi lanseze rachetele undeva în deşertul afghan.

Ivanei îi era ciudă pe Niémans, fiindcă o abandonase. Ancheta căpătase o turnură de-a dreptul ţicnită, iar el o lăsase în grija muschetarului neamţ. Încotro o apucase? „Să-i ia la întrebări pe cei bătrâni…” Îl cunoştea îndeajuns de bine pentru a-şi da seama că plecase să-l interogheze pe Franz, bătrânul unchi singuratic care se izolase la castel.

Dar de ce nu o luase şi pe ea?

— Lucraţi de multă vreme cu Niémans?

— Doar de câteva luni. Dar îl cunosc de ani de zile, răspunse ea, pe un ton sobru. Mi-a fost profesor la şcoala de poliţie.

— Îmi vine greu să mi-l închipui la catedră.

— De ce?

— E un tip deosebit, nu-i aşa?

De când plecaseră de la institut, furtuna dădea semne că stătea să se dezlănţuie, dar ezita, se pare, să o facă. Cerul se întunecase. Din când în când, câte-o rază de soare răzbătea dintre norii grei, scăldând orizontul într-o lumină argintie.

— Nu cunosc niciun alt poliţist mai bun decât el, rosti Ivana pe un ton îmbufnat. A condus mai multe brigăzi din Paris, apoi a fost grav rănit în cursul unei anchete, lângă Grenoble. După ce şi-a revenit, a devenit

profesor la Şcoala de Ofiţeri de Poliţie.

— Ar fi putut să preia un post de răspundere.

— Au mai fost şi alte probleme la mijloc, replică ea, şovăitoare. Metodele lui n-au fost întotdeauna pe placul superiorilor.

Kleinert se mulţumi să rânjească semnificativ.

— Nu ştiţi nimic despre el, îi aruncă Ivana, îmbufnată, văzându-i reacţia. Vă repet: e cel mai bun.

Neamţul înţelese mesajul: nu era cazul să mai insiste. Părăsi axul principal al şoselei şi o coti pe un drum lateral îngust, deasupra căruia arborii îşi împreunau coroanele, împiedicând trecerea luminii. Dintr-odată, se făcu noapte. Din vreme în vreme, zidul de arbori se deschidea, lăsând să se vadă din goana maşinii câte-un câmp cultivat, o păşune sau hangare în care maşinile agricole se odihneau cu colţii de metal înfipţi în pământ.

În ciuda măreţiei sale calme, frumuseţea prea vastă, prea sălbatică a peisajului o făcea pe Ivana să nu se simtă în largul ei. Simţea un nod în gât şi avea senzaţia că se sufocă, aşa cum alţii se simt sufocaţi de excesul de gaze de eşapament. La ea, stimulul era exact opusul. Se simţea în elementul ei doar în împuţiciunea oraşului.

Fără să scape din ochi drumul, Kleinert îi arunca pe furiş câte-o privire. Ivana îl simţea cum caută un subiect nou de conversaţie, dar nu reuşea să-l găsească. Individul era sec şi anost.

Îi veni în ajutor, întorcând discuţia într-o direcţie deloc originală: chestiunile profesionale la zi.

— Aveţi ceva veşti despre analiza din teren a celor întâmplate azi-noapte?

— Nici măcar nu ştim exact ce s-a întâmplat…

— Ştiţi prea bine la ce mă refer!

— Nimic. Exact ca în locul uciderii lui Jürgen: nicio urmă de paşi, doar nişte ierburi culcate la pământ. E de neînţeles. Pare că omul pe care l-a zărit Niémans s-a volatilizat, pur şi simplu.

Felul în care se exprimase Kleinert era o dovadă a faptului că măcar dădea crezare mărturiei lui Niémans, după ce în noaptea trecută se arătase a fi mai degrabă sceptic.

— Şi ancheta de proximitate?

Îl

— O pădure care e proprietate privată? În afara paznicilor de la vilă, care n-au văzut nimic, n-avem niciun martor ocular. E genul de

incident care te poate face să crezi în existenţa fantomelor…

Ivana îşi lăsă capul pe spate, rezemându-şi-l de spătarul scaunului, şi închise ochii. Voia să profite de ocheadele lui Kleinert de parcă s-ar fi lăsat scăldată de razele soarelui pe o plajă.

Mobilul începu să îi sune. Fără să se uite la ecran, acceptă apelul, căci era convinsă că Niémans era cel care o apela. Se înşelase, însă. La capătul celălalt se auzi doar liniştea, acea tăcere dragă de fiecare zi, care-o sufoca asemenea unui şarpe boa constrictor, puternică şi unduitoare.

Închise imediat şi-şi vârî telefonul înapoi în buzunar. Nu voia ca Kleinert să o vadă aşa, în momentul său de maximă vulnerabilitate.

Dar poliţistul apucase, fără îndoială, să vadă imaginea celui care o sunase.

— Probleme cu iubitul?

— Nu am niciun iubit, replică ea, pe un ton categoric.

— Oh, credeam că…

Ea îşi muşcă buza de jos şi se întoarse brusc spre el, rezemându-se cu nonşalanţă de cotieră, într-o atitudine ce se voia camaraderească.

— Dar dumneavoastră, *Herr Kommisar*?

— Ce e cu mine?

— Sunteţi căsătorit?

Expresia de pe chipul lui Kleinert se schimbă.

— Da, şi am doi copii. M-am căsătorit la 22 de ani. Sunt arhetipul micului funcţionar de provincie.

Ivana îi pusese întrebarea dorind să-l provoace. Nu se aşteptase la acest răspuns, pe care îl încasă ca pe o lovitură neaşteptată. Fără să aibă verigheta pe deget, individul o făcea pe celibatarul la serviciu.

— Nu port niciodată verigheta la serviciu, rosti el, ghicindu-i gândurile.

— Bineînţeles, asta v-ar ajuta să agăţaţi o eventuală martoră simpatică.

— Ei, nu fiţi aşa…

Ea încuviinţă încet din cap. Era cazul să îşi recunoască înfrângerea. Îşi mărturisi, în gând, speranţele pe care şi le pusese în chipeşul Komissar. Câtă ironie în prima impresie pe care ţi-o faci despre un om pe care abia l-ai întâlnit: te crezi singură pe lume, doar cu el; de fapt, eşti singură, dar fără el.

Peisajul se schimbase radical: brazii drepţi, cu trunchiuri paralele, şi umbrele piezişe care alternau metronomic cu dungile de

lumină fuseseră de-acum înlocuite de o învălmăşeală de trunchiuri, rădăcini şi crengi crescute la întâmplare, fără vreo noimă.

— Nu mai spuneţi nimic? întrebă el, pe un ton care cerşea atenţie.

Ivana îşi luă din nou telefonul în mână, căută în agendă un anumit număr şi-l vârî sub ochii poliţistului. Pe ecran putea fi văzut chipul unui tânăr zâmbitor. Avea un ten închis la culoare şi ochii negri, iar trăsăturile îi erau luminate de o bucurie vădită. Pe frunte, câteva bucle negre răscolite de vânt. Expresia veselă, lipsită de griji, părea cea a unui arhetip universal: orice om a trăit, măcar o dată, senzaţia înălţătoare a unei astfel de libertăţi fără margini…

Prin contrast, expresia de pe faţa lui Kleinert suferi o transformare violentă. Acum, figura senină de adineauri trăda durerea, un rău aproape fizic.

— Dar… mi-aţi spus că sunteţi liberă… reuşi el să îngaime.

— Nu e iubitul meu, răspunse ea, brusc ruşinată de răzbunarea meschină la care apelase.

Kleinert încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât un început de rânjet. Nu mai înţelegea nimic. Ea întoarse ecranul spre sine şi, cu degetul mare, închise aplicaţia, deschizând-o apoi pe cea de geolocalizare.

— Se pare că aproape am ajuns, anunţă ea, pe un ton indiferent.

26.

Un indicator înfipt în tufişuri, abia vizibil, marca intrarea pe un drumeag lateral: WERNER REUS, HUNDEHÜTTE.

Parcurseră cel puţin un kilometru pe un drum plin de gropi şi de hopuri, mai rău decât o şosea din savana africană, torturând suspensiile maşinii lui Kleinert. Zgâlţâiala aceasta continuă îi readuse însă în dispoziţia necesară pentru ceea ce avea să urmeze. Sosiră la canisă, stârnind un nor de praf uriaş. De-acum, redeveniseră doi profesionişti hotărâţi să-l descoasă pe acest ins solitar, care trăia ca un pustnic alături de câinii săi.

Werner Reus părea să-şi fi făcut un scop în viaţă din a aduce în inima oceanului de verdeaţă tot gunoiul împuţit şi poluant al oraşului. Pneuri, piese disparate de maşină, caroserii ruginite, toate legate laolaltă cu sârmă ghimpată, într-o construcţie precară, alcătuiau împrejmuirea regatului său. Solul, noroios şi negru, părea a dospi otrăvuri: bălţoace de benzină şi uleiuri, sclipind irizate, împiedicau pământul să-şi recapete starea solidă.

Coborând din maşină fură asaltaţi de îndată de un miros pestilenţial, o putoare animalică atotputernică, ce acoperea orice alte miresme mai firave. Duhoarea era atât de intensă încât îşi simţiră nările închizându-se de la sine, ca în imersie, dându-le de ales între apnee şi greaţă.

Şiruri de grilaje metalice de cel mult un metru şi jumătate înălţime conturau mai multe alei între cuştile improvizate din care răzbătea un concert de lătrături şi mârâieli. Erau multe, un întreg orăşel de cuşti locuite de fiare cu păr scurt şi colţi ascuţiţi.

Dincolo de acestea se înălţa o clădire cu aspect de hangar: cartierul general al mahalalei de cuşti. Cu siguranţă, acolo aveau să-l găsească pe Werner însuşi. Cu un pic de curaj…

Intrară în labirintul de scânduri, grilaje, plase de sârmă şi bucăţi de placaj. Dincolo de gratii, câinii musculoşi se agitau, izbindu-se de pereţii închisorii lor. Unii se tolăniseră în mocirlă, ca nişte porci, cu labele-n sus şi testiculele la vedere. Alţii săpau de zor la baza grilajelor, într-o încercare zadarnică de-a răzbate. Toţi însă, fără excepţie, lătrau cât puteau de tare.

Ivana se simţi cotropită de un val de milă: dulăii aceştia, adevăraţi războinici, fără îndoială, nu meritau un astfel de tratament. Îi reveni în minte o piesă din tinereţe: „Right Where It Belongs" a celor de la Nine Inch

Nails: „See the animal in his cage that you built/ Are you sure what şi de you're on?" (8)

— Se pare că al nostru crescător de câini nu se prea împacă cu curăţenia, remarcă Ivana.

— Atunci când e întâmpinat de inspectorii sanitari, Werner le iese în întâmpinare cu puşca.

La capătul ultimei alei, un individ filiform, îmbrăcat într-o salopetă jegoasă, cu un genunchi rezemat de pământ, spăla cu furtunul o găleată de plastic.

— Bună, Werner! i se adresă Kleinert în germană.

Ivana avea să fie nevoită să facă eforturi serioase pentru a urmări interogatoriul.

Bărbatul le aruncă o privire dispreţuitoare şi se ridică.

Uscăţiv, cu un aspect de rahitic chiar, Werner Reus avea undeva în jur de cincizeci de ani. Salopeta şi cizmele de cauciuc îi erau largi, de parc-ar fi fost o sperietoare de ciori. Coama albă îi cădea peste ochelari,

iar buzele-i erau groase, ca niște ventuze.

Înaintă spre ei, ștergându-și mâinile de salopetă.

— Așadar, vouă vi se datorează larma asta… rosti el, în loc de salut.

Dincolo de ochelari, privirea îi alerga de la unul la altul.

— De fapt, tu ești de vină, insistă el, îndreptându-și arătătorul spre Ivana, cu un gest acuzator.

— Dă-mi voie să ți-o prezint pe locotenentul Ivana Bogdanović, de la poliția franceză, spuse Kleinert, nebăgând în seamă spusele gazdei.

— Să fiu al naibii, cu un asemenea nume, n-aș fi ghicit niciodată…

Din nou, comisarul nu ridică mănușa. Având în vedere cunoștințele sale mai precare de limbă germană, Ivana se mulțumi să zâmbească pe tăcute.

— O femeie, murmură Werner, încăpățânându-se să își urmărească ideea fixă. Nu e bine, nu e bine deloc pentru băieții mei. Mirosul de femeie îi stârnește.

— Am putea sta de vorbă cinci minute?

Crescătorul de câini le întoarse spatele, opri apa și rămase locului câteva secunde, mormăind ceva doar pentru sine. Zarva câinilor continua, ba chiar sporise în intensitate.

Brusc, Werner apucă o rangă și izbi cu putere în grilajul de metal.

— SCHNAUZE! urlă el.

Ivana nu era familiarizată cu argoul german, dar înțelese că Raus le poruncise câinilor să își țină gura. Neamțul își aruncă ranga și se întoarse către vizitatori, ațintindu-și ochii bulbucați asupra franțuzoaicei.

— Mirosul tău îi înnebunește. Ești cumva la ciclu?

Ea nu-i răspunse, menținând același zâmbet naiv, dar fu ispitită să-și scoată arma din toc.

— Dacă ai de gând să continui pe tonul ăsta, o să ne facă o deosebită plăcere să te arestăm pentru ultraj, interveni Kleinert.

Deloc intimidat, crescătorul de câini își luă țigara pitită după ureche și și-o așeză între buzele-ventuză.

— Veniți încoa'!

Porni spre clădire și o ocoli, evitând o baltă plină de apă murdară și deșeuri vâscoase. Pe urmele lui, Ivana juca șotron, încercând să evite țevile de evacuare care-și vărsau zoaiele sub cerul liber.

Ajunseră în spatele clădirii; aici era mai liniște și se puteau auzi.

— Despre ce vreţi să vorbim? întrebă Raus, aprinzându-şi ţigara.

— Azi-noapte, un *röetken* a atacat-o pe contesa von Geyersberg.

— Imposibil.

Ivana, care se săturase să facă doar figuraţie, se lansă la rândul său în discuţie:

— Cadavrul câinelui e la ferma lui Philipp Schüller.

Werner tresări, uimit parcă să o audă vorbind, cu atât mai puţin în germană. Expiră prelung fumul, admirând gânditor extremitatea incandescentă a ţigării.

— Sunt convins că vă înşelaţi. De la sfârşitul ultimului război, în Europa nu mai există niciun *röetken.*

Kleinert îi ignoră remarca:

— N-ai auzit vorbindu-se de o crescătorie de câini de această rasă undeva în zonă?

Raus îi răspunse printre dinţi, cu ţigara în colţul gurii, ca un trabuc:

— Cresc câini de mai bine de treizeci de ani. În regiunea asta nu se naşte nici măcar un căţel fără ştirea mea. Îţi spun încă o dată: pe-aici n-ai să găseşti niciun *röetken.*

Ivana îşi vârî mâna în buzunar, îşi scoase mobilul şi afişă pe ecranul acestuia o poză a cadavrului câinelui pe masa de autopsie. I-l întinse lui Werner, care se aplecă asupra imaginii, cu ţigara între dinţi, ţinându-şi ochelarii cu ambele mâini.

— Să fiu al dracului… îngăimă el.

— Gândeşte-te bine, Werner, insistă poliţistul german. De unde ar putea proveni acest câine?

— Ar fi o poveste… dar s-a întâmplat acum foarte mult timp. A fost singura dată când am auzit vorbindu-se de câinii *röetken* prin partea locului.

— Povesteşte! îi porunci poliţistul.

Werner îşi vârî mâna în buzunarul salopetei, de parcă ar fi vrut să-şi atingă părţile bărbăteşti pentru a căpăta curaj.

— Acum douăzeci de ani, pe pământurile familiei von Geyersberg s-a instalat o şatră de ţigani, începu el.

— Unde, mai exact?

— N-am de unde să ştiu cu exactitate, dar atunci când pădurarii le-au cerut să plece, ţiganii i-au trimis la plimbare. Mare greşeală din partea lor, căci contele a trecut de îndată la represalii şi le-a trimis pe

cap miliția sa personală.

Ivana și Kleinert schimbară o privire: Raus se referea cu siguranță la serviciul de pază evocat de Schüller.

— Care conte? Ferdinand, Herbert sau Franz?

— Ferdinand. Herbert murise deja, iar Franz nu s-a amestecat niciodată în chestiunile de genul ăsta.

Crescătorul de câini făcu vânt țigării într-o baltă nămoloasă și-și vârî mâinile în buzunarele salopetei. Dincolo de clădire, larma câinilor părea să se fi potolit întrucâtva, lăsând loc doar câte unui scheunat sau unei lătrături, din când în când.

— Continuă.

— Nu știu amănunte despre ce s-a întâmplat, dar o țigăncușă a fost, se pare, mâncată.

— De câini?

— Sigur nu de oameni.

— Iar câinii erau din rasa *röetken*?

Werner ridică din umeri.

— N-am fost acolo să-i văd cu ochii mei, dar descrierea pe care am auzit-o se potrivea. În orice caz, au fost câini dresați să ucidă. Știți cum se spune: cum e stăpânul, așa-i și câinele…

— Proverbul ăsta nu-l știam, îl luă peste picior Ivana. Cine-i filosoful care-a emis asta? Tu?

Werner scuipă la un pas de pantofii Ivanei.

— Căraţi-vă! Am și altele mai bune de făcut, iar câinilor mei nu le place mirosul de fofoloancă…

Kleinert nu se mișcă din loc.

— Șatra asta de țigani mai e prin partea locului?

Werner îi ocoli și porni spre șirul de cuști.

— N-aveți decât să-i căutați, le aruncă el peste umăr.

Cei doi vizitatori porniră în urma sa și îl ajunseră din urmă în dreptul porții mari a grajdului, care era larg deschisă. Werner își făcea de lucru cu o roabă murdară de noroi.

Polițiștii parcurseră drumul de întoarcere printre cuștile pestrițe. Câinii se liniștiseră. De astă dată, Ivana îndrăzni să-i privească mai atent. Piei negre, lucioase, altele vărgate. Păr tuns scurt pe epiderma ca o teacă pentru mușchii proeminenți.

Niciunul dintre câini nu aducea, nici măcar de departe, a *röetken.* Ivanei îi sări însă în ochi un dulău dolofan care, ridicat pe labele din față,

stătea sprijinit de grilaj şi-şi freca de zor organul genital de plasa de sârmă.

Se întoarse şi-l strigă pe crescătorul de câini:

— Hei, Werner!

Bărbatul se întoarse, fără să lase din mâini mânerele roabei. Ivana îi arătă rânjind câinele care era gata să ejaculeze:

— Ia te uită: cum e stăpânul, aşa-i şi câinele…

27.

Ivanei Bogdanović îi plăceau fişele. În ciuda înfăţişării şi a manierelor sale de punkistă vegană, în ciuda unei copilării dezastruoase şi a unei adolescenţe marcată de tendinţe de autodistrugere, ori poate chiar din toate aceste pricini, tânăra de origine slavă era de o meticulozitate fără cusur, sortând şi consemnând orice informaţie care i-ar fi putut fi de folos şi, în acelaşi timp, comportându-se exemplar în munca de teren.

În noaptea precedentă, deşi era încă şocată de atacul câinelui ucigaş, la fel ca Niémans şi toţi ceilalţi ce locuiau în acel parc blestemat, reuşise să sistematizeze o serie de informaţii despre accidentele de vânătoare şi, deopotrivă, despre mizele economice ale grupului VG. Alcătuise un dosar pe care îl depusese pe pragul uşii lui Niémans, împreună cu un bileţel în care îl anunţa că intenţiona să-i împrumute maşina.

Orbit de furie, Niémans nici măcar nu deschisese însă mapa cu fişe. O făcea acum, în timp ce conducea, cu o mână pe volan, către castelul „domnului conte", întrebându-se unde găsise oare Ivana o imprimantă.

Ivana aflase că, dacă Laura ar fi dispărut la rândul ei din peisaj, averea celor doi fraţi s-ar fi adăugat patrimoniului ameţitor al clanului, îmbogăţindu-i atât pe cei doi verişori, cât şi pe unchiul Franz, cel pe care urma să îl interogheze în curând. Având însă în vedere averile fabuloase ale acestora, Niémans se îndoia că potenţială moştenire ar fi putut fi un posibil mobil pentru crime: oamenii ca ei nu ucid – mai ales, nu în acest fel! – pentru câteva miliarde în plus…

Ivana luase la puricat şi lista invitaţilor la faimoasa partidă de vânătoare, parcurgând numele şi biografia lor sumară, relaţia acestora cu Jürgen şi cântărind posibilele motive pentru comiterea crimei. Nu găsise nimic demn de luat în seamă. Era cât se poate de limpede, niciunul dintre cei aflaţi în pavilionul de vânătoare n-ar fi fost în stare

să ducă la bun sfârşit masacrul.

În sfârşit, Ivana trasase un arbore genealogic al ultimelor două generaţii în familia von Geyersberg. Generaţia părinţilor: Ferdinand, Franz şi Herbert, născuţi în anii cincizeci. Urmaşii lor se născuseră în anii nouăzeci: Max şi Udo erau fii lui Herbert, cel dispărut prematur în urma unui accident, în timp ce făcea scufundări în Insulele Grenadine, în 1988; Jürgen şi Laura erau copiii lui Ferdinand, mort de cancer în 2014. Cât despre Franz, acesta nu se căsătorise niciodată şi nu avea urmaşi direcţi, o decizie determinată poate de handicapul său fizic: contele nu se putea deplasa decât într-un scaun cu rotile.

Şi atunci… cine? Şi cum?

Pentru moment, Niémans trebuia să se concentreze asupra lui Franz Karl-Heinz von Geyersberg. Potrivit informaţiilor adunate de Ivana, Franz era un adevărat pustnic excentric, în vârstă de 72 de ani. Ornitolog ca formaţie, nu lucrase nici măcar o zi în decursul vieţii, mulţumindu-se să-şi încaseze în fiecare an dividendele consistente. Franz avea o singură pasiune: natura. Membru de onoare în WWF, acesta colaborase la elaborarea convenţiei de la Ramsar din 1971 privind protejarea zonelor umede şi publicase numeroase studii ştiinţifice despre păsările din acest mediu specific.

De asemenea, crease mai multe fundaţii cu activitate semnificativă în Baden-Württemberg, având drept scop protecţia speciilor, gestiunea faunei şi florei şi dezvoltarea durabilă. El, şi numai el, veghea asupra pădurilor care aparţineau familiei von Geyersberg. Pământurile familiei deveniseră, sub oblăduirea sa, un uriaş laborator în mărime naturală.

Niémans aruncă fişa pe scaunul de alături şi-şi îndreptă atenţia asupra drumului. De o jumătate de oră conducea de-a lungul lacului Titisee. Castelul contelui se afla în nord, exact în partea opusă a lacului în raport cu ferma Institutului Max Planck. Cât despre Vila de Sticlă, aceasta rămăsese în urmă, undeva spre est, dincolo de pădurea deasă de conifere, cu luminişurile umede.

Spre deosebire de Ivana, poliţistul era capabil să aprecieze o incursiune în mijlocul naturii. Dar totul avea o limită. Se săturase deja de-atâţia brazi, de cabanele întrezărite din goana maşinii, de apa cenuşie a lacului. În plus, mai era un factor perturbator care-l determina să deteste aceste locuri: în copilărie îşi petrecuse toate vacanţele de vară la bunicii din partea tatălui, nu departe de-aici, de partea cealaltă a

Rinului, într-un orăşel numit Guebwiller. Iar amintirile acelor veri nu erau deloc plăcute.

Un ultim viraj îi curmă şirul gândurilor; de-o vreme, drumul urca fără întrerupere, iar printre coroanele brazilor începuse să răzbată soarele. Iar acum, deodată, în faţa sa se ivise, chiar în vârful colinei, castelul despre îi fusese dat să audă de când sosise în Germania.

La finele secolului al XIX-lea, monarhii şi aristocraţia germană dăduseră într-o patimă ciudată, aceea a falselor castele fortificate. Construiseră în acei ani fel de fel de fortăreţe minunate, nou-nouţe, pline de turnuri şi creneluri, cu o arhitectură inspirată din Evul Mediu, care făcea compromisuri estetice din belşug, păcătuind mai ales prinsupra încărcare. Cel mai frumos – sau, în opinia altora, cel mai urât – specimen al acestui stil neogotic era castelul Neuschwanstein al lui Ludovic al II-lea al Bavariei, o construcţie atât de neverosimilă încât cei de la Disney îl luaseră drept model atunci când îşi imaginaseră propriul logo.

Deasupra coroanelor întunecate ale pinilor se înălţa, de-un alb imaculat, un alt exemplu al acestei nebunii arhitecturale. Castelul familiei von Geyersberg semăna cu o rachetă aflată pe rampa de lansare. Fiecare faţadă era încoronată de o dantelărie cioplită în piatră, pe terasele clădirii garguii dansau tango cu grifonii, iar turnurile, prea înalte şi prea ascuţite, dominau acest ansamblu eteroclit.

Înaintă încet spre şanţul de apărare care proteja fortăreaţa, apoi trebui să traverseze un pod mobil. În curte delirul estetic continuă: portaluri pline de armături, bolţi romanice, ferestre cu vitralii…

Niémans coborî din maşină şi făcu câţiva paşi. Pietrişul mărunt îi scrâşnea sub picioare, în armonie cu clipocitul cristalin al artezienelor, creând o simfonie în miniatură, plăcută auzului.

La intrarea principală, un majordom îi ieşise deja în întâmpinare.

Fu rugat să aştepte într-un hol vast, de unde o scară somptuoasă de marmură urca spre etajele superioare. Niémans îşi anunţase din timp vizita şi era limpede că sosirea sa nu fusese o surpriză.

Auzind bâzâitul motorului scaunului cu rotile, se întoarse şi realiză că înşiruirea de clişee nu se terminase şi avea să continue, poate, până la finalul întâlnirii.

Franz Karl-Heinz von Geyersberg semăna cu profesorul Xavier, mentorul telepat al X-Men-ilor: o adevărată sosie a acestui personaj. Pe deplin pleşuv, avea un chip osos, marcat de suferinţă, orbitele îi erau

adânci, pomeţii proeminenţi şi maxilarul inferior părea cel al unui crocodil… Zadarnic ar fi căutat cineva o asemănare cu superba sa nepoată Laura sau cu Jürgen cel roşcat. Însă, la urma urmei, Franz nu era decât ramura moartă a arborelui genealogic, unchiul celibatar fără urmaşi.

După prezentările sumare, gazda făcu o propunere:

— E un soare splendid, haideţi să stăm de vorbă afară.

Niémans îl urmă pe invalid de-a curmezişul unei săli mari. Nu apucă decât să remarce mobilierul furniruit, tapiseriile, trofeele de vânătoare şi ornamentele din fier forjat care decorau încăperea. Ieşiră pe o terasă care oferea priveliştea unei grădini amenajate în stil franţuzesc. Mobilierul de grădină din fier vopsit în alb, răspândit pe întreg spaţiul terasei, întregea o imagine desprinsă parcă dintr-o revistă de peisagistică.

— Luaţi loc, vă rog.

Franz von Geyersberg ocupase deja un loc privilegiat, la una dintre mese, într-o poziţie ce-i oferea cea mai bună perspectivă asupra grădinii. Niémans se aşeză cu spatele la grădină, căci nu ţinea morţiş să o admire.

— Doriţi o cafea?

Poliţistul nu avu timp să răspundă: contele scutura deja un clopoţel, după cutumele de odinioară. Urmară câteva momente de tăcere, întrerupte doar de ciripitul păsărilor ascunse în coroanele copacilor şi de clipocitul vesel al artezienelor.

După sosirea majordomului, cu tava sa de argint, îşi savurară cafelele fără vreun cuvânt, sorbind din ceştile albe cu decoraţiuni de aur. Domnea o atmosferă calmă, lipsită de orice urmă de ostilitate. Decanul de vârstă al familiei von Geyersberg părea bine dispus şi binevoitor la adresa poliţiei franceze. De altfel, dădu în curând glas acestei bunăvoinţe, punând deoparte cana de cafea:

— Sunt gata să vă răspund la întrebări.

28.

Din nou, gazda nu-i oferi lui Niémans răgazul necesar pentru a începe:

— Sper că v-aţi simţit bine la Vila de Sticlă.

Poliţistul îşi aşeză ceaşca pe masă, străduindu-se să o facă cu o delicateţe pe măsura locului în care se afla.

— A fost perfect. Nepoata dumneavoastră are harul ospitalităţii.

— Ştiaţi că Laura mi-este şi fină? De fapt, o consider întrucâtva fiica mea…

Era un bun prilej să ducă discuţia pe calea cea bună.

— Nutreaţi aceleaşi sentimente şi faţă de Jürgen?

— Jürgen…

Franz îi repetase numele pe un ton visător, dar chipul i se întunecase pe dată, adâncindu-i ridurile. Privit mai îndeaproape, unchiul Franz se dovedea o versiune mai feroce a profesorului Xavier: avea nasul coroiat, ochi pătrunzători, ce păreau a-l sfredeli pe interlocutor, iar poziţia sa în scaunul cu rotile amintea de cea a unui vultur odihnindu-se, cu capul retras între aripi.

Trecu un minut de tăcere, apoi bătrânii se îndreptă, brusc.

— Bineînţeles, rosti el, pe un ton ce nu admitea replică. Jürgen era mai fantezist, desigur, mai imprevizibil, dar răspunsul e categoric da: îl iubeam la fel de mult ca pe sora sa.

— Ce înţelegeţi prin „fantezist”?

— Sunt convins c-aţi auzit despre înclinaţiile sale mai… aparte.

— Nu credem că acestea au avut vreo legătură cu moartea sa. În schimb, aş vrea să ştiu dacă, în viaţa de zi cu zi, Jürgen avea un comportament special.

Franz afişă o expresie uimită; nu înţelesese întrebarea.

— Schimbări neaşteptate ale dispoziţiei? preciză Niémans. Sau poate atitudini dispreţuitoare, reacţii violente care i-ar fi putut atrage duşmănia cuiva.

— Jürgen avea o avere de aproape cinci milioane de euro. Dacă avea vreun duşman, cu siguranţă nu şi-l făcuse fiindcă se trezise într-o zi mai prost dispus.

— Nu mă gândesc la bani acum. Barbaria crimei şi originalitatea cu care a fost aceasta regizată mă duc cu gândul, mai degrabă, la un motiv personal, o duşmănie îndelung nutrită. Ceva care să justifice o răzbunare cumplită.

— O răzbunare?

Franz nu-şi ascunse surprinderea; ochii săi verzi luceau într-un fel aparte, ce-i trăda inteligenţa superioară.

— Era o simplă ipoteză.

Aristocratul clătină din cap dezaprobator. În definitiv, la ce să se aştepte de la un poliţist francez?

— Vorbiţi-mi despre relaţia dintre Laura şi Jürgen, se grăbi

Niémans să intervină, pentru a nu-i da răgaz bătrânului castelan să i-o reteze.

— Erau inseparabili şi-şi ţineau mereu spatele unul altuia.

Nu era deloc o noutate pentru Niémans.

— După ce au crescut, complicitatea lor a rămas la fel de puternică?

— Niciunul dintre ei n-ar fi făcut vreodată ceva fără să-i împărtăşească şi celuilalt.

Lui Niémans îi veni în minte ceea ce aflase despre schimburile de parteneri sexuali la care se dedau cei doi fraţi. Preferă însă să nu aducă în discuţie acest aspect, sau mai degrabă să-l abordeze mai pe ocolite:

— Niciunul dintre ei nu s-a căsătorit. Din informaţiile pe care le avem, niciunul dintre ei nu are un partener sau o parteneră oficială. Credeţi că apropierea dintre ei ar fi putut fi o piedică în calea unor relaţii personale?

Franz făcu un semn către majordom, aflat în afara câmpului vizual al lui Niémans, iar acesta veni să le umple din nou ceştile de cafea.

— Cu riscul de a mă repeta: averea e un factor izolator, rosti unchiul. Toată lumea a fost mereu foarte amabilă şi deferentă cu Jürgen şi Laura, dar în cine să fi putut avea încredere, având în vedere sumele aflate în joc? Cel puţin ştiau că pot conta unul pe altul.

— Dar Max şi Udo?

Infirmul făcu un gest scurt cu mâna, de parcă şi-ar fi măturat o firimitură de pâine de pe pantaloni.

— Cu ei e o cu totul altă poveste.

— Ce poveste?

— Într-un fel, e o inversare a pariului lui Pascal: totul e îngăduit. Dacă Dumnezeu există, mă va ierta, căci e milostiv. Dacă nu, măcar voi fi profitat din plin de viaţă.

Cu siguranţă, lui Niémans nu i-ar fi trecut prin minte să-l citeze pe Pascal în acelaşi context cu cei doi imbecili din seara precedentă.

— Prea multă filosofie pentru mine.

— Cunosc această tactică poliţienească, îi replică Franz. Încercaţi să vă prefaceţi mai neinstruit, pentru a adormi vigilenţa adversarului.

De fapt, Niémans n-avea niciun chef să joace rolul unui Columbo, dar ce rost ar fi avut să se apere? Mai degrabă, venise vremea să abordeze subiectele mai sensibile.

— Mi s-a dat de înţeles că Jürgen şi Laura au fost nişte patroni

foarte duri.

— Cine afirmă asta? Salariaţii? Concurenţa? Sindicatele?

Franz îşi aşează cu delicateţe cana pe masă.

— Domnule comandant, cunoaşteţi firea omenească. Pentru ceilalţi, patronii sunt întotdeauna nişte ticăloşi. Ştiţi ce spunea Churchill? „Conducătorul unei întreprinderi e întotdeauna privit fie ca o fiară, fie ca o vacă de muls. Puţini văd însă în el ceea ce este: un cal de povară".

Niémans nu avea dispoziţia necesară şi nici timpul pentru a polemiza pe acest subiect cu miliardarul iubitor de păsări.

— Pe de altă parte, nu sunt nicidecum omul potrivit pentru a vorbi despre ceea ce se întâmplă în intimitatea grupului VG, reluă bătrânul. N-am lucrat niciodată în cadrul acestuia, nu am avut deloc apetenţă pentru afaceri.

Râse, un hăhăit dezagreabil. Avea o veselie stridentă, cu nişte inflexiuni de aroganţă care îţi dădeau imediat senzaţia că-i eşti inferior.

— Mai exact, n-am avut o apetenţă deosebită pentru nimic în special…

— În afară de natură.

— Într-adevăr, în afară de natură, încuviinţă bătrânul von Geyersberg.

— Toţi membrii familiei von Geyersberg au fost pasionaţi de vânătoare. Cum se face că nu le-aţi împărtăşit acest interes?

Franz îşi plecă privirea; aparent, era un subiect asupra căruia merita să insiste.

— Concepţia mea despre ecologie e alta. De altfel, am practicat şi eu vânătoarea… iar rezultatul a fost… acesta.

Rostind ultimul cuvânt, îşi încleştă mâinile pe cotierele fotoliului cu rotile. Niémans tresări.

— Aţi fost rănit în timpul unei partide de vânătoare?

— Eram mult mai tânăr, răspunse Franz, de parcă asta ar fi fost o scuză. Pe-atunci, fratele meu Ferdinand nu era încă trăgătorul de elită care avea să devină mai târziu. Sau poate, dimpotrivă, trăgea deja prea bine, adăugă el pe un ton ironic.

— Staţi aşa, îl întrerupse Niémans. Credeţi că v-a rănit intenţionat?

— Un lucru e sigur: un glonţ pornit din arma lui m-a ţintuit în acest fotoliu. Ei, dar acum nu mai are nicio importanţă, încheie el, cu un

gest evaziv.

Niémans îşi notă această informaţie într-un cotlon al minţii. Bătrânul huhurez avusese, iată, un motiv cât se poate de serios pentru a se răzbuna, chiar dacă această răzbunare venise târziu şi nu mai putea fi îndreptată decât împotriva urmaşilor lui Ferdinand.

— De ce nu-mi vorbiţi despre atacul împotriva Laurei? întrebă pe neaşteptate Franz, aţintindu-şi privirea sfredelitoare în ochii lui Niémans.

— Urma să o fac, dar…

În clipa aceea, dinspre curtea din faţă se auzi un scrâşnet de frâne pe pietriş; un zgomot ca acela al unei ploi de pietricele pe suprafaţa vitraliilor de la ferestre.

O maşină tocmai oprise pe aleea din faţa castelului. Se auziră paşi grăbiţi, apăsaţi, iar în clipa următoare Laura năvăli pe terasă.

29.

— Ce naiba căutaţi aici?

Furia o îmbujorase, astfel încât arăta acum asemenea eroinei unui basm: ochi mari şi negri, gât subţire, graţios, şi o cascadă de bucle întunecate. Ce-i drept, semăna mai mult cu mama vitregă a Albei-ca-Zăpada decât cu

Cenuşăreasa…

Niémans se ridică în picioare, din reflex.

— E o anchetă de proximitate.

O pufoaică fără mâneci, pantaloni pană şi cizme negre: ţinuta Laurei părea să indice că abia coborâse din şa. Se proţăpi în faţa poliţistului.

— Cu ce drept îl interogaţi pe unchiul meu?

Din curtea exterioară răsună din nou scrâşnetul pietrişului tulburat de frâne, iar reflexiile colorate ale unui girofar răzbătură până în grădină. Laura venise escortată de poliţiştii germani însărcinaţi să o păzească.

Răspunsul la întrebare îi fu dat de unchiul său:

— E doar o simplă conversaţie, draga mea.

Furia Laurei fu sporită de această observaţie.

— Până la urmă, ce căutaţi, de fapt? întrebă ea, şuierându-şi cuvintele printre dinţi. De când aţi venit, n-aţi făcut altceva decât să răscoliţi rahatul…

Niémans nu reuşea să înţeleagă ce anume declanşase această

dezlănţuire de agresivitate. Franz se apropie de nepoata sa, iar scaunul cu rotile emise un bâzâit ciudat, ca de albină.

— Nu te enerva, îngerul meu…

Laura ocoli scaunul invalidului şi luă o pătură aşezată pe spătarul unuia dintre scaunele de fier.

— Ar trebui să intri, spuse ea, aşezându-i pătura pe umeri. Ai să răceşti.

Ea îl sărută pe frunte şi-i făcu semn unei infirmiere, care îşi făcu apariţia ca din neant.

Franz se lăsă condus spre intrare.

— Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc, domnule comandant.

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse Niémans, înclinându-se.

Din acel moment, unchiul Franz dispăru pentru Niémans, căci Laura se proţăpise din nou în faţa sa, ocupându-i întreg câmpul vizual. În ochii ei adânci şi negri se citea limpede o ură neîmpăcată. Dar cine oare îi iubeşte pe caralii?

În decurs de numai câteva ore, îi fusese dat să o întâlnească pe Laura în trei ipostaze. Cea în care îşi purta doliul elegant, ca o divă; cea în care înainta prin pădure în toiul nopţii, ca o nălucă; iar acum, furia dezlănţuită, cea în care nu suporta ideea ca vreunul să-i deranjeze familia.

— Ei, aveţi de gând să-mi explicaţi ce căutaţi aici? insistă ea, încrucişându-şi braţele. Ieri parcă era vorba că vinovatul a fost prins.

— Aşa este, răspunse Niémans pe un ton împăciuitor. Dar Krauss n-a avut nimic de-a face cu moartea fratelui dumneavoastră.

— Au apărut noi elemente în anchetă?

— Ne gândim c-ar putea fi vorba de o răzbunare. Cineva poartă sâmbetele familiei dumneavoastră, din cauza unor întâmplări din trecut, care au, fără îndoială, legătură cu vânătoarea…

— Şi v-aţi trezit să-l interogaţi tocmai pe Franz pentru a da de urma acestui cineva? Pe Franz, care şi-a petrecut întreaga viaţă ţintuit într-un scaun cu rotile?

Niémans îşi stăpâni cu greu tentaţia de a-i mângâia obrazul năpădit de roşeaţă.

— Franz tocmai mi-a vorbit despre „accidentul" său, petrecut la vânătoare, replică el, recăpătându-şi sângele rece.

— Nu eram încă născută atunci când s-a întâmplat.

— Aşa e, dar asta nu înseamnă că acest „accident" n-ar putea fi un

motiv de răzbunare al naibii de plauzibil.

— Mă tem că nu înţeleg.

— Poate că Franz a vrut să se răzbune pe fratele său ucigându-l pe Jürgen.

Buzele femeii se strâmbară într-o grimasă vădit dezgustată şi era cât se poate de limpede că şi ea se abţinea cu greu să nu-i tragă o palmă.

— Veniţi cu mine, porunci ea, într-un târziu.

Intrară în coridorul de marmură, iar Laura începu să urce scările cu paşi mari, ţinându-se de balustrada de piatră. Din câţiva paşi ajunse la etaj. Niémans o urmă, gâfâind voinicește.

Ea se întoarse iar el se opri, ţintuit de privirea ei. Poliţistul îi intuise intenţia: voia să îi prezinte „familia" sa, galeria de portrete, de mari dimensiuni, à la Gainsborough, înşirate pe peretele opus scărilor.

— Dietrich von Geyersberg, rosti ea, cu intonaţia solemnă a unui maestru de ceremonii. A domnit peste sudul landului Baden-Württemberg la începutul secolului XX. Una dintre îndeletnicirile sale predilecte era să radă sate întregi de pe faţa pământului pentru a-şi extinde domeniile forestiere; mai exact, terenul de vânătoare.

Pentru a-i face pe plac Laurei, Niémans studie chipul bărbatului din portret. Avea o figură aspră, cu o mustaţă îngustă. Purta o cravată ascot, una dintre vestele la modă în Belle Époque şi un ceas de buzunar al cărui lanţ se ivea din buzunarul vestei. Era o reprezentare fidelă a acelei Prusii pe care, în acea vreme, întreaga Franţă o detesta cu patimă.

— Oamenii lui Dietrich obişnuiau să incendieze caseleţ aranilor, pentru a-i obliga să se mute. În familia noastră, animalele au fost întotdeauna mai importante decât oamenii. Sau, mai degrabă, plăcerea de-a ucide animalele…

Laura coborî câteva trepte, iar Niémans se retrase câţiva paşi, pentru a ajunge la nivelul ei, în dreptul următorului tablou.

— Marele Klaus, continuă ea, pe acelaşi ton vădit ironic. A fost foarte apropiat de naziști şi a contribuit din plin şi cu entuziasm la eficacitatea flotei auto a Wehrmachtului.

În rama aurită se afla tabloul unui tip solid, purtând un sacou de flanelă, cu umeri largi. Cu mutra sa pătrăţoasă, părul dat cu briantină şi mustaţa subţire, acest strămoş al Laurei amintea ca înfăţişare de starurile de cinema de la începutul epocii filmelor vorbite; era limpede însă, din expresia sa, că atunci când deschidea gura, o făcea pentru a-şi lătra ordinele, asemenea unui ciobănesc german.

— Despre el s-a spus mereu că ar fi organizat vânători în care evreii ar fi jucat rolul prăzii… Simpatic, nu?

Era ocazia ideală pentru a pomeni de Vânătorii negri. Fără îndoială, „marele" Klaus fusese cel care-i întinsese o mână de ajutor lui Oskar Dirlewanger după încheierea războiului. Dar… fiecare lucru la timpul său. Niémans prefera să o lase pe contesă să-şi încheie micul ei tur ghidat.

— Wolfgang, bunicul meu. Veşnic zâmbitor, veşnic plin de înţelegere, deşi nu ezita să folosească muniţie reală împotriva greviştilor… O întruchipare perfectă a unui industriaş din Germania Federală a anilor cincizeci.

Pieptănătură cu cărare pe mijloc, ochelari de baga şi un zâmbet fermecător, o expresie ce sugera bunăvoinţă şi, totodată, o indiferenţă incoruptibilă. În privire i se ghicea o megalomanie abia disimulată, o ambiţie nemăsurată, care însă părea că-i vine ca o mănuşă.

Laura coborî din câţiva paşi ultimele trepte şi ajunse în holul cel mare, unde un ultim portret era atârnat la loc de cinste. Înfăţişa un bărbat la vreo patruzeci de ani cu trăsături enigmatice, tuns scurt şi cu ochelari; chipul lui exprima blândeţe şi afişa un aer oarecum distrat care, fără îndoială, nu se potrivea cu înaltele-i funcţii.

— Dragul de tata… A muncit mult pentru reunificarea Germaniei. Înainte însă, obişnuia să se descotorosească de colaboratorii deveniţi incomozi denunţându-i drept spioni ai Germaniei Democrate.

Laura îşi încrucişă braţele, vizibil satisfăcută de acest muzeu personal al ororilor, a cărui prezentare părea să o fi calmat.

— Frumoasă galerie de portrete, enunţă Niémans în chip de concluzie, sperând să orienteze discuţia în direcţia pe care o dorea. Ce încercaţi să-mi dovediţi?

— Vreau să vă demonstrez că, în ceea ce priveşte o posibilă răzbunare, aveţi de ales între o mulţime de motive. Jumătate din landul Baden-Württemberg ne detestă, iar cealaltă jumătate se teme de noi. Cu siguranţă, nimeni nu va vărsa nici măcar o lacrimă la mormintele noastre. Prin urmare, Niémans, ucigaşul trebuie căutat în afara familiei, iar nu în interiorul ei. Lăsaţi-mi unchiul în pace!

Venise vremea ca Niémans să treacă la atac:

— Aţi auzit vreodată vorbindu-se despre Vânătorii Negri?

Efectul produs de spusele sale îi depăşi cu mult aşteptările. Figura Laurei păru să se descompună. Nu mai era roşie de furie; chipul

îi căpătase o paloare bolnăvicioasă, albăstrie. Fără vreun cuvânt, trecu prin faţa lui şi traversă din nou holul, îndreptându-se spre cea mai apropiată uşă-fereastră, cu tocurile cizmelor pocnind sonor în contact cu pardoseala de marmură.

Niémans se temu că femeia avea să urce în maşină şi să se facă nevăzută în doar câteva secunde, dar o descoperi la intrare, aprinzându-şi o ţigară cu mâinile tremurânde.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, spuse el, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ce ştiţi despre Vânătorii Negri?

Ea se întoarse şi suflă fumul înspre mutra lui.

— Basme. De şaptezeci de ani, zvonurile de genul ăsta ne fac capul calendar. Străbunicul meu i-ar fi adăpostit pe aceşti ticăloşi şi le-ar fi dat de lucru în uzinele sale. N-aţi găsit niciun alt suspect mai plauzibil?

Din nou, un nor de fum propulsat spre el.

— Câinele care v-a atacat azi-noapte era un *röetken,* specia preferată a Vânătorilor Negri.

— Dar nu m-a atacat…

— Pentru că am intervenit la timp.

— Nu mai există *röetkeni* în Europa de şaptezeci de ani.

— Ieri, în parcul dumneavoastră, a existat unul, care avea tatuat simbolul batalionului blestemat.

Laura făcu câţiva paşi, trăgând din ţigară. Niémans se gândi, privind-o, că portretul ei avea să se potrivească de minune în galeria din holul de marmură, alături de cel al tatălui ei.

— Aşadar, vânaţi fantome?

— Nu e nimic de râs, Laura, îi replică el, apropiindu-se. Pericolul e cât se poate de real şi, după părerea mea, sunteţi următoarea pe listă.

Laura îşi aruncă ţigara şi o strivi sub cizmă, cu o mişcare iritată.

— Găsiţi ucigaşul, Niémans! Şi, mai ales, lăsaţi-l în pace pe unchiul meu!

Poliţistul se înclină, supus. Nu ştia de ce, dar îi plăcea ideea de a-i părea respectuos şi devotat acestei nemţoaice autoritare.

Coborî treptele, îndreptându-se spre Volvo-ul său. Din reflex, privi peste umăr: Laura se făcuse nevăzută. În schimb, Franz von Geyersberg îl urmărea cu privirea de la una dintre ferestrele de la etaj.

Un alt portret în galeria familiei.

Niémans îi făcu un semn cu mâna şi, exact pe dos decât îi ceruse

Laura, se gândi că trebuia să sape pe mai departe în interiorul clanului, iar nu în afara lui. Mobilul crimei şi poate chiar făptaşul se aflau în sânul acestei fermecătoare familii.

30.

Ivana nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Întregul oraş părea să fi apărut din imaginaţia ilustratorului unei cărţi pentru copii. Caseletradition ale rivalizau în numărul de bolte şi structuri ornamentale, iar acoperişurile se întreceau în crenelurile care de care mai fanteziste. Faţadele erau zugrăvite în roşu, în verde sau în alb, iar iedera şi gardurile vii completau decorul. Orologii mari, cu ace aurite, sunau din turlele de la colţul străzilor, iar tramvaiele roşii care treceau dădeau impresia că aici, la Freiburg im Breisgau, Crăciunul era sărbătorit în fiecare zi.

În mintea Ivanei, admiraţia se combina cu un vag sentiment de inadecvare. Spre deosebire de majoritatea covârşitoare a adulţilor, ea nu resimţea niciun fel de nostalgie după vârsta fermecată a copilăriei. Pentru ea, basmele erau ceva de care auzise în treacăt, scornelile fraţilor Grimm sau ale lui Perrault nu-i întovărăşiseră serile, înainte de culcare. Micuţei Ivana nu-i citise nimeni poveşti cu prinţese, nu-i desfătase nimeni privirea cu ilustraţii minunate cu elfi şi nici nu o îndemnase nimeni să admire literele caligrafiate în stil vechi din cărţile ilustrate. Tatăl ei o învăţa să citească etichetele sticlelor de alcool, în vreme ce mama sa se ascundea ca să nu încaseze o bătaie. După moartea lor, la orfelinat, serile însemnau o jumătate de oră petrecută în faţa televizorului, iar apoi culcarea, fără alte farafastâcuri.

Pe la jumătatea după-amiezii, Niémans o sunase şi-i ceruse să găsească un hotel la Freiburg. Nu-i dăduse prea multe detalii, dar era limpede că nu mai erau bineveniţi la Vila de Sticlă.

La rândul ei, Ivana îl rugase pe Kleinert să o ajute să le găsească undeva două camere. Îndatoritor ca întotdeauna, neamţul le recuperase bagajele de la vilă şi o însoţise în centrul oraşului, pe o stradă pietonală flancată de tufe de glicină. Aici, un hotel cu faţada zugrăvită în roz şi cu o pisică aurie din tablă tolănită deasupra intrăriiâşi deschisese porţile în faţa sa.

Kleinert plecase să-şi scrie rapoartele, iar Ivana îşi aştepta mentorul; se aşezase între două ghivece enorme cu muşcate, direct pe caldarâmul de piatră cubică, şi fuma.

— Ăsta-i palatul nostru?

Ivana tresări şi ridică privirea spre Niémans. Chipul lui nu afişa doar expresia obişnuită din zilele mai proaste, ci părea de-a dreptul devastat.

— Ei? Ăsta-i locul?

Ivana încuviinţă din cap, în timp ce se ridica în picioareşi-şi strivea mucul de ţigară într-unul dintre ghivece. Intrară în hotel şi urcară spre camerele lor.

Scările aveau balustradă din fier forjat antichizat, iar pe pereţi, aplicele aveau forma unor torţe false.

Pe culoar, Ivana încercă un început de conversaţie:

— Drăguţ oraş, nu-i aşa?

— Mda, a trebuit să parchez la zece minute de-aici, mormăi el, drept răspuns.

Ea nu mai îndrăzni să-l întrebe care avea să le fie programul în continuare.

Deschise uşa şi descoperi o cameră micuţă şi cochetă. Tapetul de pe pereţi înfăţişa păstori cu halbele de bere în mâini, dansând hora. Minunat!

Ivana se apucase să-şi deschidă geanta când auzi bătăi în uşă.

În prag stătea Niémans. Nu-şi dezbrăcase haina neagră, şifonată, iar chipul îi era la fel de cătrănit. Părea că nici măcar nu se ostenise să intre în propria lui cameră.

— Haide, fac cinste cu o bere.

31.

Fiecare dintre ei aflase ceva interesant. Ea, povestea fetiţei ucise de un *röetken*. El, pe cea a unchiului schilodit la vânătoare de propriul frate.

În realitate, aceste două întâmplări care nu aveau prea mare legătură cu moartea lui Jürgen îi întăriseră lui Niémans convingerea că se aflau pe calea cea bună.

— Şi care ar fi calea asta? întrebă Ivana, cam nedumerită.

— Avem de-a face cu o răzbunare legată de ceva petrecut în trecut.

— A cui răzbunare? A lui Franz?

— N-am spus asta. Poate că întreaga poveste cu accidentul de vânătoare nu are legătură cu cazul nostru de crimă.

— Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi.

— Ce vreau să subliniez e că familia aceasta are o mulţime de

secrete, iar acestea îşi au originea mai departe în timp decât ne-am putea noi gândi.

— Dar ce fel de secrete?

— Nu ştiu. Ce ştiu e că trebuie să săpăm mult mai adânc.

Conversaţia era o înşiruire de cuvinte fără prea mult sens. Dar Ivana era încântată să-l regăsească pe Niémans „al ei", cel misterios, taciturn şi mânat de instincte. Copoiul însetat de sânge capabil să urmărească un criminal până la confruntarea finală…

Se plimbau prin centrul pietonal al oraşului, ca doi turişti oarecare. Totul părea a fi nou în jur, dar construit şi conceput în veacul al XVII-lea, într-o epocă din afara timpului, când bărbaţii purtau pantaloni de piele, iar femeile rochii cu bustiere generoase şi o mulţime de dantele.

Aparenţele erau însă înşelătoare.

Freiburg im Breisgau era un oraş universitar, sută la sută ecologist, atât de modern încât putea să dea lecţii întregii Europe. Magazinele de produse bio aveau dimensiunile unor hypermarketuri şi toată lumea circula doar pe biciclete. Oraşul era luminat cu energie solară şi localnicii îşi reciclau gunoiul pentru a produce compost. Cu toate acestea, pe străzile oraşului treceau caleşti, iar bocănitul copitelor pe caldarâm amintea celor ce-l auzeau de tradiţiile istorice ale urbei.

Deodată, Niémans coti pe-o stradă, apoi pe alta; părea că, brusc, căpătase cunoştinţe aprofundate despre topografia oraşului. Dădură ocol unei piaţete şi ajunseră în faţa unei clădiri stranii: avea faţada de-un roşu aprins, ornamente aurite, striate şi gargui la fiecare etaj.

— Casa cu balenă, anunţă Niémans pe un ton solemn. Din câte ştiu, aici a locuit la un moment dat Erasmus.

Ivana habar n-avea cine fusese acest Erasmus. Cunoştea doar programul cu acest nume care finanţa călătoriile de studii pentru studenţii din întreaga Europă.

Aşteptă urmarea, dar Niémans nu mai continuă.

— Ciudat, riscă ea un comentariu.

— Ce anume e ciudat?

— Casa asta vopsită în roşu, cu toate brizbrizurile aurii… E ciudată.

Niémans oftă şi-i întoarse spatele, făcând cale întoarsă.

— Ce e? Ce anume mi-a scăpat? întrebă ea, ajungându-l din urmă.

— Asta-i casa din *Suspina.*

— De unde?

— E un film horror din anii şaptezeci, regizat de Dario Argento.

— A fost filmat aici, în casa asta?

— Doar în exterior.

— Şi de ce se numeşte Casa cu balenă?

— Habar n-am.

Din cale afară de interesant… Cotiră pe o străduţă mărginită de un canal deschis prin care curgea un pârâiaş. Ivana mai văzuse astfel de rigole şi citise în ghidul turistic al oraşului că ele posedau o putere magică: cea care făcea un pas în apă avea să se căsătorească în acelaşi an cu un localnic…

În minte îi reveniră imaginile câtorva bărbaţi frumoşi pe biciclete, văzuţi în treacăt, iar Ivana atinse discret suprafaţa apei cu călcâiul bocancului. Nu strica să-ncerce…

Înaintară pe cheiul unui canal mărginit de balustrade şi ajunseră într-o piaţă străjuită de sălcii plângătoare. Niémans dădu la o parte frunzişul des, dezvăluind calea de acces spre o terasă cu mese de grădină şi felinare pătrate.

Se aşezară şi comandară câte o bere.

După câteva minute de tăcere, Niémans, cu gulerul ridicat şi mâinile înfundate în buzunare, începu să vorbească, cu privirea pierdută în direcţia canalului.

— E un film genial, rosti el, de parcă nu şi-ar fi întrerupt niciodată conversaţia. Şi, în acelaşi timp, greu de înţeles şi prost filmat. E un film de-o violenţă nemaiauzită, o poveste despre nişte tinere dansatoare care sunt ucise, una după alta, de către o vrăjitoare…

Ivana nu pricepea unde voia să ajungă Niémans.

— Când eram adolescent eram obsedat de violenţă. A mea, a celorlalţi. Eram nebun după filmele de groază. Bântuiam prin sălile de cinema insalubre doar pentru a vedea sângele curgând pe ecran. Uneori, aveam senzaţia că sângele acela roşu, mult prea roşu, specific pentru filmele din anii şaptezeci, impregna catifeaua tapiţeriei de pe scaunele din sală. Priveam, deopotrivă fascinat şi panicat, imaginile de pe ecran şi căutam o ieşire în mine însumi, ceva care să mă reconforteze, să mă încălzească… N-am reuşit să găsesc acea ieşire decât mai târziu, când am devenit poliţist. De-abia atunci când am început să mă lupt cu criminalii, pentru a readuce pe străzile cufundate în haos siguranţa, am reuşit să îmi recapăt echilibrul interior…

Ivana nu se aşteptase ca vederea Casei cu balenă să aibă un astfel de efect asupra lui Niémans. În mod normal, poliţistul nu era deloc generos în a face confidenţe.

Le fură aduse berile, iar Niémans sorbi îndelung dintr-a sa.

— Violenţa m-a salvat de violenţă, continuă el. N-am reuşit să găsesc soluţia problemei, dar am devenit o parte din aceasta. Acum câţiva ani am crezut că întrezăresc o parte din răspuns şi am înţeles că cei care reuşesc să îl afle nu supravieţuiesc.

Spusele lui Niémans n-aveau nicio noimă. Ivana ştia însă cât se poate de limpede că el nu mai era poliţistul care fusese odinioară. Povestea de la Guernon nu-l mutilase doar fizic, ci îl devastase şi psihic.

Coma, operaţiile suferite, convalescenţa… Înainte de toate astea, Niémans clocotea de-un preaplin de energie; lovea în tot ce mişca, iar lovitura de graţie o dădea fără nicio ezitare. Apostol al unei justiţii imediate, fusese poliţist în sensul cel mai rău al noţiunii: violent, imprevizibil, ignorând legea şi, totuşi, ajungând la rezultate de ordin superior.

În prezent, Niémans intrase în rândul lumii. Brutalitatea îi fusese absorbită de coma prin care trecuse aşa cum lumina e absorbită de o gaură neagră. Din fiara dinainte nu mai rămăsese decât un bătrân întors din moarte, care încerca să-şi demonstreze valoarea înainte de-a fi trimis la naftalină, să arate că încă mai era capabil să facă treabă pe teren.

Îşi terminase berea şi, cu mâinile înfundate în buzunare, contempla halba goală de parcă ar fi fost încununarea unei munci bine făcute.

Se ridică brusc şi aşeză pe masă o bancnotă.

— Până la cină, încearcă să afli tot ce se poate despre Vânătorii Negri. Vreau să ştiu tot.

Ivana îl măsură din cap până-n picioare.

— Dar… unde pleci?

— Mă duc să mă culc.

— E abia şase după-amiaza!

— Trezeşte-mă când e vremea să mergem la cină.

Făcu stânga-mprejur şi se pierdu dincolo de frunzişul sălciilor plângătoare.

32.

Schüller încercase să îi impresioneze cu cele povestite despre

Vânătorii Negri. Nu făcuse însă decât să tragă puţin cortina, dezvăluind doar o mică parte din dimensiunea ororii.

Ivana cunoştea bine istoria nazismului. După părerea ei, orice poliţist, orice adversar al crimei trebuia să studieze în profunzime ceea ce se dovedise a fi cel mai amplu şi mai cumplit experiment în istoria cruzimii omeneşti.

În această cronologie a abjecţiei, una dintre culmi, sau poate unul dintre abisuri, fusese reprezentat de holocaustul execuţiilor, de şirul de ani cu misiuni de exterminare de pe frontul de Est, ţintele fiind în principal evreii şi partizanii. În patru ani, Einsatzgruppen, grupele de intervenţie, asasinaseră prin împuşcare mai mult de un milion şi jumătate de oameni.

O cercetare sumară pe internet îi fu de-ajuns Ivanei pentru a înţelege că banda lui Dirlewanger fusese, în dezlănţuirea paroxistică a violenţei, un punct de apogeu. Unul dintre articolele pe care le găsise se intitula „Vânătorii Negri: extrema extremelor ticăloşiei naziste". Cu greu ar fi putut fi găsită o definiţie mai exactă.

Instalată cu laptopul la măsuţa ce-ar fi trebuit, în mod normal, să servească doar pentru a-şi aşeza cheile şi portofelul, înghesuită între păstorii cheflii de pe perete şi un şifonier lăcuit gigantic, Ivana înainta în cercetările sale, şocată şi fascinată în egală măsură de ceea ce afla.

Cel care pusese la cale tot acest coşmar, Oskar Dirlewanger, a cărui fotografie o văzuseră în laboratorul lui Schüller, era întruparea perfectă a „noului om german". După Primul Război Mondial, în urma căruia rămăsese invalid (avea un braţ paralizat), Dirlewanger se afirmase drept un adevărat „câine al războiului", criminal şi curajos deopotrivă.

Ulterior, întoarcerea la viaţa civilă nu-i fusese deloc uşoară: maşinăria ucigaşă se trezise, pe neaşteptate, lipsită de obiectul muncii sale. Angajat ca ofiţer al SA în anii treizeci, Dirlewanger acumulase un cazier prodigios. Fusese arestat iniţial pentru întreţinerea de relaţii sexuale, în mod repetat, cu o minoră sub paisprezece ani. Urmaseră apoi ciocniri cu legea din pricina unor „malversaţiuni financiare". În cele din urmă, Dirlewanger ajunsese în lagărul de la Welzheim, rezervat celor care comiseseră infracţiuni de natură sexuală.

În momentul izbucnirii celui de Al Doilea Război Mondial, Dirlewanger a fost reabilitat. Ticălosul îşi păstrase bunele relaţii în cadrul armatei, iar experienţa sa militară era un atu major.

Condamnările i-au fost anulate, iar Himmler i-a încredinţat conducerea unei brigăzi de tip nou, o unitate specială alcătuită din delincvenţi care săvârşiseră fapte ce aveau legătură cu vânătoarea: braconierii, nişte nelegiuiţi care, prin natura îndeletnicirii lor, se dovediseră a fi deopotrivă buni căutători de urme şi ucigaşi fără pereche.

Mai întâi în Polonia, iar apoi în Bielorusia, Vânătorii Negri şi-au purtat războiul în felul lor aparte, hăituind în tăcere partizani, pierzându-se în adâncul pădurii, infiltrându-se în mediul ostil şi atingând o perfecţiune de-a dreptul artistică în actul vânătorii…

Erau, de asemenea, practicanţi desăvârşiţi ai genocidului. Lichidau ghetouri evreieşti, terorizau populaţia locală, dădeau foc satelor urmând o procedură verificată: adunau toţi localnicii într-un hambar mare sau într-o biserică, pe care apoi le incendiau cu lansatoarele de flăcări. Erau astfel capabili, pe parcursul unei singure operaţiuni, să ucidă peste zece mii de civili, inclusiv femei şi copii.

Rolul Vânătorilor Negri era, teoretic, acela de a menţine ordinea, dar ei înşişi erau un factor al generării haosului, violând şi jefuind tot ce întâlneau în cale. Erau nişte ticăloşi îmbrăcaţi în uniforme, nişte degeneraţi înarmaţi până în dinţi şi însoţiţi de dulăi feroce, care-şi făceau mendrele la adăpostul legii.

Până şi autorităţile naziste s-au neliniştit, confruntate cu atâta barbarie. Au fost declanşate anchete. Zvonuri, care mai de care mai sinistre, au început să se răspândească. Se spunea că Dirlewanger ucidea evrei, pe care apoi îi tăia în bucăţi pe care le fierbea laolaltă cu carne de cal, pentru a produce săpun.

Şi totuşi, brigada lui Dirlewanger aducea rezultate, iar naziştii îi considerau pe inamicii din Răsărit drept suboameni, numai buni pentru a fi vânaţi. Dirlewanger era un adversar pe măsura acestora. Prin urmare, efectivele brigăzii sale au fost sporite, acesteia alăturându-i-se ţigani, psihopaţi, deţinuţi politici… Acesta era batalionul cel mai eterogen cu putinţă din întreaga armată germană, dar Dirlewanger, aşa infirm, drogat şi alcoolic cum era, reuşea să îl controleze.

Cu toate acestea, declinul începuse. Din 1944, Vânătorii Negri au fost transformaţi în carne de tun, pierzându-şi aproape trei sferturi din efective în urma unor operaţiuni sinucigaşe. Dar, deşi masacraţi, cruzimea ticăloşilor nu s-a stins; ba dimpotrivă. Înnebuniţi de moartea şi de sângele din jur, Vânătorii au început să-şi aplice tehnicile de vânătoare în mediul urban. Cu ajutorul câinilor lor oribili, au asasinat

civili fără apărare, scoţându-i din ascunzişuri, luându-le urma prin beciuri şi catacombe.

Ivana parcurgea această litanie a grozăviilor luându-şi notiţe. Uneori, câte-un film sau nişte fotografii însoţeau mărturiile. O secvenţă, între altele, se petrecea într-un spital din Varşovia: nemaiavând destulă muniţie, Vânătorii ucideau bolnavii, răniţii şi infirmierele cu baioneta sau cu lovituri de bâtă. Simţeau însă şi nevoia de distracţie. Prin urmare, Dirlewanger obligase infirmierele să iasă în curtea spitalului, în pielea goală, cu mâinile deasupra capului şi cu sângele scurgându-li-se pe picioare în urma violurilor la care fuseseră supuse. Alesese o biată femeie, îi pusese ştreangul de gât şi, cu o lovitură de picior, dărâmase grămada de cărămizi pe care aceasta abia îşi ţinea echilibrul. O altă secvenţă înfăţişa un individ în uniformă care, râzând în hohote, azvârlea în foc un copil de vreo zece ani. Altă filmare: un soldat care urina pe o cruce, după ce stâlcise faţa unui preot…

Încercând să-şi recapete răsuflarea tăiată, Ivana se uită la ceas: era unu noaptea. Grozăviile avuseseră asupra ei un efect hipnotic: nici nu simţise trecerea timpului. Trebuia oare să-l trezească pe Niémans? În niciun caz. Oricum, nu simţea câtuşi de puţin vreo urmă de foame.

Nu fără efort, se întoarse la imaginile cu gropi comune de pe ecran. Fără să ştie exact de ce, avea senzaţia că ucigaşul pe care îl căutau se inspirase din grozăviile trecutului. Acelaşi suflu diabolic anima creierul ucigaşului sau ucigaşilor lui Jürgen. Cadavre aruncate de-a valma, în poziţii groteşti, care sfidau legile fiziologiei umane. Adolescenţi cu articulaţiile răsucite, copii cu gurile deschise pline de muşte, femei cu fustele răvăşite: tot atâtea jigniri la adresa vieţii, a demnităţii umane şi a respectului datorat celor morţi. Iar de jur-împrejur se aflau câinii, ei înşişi pradă beţiei ucigaşe.

Pe ecran, sub ochii Ivanei, erau înşirate numere care încetaseră să mai aibă o noimă. Braconierii lui Dirlewanger uciseseră peste o sută douăzeci de mii de oameni. Acest masacru căpăta dimensiunile unui cataclism natural, în care cifrele nu puteau să redea amploarea dezastrului: o mulţime de oameni, un sat, un întreg popor?

Lăsă statisticile deoparte, concentrându-se asupra unor detalii concrete. Află astfel că oamenii din brigada Vânătorilor Negri aveau felul propriu de a-şi marca trecerea. Cadavrele femeilor violate pe care le lăsau în urmă nu rămâneau prea multă vreme intacte: îşi luaseră obiceiul de a le vârî o grenadă în vagin, scoţând apoi cuiul…

Ivana ridică privirea de pe ecran şi-n minte îi veni simbolul celor două grenade încrucişate ce fusese tatuat sub blana câinelui. Se aflau în miezul unui coşmar.

Afară începuse să plouă. Picături grele loveau geamul ferestrei, cu sunetul unui colier de perle ce se destramă, împrăştiindu-se pe o pardoseală de marmură. Se ridică, cu gândul să arunce o privire pe fereastră şi, chiar în clipa aceea, lumina se stinse.

Îşi înăbuşi un ţipăt şi, din reflex, începu să-şi caute arma. Unde oare o lăsase?

Porni de la măsuţă spre pat, pe lângă şifonier, iar ochii începură să i se adapteze la întuneric. Descoperi o siluetă înaltă, lipită de peretele din faţa ei, chiar lângă uşă.

— Asta căutai?

Ivana îşi zări revolverul Sig Sauer în mâna bărbatului. Intrusul i-l azvârli, iar ea reuşi să-l prindă din zbor.

— La dracu', m-ai speriat în ultimul hal!

Niémans nu se clinti şi rosti, scurt:

— Sunt aici, afară.

33.

În ploaie, caldarâmul reflecta luminile străzii ca pielea solzoasă a unui crocodil. În aparenţă, strada era pustie. La o privire mai atentă însă, de la fereastră, Ivana zări la colţul fiecărei străzi adiacente mai mulţi bărbaţi. Unii erau pe motociclete, alţii pedeştri, având alături câte unul dintre acei câini pe care Ivana nu crezuse că avea să îi vadă vreodată în realitate.

Erau Vânători Negri, în carne şi oase, reveniţi la viaţă sub înfăţişarea unor motocicliști sinistri. Unii dintre ei purtau pelerine de ploaie şiroind de apă, alţii haine de piele cu guler ridicat sau un soi de pufoaice cu guler de blană. Chipurile nu li se vedeau. Cei motorizaţi avea căşti negre şi ochelari de motociclist de modă veche. Ceilalţi îşi ascunseseră feţele sub măşti din pânză, cu porţiunea din dreptul nasului întărită, asemenea măştilor purtate de eroii din filmele de capă şi spadă.

Filmuleţele urmărite pe ecranul laptopului de Ivana aveau imaginile sacadate din cauza calităţii inferioare şi a vechimii înregistrărilor. Un efect similar era acum dat de zidul lichid al ploii, dând întregii scene un aspect secvenţial neregulat, ca o imagine de arhivă trecută, în chip miraculos, în realitatea prezentă.

— Ce facem? întrebă Ivana în şoaptă.

— Ce întrebare! îi dăm bătaie.

— Ar trebui să-l prevenim pe Kleinert.

Niémans deschise uşa.

— Începi să mă calci pe nervi cu Kleinert al tău.

Cu arma în mână, Ivana porni în urma lui Niémans. Când ajunseră afară, zidul de apă le încetini înaintarea, într-atât de deasă era ploaia.

Niémans porni în goană spre intersecţia unde îi zăriseră pe Vânătorii Negri. Acum însă, aversele îi împiedicau să vadă până acolo. Până când Ivana îşi luă inima-n dinţi să-l urmeze, poliţistul se oprise deja.

Un câine ca o flacără neagră îl izbi în plin, trântindu-l la pământ. Trecu pe deasupra lui, continuându-şi cursa nebună prin perdelele translucide de apă.

Ivana ţâşni înainte.

— Eşti în regulă? întrebă ea, încercând să-l ajute să se ridice, după ce-şi pusese pistolul la centură.

Era imposibil. Niémans părea să cântărească o tonă. Paltonul lui negru, greu de apă, îl trăgea şi mai mult în jos. Ploaia îi izbea, îi hărţuia, îi ataca: picăturile păreau că vor să-i străpungă.

— Sunt bine, la dracu', sunt… mormăi el.

Aplecându-se asupra lui, Ivana mai auzi ceva, un murmur nedefinit ce-i scăpa dintre buze. Fără voia sa, poliţistul repeta fără încetare un cuvânt: *réglisse*… *réglisse*… {9} Cel puţin asta înţelegea ea din mormăitul lui.

Când Niémans reuşi, în sfârşit, să se ridice în genunchi, Ivana se îndreptă şi-şi roti privirea de-o parte şi de cealaltă a străzii: câinele avea să se întoarcă, motocicliştii aveau să atace, la rândul lor… Mintea îi fugi la revolverul Glock al lui Niémans; acesta îi scăpase din mână poliţistului, lunecând la câţiva metri distanţă.

Sări într-acolo, dar un vuiet de motoare acoperi brusc larma ploii; motocicliştii se iviră din bezna umedă, aducând cu ei propria furtună, un vârtej de sunete ce păreau să otrăvească aerul în jur. Cu picioarele într-o băltoacă, Ivana ridică arma pentru a ţinti spre unul dintre motociclişti, dar un strigăt o făcu să încremenească. Se întoarse şi-l văzu pe Niémans chircit pe caldarâm, ferindu-şi creştetul cu ambele mâini, părând că plânge în hohote.

Câinele se întorsese şi se rotea încet în jurul poliţistului prăbuşit, ca o fiară ce savurează înfrângerea prăzii. În ciuda întunericului, Ivana

avu impresia că distinge lucirea din ochii dulăului, două puncte ce sclipeau ameninţător. Corpul masiv al bestiei lucea în ploaie, o masă neagră, uleioasă, un mecanism bine uns alcătuit din tendoane şi muşchi croite anume pentru luptă.

Se întoarse din nou, pentru a-i lua la ţintă pe motocicliști, dar unul dintre aceştia, care apăsase pe acceleraţie, o izbi în bărbie, trântind-o pe caldarâm. Până să se ridice, cei patru motocicliști o încercuiseră; îi vedea printre săgeţile oblice ale ploii. Fiecare dintre ei călărea câte o motocicletă neagră, fără însemne de marcă, cu motorul vuind în tonalităţi joase.

Mijind ochii, cu faţa scăldată de ploaie, Ivana încercă să deslușească feţele atacatorilor săi, dar acestea erau acoperite de eşarfe trecute peste gură şi de ochelarii de modă veche, asemănători cu cei purtaţi de mecanicii de locomotivă din veacul anterior. Eşarfele ce le ascundeau gurile aveau un imprimeu cu un maxilar dezgolit, de parcă cineva le-ar fi jupuit partea inferioară a feţei. Alţi indivizi se apropiau deja, abia ţinându-şi în lesă dulăii lor oribili.

Ivanei nu-i venea să creadă: această scenă căzută parcă la montaj dintr-un film cu Mad Max se desfăşura în decorul ca de basm al unei străzi cu muşcate la ferestre şi porţi de fier forjat. Nici urmă de vreun trecător, nici vorbă de vreo patrulă de poliţie: localnicii erau adăpostiţi în case, la căldură, departe de ploaia care învăluia tot.

Îşi pierduse şi ea arma în urma loviturii primite, iar asta o descumpăni total. Se lăsă să cadă pe caldarâm, aşteptându-se din clipă în clipă să fie strivită de roţile motocicletelor sau împuşcată în cap.

Atacatorii aveau însă, se pare, ceva mai multă imaginaţie. Unul dintre cei pedeştri se apropie şi o apucă de păr. Ivana încercă să-i reziste, urlând, dar individul o târî până lângă cea mai apropiată motocicletă. Simţea mirosul de gaze de eşapament, duhoarea greţoasă a uleiului de motor încins şi cea de benzină arsă…

Se încordă şi privirea îi întâlni ochii ce o priveau prin deschizăturile gemene ale cagulei. Ştiu, în clipa aceea, că avea să ducă cu sine în mormânt acea imagine. Trăia un coşmar pe care-l purtase în adâncul minţii şi care acum se prelingea la suprafaţă, aducându-i pe buze gustul morţii.

Atacatorul o apucă de braţul drept, întinzându-i-l spre motocicletă. Din nou, Ivana încercă să se zbată, dar celălalt era mult mai puternic. Atunci când înţelese ce urma să se întâmple, închise ochii şi

urlă cât putu de tare, simţind că-i plesneau corzile vocale.

Soldatul îi blocă mâna între pedala de frână şi carterul de acceleraţie al motorului. Se aştepta să-şi simtă oasele zdrobite de lanţul motocicletei sau de vreo altă parte a angrenajului, dar ticălosul îşi opri la jumătate gestul.

La rândul său, motociclistul opri motorul, imitat în clipele următoare de ceilalţi. Se lăsă liniştea; o linişte relativă, sfâşiată de trilurile neîncetate ale ploii.

Ivana nu ştia ce să mai creadă; nu ştia nici măcar dacă mai era capabilă să gândească. Cu ochii holbaţi, văzu piciorul motociclistului apăsând încet pedala de pornire şi simţi resortul carterului absorbind tensiunea.

Atunci când piciorul atacatorului avea să apese brusc pe pedală, degetele aveau să-i fie retezate. Era inevitabil. Acum nu mai putea decât să aştepte…

Citise cândva că una dintre trăsăturile caracteristice ale minţii umane constă în capacitatea de reprezentare, de anticipare a întâmplărilor viitoare. Ei bine, în aceste momente, Ivana reuşea să-şi imagineze cât se poate de limpede cum avea să i se desfăşoare viaţa după ce avea să-şi piardă degetele mâinii drepte.

Pe de altă parte, slabă consolare, era conştientă că această pedeapsă era de preferat spânzurării de-un felinar sau unei grenade cu cuiul de siguranţă scos, îndesată în vagin…

Avu impresia că motociclistul îşi ridicase piciorul pentru a lovi pedala; în realitate, acesta se aplecase asupra ei. Cu un gest scurt, îşi dădu la o parte eşarfa şi rosti în germană, silabisindu-şi atent fiecare cuvânt pentru a fi sigur că se făcea înţeles.

— L-aţi ucis pe Prinţ, dar pot să vă iert asta. Cu o condiţie: să plecaţi.

În haosul care-i cotropise mintea, Ivana crezu că individul se referise la Jürgen von Geyersberg, dar ideea asta n-ar fi avut niciun sens. Nu, cu siguranţă, Vânătorul Negru vorbea despre câinele pe care Niémans îl ucisese noaptea trecută.

Încercă să îngaime un răspuns, dar bărbatul ai cărui ochi erau ascunşi de ochelarii de protecţie îşi duse arătătorul la gură, cerându-i să tacă.

— Plecaţi! Încă mai e timp.

Cu un semn, îi porunci celuilalt să o apuce pe Ivana şi să-i scoată

mâna din angrenajul motocicletei. Abia apoi demară, stârnind o simfonie de vuiete, căci toţi ceilalţi motocicliști îi urmară de îndată exemplul.

Ivana rămase locului, cu mâinile împreunate, tremurând din tot corpul şi privind strada rămasă pustie, iluminată din loc în loc de triunghiurile de lumină ale felinarelor.

Trecu un timp, habar nu avea cât.

În cele din urmă, întoarse privirea şi îl văzu pe Niémans care încerca zadarnic să se ridice. Plescăia în băltoacă, la fel ca un cormoran prins în deversarea de păcură a unui accident ecologic.

Abia în acel moment îşi veni în fire şi îşi pipăi buzunarul, în căutarea telefonului: trebuia să ia legătura cu Kleinert, imediat.

Pe ecran îi apărea o avertizare: tocmai primise un mesaj de la poliţistul german. Îl ascultă până la capăt şi înţelese că avea să fie o noapte lungă.

11. APROPIEREA

34.

Cadavrul se afla într-o râpă verzuie. O rană adâncă de doi metri în suprafaţa solului, cu pereţii acoperiţi de muşchi şi licheni, săpată de-a curmezişul unui luminiş nisipos. De jur-împrejur, brazii negri interziceau accesul atât oamenilor, cât şi anotimpurilor.

Şi de astă dată, cadavrul era despuiat.

Şi de astă dată, victima fusese castrată şi decapitată.

Capul sărmanului Max, cu urechile lui clăpăuge şi părul dat cu briantină, fusese descoperit la câţiva metri distanţă, cu o crenguţă de stejar între dinţi. Încă îi căutau măruntaiele; erau, după toate probabilităţile, îngropate undeva pe aproape.

Proiectoarele Serviciului ştiinţific al poliţiei germane păreau suspendate în aer asemenea unor lampioane chinezeşti, luminând scena şi scoţând fără milă la iveală orice detaliu, oricât de mărunt.

Niémans avusese timp să-şi vină în fire pe drum încoace. Se aflau la aproximativ patruzeci de minute de Freiburg Im Breisgau, în adâncul uneia dintre pădurile familiei von Geyersberg.

Deocamdată refuza să se gândească la Vânătorii Negri – sau, mai bine zis, la cei care îi imitau acum, în 2018, cu câinii lor îngrozitori cu tot. Abia dacă depăşise panica prin care trecuse atunci când *röetkenul* îl atacase. Veşmintele uscate pe care le îmbrăcase înainte de a porni la

drum i se păruseră o adevărată binecuvântare.

Ce anume urmărea ucigaşul? Intenţiona să suprime întreg clanul von Geyersberg? Se răzbuna, astfel, pentru o vină a întregii familii? Sau scopul său era cu totul altul?

Kleinert, la fel de palid precum însuşi cadavrul, li se alătură.

— Tălpile sunt murdare cu muşchi şi fragmente de frunze. Înseamnă că Max a mers mai multă vreme desculţ, înainte de-a sfârşi aici, în râpă.

— Aşa a fost şi în cazul lui Jürgen?

— Exact.

— Şi noi de ce aflăm abia acum chestia asta? întrebă Niémans, vădit iritat.

Kleinert îl privi lung, cu ochii săi lipsiţi de expresie ce se potriveau de minune cu figura sa ce amintea deopotrivă de un învăţător şi de-un muşchetar.

— Dar v-a spus toată lumea! Vreau să spun că observaţia aceasta figurează în dosarul trimis jandarmilor, iar noi am repetat-o în absolut toate rapoartele.

Niémans îi răspunse cu un mormăit pe care nu-l auzi nici măcar el însuşi.

— Are o mulţime de zgârieturi pe piept, continuă comisarul. Asta înseamnă că s-a lovit de brazi sau de alţi copaci din pădure. Totul dă de înţeles că ar fi fost urmărit.

Gândul lui Niémans reveni la Vânătorii Negri. Să fi fost ei cei care îl urmăriseră pe vărul Laurei? Acelaşi văr care, cu doar o seară în urmă, îi râdea în faţă, propunându-i să-i spună tariful târfelor pe care le folosise în ajunul vânătorii. Fie-i ţărâna uşoară…

— Aţi găsit ceva urme? Amprente?

— Nimic. Exact ca în cazul primei crime.

Informaţia aceasta îi scotea din cauză pe măscăricii cu cagule călare pe motociclete. Indivizii aceia, chiar şi pedeştri, n-ar fi avut cum să nu lase urme.

— E de neînţeles, îi confirmă Kleinert. Mai ales pe un teren ca ăsta.

Solul râpei era acoperit de un strat de nisip roşiatic, din care se iveau rădăcini, rămăşiţele unor trunchiuri şi pietre. Ar fi fost imposibil ca cineva să fi călcat pe-acolo fără să se afunde. Poate că urmele fuseseră măturate cu mare grijă?

— Dar aţi găsit măcar urmele lui Max, nu-i aşa?

— Nici măcar pe ale lui. Tocmai asta mi se pare incredibil.

În mintea lui Niémans se ivi imaginea unui grădinar japonez care-şi grebla atent suprafeţele cu pietriş mărunt; o alungă, căci o astfel de imagine paşnică nu avea nimic în comun cu sălbăticia crimei.

— I-aţi găsit maşina?

— La vreo trei kilometri de-aici, în apropierea unei cărări.

— Aşadar, venise să se întâlnească cu cineva.

— Fără îndoială. I-am verificat telefonul mobil, însă în memoria acestuia nu figurează niciun apel care să ne indice cu cine s-a întâlnit.

— Cu cine a vorbit ultima oară?

— Cu fratele său. L-am chestionat deja, era împreună cu o femeie. Se pare că fraţii făceau schimb de partenere.

Niémans se gândi la Jürgen şi Laura, care practicau şi ei schimbul de parteneri. Dar asta n-avea nicio semnificaţie: mobilul crimei nu avea nimic de-a face cu sexul.

Trase în piept aerul stătut din luminiş. Mirosea a moarte şi a putregai. De vină nu erau însă doar viscerele împrăştiate ale lui Max, ci o stare generală de descompunere, care se înstăpânise în acest loc. Luminişul puţea ca o ciupercărie.

— A fost ucis aici, în această râpă, reluă Kleinert.

— De unde ştiţi?

— Solul râpei mustește de sânge. Legiştii au descoperit şi o mulţime de fragmente organice. Carnagiul s-a petrecut aici, în fundul râpei.

Niémans îşi plecă privirea. În lumina spuselor lui Kleinert, culoarea nisipului căpăta o semnificaţie aparte. Întreaga râpă era, parcă, impregnată de sânge. Fără îndoială, criminalul nu omisese nici de astă dată să vâre organele genitale în orificiul anal al victimei.

— A avut loc o luptă?

— Deocamdată n-am găsit niciun fel de indicii în acest sens. Va trebui să aşteptăm rezultatul autopsiei. Mai degrabă aş crede că Max n-a mai avut putere să-i reziste ucigaşului…

Niémans privi spre el, peste umăr.

— De unde ştiţi asta?

Kleinert nu se obosi să îi răspundă. În ciuda absenţei urmelor, cele petrecute erau destul de uşor de ghicit: despuiat, vărul Max fusese urmărit şi, în cele din urmă, încolţit aici, în luminiş.

Niémans încercă să-şi imagineze scena din perspectiva unui vânător. În ciuda ramurii de stejar şi a eviscerării, succesiunea întâmplării amintea mai degrabă de o vânătoare pe dibuite, când prada, aflată la capătul puterilor, înnebunită de spaimă, primeşte lovitura de graţie cu un pumnal.

Ideea aceasta atrase după sine alta:

— Max practica *pirsch*-ul?

— Habar n-am. Va trebui să verificăm.

— Dar vânătoarea de orice alt fel?

— Ştim că a participat la ultima partidă de vânătoare a familiei von Geyersberg.

— Unde va avea loc autopsia?

— La Stuttgart.

— Nu-i cam departe?

— Cred că n-aţi înţeles corect. Un omor a avut loc azi-noapte, de astă dată pe teritoriul Germaniei. Poliţia landului efectuează primele cercetări, dar cazul va fi preluat, conform legii, de poliţia federală.

— Când se va întâmpla asta?

— Mâine, în cursul după-amiezii.

Se înţeleseră dintr-o singură privire: aveau la dispoziţie vreo douăzeci de ore pentru a-şi face treaba şi pentru a demonstra autorităţilor că munca lor trebuia luată în seamă.

— Cine a descoperit cadavrul?

— Un pădurar pe nume Holger Schmidt.

— Lucrează pentru autorităţile landului?

— Nu, pentru familia von Geyersberg. Pădurea aceasta le aparţine.

— Ce ştim despre tipul ăsta?

— A fost inginer silvic, acum e pensionar. Sarcina lui e să verifice populaţiile de cerbi şi mistreţi. Le evaluează starea de sănătate, hrana, reproducerea. Totul este consemnat. În ciuda aparenţelor, pădurile astea nu-s cu mult mai sălbatice decât o grădină zoologică.

— Cine-l plăteşte pe individ?

— Am impresia că face toate astea benevol.

— Lucrează aşadar pentru una dintre asociaţiile întemeiate de bătrânul Franz?

— Posibil. Ar avea vreo importanţă?

— Nu ştiu, dar e de verificat.

— La ce anume vă gândiţi?

— La nimic. Dar individul ăsta n-avea, în principiu, cum să descopere cadavrul.

— Şi?

Niémans făcu un gest evaziv, nerăbdător. Neamţul voia să-l descoasă până-n pânzele albe în privinţa motivaţiilor sale, dar acestea nu se bazau pe ceva concret, palpabil.

Întoarseră capul în acelaşi timp: Ivana tocmai li se alăturase.

— Pe unde ai umblat? se răsti Niémans.

— Am stat de vorbă cu legiştii.

Iritat, Niémans percepu explicaţia ei drept o aluzie: „Spre deosebire de tine, eu chiar vorbesc limba germană!" Iritarea i se risipi pe dată, când în minte i se ivi o altă imagine: Ivana în genunchi lângă motocicletă, cu degetele blocate în angrenajul demarorului. Gândul la acele clipe îl dărâmă: ar fi trebuit să se repeadă, să o salveze… El, însă, în acele clipe, fusese ţinut deoparte de către un câine blestemat.

Brusc, un ţipăt atroce răsună de dincolo de zidul de conifere. Direcţia exactă din care provenea nu putea fi determinată cu exactitate. Porniră cu toţii spre liziera pădurii. Dincolo de un prim rând de brazi se afla un alt luminiş; aici îşi stabiliseră tabăra legiştii, cu toată aparatura lor, iar poliţiştii în uniformă apucaseră să-l înconjoare cu banda galbenă specifică, ce interzicea accesul civililor. Aici avusese loc busculada.

Un poliţist cu manta albastră alunecase şi căzuse, un altul se lupta cu un civil, încercând să-l împiedice să înainteze, un al treilea încerca să îi despartă… În sfârşit, în lumina unuia dintre reflectoare, Niémans desluşi chipul lui Udo, schimonosit într-o expresie a durerii absolute.

Niémans avusese ocazia să asiste la zeci de astfel de scene, dar expresia de pe chipul fratelui mai mic al victimei, cel care voia să se ocupe de criminal „aşa cum se cuvine", îl impresionă cu adevărat. Udo părea un mort condamnat să-şi trăiască agonia vreme de o eternitate. Un Prometeu asezonat cu o garnitură wagneriană…

— Vino cu mine! îi porunci el Ivanei.

Se retraseră în spatele unui copac, după ce se împleticiseră printre cablurile generatorului de curent.

— Îi ia la rând, murmură Niémans. Jürgen era fiul cel mare al lui Ferdinand. Max era fiul cel mare al lui Herbert… Laura a scăpat, deocamdată, dar ea şi Udo sunt pe lista ucigaşului, sunt sigur de asta. Cineva vrea să-i elimine pe toţi moştenitorii din clanul von Geyersberg.

Ivana îşi scoase o ţigară, încălcând astfel o mulţime de reguli, scrise sau nu. Părea mai calmă decât Niémans. În ciuda agresiunii din acea seară, dădea senzaţia că-şi recăpătase pe deplin forţele.

Privirea poliţistului se tulbură.

— Voiam să-ţi spun… îngăimă el.

— Ce anume?

— În noaptea asta… N-am putut… Eu…

— Am înţeles.

El îi aruncă o privire rugătoare. Ea îi răspunse cu un zâmbet larg: asta era cea mai grozavă însuşire a Ivanei, capacitatea de a trece peste nişte întâmplări care ar fi dărâmat pe oricine altcineva.

— Acum ai un motiv în plus să-mi explici de unde vine aversiunea ta faţă de câini.

El încercă să-i zâmbească la rândul său, dar muşchii feţei îi încremeniră. Revăzu mâna Ivanei, prizonieră în mecanismul motocicletei. Îşi imagină degetele micuţei sale colege rostogolindu-se pe caldarâmul ud.

Maxilarele i se descleştară, iar Niémans vomită, rezemându-se de trunchiul copacului.

35.

În mod obişnuit, Niémans detesta schemele, tabelele şi listele. De această dată, însă, nu avea cum să le evite. Se aflau într-o sală de şedinţe de la sediul central al poliţiei, într-un decor de-o banalitate sinistră: plafoniere cu lumină slabă, mobilier de plastic, o cafetieră obosită. Pentru orice poliţist, însă, o atare ambianţă e cât se poate de familiară, dătătoare a unei senzaţii de întoarcere la matcă.

Piesa de mobilier care domina încăperea era un suport pentru planşe, dotat cu câteva markere terminate. Niémans se apucase să noteze pe o planşă mare de hârtie principalele elemente ale cazului.

În partea stângă, scrisese mare: „UCIGAŞUL NEBUN”; nu însemna nimic concret, dar se potrivea cu atmosfera generală care domnea în jurul acestei afaceri. În plus, folosirea acestei sintagme elimina definitiv cercul de suspecţi avut în vedere până în prezent: duşmanii familiei von Geyersberg, diverşi pseudoapropiaţi ai familiei, invitaţii care participaseră la vânătoare, rivalii grupului VG; pe scurt, pe toţi cei care ar fi avut motive raţionale pentru a acţiona.

În dreapta, Niémans scrisese „VÂNĂTORII NEGRI”. Pe drumul de

întoarcere, Ivana îi povestise lui Kleinert agresiunea la care fuseseră supuşi chiar în centrul oraşului.

În mijlocul foii scrisese un nume: „LAURA". Ea era elementul care făcea legătura între ucigaş şi Vânătorii Negri. În opinia poliţistului, contesa era în colimatorul ucigaşului sau al ucigaşilor. Tot ea fusese atacată de un imitator al sinistrului Sonderkommando în cursul nopţii trecute. Însemna, oare, asta că ucigaşul făcea parte din banda Vânătorilor Negri? Deocamdată, un răspuns categoric era imposibil de dat.

Într-un alt colţ al planşei, Niémans scrisese un alt nume: „FRANZ". Unchiul Laurei era, la rândul său, o posibilă legătură, doar ipotetică, e drept, între crime şi motociclişti. Pe de o parte, avea un motiv serios pentru a se răzbuna pe Ferdinand, tatăl lui Jürgen şi al Laurei. Pe de altă parte, acesta îi cunoştea pe Vânătorii Negri – Niémans era convins de acest lucru.

Poliţistul îşi explica raţionamentele trasând săgeţi între nume. Simţi însă că publicul său tăcut era cât se poate de sceptic. Se întoarse şi-i surprinse pe Ivana şi Kleinert ţinând în mână câte o cană de carton cu ceai āyurvedic. Ambii afişau o mină obosită. Niémans se simţi de parcă ar fi ţinut o prelegere unor hipioţi aflaţi sub influenţa canabisului.

— Şi care-i concluzia? întrebă Ivana într-un târziu.

Niémans îşi puse deoparte markerul şi i se adresă lui Kleinert:

— În primul rând, pui doar un om sau doi să se ocupe de cazul uciderii lui Max. Minimul cerut de lege şi de reglementările sindicale.

— Credeam că suntem de acord că trebuie să facem tot ce putem înainte de sosirea celor de la secţia naţională de Omoruri.

— Nu în acest caz. Ştiţi la fel de bine ca mine că nu e nimic de aflat acolo: nu există martori, nu există înregistrări video, nu există apeluri telefonice suspecte.

Îşi rezemă mâna de partea stângă a tabloului.

— Hai să lăsăm deoparte deocamdată mobilul criminalului şi să ne gândim la experienţa acestuia. De aici ar fi trebuit pornit încă de la bun început. Cercetaţi-i pe toţi vânătorii, toţi braconierii cunoscuţi, toţi pădurarii, toţi inginerii silvici din regiunea de sud-est a landului Baden Württemberg.

— Asta înseamnă o grămadă de posibili suspecţi.

— N-are importanţă. Dacă trebuie, faceţi rost de efective suplimentare. Vrem să ştim pedigree-ul fiecărui individ, palmaresul

cinegetic, cazierul judiciar, legătura cu familia von Geyersberg, dacă există…

— Dar…

Niémans nu-l lăsă să termine; îşi deplasă mâna în partea dreaptă a planşei şi urmă:

— În privinţa Vânătorilor Negri, avem un as în mânecă: agresiunea din seara asta ne va fi de folos. E limpede că de-acum vom avea posibilitatea de-a aduna nişte informaţii concrete despre aceşti nebuni, sau, mă rog, măcar despre motocicletele lor.

— Cum aşa? vru să afle Ivana, care încă-şi mai simţea degetele amorţite.

— Indivizii erau călare pe motociclete Norton, englezeşti. O marcă nu foarte răspândită. În plus, cele pe care le-am văzut în seara asta erau turnate într-un fel anume.

Cei doi colegi ai săi rămaseră muţi, iar Niémans îşi continuă explicaţiile, încântat că-şi putea pune în valoare cunoştinţele din domeniu:

— E o tehnică moştenită de la rockerii britanici din anii şaizeci. Îşi transformau motocicletele reducând la maximum tot ceea ce ţine de caroserie şi ornamente, pentru a câştiga un spor de viteză. Obiectivul lor era să demareze din faţa unui bar până într-un punct stabilit anterior şi să revină înainte ca piesa din tonomat să se fi încheiat.

În ochii lui Kleinert şi ai Ivanei se citea uimirea. Niémans însuşi fusese surprins atunci când recunoscuse motocicletele. S-ar fi aşteptat ca Vânătorii să se folosească de vechi motociclete militare. În schimb, iată că aveau de-a face cu marfă englezească. Motocicletele erau simplificate la culme, cu furcile dezgolite, rezervoarele fără niciun fel de ornamente şi ghidonul foarte jos.

— Ce anume e de reţinut de aici? continuă Niémans. Ei bine, aceste motociclete au fost modificate într-un atelier profesionist. Chiar şi în absenţa modificărilor însă, seria motoarelor ar trebui să le facă identificabile. Va trebui să luăm legătura cu reprezentanţa Norton de-aci, din Germania, dar şi cu producătorul, în Anglia.

Kleinert nu-şi putu stăpâni un strigăt exasperat:

— Dar cine naiba sunt indivizii ăştia?

— Braconieri, mercenari, foşti soldaţi. Poate chiar tâlhari? N-a existat niciodată aici sau poate la Stuttgart un jaf care să fi implicat un atare arsenal?

— Niciodată.

— Ei bine, se pare că tipii ăştia au hotărât să iasă la lumină din adâncul pădurii. Şi nu-i niciun joc de cuvinte aici. Sunt organizaţi şi nu se tem de poliţie. După părerea mea, sunt protejaţi de cineva.

— De cine?

Niémans nu simţi nevoia să răspundă pentru că tentaţia de-a suspecta un târg à la Dirlewanger era prea mare: eliberarea braconierilor în schimbul organizării unor contingente de menţinere a ordinii sau a unui alt fel de miliţie privată.

Ivana, cu un reflex rămas din studenţie, ridică mâna pentru a pune o întrebare:

— E ceva ce nu înţeleg. Crezi că ucigaşul e dintre Vânătorii Negri?

— Nu ştiu. Dar e imposibil să nu existe o legătură. Agresiunea împotriva Laurei mi se pare cea mai bună dovadă în acest sens.

Urmară câteva clipe de tăcere. Întreaga poveste cu câinele, din seara precedentă, părea să se potrivească din ce în ce mai puţin cu uciderea lui Jürgen şi a lui Max.

— Potrivit spuselor legistului, Max a fost ucis undeva între ora douăzeci şi miezul nopţii, spuse Ivana, într-un târziu.

— Şi ce-i cu asta?

— Aşadar, Vânătorii Negri l-au ucis pe vărul von Geyersberg, apoi au dat fuga la Freiburg im Breisgau, ca să ne atace pe noi?

Niémans nu-i răspunse. Trebuia să recunoască, ipoteza asta nu era deloc plauzibilă. Se apucă să se plimbe de colo-colo prin faţa planşei. N-avea idee de ce, dar în seara asta, flipboard-ul funcţiona, pentru mintea sa, ca o ancoră.

În cele din urmă, fără să fi găsit un răspuns la întrebarea Ivanei, Niémans îşi privi ceasul: trecuse de cinci dimineaţa.

— Uite ce vă propun: ne retragem cu toţii, dormim câteva ore şi ne întâlnim aici la nouă dimineaţa. Se întoarse spre Kleinert: Oamenii dumneavoastră vor lucra în continuare?

— Bineînţeles.

— În cazul acesta, daţi-le de lucru să verifice cele despre care am discutat mai devreme.

— Iertaţi-mă, dar… ce anume?

Niémans pufni, exasperat:

— În primul rând, să facă o listă cu toţi braconierii şi vânătorii care au cazier sau sunt cunoscuţi ca având probleme psihice. Apoi, să-i

ia la puricat pe asociaţii bătrânului Franz. Trebuie să aflăm ce ascund aceştia. E de aflat, de asemenea, cine-i plăteşte pe paznici şi tot ce ţine de securitate la grupul

VG. În sfârşit, mai trebuie şi să luăm urma blestematelor de motociclete.

La fel ca Ivana, Kleinert îşi scosese un blocnotes şi scria cu sârg. Era limpede că se hotărâse să meargă pe mâna poliţistului francez.

— Mai avem nevoie de înregistrările camerelor de supraveghere din noaptea asta, aşa că va trebui să luăm centrul Freiburgului din poartă-n poartă. Cu toată ploaia, tot ar trebui să găsim ceva elemente care să ne fie de folos. Un număr de înmatriculare sau altceva. Veţi avea destui oameni?

Fără să ridice privirea din carnetul său, neamţul încuviinţă.

— Aţi făcut ceva cercetări în privinţa familiei de ţigani?

— Chiar mă pregăteam să vă spun: am dat de urma unei fetiţe pe nume Marie Wadoche, rănită grav, adusă în martie 2000 la spitalul din Freiburg. În fişa ei era trecut şi numele tatălui, Joseph. Tipul are un cazier lung cât o zi de post şi, la ultimul recensământ, figurează ca fiind „nomad". Fără îndoială, e vorba de familia pe care o căutam.

— Unde se află acum?

— Nu au un domiciliu fix, sunt mereu în mişcare, dar, în principiu, sunt pe undeva prin zonă.

— Excelent. Ei trebuie să fie prioritatea numărul unu.

Kleinert ridică privirea, surprins.

— Agresorii acestei familii sunt aceiaşi indivizi ca în noaptea asta, sau poate urmaşii lor. Uneori, o pistă aparent lipsită de importanţă se poate dovedi cea mai interesantă.

Cu coada ochiului, Niémans o zări pe Ivana dând din cap, în timp ce-şi nota. Expresia ei nu putea să aibă decât o singură semnificaţie: „Ia mai termină cu panseurile astea de doi bani. Nu suntem la şcoala de poliţie…"

36.

Niémans nu reuşi să pună geană pe geană până dimineaţă. De vină erau vălmăşagul de gânduri din mintea sa, şi, în egală măsură, spaima din seara precedentă.

La nouă dimineaţa, telefonul începu să sune. Era Kleinert, cu două veşti: una bună şi una proastă, ca întotdeauna în astfel de cazuri. Vestea

proastă era că niciuna dintre camerele de supraveghere de pe străzile din centrul Freiburgului nu înregistrase nimic; toate fuseseră ocultate. Nici urmă de motocicliști și, din pricina aversei de ploaie, niciun martor. Vestea bună era că familia Wadoche fusese localizată. Romii își făceau veacul într-o parcare de la nordul Freiburgului, în apropiere de Offenburg, lângă frontiera franceză.

Îl

— Acolo goneau acum, toți trei, în Volvo-ul lui Niémans. În ciuda volumului de muncă enorm care îi aștepta în această zi, hotărâseră să nu se despartă. Cei doi pasageri își beau în tăcere ceaiurile cu mirodenii, cu fețele trase și șifonate după o noapte în care nu prea apucaseră să doarmă.

Aflat la volan, Niémans nu era nici el într-o dispoziție mai bună. Cu mintea vuind de gânduri negre, nu înceta să observe, de-a lungul drumului, cruci, cimitire și simboluri christice… Aici o siluetă hieratică în vârful unui deal, dincolo un Iisus crucificat pe-o poartă.

Din momentul în care trecuse granița, cu două zile în urmă, îl încerca o stare nelămurită de rău, de parcă s-ar fi aflat sub influența unor unde subliminale care-i hărțuiau creierul. Iar starea asta nu avea nimic de-a face cu ancheta sau cu familia von Geyersberg. Era ceva mai vechi, provenit din copilărie, când crescuse fiind învățat să urască Germania.

Bunica sa alsaciană era cea care îi transmisese această ură față de nemți, de fritzi, de vărzari. Bună parte dintre filmele pe care le văzuse în acea vreme aveau drept personaje negative ticăloși în uniforme germane, cu vestoane cu guler galonat, vorbind o franceză stâlcită. Curios lucru, bunica sa nu detesta însă Germania nazistă, cea a holocaustului și a milioanelor de morți. Ea îi detesta pe hoții de teritorii, pe prusacii care se înstăpâniseră în Alsacia, impunând localnicilor cultura lor mult hulită.

Educația primită atunci îl marcase pe vecie. Ulterior, îl descoperise pe Fassbinder, descoperise Berlinul lui Bowie, avusese loc căderea Zidului și ascultase o mulțime de muzică electronică germană, dar în adâncul său, ideea de bază rămăsese de neșters: Germania era ara unor ticăloși cu accent colțuros și grade înalte. Un tărâm străin și ostil deopotrivă.

Niémans se smulse din aceste gânduri. Alături, Kleinert se apucase să recite cu glas tare pedigree-ul lui Joseph Wadoche. Acesta

era departe de-a fi fost uşă de biserică. Fusese arestat de nenumărate ori, pentru tăinuire, furt prin efracţie, escrocherii diverse, violenţe fizice cu circumstanţe agravante, proxenetism… Joseph era un rom cum lui Niémans îi fusese dat să întâlnească sute, genul de individ care ieşea din puşcărie doar cât să tragă o gură de aer proaspăt în piept înainte de-a se întoarce.

— În prezent are o licenţă pentru comerţ ambulant cu fructe şi legume, dar, potrivit colegilor mei de la Offenburg, perele şi lubeniţele lui sunt doar un camuflaj pentru trafic mărunt cu ţigări şi benzină…

Încă din ajun, o idee nu-i dădea pace lui Niémans: Wadoche ar fi avut un mobil foarte plauzibil pentru a-i face felul lui Jürgen şi, la urma urmei, întregii familii von Geyersberg: agresiunea împotriva fiicei sale. Dar cele două crime nu semănau deloc cu o tipică răzbunare ţigănească. În plus, dacă admitea ideea că asasinul creştea câini din rasa *röetken*, acesta nu avea cum să fie Joseph Wadoche. Cu siguranţă, oricât ar fi fost de putred la suflet, ţiganul nu s-ar fi apucat să prăsească exact dulăii care-i sfâşiaseră fiica.

— Ajungem, anunţă de pe bancheta din spate Ivana, care urmărea traseul pe GPS.

Ajunseseră în dreptul unui teren asfaltat, unde o serie de rulote erau parcate în cerc, asemenea căruţelor din westernuri care se pregăteau să înfrunte un atac al indienilor cheyenne.

Imediat, Niémans observă că aici era ceva ce nu se potrivea cu ceea ce se aşteptase să găsească. Asfaltul parcării era impecabil, maşinile parcate erau noi şi sclipeau de curăţenie, iar rulotele masive erau ultimul model. Nimic din ce vedea nu aducea cu haosul obişnuit din taberele de romi, care nu se simţeau bine decât înconjuraţi de mormane de pneuri vechi, de maşini dezmembrate şi de grătare fumegânde.

Niémans coti, intrând în parcare, şi remarcă imediat o particularitate: toţi locuitorii taberei erau blonzi.

— Nu sunt romi.

— Poftim?

— Spuneam că ăştia nu sunt ţigani. Sunt yenişi {10}.

— Chiar aşa?

Kleinert reacţionase de parcă ar fi aflat pe neaşteptate că trifoiul şi lucerna nu sunt acelaşi lucru. Şi totuşi, această revelaţie schimba totul. Niémans avea o experienţă îndeajuns de bogată cu nomazii, ba chiar o rupea niţel pe limba lor, iar acest lucru l-ar fi ajutat să spargă gheaţa

într-o conversaţie. În ce-i priveşte pe yenişi, însă…

Nu ştia mare lucru despre ei: un popor de nomazi cu origini necunoscute, care se răspândise în Elveţia, Alsacia şi Germania. Bunica sa îi numea „fantomele albe”. Potrivit spuselor ei, yenişii bântuiau prin mlaştini şi împleteau coşuri de răchită care aveau puterea de a ţine sufletele prizoniere…

Văzându-i pe indivizii aceştia, îmbrăcaţi în şorturi şi tricouri decolorate de soare, lungiţi pe şezlonguri de plajă printre rulote, Niémans îşi spuse că cele câteva cuvinte din limba romani şi tot ce ştia despre cei ce o vorbeau n-aveau să-i fie de niciun folos.

— Să nu scoateţi o vorbă, rosti el, ieşind din maşină. Vorbesc doar eu.

Înaintând spre rulote, reperă totuşi câteva detalii ce-i erau familiare: ţevi şi cabluri întinse pe sol, care aduceau de cine ştie unde apa şi curentul electric, femei care-şi făceau de lucru în jurul maşinilor de spălat ultimul răcnet, instalate în bucătăriile mobile din remorci, puştani cu nimic deosebiţi de cei din orice aglomerare urbană care goneau pe asfalt cu biciclete puternic accesorizate…

Niémans zări un grup de indivizi înveşmântaţi în maiouri şi şorturi Hawaiiene, care stăteau de vorbă, cu berile în mâini, în jurul unui Audi Q_2 nou-nouţ.

— Vorbiţi franceza? întrebă el sec, fără nicio introducere şi fără să se ostenească măcar să zâmbească.

— Da’ tu ce crezi? i-o întoarse unul dintre bărbaţi, cu un accent pronunţat. Noi ne-nvârtim mult, prietene. Ba o şmecherie pă partea asta, ba o trebuşoară pă partea ailaltă…

— Îl căutăm pe Joseph Wadoche.

— Ce treabă aveţi cu el?

— Vrem doar să stăm de vorbă, atât.

Individul făcu un gest de lehamite care voia să însemne ceva de genul: „Voi, poliţiştii, mereu vreţi doar să staţi de vorbă”. Apoi, cu doza de bere în mână, arătă spre un grup de vârstnici care jucau cărţi ceva mai încolo, sub un umbrar.

În ciuda părului lor blond, yenişii se dovedeau foarte asemănători cu romii. Niémans căpătă un dram de încredere în sine în plus.

Se îndreptă spre grupul cu pricina, urmat îndeaproape de Ivana şi Kleinert. Cei trei bărbaţi aşezaţi sub umbrar erau cam la fel de

expresivi precum cărţile de joc împrăştiate în faţa lor pe o măsuţă pliantă. Aveau cu toţii undeva către cincizeci de ani şi tenul unor englezi arşi de soare. Pe creştet purtau câte-o pălăriuţă ce părea un borsalino intrat la apă.

Din instinct, Niémans i se adresă celui care inspira cel mai intens impresia de autoritate:

— Joseph Wadoche?

Bărbatul cu faţa stacojie ridică privirea.

— Caralii francezi?

Iată un nou punct comun cu ţiganii: oamenii aceştia trăiau la marginea societăţii, departe de normele vieţii sedentare şi, cu toate acestea, erau la curent cu tot ce se petrecea în lume.

Niémans se prezentă, apoi îşi prezentă colegii, înainte de-a explica motivul vizitei:

— Îmi pare rău, dar am vrea să vă rugăm să vorbim despre o nenorocire care v-a lovit familia acum douăzeci de ani. A fost atunci un accident cu un câine…

— Un accident? repetă bărbatul.

Râse, mai mult pentru sine, apoi se ridică în picioare, lovindu-se la cap în marginea umbrarului. Dintr-o privire, Niémans îşi evaluă interlocutorul: avea cu siguranţă vreo sută de kilograme, un piept umflat de muşchi şi braţele groase cât pulpele de la picioare. Era un adevărat Hercule de bâlci, îmbrăcat cu un trening imaculat. Părul îi era cărunt şi tuns scurt de tot, contrastând cu faţa ce părea să-i fi fost arsă într-un cuptor de cărămidă.

— Ticăloşii şi-au asmuţit dulăii asupra fiicei mele…

Niémans constată, satisfăcut, că furia lui taica Jo nu scăzuse deloc, în ciuda trecerii timpului, şi că acesta nu se străduia câtuşi de puţin să o ascundă.

— Haideţi la mine, propuse nomadul. Nu de alta, dar mi-e teamă că mutrele voastre fioroase or să sperie pe toată lumea.

37.

În interior, rulota semăna mai degrabă cu o cabină de pe un vapor. Zona de zi era bine luminată de geamurile mari amplasate pe trei laturi. Drept mobilier, o masă de lemn furniruit şi o banchetă albă în formă de potcoavă. Totul era impecabil întreţinut şi, după toate probabilităţile, amenajarea costase o avere, lucru deloc de mirare: dacă

yenişii semănau cu romii şi în această privinţă, însemna că investeau tot ce aveau în aceste semne exterioare ale avuţiei.

Mai erau câteva detalii care aminteau de ţigani: un acordeon, o tapiserie ce reprezenta un oraş oriental feeric şi o mulţime de bibelouri ieftine aşezate pe etajere. Unele dintre acestea emanau o atmosferă încărcată de superstiţii, în vreme ce câteva statuete negricioase erau de natură să-i stârnească privitorului un fior rece pe spinare.

Se aşezară care cum putură în jurul mesei, simţindu-se cam înghesuiţi în acest spaţiu deloc generos. Joseph îşi chemă soţia şi i se adresă într-o limbă necunoscută. Doamna Wadoche părea să descindă direct din poveştile unor vremuri trecute, cu înfăţişarea sa de ghicitoare sau, poate, vrăjitoare ambulantă: faţa îi era emaciată, tenul închis brăzdat de riduri adânci, iar părul împletit în două cozi mătăsoase, de căpetenie indiană.

Femeia le aduse bere. Niémans bău câteva înghiţituri, apoi porni discuţia:

— Povesteşte-ne, Joseph.

Yenişul bău la rândul său o gură zdravănă de bere, sorbind lichidul printre dinţi, cu un şuierat.

— S-a întâmplat în 2000. Noi suntem mai degrabă francezi, dar alsacienii ne mai fac zile fripte, aşa că, uneori, suntem nevoiţi să trecem graniţa încoace. Atunci ne găsisem un colţ liniştit de pădure lângă Fribourg. Era, însă, pe teritoriul familiei von Geyersberg.

— Dar cum puteaţi să supravieţuiţi acolo? obiectă Niémans. Pe teritoriul acela nu e niciun fel de infrastructură!

Joseph zâmbi şmechereşte.

— Aşa cred toţi, dar nu-i adevărat. Peste tot sunt pavilioane de vânătoare conectate la apă curentă şi electricitate. Ticăloşii ăştia îşi conservă pădurile, e adevărat, dar o fac fără să renunţe la condiţii minime de civilizaţie.

— Iar voi v-aţi branşat la unul dintre pavilioanele lor?

— Da, încuviinţă yenişul. Nu era foarte departe de şosea. Aveam loc destul, apă, curent electric şi niciun gadjo prin preajmă care să ne bată la cap. Cel puţin aşa am crezut…

— Oamenii familiei von Geyersberg v-au luat pe sus?

— Mai întâi a venit un pădurar, care ne-a avertizat că ne aflam pe o proprietate privată şi că trebuia să ne cărăm şi aşa mai departe. Nu ne-am clintit de-acolo. În Europa, până să te-alunge cu poliţia pot trece luni

de zile.

— Dar familia von Geyersberg v-a trimis propria miliţie pe cap.

Wadoche sorbi din nou din bere, cu acelaşi şuierat ciudat printre dinţi.

— Ne-au atacat în zori. Purtau impermeabile kaki peste jachetele negre. Păreau coborâţi dintr-un film de groază cu nazişti zombificaţi.

— Erau pe jos?

— Pe motociclete.

— Ce fel de motociclete?

— Nu ştiu. N-am stat să discutăm despre capacitatea cilindrică.

— Ce culoare aveau?

— Cred că negre. Nu-mi aduc aminte mare lucru, ştiu că toată treaba părea să se desfăşoare ca o acţiune militară. O porcărie de felul celor pe care chiar şi noi le credeam dispărute pentru totdeauna.

— V-au vorbit?

— Niciun cuvânt.

— Le-aţi văzut feţele?

— Nu. Unii purtau cagule, alţii ochelari de motociclist şi căşti de armată, ca acelea ale nemţilor în război. Erau cu adevărat înspăimântători. Au lovit în dreapta şi-n stânga, apoi au asmuţit câinii pe noi şi-au dat foc rulotelor. M-am simţit de parcă tocmai urma să-mi coase cineva steaua neagră pe piept şi să mă ducă în lagăr.

— N-aţi încercat să vă apăraţi?

Joseph îşi aţinti ochii negri în cei ai lui Niémans. Ura şi suferinţa pe care le exprima privirea lui erau aproape palpabile, tăioase, ca nişte arme albe.

— Cred că nu m-am făcut bine înţeles. Erau înarmaţi cu puşti şi cu aruncătoare de flăcări.

— Aruncătoare de flăcări?

— Exact, amice. Am făcut singurul lucru pe care-l puteam face, râse amar Joseph. Am fugit ca iepurii, care încotro.

Părea să descrie o acţiune executată de Sonderkommando undeva într-o pădure din Bielorusia. Niémans avu pentru o clipă senzaţia că auzea lătratul furios al câinilor şi că vedea flăcările portocalii cuprinzând rulotele, în vreme ce yenişii urlau îngroziţi…

— Au dat drumul câinilor?

— Foarte ciudaţi erau câinii ăia, pe onoarea mea. În tabără lătrau la noi de nu se mai auzea nimic altceva, apoi, când le-au dat drumul, au

tăcut şi s-au repezit asupra noastră ca nişte torpile…

Niémans aruncă o privire spre Ivana, dar aceasta nu îndrăznea, deocamdată, să scoată la iveală fotografiile cu *röetkeni.*

— Atunci au atacat-o câinii pe fiica ta?

Joseph nu-i răspunse imediat. Era limpede că amintirea îi aducea un gust amar în gură, chiar şi după atâţia ani. O vreme, nimeni nu scoase o vorbă.

— Acolo, în pădure, nimeni nu mai ştia pe unde să se ascundă, reluă el, într-un târziu. Mi-am luat de mână fata cea mică, pe Marie, şi-am fugit drept înainte, încotro vedeam cu ochii. În cele din urmă, ne-au încolţit într-un luminiş.

Joseph descria o scenă clasică de vânătoare la goană: fiara încolţită din toate părţile, cu ochii plini de spaimă, iar de jur-împrejur câinii, beţi de sânge şi de cruzime.

— Ne-au despărţit şi pe mine m-au târât către copaci, continuă Joseph. Pe Marie au dezbrăcat-o şi-au dus-o în mijlocul luminişului.

Se opri şi înghiţi cu greu.

— Apoi i-au dat drumul campionului.

— Ce fel de campion?

— Era un câine care părea să fie dresat anume pentru a face aşa ceva. Totul s-a întâmplat sub privirile mele. Marie urla, indivizii ăştia râdeau, iar câinele se dezlănţuise, muşca în carne vie, îi făcea ferfeniţă faţa, îi zdrobea oasele.

Din nou, coborî tăcerea, care se prelungi. Parcă minţile tuturor celor prezenţi erau amorţite de groaza celor auzite.

— Când au plecat, din fata mea nu mai rămăsese decât o zdreanţă însângerată… Ăsta a fost „accidentul" despre care vorbeai.

Niémans întrebă imediat, nevrând să se mai lase pradă gândurilor sinistre:

— Eşti sigur că familia von Geyersberg i-a trimis pe aceşti oameni? Ar fi putut fi doar o bandă de golani care…

— Nu-ţi mai răci gura de pomană.

— Ai dovezi?

— Ce să fac cu ele? Dovezile sunt pentru voi, nu pentru cei ca mine.

Niémans îi făcu semn Ivanei, care se hotărî, în sfârşit, să-şi scoată tableta.

— Câinii arătau aşa? întrebă ea, cu o voce răguşită.

Îi întinse tableta. Bărbatul refuză să o atingă, dar scuipă peimaginea afişată.

Poliţista şterse ecranul iPad-ului cu dosul mânecii şi murmură:

— Am să iau asta drept un răspuns afirmativ.

— Ai mai văzut vreodată, de atunci, astfel de câini? întrebă Niémans.

— Nu. E drept, nici nu ne-am mai apropiat vreodată de pădurile alea.

— Am încercat să aflăm dacă a fost depusă vreo plângere şi n-am găsit nimic în arhivele poliţiei din Freiburg. Nu v-aţi adresat deloc poliţiei?

— Un yeniş ajunge la poliţie doar de-o anumită parte a gratiilor.

Joseph se rezemă de spătarul banchetei, încrucişându-şi braţele pe piept. Dincolo de el, prin geamul rulotei se putea vedea cum în tabără, micul regat al lui Wadoche, viaţa îşi reluase cursul obişnuit.

— Spuneţi-mi, de ce îmi puneţi toate aceste întrebări? vru să afle Joseph, înainte de a-şi termina berea.

Niémans arătă spre iPad-ul care rămăsese pe masă.

— Câinele acela şi-a făcut din nou apariţia acum două nopţi şi a atacato pe contesa von Geyersberg.

Joseph izbucni în râs, lăsând să i se vadă dinţii de aur, care sclipiră în penumbra rulotei ca nişte stele căzătoare.

— Ia te uită, s-a întors roata!

Wadoche nu le povestise decât actul întâi al tragediei. Niémans intuia că povestea nu se încheia aici.

— N-ai căutat niciodată să te răzbuni?

— Familia von Geyersberg e de neatins.

— Familia von Geyersberg, poate. Dar nu şi motocicliştii care v-au atacat.

Râsul de adineauri al lui Joseph se preschimbase într-un zâmbet intrigat, de parcă tocmai şi-ar fi amintit de o enigmă de odinioară.

— N-am mai reuşit să le dăm de urmă. Nici de partea asta a frontierei, nici dincolo. N-am reuşit să aflăm absolut nimic despre aceşti ticăloşi. Am stat de vorbă cu toate familiile pe care le cunoşteam, deopotrivă în Alsacia şi în Baden-Württemberg. Indivizii ăştia pur şi simplu nu există.

— Şi aşa s-a încheiat toată povestea? întrebă Niémans, sceptic.

— Nu, îi răspunse Joseph, făcându-i un semn soţiei sale, care

tocmai îşi făcuse din nou apariţia, ori poate nici nu plecase, „complice din umbră şi soră cu tăcerea”…

O altă bere se ivi de îndată între degetele yenişului.

— Încă o bere? întrebă acesta, ca o gazdă ireproşabilă.

Refuzară cu toţii. Ivanei îi era rău, Kleinert parcă împietrise, iar Niémans voia să rămână lucid, să nu-i scape nicio nuanţă a discuţiei, care intrase în linie dreaptă.

— Am chemat vrăjitoarea.

Niémans zâmbi. Yenişii erau exact la fel ca romii: degeaba îşi montaseră antene de satelit pe acoperişul rulotei şi îşi făuriseră o imagine în ton cu vremurile, când venea vorba de credinţele şi superstiţiile lor rămăseseră de neclintit.

— E foarte cunoscută şi apreciată, urmă Joseph, pe un ton cât se poate de serios. Călătoreşte în somn prin lumea morţilor şi îşi adună de acolo puteri teribile, forţe întunecate pe care le poate îndrepta împotriva celor vii…

Niémans aruncă o privire către bibelourile înşirate pe etajere. Probabil că jumătate dintre ele erau înzestrate cu puteri magice. Se întrebă dacă şi femeile yenişilor, la fel ca ţigăncile, purtau pe piept, atunci când erau însărcinate, un colţ de urs, menit să dea putere copilului lor.

— I-am cerut să arunce un blestem asupra familiei von Geyersberg. Dinte pentru dinte: ei ne-au distrus familia, blestemul avea să le-o întoarcă ticăloşilor.

L-am pierdut pe neamţ, se gândi Niémans, văzând expresia de nedumerire de pe chipul lui Kleinert.

— Bătrâna ne-a spus că n-ar avea niciun rost blestemul. Că familia von Geyersberg era deja blestemată…

— Cum aşa?

— Un blestem de moarte.

Niémans simţi un fior rece în întregul corp. Ceva esenţial era pe cale să se petreacă.

— Adică? insistă Niémans.

— În fiecare generaţie, familia von Geyersberg îşi pierde un fiu, la o vârstă fragedă.

În contextul morţii lui Jürgen şi a lui Max, cuvintele lui Joseph căpătau o rezonanţă aparte.

— Şi ce v-a mai spus vrăjitoarea?

— Nimic altceva, dar mi-a fost de-ajuns. Am citit în ziar că fiul unui Geyersberg a fost asasinat. Aşadar, vrăjitoarea nu s-a înşelat. Nu-i aşa?

Joseph le făcu cu ochiul, şmechereşte. Îşi băuse deja mai bine de jumătate din a doua bere şi, ca urmare, trăsăturile dure i se mai destinseseră.

Brusc, se ridică, semn că întrevederea se încheiase. Vizitatorii îl imitară, înghesuindu-se spre ieşire.

Odată ajunşi afară, fu limpede că între bătrânul bulibaşă cu inima frântă şi cei trei poliţişti descumpăniţi se înfiripase o oarecare simpatie. Îşi strângeau mâinile, pregătindu-se să se despartă, când chipul lui Joseph se întunecă. Cei trei poliţişti se întoarseră, urmărindu-i privirile. În faţa lor se afla acum o femeie de vreo treizeci de ani, înconjurată de copii.

Vârsta pe care i-o estimaseră era doar ipotetică, căci faţa femeii înceta să existe mai jos de maxilarul superior. Acolo nu mai erau decât găuri înconjurate de riduri şi bucăţi de piele cicatrizată. Jumătatea stângă a feţei îi era şifonată, asemenea hârtiei creponate. Pe partea aceasta, ochiul îi lipsea, iar tâmpla, sub câteva şuviţe blonde, îi era brăzdată de o cicatrice adâncă.

— Maria, fiica mea, rosti Joseph, cu glas molcom.

Dincolo de oroare, Niémans mai simţi şi altceva: o satisfacţie retroactivă dată de faptul că, în noaptea trecută, doborâse una dintre bestiile capabile să producă asemenea răni. Îşi aminti că, la finalul celui de Al Doilea Război Mondial, rasa *röetken* fusese eradicată aşa cum este eradicată o boală sau o genă periculoasă.

Dacă totuşi câteva exemplare din această rasă supravieţuiseră până în prezent, Niémans avea să fie mai mult decât încântat să ducă opera de exterminare la bun sfârşit. Definitiv, de această dată.

38.

— Refuz să îmi pierd timpul căutând o vrăjitoare, îl preveni Kleinert.

— Nu va fi cazul să o căutăm. E de-ajuns să verificăm spusele ei.

Niémans conducea calm. Contactul fizic cu propria maşină îl liniştea întotdeauna. Kleinert, în schimb, părea că ajunsese la capătul răbdării. Pe bancheta din spate, Ivana nu-şi putea alunga din minte chipul mutilat al fetei. Pur şi simplu, nu reuşea. De câte ori încerca să-şi

mute gândurile, în minte îi revenea imaginea propriei mâini, blocată în angrenajele motocicletei, cu degetele gata să-i fie retezate de o singură lovitură. Nu se întâmplase acest lucru, dar iminenţa acestei non-întâmplări o făcea să simtă furnicături în degete, ca un ciung care-şi simte braţul pe care nu-l mai are.

— Cum puteţi să credeţi în asemenea bazaconii? urmă neamţul.

— Poate că, dincolo de zvon, există şi un dram de adevăr.

În momentul acesta, Ivana n-ar fi fost în stare să spună ce părere avea despre acest subiect. Din instinct, avea încredere în intuiţia lui Niémans. Şi totuşi, povestea asta cu vrăjitoarea…

— Toată ancheta asta e o nebunie, mormăi Kleinert. Avem victime mutilate precum animalele. Suspect e un câine. Iar acum, doar o vrăjitoare ne mai lipsea, drept martor!

— Trebuie să te adaptezi, Kleinert. De altfel, e singurul element pe care îl avem la ora asta.

Ivana coborî geamul din dreptul ei, luă o gură de aer încărcată de arome de răşină proaspătă, apoi se hotărî să dea glas unei teorii care îi încolţise în minte de o bucată de vreme:

— Ceva nu se potriveşte în ansamblul poveştii.

— Ceva? Un singur lucru, adică? râse Niémans.

— Tu chiar crezi că grupul VG a alcătuit o brigadă de luptă după modelul Sonderkommando?

— Da.

— La ce le-ar fi folosit?

— Nu ştiu. Pentru a le rezolva treburile care necesitau intervenţii în forţă.

— Să presupunem că membrii acestei miliţii lucrau pentru familia von Geyersberg. Ce anume i-ar fi putut determina să înceapă să-i ucidă, pe rând, pe moştenitorii familiei?

— Asta trebuie să aflăm. Nu exclud, însă, că ei ar putea acţiona la ordin.

— Al cui? interveni Kleinert.

— Al bătrânului Franz.

— Dar e în scaun cu rotile!

— Şi ce dacă?

După aceste cuvinte se făcu linişte. Teoria asta nu era pe placul nici unuia dintre ei.

— Oricum, e cât se poate de posibil ca ucigaşul lui Jürgen şi-al lui

Max să nu fie un Vânător Negru.

— Asta-i bună! izbucni Kleinert, care-şi pierduse în sfârşit răbdarea. Şi-atunci de ce încercăm să le dăm de urmă?

— Fiindcă au o anumită legătură cu cazul, sunt sigur de asta.

Ivana, care reuşise să absoarbă o doză sănătoasă de aer curat şi de soare şi începea să-şi revină, întrebă:

— Vreo veste despre braconieri, foşti puşcăriaşi şi aşa mai departe?

— Oamenii mei lucrează la asta.

— Dar despre asociaţii lui Franz?

— La fel.

— Ar trebui să cercetăm istoria grupului VG, să încercăm să aflăm dacă au mai existat întâmplări precum cea cu fiica lui Wadoche.

— Dacă ar fi existat, am fi aflat despre ele până acum.

— Poate că nu. E posibil ca grupul să fi muşamalizat cu succes anumite chestiuni stânjenitoare.

Ivana nu răspunse: din punctul acesta de vedere, da, totul era cu putinţă. Cât despre Kleinert, expresia de pe chipul său spunea tot: pur şi simplu nu-i venea să creadă că era cu putinţă ca în regiunea lui bătrânii nazişti să învie din morţi, copiii să fie aruncaţi la câini, iar moştenitorii bogaţi să fie decapitaţi în mijlocul pădurii.

Intrau în Freiburg. Ivana zâmbi. Începuse să-i placă oraşul. Mai mult decât verdeaţa atotprezentă, colinele împădurite şi casele cu arhitectură aparte, o fascina atmosfera ecologistă care domnea aici. Într-o bună zi, maşinile aveau să fie date uitării, energia avea să fie curată, pământul avea să se regenereze şi toţi vor trăi precum locuitorii din Freiburg im Breisgau…

— Ce s-a mai descoperit în cazul lui Max? vru să afle Niémans.

— Autopsia e în curs, iar la locul faptei nu s-a mai descoperit nimic.

Sediul Kriminalpolizeidirektion era într-o clădire zugrăvită în culoarea piureului de castane, care, datorită ferestrelor aliniate, a acoperişului plat şi a liniilor rotunjite, aducea cu o uzină din anii ’30. Şi totuşi, înfăţişarea clădirii inspira încredere. Un bastion al legii şi ordinii.

Spre deosebire de marea majoritate a poliţiştilor de teren, Ivanei îi plăceau momentele în care munca de cercetare se desfăşura în faţa unui calculator dintr-un birou oarecare.

Niémans opri motorul şi îl avertiză pe Kleinert:

— E aproape amiază. Nu mai avem decât câteva ore la dispoziţie pentru a găsi ceva.

— Oamenii mei n-au închis un ochi toată noaptea.

— Mda, vor adormi probabil taman când vor sosi cei de la Brigada Omoruri. Despre motocicletele Norton nu se ştie nimic?

— O să mă ocup imediat.

— Grozav, exclamă Niémans, dar tonul său exprima exact contrariul.

Se întoarse spre Ivana:

— Tu încearcă să dai de blestematele alea de javre… Dacă există o crescătorie de câini, e imposibil să nu fi auzit chiar nimeni vorbindu-se de ea. Măcar vreun veterinar…

Nu era tocmai sarcina ideală pentru Ivana, dar, la urma urmei, câinii aceştia erau singura pistă adevărată, palpabilă, pe care o aveau. Cu toate că, încă de la bun început, totul le ieşise de-a-ndoaselea, Ivana era încrezătoarea şi spera că avea să descopere măcar o urmă a prezenţei animalelor.

— Şi tu? Ce-ai de gând să faci? întrebă ea, aşa cum făcea de fiecare dată când simţea că i se impune o anumită sarcină.

— Eu? Am de gând să studiez niţică genealogie.

Îi lăsă să coboare din Volvo, apoi Niémans demară fără grabă, ca o idee ce se strecoară prin profunzimile minţii.

39.

Odată ajunşi la etajul întâi al clădirii, Kleinert îi explică Ivanei că avea să o instaleze în propriul lui birou, „din motive de comoditate”. Ea nu prea înţelegea la ce fel de comoditate se referea comisarul, dar pricepu de îndată că acesta voia să o ştie în apropiere. Într-un alt context, ar fi luat această intenţie drept o sfidare, dar, în cazul de faţă, preferă să se lase în voia unei iluzii sincronizate.

Deşi era căsătorit, Kleinert îi făcea curte cu osârdia unei albine ce dă ocol borcanului cu miere. Ce îşi închipuia oare acesta că avea să poată obţine? O relaţie de-o noapte? Una platonică, un flirt, câtă vreme avea să dureze ancheta? Sau era vorba de un „amor nebun la prima vedere” în decorul bucolic al Pădurii Negre, ca într-o telenovelă?

Vârî cablul de alimentare al laptopului în priză, cuplă iPad-ul şi telefonul la încărcător, dădu la o parte vrafurile de dosare de pe birou. Înainte de a se apuca să dea telefoane la veterinarii din regiune şi de a se interesa de existenţa unor crescătorii de câini, intenţiona să discute

cu un fost coleg de la brigada canină din Neuilly-sur-Marne.

— Am găsit ceva, exclamă Kleinert, înainte chiar să se aşeze.

Dintr-o privire, îşi verificase mailurile şi răsfoise rapoartele pe care oamenii săi i le lăsaseră pe birou de dimineaţă. Se apropie de Ivana, cu un teanc de hârtii în mână.

— Ce-i asta?

— Un raport privind una dintre fundaţiile lui Franz von Geyersberg, „Schwarzes Blut".

Sânge negru. Un nume care se potrivea de minune cu ancheta.

Kleinert se aplecă spre Ivana, arătându-i foile pe care le ţinea în mână.

— Potrivit celor descoperite de oamenii mei, asociaţia aceasta se ocupă de pădurile familiei von Geyersberg. Numele angajaţilor ei coincid cu cele de pe lista dintr-o altă cercetare pe care am întreprins-o.

— Care anume?

— Lista braconierilor care au executat pedepse cu închisoarea în landul Baden-Württemberg.

— Aşadar…

— E limpede, Franz nu se fereşte să angajeze indivizi care nu-s prea duşi la biserică.

Ivana răsfoi teancul de hârtii. Totul era scris în germană.

— Cu ce se ocupă, de fapt, oamenii ăştia?

— Sunt vânători.

— Păi nu doar familia von Geyersberg avea dreptul să vâneze prin pădurile sale?

— Ba da. Dar, înainte ca familia să iasă la vânătoare, slujitorii pregătesc terenul. Aceşti foşti puşcăriaşi fac un fel de triaj, cum s-ar spune. Ucid animalele potrivit unei anumite cote, pe grupe de vârstă, pentru ca vânatul rămas să se poată hrăni îndestulat şi să se poată deplasa în voie.

— Pentru a fi ucis, la rândul său…

Kleinert se rezemă de birou, lângă Ivana. Îi despărţeau doar câteva zeci de centimetri.

— Nu e cazul să fiţi chiar atât de… radical militantă, îi replică el, pe un ton uşor dojenitor. Dacă n-ar exista aceşti vânători, foametea şi paraziţii ar decima populaţia pădurii. Selecţia naturală e logica însăşi a firii. Pur şi simplu, nu e loc pentru toţi.

De fiecare dată când îl auzea vorbind, Ivana era plăcut surprinsă

de calitatea sintaxei și de bogăția vocabularului său. Tipul îi plăcea, nu doar fizic, ci și intelectual. Nu avea nimic în comun cu golanii cu care se culca în adolescență, în cartier, dar nici cu polițiștii divorțați cu care împărțea ocazional așternuturile în prezent.

Kleinert se aplecă și mai tare asupra ei. Ivana își văzu coama roșcată reflectată în ochelarii săi cu lentile minuscule: câte-o flacără în fiecare cerc de sticlă.

— Credeți-mă, acești pădurari știu ce fac, insistă el. Animalele mai bine hrănite, cele care supraviețuiesc, ajung astfel să dispună de toate atuurile în momentul luptei.

Ivana tresări.

— Despre ce luptă e vorba?

— Despre *pirsch,* desigur. Fundația „Schwarzes Blut" îngrijește pădurile astfel încât să ofere cea mai bună experiență de vânătoare la dibuit.

Ivana luă teancul de hârtii și îl răsfoi din nou: cuvântul *pirsch* apărea aproape în fiecare rând.

— Observ că vă preocupă ceva, spuse Kleinert.

— Știm că Jürgen practica *pirsch*-ul, dar Laura ne-a spus că nu mai avea timp pentru așa ceva. Cât despre Franz, în scaunul lui cu rotile, n-ar ajunge prea departe în pădure. Așadar, spre beneficiul cui muncesc acești pădurari?

— Al lui Max și al lui Udo?

— Cam mare efortul, pentru numai doi oameni.

— Membrii familiei von Geyersberg nu-s tocmai oameni de rând.

Ivana era convinsă că o cercetare mai aprofundată a subiectului ar fi putut scoate la iveală fapte interesante. Poate că membrii clanului își invitau aici prietenii pentru a practica și alte feluri de vânătoare. Terenul de joc era prea vast pentru a fi folosit atât de rar.

— Mai e încă un lucru ciudat pe care aș vrea să vi-l arăt, reluă Kleinert, întorcând câteva pagini din teancul aflat în mâinile Ivanei, astfel încât, voit sau nu, degetele li se atinseră fugar. Familia von Geyersberg a încheiat un acord cu autoritățile landului. Conform acestuia, sunt împuterniciți să emită permise de port-armă, inclusiv propriilor angajați care, iată, sunt proaspăt eliberați din pușcărie.

Ivana nu avu nevoie de explicații suplimentare. În Germania, la fel ca în Franța, de altfel, persoanele condamnate la închisoare nu aveau dreptul să poarte arme. Prin acest acord însă, familia von Geyersberg

era liberă să-i înarmeze pe golanii pe care îi angaja.

— Iar asta nu e tot. Pădurarii aceştia pot fi închiriaţi altor proprietari de păduri care au nevoie de serviciile de triere a vânatului. Altfel spus, aceşti indivizi angajaţi de asociaţie devin un soi de ucigaşi cu simbrie. Slujba lor constă în a elimina surplusul de animale inclusiv de pe terenurile din jur.

Pe ultima pagină a raportului era listată o înşiruire lungă de nume; fără îndoială, aceştia erau profesioniştii: braconieri, foşti puşcăriaşi, un soi de câini ai războiului…

Nu era nevoie de prea multă imaginaţie pentru a presupune că aceştia fuseseră agresorii din seara trecută. Analogia cu Vânătorii Negri era de asemenea evidentă. Erau plătiţi pentru a pune în operă adevărate masacre în păduri, aşa cum oamenii lui Dirlewanger masacrau sate întregi…

— Va trebui să fie chemaţi cu toţii la poliţie şi apoi interogaţi, trase ea concluzia. Şi, desigur, va trebui să aflăm dacă nu cumva au achiziţionat motociclete Norton.

— Mulţumesc pentru sfaturi, spuse Kleinert, ridicându-se.

— Mai avem la dispoziţie doar după-amiaza pentru a găsi un fapt esenţial, continuă ea, sec. Mă întorc la cercetările mele despre câini.

De fapt, Ivana voia cu totul altceva: să risipească tensiunea emoţională cvasi-palpabilă care plutea în încăpere. *Fii profesionistă, pentru numele lui Dumnezeu*…

— Am putea face o pauză, cât să bem un ceai, nu?

Toate eforturile ei de-a poza într-o poliţistă incoruptibilă se topiră într-un zâmbet. Din nou, simţi că roşise.

Viaţa la Freiburg im Breisgau se dovedea tot mai periculoasă.

40.

Niémans nu avusese prea mult de căutat pentru a găsi un specialist în genealogie. Îl cunoştea pe unul dintre cei mai apreciaţi experţi în domeniu de la Paris şi îl sunase pentru a afla dacă nu ştia cumva un posibil omolog de această parte a Rinului. Interlocutorul său nu ezitase nicio clipă: cel căutat era Rainer Czukay, un specialist de prim rang, participant la conferinţe în domeniu şi cunoscător al celor mai mărunte ramificaţii familiale din landul Baden-Württemberg.

Cercetătorul îi dăduse adresa acestuia, în cartierul Vauban din Freiburg im Breisgau, la doar un kilometru de sediul Kriminalpolizeidirektion. Niémans pornise într-acolo cu maşina, dar se

văzuse nevoit să renunţe la ea foarte curând: străzile de-aici erau, toate, pietonale.

Era unul dintre cartierele faimoase ale oraşului: avea drept specific şirurile de case de lemn, vopsite în albastru, roşu sau galben şi alimentate doar cu energie solară. Ivana, cu ochii strălucind de entuziasm, îi vorbise despre aceste locuri. Acest oraş al viitorului fusese construit din munca voluntarilor. Pretutindeni puteau fi văzute lăzi de reciclare a gunoiului menajer în compost, acoperişurile fuseseră transformate în grădini suspendate, iar copacii care creşteau peste tot păreau gata să înghită casele şi trotuarele. Bineînţeles, nicăieri, nicio maşină.

Niémans era conştient că acesta era viitorul. Însă acest viitor anume era departe de a-i aduce zâmbetul pe buze. Simţea un soi de apăsare, asociată cu prezenţa unui Big Brother invizibil aflat în spatele fiecărei astfel de iniţiative ecologiste; ar fi fost cel mai rău soi de dictatură cu putinţă, căci ar fi fost pe deplin justificată. În adâncul sufletului, se bucura că n-avea să apuce ziua când întreg Pământul avea să devină erbivor şi-avea să recicleze energia propriilor pârţuri.

Înaintând cu mâinile în buzunare şi percepând distrat soneriile bicicletelor şi uruitul îndepărtat al tramvaielor, Niémans se gândea la cele spuse de Joseph. Auzind despre vrăjitoare şi despre blestemul care afecta familia von Geyersberg, resimţise imediat acel „declic profund" al intuiţiei iraţionale. Era sigur că această legendă avea legătură cu cele două crime din prezent. Nu ştia deocamdată care era această legătură, dar era convins că nu era vorba despre un fapt periferic.

Casa lui Czukay era o clădire cu două etaje, construită din lemn netratat, vopsit în albastru, ceea ce-i dădea o înfăţişare de baracă de bâlci. Pe treptele de la intrare, razele soarelui se jucau cu umbrele frunzelor teiului din faţa casei, formând o pânză de lumină fremătătoare.

Găsi butonul interfonului şi-l apăsă. În prealabil, telefonase pentru a se asigura că expertul avea să fie acasă şi constatase cu uşurare că acesta vorbea franceza. De la începutul anchetei, avuseseră noroc cu carul din acest punct de vedere, fără îndoială datorită proximităţii graniţei cu Franţa. Cu câţiva kilometri mai spre est, Niémans n-ar mai fi fost de niciun folos în desfăşurarea anchetei…

Urcând treptele, recapitulă în minte ceea ce aflase despre Czukay de la amicul său parizian. Czukay nu se mulţumise cu specializarea în

genealogie. Omul era, pe deasupra, şi un soi de vraci{11}. Un fapt şi mai curios, specialitatea sa erau traumatismele provenite din activităţi sportive şi din experienţele sado-masochiste. Czukay vindecase, se pare, o mulţime de masochişti ai căror stăpâni duseseră joacă un pic prea departe.

Uşa se deschise. Rainer Czukay nu avea faţă de vraci şi cu atât mai puţin genul de mutră pe care te-ai fi aşteptat să o aibă un genealogist. Semăna mai degrabă cu un ţăran de pe timpuri. Scund şi totuşi masiv, era îmbrăcat cu un pulover fără guler şi un pantalon de grădinar, din pânză albastră. Avea mâini mari, noduroase şi părea a fi descins direct dintr-un roman de Henri Bosco.

Fără vreun cuvânt, bărbatul îl invită înăuntru. După înfăţişare era greu să-i ghicească vârsta. Freza scurtă, argintie, îi acoperea scalpul ca o cască metalică, iar pielea albă precum creta nu avea niciun rid. Avea o figură de broscoi: o faţă puhavă, ochi cenuşii şi mari, uşor exoftalmici, umbriţi de sprâncene negre şi groase şi o guşă ce părea gata să emită un orăcăit sonor.

Traversară o sală de aşteptare mobilată cu câteva scaune şi având drept ornamente mai multe animale împăiate: o vulpe, o nutrie şi un castor, ai căror ochi de sticlă păreau gata să cadă din orbite.

Intrară într-o altă încăpere în care se aflau o masă de consultaţie şi un birou. În aer plutea un amestec straniu de mirosuri puternice: alcool, piper şi fructe. Un cocktail Molotov în varianta vegetală, se gândi Niémans.

— L-aţi cunoscut pe Jürgen? întrebă el, fără vreo altă introducere.

Vraciul se opri la jumătatea încăperii, între masa de consultaţie şi birou.

— Mă întrebaţi asta din pricina înclinaţiilor sale sado-masochiste?

— Mi s-a spus că…

— Ştiu ce vi s-a spus. Sunt nişte aiureli. Am îngrijit odată o femeie care fusese legată un pic cam strâns şi suferise o luxaţie. S-a vindecat şi-a povestit tuturor că, ulterior, „senzaţiile" i s-au intensificat. Aşa s-a creat zvonul, din nimic.

— Dar aţi mai îngrijit şi alţi pasionaţi, nu?

— Din mediul respectiv? Bineînţeles. Am devenit o legendă printre ei, vin pacienţi chiar şi de la Stuttgart. Dar nu ei constituie majoritatea clientelei mele.

— Cine vă sunt ceilalţi pacienţi?

— Localnicii din Freiburg. Sunt înnebuniţi după puterile mele magnetice.

Îşi desfăcu mâinile mari, cât nişte tigăi.

— Pentru ei, sunt o sursă de energie naturală ca oricare alta.

— L-aţi tratat şi pe Jürgen von Geyersberg?

— Credeam că vreţi să mă consultaţi într-o chestiune legată de genealogie.

— Toate se leagă.

— Nu, nu l-am întâlnit niciodată. O singură dată am avut ocazia să tratez o femeie pe care o legase el.

— Era rănită?

— Nu. Şedinţa durase însă prea mult, atâta tot. Fata sfârşise prin a avea nişte probleme de circulaţie. Nimic grav. Au fost de-ajuns una sau două şedinţe pentru ca ea să-şi recapete pe deplin funcţiile motorii.

Pe acelaşi ton neutru, Czukay continuă:

— Am citit în ziare ce i s-a întâmplat tânărului von Geyersberg. E groaznic. Iar azi dimineaţă, la radio, s-a anunţat descoperirea unui alt cadavru. E adevărat?

Niémans încuviinţă şi-l puse la curent, fără a intra însă în detalii.

— Ce se spunea despre Jürgen în mediul sado-masochist?

— Nu mare lucru. Ştiu că practica shibari, dar îi plăcea să fie el însuşi legat.

— Aşadar, era cel care domina?

— Nu, era cel supus. Însă, din când în când, îi plăcea să schimbe tabăra. Ceea ce, în acea lume, e un lucru destul de rar întâlnit.

Niémans se întrebă dacă nu cumva ratase anumite aspecte referitoare la gusturile mai bizare ale lui Jürgen. De fapt, de felul său, nu prea suporta genul acesta de excese. Atunci când îţi petreci viaţa înconjurat de violenţă, măscăricii care se joacă provocând durere te calcă pe nervi.

— De fapt, aş vrea să stăm de vorbă despre istoria familiei von Geyersberg.

Chipul lui Czukay se lumină. Întinse mâna, arătând spre o altă uşă.

— Veniţi cu mine! Am pregătit totul în birou.

41.

Bârlogul genealogistului Czukay părea construit din hârtie.

Fiecare perete era acoperit din tavan până în podea de dosare, cutii de carton şi bibliorafturi. Pardoseala era plină de teancuri de dosare de plastic sau pânză. În spaţiile înguste dintre ele fuseseră înghesuite cărţi. În schimb, centrul încăperii era ocupat de două mese unite, goale.

Într-un colţ era pitit un birou mic, din fier, mai scund decât teancurile de dosare legate cu sfoară, îngălbenite de vreme, ce conţineau istoria tuturor familiilor din Baden Württemberg. Pe birou era instalat un computer legat la mai multe hard-disk-uri externe, un act de prezenţă a tehnologiei moderne, aflată însă în minoritate absolută. Aici, stăpână era hârtia adevărată, cea care, în timp, mucegăieşte şi devine friabilă.

Czukay ocoli prima masă şi se opri lângă cea de-a doua, unde era aşezată o cutie de metal. Îngenunche, deschise capacul cutiei şi se aplecă, dispărând până la nivelul pieptului. Scoase de-acolo un dosar şi-l aşeză pe suprafaţa furniruită a mesei.

— Aici e toată istoria familiei von Geyersberg. Rădăcinile ei pot fi urmărite până în vremea Reformei, iar generaţiile ei succesive se confundă cu istoria genezei landului Baden-Württemberg. Ce anume aţi vrea să ştiţi?

Niémans îşi scoase haina. În încăperea căptuşită cu dosare, căldura plutea în aer, aproape palpabilă, ca un nor de praf, greu, nemişcat.

— Se poate? întrebă el, dând să-şi pună haina pe un teanc de cărţi.

— Bineînţeles. Cu trecerea timpului, cărţile astea au luat locul mobilierului aici.

Poliţistul răsuflă adânc; plămânii săi nu mai erau chiar atât de tineri şi începea să perceapă tot mai acut acest lucru.

— Am auzit un zvon, începu el. În fiecare generaţie, familia von Geyersberg şi-ar fi pierdut unul dintre fii. Ce părere aveţi? Legenda asta are vreun fundament?

Czukay se aşezase pe un teanc de cărţi, cu mâinile pe genunchi, ca un samsar care se pregăteşte să vâre pe gât unui fraier o mârţoagă bătrână.

— Nu-i o legendă, e purul adevăr.

Bărbatul se ridică şi deschise dosarul de pe masă. Un miros stătut se răspândi în încăpere.

— Fiecare generaţie a avut parte de câte o moarte misterioasă…

Luă în mână o mapă de plastic ce conţinea tăieturi din ziare, un

soi de dosar de presă consacrat clanului von Geyersberg. Îşi strecură mâna înăuntru şi scoase o bucată decupată din ziar.

— Un exemplu, rosti el aşezând cu grijă pătrăţelul de hârtie pe masă. Herbert von Geyersberg, tatăl lui Max şi al lui Udo, a dispărut pe mare, în 1988. Se afla la bordul velierului său, în largul Insulelor Grenadine.

Culese din mapă un alt articol:

— Întorcându-ne în timp cu o generaţie, în 1966, îl avem pe Dietrich von Geyersberg, fratele mai vârstnic al lui Wolfgang, marele patron al grupului VG, care a dispărut fără urmă.

— Cum adică?

Cercetătorul îi întinse lui Niémans bucata de hârtie îngălbenită de vreme, care mirosea frumos a Război Rece, a Zidul Berlinului, a cele două Germanii.

— Pur şi simplu a dispărut.

— A fost ucis?

— Asta a fost una dintre ipoteze, dar cadavrul n-a fost găsit niciodată. S-a spus că ar fi fost comunist şi că ar fi fugit în Est. Mi se pare puţin probabil. O altă teorie afirmă că n-ar mai fi suportat responsabilităţile pe care le avea în familie şi-ar fi fugit, pierzându-şi urma pentru vecie.

Czukay îşi vâra deja degetele în mapă în căutarea unui alt articol.

— Să mergem şi mai departe în timp. În 1943, Helmut a murit în Franţa, în urma unui sabotaj feroviar pus la cale de Rezistenţa franceză. Aşa se presupune, căci cadavrul nu i-a fost niciodată găsit. Un an mai târziu, Thomas, vărul său, a fost dat dispărut, tot în Franţa, în timpul debarcării americanilor. Cei doi aveau 31 şi, respectiv, 29 de ani.

Aceste dispariţii erau de notorietate publică. Nimănui nu-i sărise în ochi recurenţa acestor situaţii? Chiar nimeni, în afara unei vrăjitoare yenişe?

— Aveţi date şi din perioada anterioară?

De astă dată, pe masă apărură o serie de documente oficiale, scrise de mână.

— Un alt von Geyersberg, Richard, fratele lui Dietrich, s-a făcut nevăzut în timpul Bătăliei de la Somme, în vreme ce un văr de-al său s-a înecat într-un râu, în apropiere de Liège.

— Le-au fost găsite cadavrele?

— Nu cred, nu.

Niémans scrută ansamblul articolelor etalate în faţa sa: un puzzle care înfăţişa manifestările blestemului familiei von Geyersberg. Exista, desigur, ispita de-a considera toate aceste dispariţii premature drept rezultatul unor rivalităţi în sânul familiei, reglate cu cuţitul sau cu puşca în mână în adâncul pădurii. Ar fi fost însă imposibil de presupus ca, generaţie după generaţie, aceeaşi dispută să fi fost reprodusă, cu aceiaşi protagonişti, având drept rezultat o crimă şi un cadavru dispărut.

— Aţi putea să-mi daţi cópii după aceste documente?

Rainer Czukay rânji larg.

— Vi le-am pregătit deja. Sunt piesele principale care vă vor ajuta să înţelegeţi principiul.

— Care principiu?

Czukay pescui din lada de metal un creion şi o foaie de hârtie: cercetătorul fusese convins că avea să aibă ocazia să-şi expună teoriile.

— Aţi mai văzut, cu siguranţă, cum arată un arbore genealogic, nu-i aşa? începu el, trasând pe hârtie o schemă în care fiecare linie verticală se desfăcea în mai multe ramuri care, la rândul lor, se răsfirau în alte două sau trei subramuri.

În dreptul acestora, înscrise numele care compuneau diversele generaţii ale familiei.

— Ceea ce surprinde în acest caz este simetria dispariţiilor. La fiecare generaţie, una dintre ramuri se stinge.

Trase câte o linie peste numele celor decedaţi.

— …De parcă destinul ar fi decis că nu e loc destul pentru toţi moştenitorii.

Niémans contemplă în tăcere arborele schiţat de Czukay. În minte îi încolţi o analogie: semăna cu o defrişare controlată, care elimina, în fiecare generaţie, câte un von Geyersberg.

Cel eliminat să fi fost, oare, veriga slabă?

Sau, poate, oaia neagră, fiul cel revoltat?

O altă ipoteză îşi făcu loc în mintea lui: Vânătorii Negri erau cei care se îngrijeau de sănătatea pădurii, asumându-şi rolul defrişării…

Nu, ipoteza asta nu stătea în picioare. Unitatea Sonderkommando apăruse abia în anii patruzeci, iar dispariţiile din familia von Geyersberg avuseseră deja loc, cu mult timp înainte…

Şi totuşi, simţea că se apropia de miezul fierbinte al întregii afaceri. Era acolo, aproape, la îndemână.

Îşi luă haina. Acum ardea de nerăbdare să vadă unde aveau să îl

ducă cele aflate.

Îşi vârî mâinile în buzunare, ferindu-se să-i strângă mâna interlocutorului său. Nu voia să atingă degetele unui om care poseda puteri magnetice.

— Vă mulţumesc, domnule profesor. Mi-aţi fost de mare ajutor.

42.

Parcă se luaseră la întrecere! Ivana găsise o informaţie de prim ordin şi… hop şi Niémans cu un cartof fierbinte, cules de nu se ştie unde! Mă rog, aşa susţinea el…

Acum mâzgălea grăbit arbori genealogici pe planşa de hârtie şi încerca să le explice că blestemul familiei von Geyersberg era cât se poate de real.

— Potrivit specialistului cu care am stat de vorbă, spuse el, în fiecare generaţie unul dintre moştenitorii familiei dispare în circumstanţe misterioase, în jurul vârstei de treizeci de ani. Cadavrul nu e descoperit niciodată.

Ivana, ţinându-şi cu ambele mâini cana de ceai, îşi privea cu admiraţie mentorul. Încă o dată, Niémans avusese dreptate. Contrar aşteptărilor, delirul unui yeniş şi al unei vrăjitoare se dovedise a fi, de fapt, adevăruladevărat, deschizând o nouă pistă pentru anchetă.

Kleinert, în schimb, semăna cu un ins aflat prima oară pe mare, care îşi dă seama că nu-i făcut pentru astfel de călătorii. Interveni:

— Aşadar… vreţi să spuneţi c-au fost eliminaţi deliberat, de fiecare dată?

Niémans puse la loc capacul markerului, satisfăcut de demonstraţia sa. Îşi păstrase câteva dintre ticurile pe care i le remarcaseră studenţii săi atunci când preda la şcoala de poliţie, o perioadă pe care, deşi refuza să recunoască asta, o adorase.

— E prea devreme ca să afirmăm asta fără putinţă de îndoială. Dar da, putem presupune că şi ceilalţi moştenitori au fost asasinaţi, la fel ca Jürgen şi Max.

— Iar familia von Geyersberg ar fi încercat să ascundă aceste crime, făcând să dispară cadavrele?

— Ştiu, e o nebunie, dar cred că aşa s-a întâmplat.

— Dar ce anume i-ar putea determina să-şi ucidă proprii moştenitori?

Niémans se proţăpi, cu mâinile la spate şi picioarele uşor depărtate, în faţa meselor la care erau aşezaţi Kleinert şi Ivana, luându-

şi în serios atitudinea profesorală.

— Nu cred că au comis ei înşişi crimele. În schimb, ar putea avea un motiv secret care-i determină să accepte aceste sacrificii.

De astă dată, Kleinert nu se mai abţinu şi sări în picioare.

— Astea-s aiureli!

Niémans, care nu-şi scosese haina (încă un element menit să-l ajute să intre în pielea personajului), ridică degetul arătător şi declamă, pe un ton mai ridicat:

— De data asta, ceva n-a mers aşa cum trebuia, iar cadavrele au fost descoperite!

Apropiindu-se de fereastră, Kleinert aruncă o privire peste umăr, către Ivana, părând a-i spune: „Şeful tău e nebun de legat!" Ea însă refuză această complicitate, căci era de partea lui Niémans necondiţionat, indiferent ce baliverne ar fi îndrugat acesta.

— Şi cine i-ar ucide pe aceşti moştenitori, după părerea dumneavoastră?

Niémans ridică din umeri.

— N-am idee.

Tăcerea care se prelungi păru să semnaleze un punct marcat de către Kleinert. Poliţistul francez promisese un munte şi livrase o moviliţă.

Hotărât să ţină situaţia sub control, Niémans i se adresă Ivanei:

— Spuneai că ai descoperit ceva important. Despre ce e vorba?

Ea îşi frunzări carnetul.

— Am stat de vorbă cu un amic de la centrul de dresaj canin de la Neuilly-sur-Marne. Potrivit lui, câinii *röetken* suferă de o malformaţie genetică, le e afectată absorbţia zincului.

— Şi ce-i cu asta?

Ivana îşi parcurse din priviri notiţele:

— Pentru a supravieţui, câinii au nevoie să ia zilnic un supliment de zinc, care trebuie comandat la veterinar sau la farmacie. Dacă există un crescător de *röetkeni* în regiune, nu poate evita achiziţia acestui produs.

Niémans i se adresă lui Kleinert, care rămăsese aplecat în afară, la fereastră, de parcă s-ar fi rezemat de bastingajul navei:

— Trebuie să luaţi legătura cu toţi veterinarii din regiune.

— Oamenii mei se ocupă deja de asta, la fel şi în cazul farmaciilor veterinare.

— Kleinert, spuse Niémans, apropiindu-se de colegul său german. Nu-i momentul să o lăsăm mai moale. Cei din Stuttgart au sosit?

— Vor ajunge într-o oră sau două.

— Trebuie să aflăm cât mai mult din ce se poate afla până atunci.

Kleinert ridică ochii, cu o lucire provocatoare în priviri.

— Şi le veţi transmite şi lor toate aceste informaţii?

Niémans nu-i răspunse. Era limpede că intenţiona să ducă ancheta la bun sfârşit el însuşi, iar Ivana era de acord. Ucigaşul din pădure le aparţinea.

Kleinert profită de momentul de tăcere pentru a lua cuvântul. În definitiv, şi el avea o noutate de anunţat. Îi prezentă lui Niémans, pe scurt, fundaţia „Schwarzes Blut" şi îi înmână lista cu vânătorii angajaţi acolo: în bună parte, aceştia erau infractori recidivişti dovediţi.

— Ăştia-s, murmură Niémans în timp ce parcurgea lista cu pedigree-ul indivizilor. Nu încape îndoială. I-aţi interogat deja?

— Niémans… Vorbiţi de parcă timpul s-ar putea dilata şi comprima după dorinţa noastră! Am aflat informaţiile astea acum o oră. Am avut timp doar să-i convocăm la poliţie şi…

— Nu ne putem permite să lucrăm cu penseta.

— Da, dar trebuie să respectăm procedurile legale. E un minimum de care trebuie să ţină seama orice poliţist, nu?

Niémans expiră zgomotos, excedat.

— Despre bătrânul Franz ce aţi mai aflat?

— Vă referiţi la suspectul numărul unu? întrebă Kleinert pe un ton ironic. Are un alibi solid în cazul celor două crime. De altfel, roţile scaunului său nu-s potrivite pentru teren accidentat.

— Foarte amuzant. Ce se ştie despre originea handicapului său?

— Nu v-a minţit: la şaptesprezece ani, un glonte i-a distrus şira spinării, în timpul unei partide de vânătoare.

— Dosarul în cauză nu menţionează vinovatul?

— Potrivit anchetei, s-a stabilit c-a fost vorba de un accident.

— Aşadar, avem în el un posibil suspect. E singurul care avea motive să se răzbune pe Ferdinand, prin intermediul copilului său, folosind o metodă inspirată de vânătoarea de tip *pirsch.*

— Dar accidentul nu s-a produs în timpul unei vânători la dibuit, ci la o vânătoare cu gonaşi.

— Ştiţi prea bine la ce mă refer.

— Nu, nu ştiu. De la bun început ne tot ameţiţi cu *pirsch*-ul, iar

acum ați vrea să ignorăm faptul că Franz a fost victima unui simplu accident de vânătoare, cu alte treizeci de persoane în jurul lui.

Niémans se îndreptă spre ușă, spunând:

— Vânătorii Negri, accidentele de vânătoare, *pirsch*-ul… Cugetați la toate astea, răscoliți peste tot și găsiți ceva, pentru numele lui Dumnezeu, înainte de sosirea celor de la Omoruri!

— Unde te duci? strigă Ivana, simțind că e pe cale să fie abandonată din nou.

— Merg să stau de vorbă cu contesa, îi aruncă Niémans, peste umăr. Nea aburit încă din prima clipă.

Ieși, trântind ușa.

Fără îndoială, savura cu maliție ideea de a-i lăsa în plata Domnului, să se descurce singuri, fără să aibă drept punct de pornire decât câteva idei incoerent schițate.

Ivana și Kleinert schimbară însă un zâmbet, deloc nemulțumiți că aveau să fie nevoiți să facă din nou echipă.

43.

Încerca să-și imagineze o familie dispusă să-și sacrifice un fiu în urma unui pact cu diavolul. Își imagina cum ar fi putut arăta Vânătorii Negri dinaintea adevăraților Vânători Negri, cei din secolul șaptesprezece sau chiar dinainte. Îi venea în minte imaginea vânătorilor contelui Zaroff, în care vânatul erau oamenii. Își închipuia…

Niémans se străduia să se concentreze asupra drumului. Deasupra pădurii, cerul etala o gamă întreagă de nuanțe de gri-metalic: fier, oțel, inox… Străluciri diferite, străpunse dinspre orizont de razele soarelui.

Polițistul simți un fior. Alerga pe câmpul din spatele casei bunicilor săi.

Réglisse i se încurca printre picioare, iar inima-i bătea în ritmul furtunii care se pregătea să izbucnească…

Fu nevoit să-și arate insigna paznicilor de la intrare înainte de a o lua pe drumeagul ce ducea la Vila de Sticlă. Regăsi luminișul, peluza îngrijită, casa-acvariu… De astă dată, impresia de ansamblu era cea a unui sanctuar. Pietrișul gri îi amintea de aleile unui cimitir, iar liniile brutale ale Vilei de Sticlă îi conturau în minte imaginea unui mausoleu. Își aminti de cina la care participase alături de cei doi verișori mai slabi de minte, iar în creierul lui se suprapuse instantaneu imaginea cadavrului rostogolit printre frunzele moarte și capul murdar de pământ, așezat câțiva pași mai încolo, cu o crenguță de stejar între

dinţi…

Maşina de teren a Laurei era acolo. Asta era bine.

Sună, aşteptându-se să îi deschidă ea însăşi. În prag îşi făcu însă apariţia un valet, care îl anunţă în engleză, vorbind de parc-ar fi avut gura plină, că „Doamna contesă nu este acasă". Niémans îl apucă de guler şi-l lipi de cadrul uşii, obţinând imediat precizările dorite: Laura von Geyersberg plecase să se reculeagă la capela din capătul parcului.

Trecând de liziera pădurii, Niémans o apucă pe cărarea ce se pierdea printre brazi. Instantaneu, un parfum de scoarţă şi frunze îi invadă nările, de parcă ar fi nimerit în mijlocul unei exploatări forestiere. Îşi imagină scurgerile de sevă printre ferigi şi petece de muşchi şi mai că se aştepta să vadă fulgi de rumeguş presărat pe frunzele tufişurilor. Ridicând privirea, desluşi prin coroanele copacilor cerul cenuşiu, acoperit, care părea că zăvorâse aromele vegetale sub cupola unei sere uriaşe.

Umezeala plutea în aer, iar Niémans avea senzaţia că el însuşi era un

Îi

era frig. Îşi ridică gulerul hainei şi-şi vârî mâinile în buzunare, aruncând priviri îngrijorate de-o parte şi de cealaltă. Tufişurile se preschimbaseră în blocuri de marmură, iar trunchiurile arborilor care flancau cărarea erau acum piscuri de granit. Începu să tremure, dar nu de frig, ci de spaimă.

În cele din urmă, înţelese: parcurgea acum drumul *röetkenului*. Dintr-odată, se simţi învăluit într-un veşmânt de blană cu păr scurt, cărnuri sângerânde şi răsuflări fierbinţi. *Röetkenul* era acolo, îl simţea mai acut chiar decât simţea rouă, pătrunzându-l până la os.

Câinele acesta şi toţi câinii din lume erau aici, în el, gata să-i devoreze creierul şi să-i sfâşie organele. Grăbi pasul, cu stomacul ghem de spaimă.

Réglisse era pe urmele sale.

Îl salvă capela. Nu era o clădire de piatră, ci o *stavkirke,* una dintre acele bisericuţe de lemn întâlnite prin Norvegia şi pe ţărmurile Mării Baltice. Părea construită din cuburi, în etaje succesive tot mai mici, încununate de o clopotniţă având forma vârfului unui creion bine ascuţit.

Cunoştea genul acesta de lăcaşe de cult, căci îşi propusese de multă vreme o vacanţă în care să viziteze aceste curiozităţi

arhitecturale. Mai bine mai târziu decât niciodată: iată că acum avea una dintre ele în faţa ochilor. Recăpătându-şi deopotrivă suflul şi luciditatea, se apropie cu băgare de seamă. Prin ferestrele foarte înguste se vedea clipind lumina unor lumânări.

Uşa nu era încuiată. O împinse uşor, aşteptându-se să audă un scârţâit strident. Avu parte doar de o tăcere uleioasă. În interior, mirosul de pin îi umplu nările şi-i pătrunse până-n creier. Pardoseala, tavanul, pereţii, toate aveau culoarea albă şi pură a scândurilor noi.

Făcu câţiva paşi în interior.

Bănci de lemn fragmentau transversal spaţiul, evocând credinţa simplă şi frustă a luteranilor. Suflete în genunchi, inimi cu capul sus… În capătul sălii, în stânga altarului, un stativ din lemn era ocupat de zeci de lumânări aprinse, care aruncau reflexe mierii asupra fiecărui detaliu. Niémans percepu acut delicata contradicţie, antagonismul tainic dintre lemn şi flăcări. O singură lumânare de s-ar fi prăbuşit pe pardoseală, întreaga clădire s-ar fi făcut scrum…

Laura era îngenuncheată în dreapta altarului. Văzută din spate, părea aplecată asupra unui izvor ascuns. Fără îndoială, în nemişcarea ei, se ruga, iar Niémans se simţi de parcă ar fi observat, dintr-un ascunziş, un animal în cele mai intime momente ale sale.

Cu toate eforturile depuse de poliţist, paşii săi făcură duşumeaua să scârţâie, alungând liniştea pură a clipei. Laura se întoarse, surprinsă. Expresia de pe chipul său era imposibil de definit: uimire, ostilitate, consternare… Greu de ghicit.

Cu siguranţă însă, nu exprima plăcere.

Se ridică, iar silueta ei zveltă se desenă în penumbră. Din nou, Niémans avu senzaţia că se afla în prezenţa unei fiare sălbatice. O ciută sau altă fiinţă din acelaşi ordin, cu corpul subţire şi blana aurie. Una dintre fiarele pe care Laura le ucidea cu sânge rece cu carabina Winchester 270, cu gloanţele pe care le fabrica ea însăşi în atelierul său.

Porni spre el, printre bănci. Ochii îi ardeau ca două picături de ceară fierbinte. Venise aici pentru a se reculege şi, din nou, poliţistul francez, cu încălţările lui de scafandru, venise să o tulbure în clipele cele mai sacre.

— Nu-i de ajuns să-ţi doreşti să-l prinzi pe ucigaş, rosti ea cu voce spartă. Mai trebuie şi să-i cinsteşti pe cei morţi.

44.

De astă dată, Niémans nu venise pentru a-şi cere scuze.

— Respectul vine la pachet cu sinceritatea, Laura. Încetaţi să ne mai minţiţi. Altfel, sunt şanse să deveniţi principala suspectă.

Ochii ei umezi părură să se usuce dintr-odată, de parcă o rafală violentă de vânt ar fi pătruns pe neaşteptate în biserică.

— Fiţi cu băgare de seamă la ce spuneţi…

— De ce mi-aţi îndrugat toate bazaconiile despre *pirsch*?

Laura se retrase între băncile de pe partea stângă, iar Niémans nu avu de ales şi o urmă. Când ajunse în apropierea stativului cu lumânări, contesa se întoarse brusc spre el: deasupra, pe perete, îngerii se ofereau drept fundal pentru coama ei sălbatică.

— Mă tem că nu înţeleg.

Niémans mai înaintă un pas, iar parfumul Laurei îşi făcu simţită prezenţa, ca un descântec.

— Mi-aţi spus că familia von Geyersberg nu era interesată de acest gen de vânătoare, că nu era îndeajuns de elegantă. Realitatea e exact pe dos. E cea mai nobilă formă de vânătoare, iar familia von Geyersberg o practică de secole.

Laura răsuflă uşurată, de parcă s-ar fi temut că Niémans intenţionase să abordeze un alt subiect.

— N-am spus niciodată aşa ceva, replică ea, cu glas scăzut. Jürgen practica *pirsch*-ul. La fel şi Max. Eu însă n-am avut niciodată timp pentru aşa ceva. Nu înţeleg de ce vă obsedează într-atât acest lucru.

Niémans îi ignoră ultima remarcă şi continuă:

— Ce-mi puteţi spune despre fundaţia condusă de unchiul dumneavoastră, „Schwarzes Blut”?

— E o asociaţie ecologistă.

— Aveţi grijă de pădurile şi de vânatul care trăieşte acolo exclusiv pentru a practica vânătoarea la dibuit. Mai mult decât grupul industrial, pădurea e adevăratul imperiu al familiei.

— Încă o dată: nu înţeleg de ce vă interesează aceste lucruri.

— Ucigaşul a imitat ritualul *pirsch*-ului.

— Şi ce-i cu asta? Vă repetaţi, Niémans.

Poliţistul nu răspunse la provocare. Nu venise aici pentru a se justifica.

— Cum rămâne cu Vânătorii Negri? continuă el. Indivizii pe care i-a angajat unchiul dumneavoastră sunt cu toţii nişte infractori dovediţi, braconieri a căror eliberare a obţinut-o la fel cum Himmler a obţinut libertatea viitorilor membri din Sonderkommando. Iar ticăloşii aceştia

se poartă de parcă ar fi reîncarnările soldaţilor lui Oskar Dirlewanger!

Cu o expresie de uimire pe chip, Laura înaintă de-a lungul zidului, atingându-l cu vârfurile degetelor. Flacăra lumânărilor părea că-i urmărește înaintarea, luminându-i mâna, care făcea astfel să iasă la iveală îngeri, regi, chipuri neîndemânatic trasate, cu expresii exagerate.

— Ceea ce spuneţi e de domeniul fantasticului. Sunt doar nişte legende.

— Am stat azi de vorbă cu un yeniş pentru care aceste legende sunt cât se poate de reale. La fel şi consecinţele lor.

Ea se întoarse brusc şi se lipi cu spatele de zid.

— Vinovaţii au fost pedepsiţi, rosti ea, grăbită.

La vremea aceea, Laura nu avea probabil mai mult de zece ani, exact vârsta fetiţei yenişe. Şi totuşi, ştia perfect la ce se referise Niémans. Fusese o pată neagră în istoria familiei von Geyersberg.

— Familia în cauză a fost despăgubită, continuă Laura, atât de fermă în ceea ce spunea de parcă ea însăşi s-ar fi ocupat de asta. Fetiţa a primit îngrijiri în cel mai bun spital din Freiburg.

Niémans se întrebă la ce sumă se ridicase, oare, despăgubirea în bani gheaţă pe care familia von Geyersberg o oferise yenişilor. În discuţia avută mai devreme, Joseph jucase rolul martirului, dar, fără îndoială, acceptase să-şi vândă scump tăcerea.

— Un lucru e sigur: nu-i o plăcere s-o priveşti pe fata aceea, acum.

Laura părea încolţită. Dincolo de ea, imaginile creştine lăsaseră loc unor reprezentări ale unor dragoni şi ale altor monştri coborâţi din cine ştie ce saga scandinavă…

— Şi ce legătură are asta cu cazul de faţă? Care e relevanţa unei poveşti încheiate demult cu crimele de acum? rosti Laura.

— De ce nu mi-aţi vorbit despre morţile misterioase din familia dumneavoastră?

— Au fost accidente. Şi morţi în războaie. Atât.

— …Şi niciodată nu s-a găsit vreun cadavru.

— De unde ştiţi asta?

— Dacă s-ar fi găsit cadavrele, toată lumea şi-ar fi amintit de acest lucru. Aşa, însă, mai că-mi vine să cred că în cavoul familiei nu e nimeni.

Laura ridică mâna pentru a-l pălmui, dar se opri la timp. Nu din teamă că lovirea unui poliţist i-ar fi putut aduce neplăceri, ci fiindcă nu voia să se coboare la nivelul lui.

Preferă să-şi muşte buza inferioară şi, din câţiva paşi, să ajungă

la uşă. Lumina după-amiezii se revărsă în biserică asemenea unui râu de argint viu. Niémans nu era însă în dispoziţia necesară pentru a savura plăceri de ordin estetic.

Uşa se trânti, iar el se repezi pe urmele contesei. Se aştepta să o găsească pufăind nervoasă din ţigară, ca în ajun, sau poate să o vadă îndepărtându-se pe cărare, către vilă. Femeia rămăsese însă nemişcată în pragul capelei, cu mâinile afundate în buzunare, trăgând cu nesaţ în piept aerul încărcat de umezeală.

Niémans se apropie şi îi dădu ocol. De undeva se auzea ciripit de păsări, de parcă natura ar fi ţinut morţiş să-şi facă glasul auzit, în ciuda cerului cenuşiu care sufoca, la propriu, orice urmă de viaţă. Admiră profilul Laurei. Cel mai adesea, lumina zilei e de-o cruzime fără margini: seacă, nemiloasă, scormoneşte şi scoate la iveală orice imperfecţiune a tenului. Dar Laura părea imună la acest atac. Abia machiată, pielea feţei sale îi evidenţia puritatea şi fineţea unică. Nicio urmă de pori dilataţi, de riduri sau de cearcăne întunecate.

— Vă e teamă, Laura, îi şopti Niémans la ureche.

— De cine ar trebui să-mi fie teamă? întrebă ea, întorcându-se şi clipind des.

— Vânătorii Negri v-au ameninţat.

— Mi-e teamă că nu înţeleg: lucrează pentru noi sau vor să ne facă felul?

Undeva, în pădure, se auzi o pasăre bătând sonor din aripi, ca sunetul clachetei pe un platou de filmare. Scena se încheiase, iar teoria lui Niémans se dovedea că nu stă în picioare.

Pe chipul Laurei, zâmbetul triumfător îşi făcu din nou apariţia.

— Am să revin mai târziu aici pentru a mă reculege, spuse ea, şi porni pe cărare.

Poliţistul o privi îndepărtându-se până când se făcu nevăzută în semiîntunericul dintre brazi. Apoi se hotărî să revină în capelă. Mai mult ca oricând, se simţea în dispoziţia potrivită să cerceteze, să răscolească, să dezgroape…

Ajunse înapoi în navă. Majoritatea lumânărilor erau de-acum stinse, iar pereţii de lemn îşi pierduseră strălucirea şi păreau gata să se abandoneze uitării şi putreziciunii.

În locul în care cu puţin timp în urmă stătuse contesa nu găsi decât câteva sfeşnice, pe care ceara topită se prelinsese până la bază. Se apropie de perete şi descoperi că o plăcuţă de marmură albă fusese

fixată pe scândurile lui.

Niémans porni lanterna telefonului mobil. Dreptunghiul de marmură era inscripţionat cu numele lui Jürgen şi cu data naşterii şi cea a morţii sale. Se întrebă dacă exista posibilitatea de a accede la mormântul acestuia. În acel moment, observă că sub numele defunctului fusese gravat, cu litere mai mărunte, un epitaf.

Se aplecă şi îndreptă lumina lanternei asupra inscripţiei:

„Cu sârg să-ţi duci la capăt canonul lung şi greu
Ce soarta ţi l-a-ncredinţat a-l isprăvi.
Şi-apoi, ca mine, te chinuie şi mori făr' de-a vorbi". (12)

Citatul era în limba franceză. Poliţistul îl fotografie şi îl reciti. Suna familiar, fără să ştie de unde anume. Era un fragment dintr-un poem celebru, dar nu-şi putea aminti nici în ruptul capului cui îi aparţinea.

Telefonul îi vibră în mână şi Niémans fu cât pe-aci să-l scape.

Întoarse ecranul şi văzu că apelul venea de la Ivana.

— Poftim?! exclamă el, crezând că nu auzise bine. Vin acum.

45.

La capătul câmpiei se afla o fermă clădită din cărămizi de un roşu ţipător şi înconjurată de o terasă de lemn. Ultimele raze ale soarelui păreau că se împiedică în acest obstacol, înveşmântându-l în luciri incandescente. Părea o lopată cu jar uitată-n mijlocul unei peluze impecabil întreţinute. Aşadar, asta era fortăreaţa care trebuia cucerită?

Cu casca pe cap şi cu pieptul ferecat în vesta antiglonţ, Ivana era pitită în spatele uneia dintre furgonetele SEK, cam la fel de relaxată ca o alună între cleştii unui spărgător de nuci. Lângă ea, Kleinert era gata de luptă, cu arma în mână şi ţeava pistolului îndreptată în jos. Era cât se poate de sexy.

În timp ce Niémans se lua la harţă cu contesa, Ivana făcuse o descoperire foarte importantă: numele şi adresa crescătorului de câini *röetken.* Potrivit spuselor unui farmacist din Kandern, un sătuc aflat la sud de Freiburg im Breisgau, un bărbat cumpăra în fiecare lună medicamente menite să acopere carenţele de zinc. Individul aducea întotdeauna o reţetă emisă de un veterinar binecunoscut dintr-un alt sat din regiune, Grafenhausen. Singura problemă era că, de fapt, veterinarul în cauză nu scrisese niciodată astfel de reţete.

Ivana căutase imediat să afle mai multe despre cumpărătorul în cauză. Era vorba de Johann Bruch, în vârstă de 43 de ani, cunoscut drept

un practicant al vânătorii. Fusese arestat şi condamnat în repetate rânduri pentru braconaj şi infracţiuni cu violenţă, vânătoare cu mijloace nepermise şi în afara sezonului. Fusese chiar suspect de crimă, în două cazuri diferite, dar de fiecare dată scăpase din lipsă de dovezi. În total, petrecuse vreo zece ani la puşcărie.

Potrivit documentelor oficiale, individul se ocupa acum cu creşterea câinilor de vânătoare la o fermă izolată, nu departe de rezervaţia naturală Gletscherkessel Präg.

Bineînţeles, nu se pomenea nicăieri de *röetkeni*.

Informaţia crucială era însă alta: Bruch lucra de mai bine de şase ani pentru fundaţia „Schwarzes Blut". Numele lui se regăsea pe lista infractorilor angajaţi şi protejaţi de bătrânul Franz.

Kleinert reacţionase prompt, organizând în timp record o echipă de intervenţie. Membrii SEK, Spezialeinsatzkommando, unitatea de intervenţie a poliţiei landului german, descinseseră în rezervaţia naturală Gletscherkessel Präg înainte chiar ca Ivana, Kleinert şi oamenii acestuia să fi apucat să-şi ocupe poziţiile.

Pe de altă parte, Ivana încercase zadarnic să dea de urma lui Niémans.

Acesta nu răspundea la telefon. Se simţea pierdută. Din punctul ei de vedere, întreaga operaţiune era disproporţionată în raport cu obiectivul ei. În definitiv, aveau de-a face cu un fost braconier care creştea câini. Kleinert era însă de o cu totul altă părere, iar urmarea îi dăduse dreptate acestuia: Bruch îi întâmpinase cu focuri de armă.

Acum, întreaga scenă amintea de episodul Fort Chabrol {13}. Trupele luaseră poziţie în jurul fermei din mijlocul câmpiei. Vântul făcea iarba înaltă să unduiască în lumina amurgului. Decorul părea că vibrează în ritmul acestor unduiri, iar Ivana era într-o dispoziţie mai degrabă confuză, între surescitare şi descumpănire.

Auzi paşi de undeva din urmă şi se întoarse: Niémans îşi făcuse, în sfârşit, apariţia. Părul cărunt tuns periuţă, ochelarii cu lentile mici, rotunde, parpalacul negru şi un cap deasupra celor din jur: în ciuda vârstei sale, poliţistul avea cu siguranţă o înfăţişare pe placul femeilor care se simţeau atrase de indivizi cu aspect milităros.

— Ce-i cu nebunia asta? întrebă el, fără să-şi tragă măcar sufletul.

Kleinert se apucă să-i explice situaţia. Cu faţa crispată, Niémans arunca priviri ca de vultur în cele patru vânturi. Fără îndoială îi reperase deja pe bărbaţii înarmaţi cu pistoale-mitralieră ce se ascunseseră prin

tufişuri, dar şi pe trăgătorii de elită înarmaţi cu puşti Ultima Ratio, care erau cocoţaţi prin copaci.

— Aţi pus în alertă tot acest dispozitiv pentru un amărât de crescător de câini?

Drept răspuns, Kleinert îi întinse lui Niémans o vestă antiglonţ.

— Nici să nu te gândeşti, replică poliţistul. Chestiile astea aduc ghinion.

Uneori, Niémans părea să fi aterizat în prezent din alte vremuri, când poliţiştii porneau la atac cu revolverul în mână şi ţigara în colţul gurii.

Colegul său german rămase neclintit, cu vesta de kevlar în mâna întinsă. În cele din urmă, Niémans îşi scoase impermeabilul şi îmbrăcă vesta antiglonţ. Din câteva mişcări, fu echipat asemenea colegilor săi.

Ivana zâmbi. Îl cunoştea prea bine pe Niémans şi ştia că, de fapt, această atmosferă tensionată, cu mirosul de praf de puşcă ce impregna aerul înserării, era pe placul lui. Niémans era un om de teren şi, de la întâmplarea din Guernon încoace, nu mai avusese parte de acţiuni de acest fel.

— Individul ne-a întâmpinat cu focuri de armă, îl avertiză ea. Fabian a avut dreptate să cheme SEK-ul.

— Fabian?!

— Las-o moartă!

Expresia lui Niémans se schimbă brusc. Tocmai văzuse dulăii de la brigada canină.

— Se află aici pentru a da de urma *röetkenilor*, îi explică Ivana.

Poliţistul însă nu mai era, de-acum, în stare să-i răspundă; fălcile-i erau încleştate, iar privirea-i devenise sticloasă, tulbure.

— Niémans, ascultă-mă.

Nicio reacţie din partea acestuia. Cu mâna încleştată pe patul armei, părea gata să doboare ciobăneştii germani care aşteptau cuminţi, la picioarele stăpânilor lor.

Ivana îl apucă de gulerul hainei şi strigă:

— Niémans!

În sfârşit, un licăr conştient îşi făcu loc în privirea lui. Ivana reuşise să-l trezească la realitate.

— Acum o să te aşezi frumos lângă noi şi vom aştepta împreună sosirea întăririlor.

— Ce fel de întăriri?

— De la Stuttgart, îi răspunse Kleinert. De asemenea, aşteptăm şi acordul procurorului pentru intervenţie.

— Lămuriţi-mă, vorbim tot despre arestarea unui amărât de braconier baricadat în coliba aia, da?

— Niémans, încetează să mai faci pe prostul, îi replică Ivana. Dacă individul ăsta face parte într-adevăr din Vânătorii Negri, ne-ar putea ieşi în faţă cu un aruncător de flăcări, sau ne-am putea trezi cu o grenadă. Un pic de prudenţă nu strică.

Niémans încuviinţă scurt din cap. Părea căzut pe gânduri. Ivana nu ştia nimic despre strategiile de asalt şi asediu. Era oare de preferat să aştepte căderea nopţii? Trupele SEK aveau deja un plan de atac? În sinea ei, îşi spunea că un atac nocturn ar fi fost magnific: cu toate armele dotate cu lunete pentru vedere nocturnă şi dispozitive de ţintire cu laser, asaltul ar fi fost cu siguranţă un spectacol grandios de lumini.

Din dorinţa de a mai trece timpul, poliţistul german se lansă într-o tiradă cu mulţi termeni tehnici, pe fondul sonor al pârâitului staţiilor de emisie-recepţie:

— N-am reuşit să stabilim deocamdată modalitatea de pătrundere: un berbec hidraulic sau o încărcătură de explozibil plastic? explică el.

— Explozibil? De ce nu o rachetă?

— Ăsta e nebun. Nu intenţionăm să ne asumăm absolut niciun risc.

După ce vor fi sosit întăririle şi vom avea acordul autorităţilor, echipele noi vor coborî în rapel din elicopter, iar noi vom ataca de la…

Între timp, privirea lui Niémans se oprise asupra unui poliţist care avea pe umăr un lansator de grenade ultimul răcnet. Părea chitit să facă prăpăd.

— În orice caz, continuă Kleinert fără să observe încotro se îndrepta atenţia lui Niémans, va fi un atac fulgerător, pornit simultan din aer şi de la sol.

— Ar trebui să acţionăm chiar acum. N-avem timp de pierdut.

— Vă aflaţi sub jurisdicţia mea şi pe teritoriul ţării mele. În calitate de cetăţean francez, nu puteţi…

Dintr-un salt, Niémans ajunse lângă poliţistul cu lansatorul de grenade. Îl smulse din mâini şi îşi emise propria concluzie:

— Am o idee mai bună: ce-ar fi să-i batem la uşă?

— Niémans, n-am să vă permit să acţionaţi pripit! Folosirea unei

grenade lacrimogene trebuie să fie autorizată de…

Poliţistul armă aruncătorul cu un gest scurt.

— Ia uite aici cum se execută un atac fulgerător!

Apoi, cu o întoarcere bruscă, porni în goană spre fermă, asemenea unui kamikaze solitar deasupra oceanului de ierburi fremătătoare.

Ivana porni de îndată pe urmele sale, mormăind:

— Niémans, aşa ceva nu se face la vârsta ta!

Apoi, cu un nod în gât, ţinându-şi revolverul cu ambele mâini, adăugă:

— Pentru tine e prea târziu. Pentru mine, prea devreme…

46.

Curând ajunseră în câmp deschis. Ivana alerga în urma lui Niémans, simţindu-se cam la fel de în siguranţă ca un porumbel de lut într-un poligon de tir.

La capătul câmpiei, coliba era încă scăldată în lumina de flacără a amurgului. Deocamdată, nicio împuşcătură nu se făcuse auzită. Săriră peste şanţuri, despicară iarba înaltă. Îi despărţeau vreo trei sute de metri de obiectiv. Ivana nu-şi mai simţea corpul, ci doar o exaltare atotcuprinzătoare.

Însă din minte refuza să-i iasă o anumită informaţie: Bruch era un vânător experimentat…

Două sute de metri. Nicio împuşcătură. La fiecare metru parcurs, cu fiecare gură de aer inspirat, senzaţii noi, acute: crosa revolverului Sig Sauer din mâinile ei, zgomotul alb care precedă lupta, o absenţă a sunetului pe care o percepea în urechi… Avea acum parte de iminenţa pericolului care îi lipsise de când se înrolase în poliţie şi pe care o trăise doar înainte, când se afla de cealaltă parte a baricadei…

O sută de metri.

Un bubuit surd, caracteristic unei arme cu acţiune la pompă, se făcu auzit. Aveau, se pare, şanse să scape cu viaţă. Johann Bruch nu dovedea că ar fi altceva decât un puitor de capcane. Dacă ar fi practicat *pirsch*-ul, ar fi avut cu siguranţă o armă de precizie, iar ei ar fi fost deja morţi.

Niémans menţinea un ritm susţinut. Ivana îi auzea respiraţia grea, întretăiată. Se auziră două noi pocnete. Nici de data asta gloanţele nu-şi atinseră ţinta. De fapt, cei doi nu riscau deocamdată mare lucru, căci bătaia unei puşti cu acţiune la pompă e doar de câteva zeci de metri.

Niémans se opri brusc. Din inerţie, Ivana se lovi de el şi se rostogoliră amândoi în iarba înaltă.

— La dracu'! Ce… începu el.

— Liniștește-te, Niémans, eu sunt.

În treacăt, Ivana îi văzu chipul. Era palid, o paloare ce şi-ar fi avut locul în cripta unei biserici.

— Dă-te la o parte, făcu Niémans, împingând-o.

Se ridică, îşi luă aruncătorul de grenade şi-l aţinti asupra casei. Avu nevoie de o secundă sau două pentru a se asigura că avea să lovească unde trebuia, apoi proiectilul traversă spaţiul ce-i despărţea de casă, lăsând în urmă o dâră albă, ca o cărare prin semiîntunericul crepusculului. Pătrunse printr-o fereastră de lângă intrare şi, imediat, o explozie de fum răzbătu din interior. Vulpoiul avea să fie nevoit să-şi părăsească vizuina.

Niémans şi Ivana îşi reluară înaintarea, cu degetele încleştate pe arme. Bruch nu ieşea, însă, iar asta era mai degrabă surprinzător. Ivana participase la destule manifestaţii de protest de-a lungul vieţii şi cunoştea prea bine senzaţia provocată în sinusuri de gazul CS: era de nesuportat.

— Trebuie să mai existe o ieşire, şuieră ea, apucându-l pe Niémans de umăr.

— Prin spate?

— Nu. Cei de la SEK au dat ocol clădirii.

— Dar unde ar putea fi, în cazul ăsta?

— Sub pământ.

Niémans o privi lung câteva clipe, apoi prinse din zbor ideea. Porniră din nou şi, ajunşi în faţa intrării, se lipiră cu spatele de perete, de-o parte şi de cealaltă a uşii. Din interior, nicio reacţie.

Niémans făcu un pas înainte, îşi îndreptă arma spre broasca uşii şi trase. Cu o lovitură de picior, deschise calea, dând uşa de perete, dar un val de gaz acid ţâşni asupra lor imediat.

Niémans se retrase, chircit în două. Ivana nu mai vedea nimic, iar când inspiră, se simţi de parcă gâtul i-ar fi fost străpuns de un drug de metal incandescent. Reuşi să-şi mijească ochii şi-l văzu pe Niémans cum îşi aranja ochelarii şi-şi ridica gulerul astfel încât să-i acopere gura; apoi se repezi înainte, dispărând în ceaţa infernală.

Fără să se gândească, porni pe urmele lui, acoperindu-şi gura cu antebraţul. În interior, fumul era pe deplin stăpân. O ceaţă lăptoasă din

care, în orice clipă, ar fi putut să ţâşnească un glonte. Îl pierduse din vedere pe Niémans şi nu vedea nici măcar pereţii încăperii. Deodată, un zgomot metalic se făcu auzit de undeva, urmat de uruitul unui lanţ care, după toate probabilităţile, era folosit pentru a deschide o trapă.

Se îndreptă spre sursa acelui zgomot; se împiedică de un scaun, apoi se ciocni de tocul unei uşi. Singurul ei reper era zgomotul de fiare care continua să se facă auzit de undeva de jos, probabil la subsol. Unde era Niémans. Nu putea să-l strige, căci ar fi însemnat să tragă în piept aerul sufocant. Preferă să înainteze orbeşte, ţinându-se de perete şi lăsându-se ghidată doar de sunete.

În sfârşit, găsi treptele şi începu să coboare în beci. Valurile de fum lăsară locul întunericului. Lanţul continua să zornăie, tot mai aproape. Îşi recăpătă echilibrul atunci când puse piciorul pe pardoseala de pământ bătătorit, continuând să respire doar prin filtrul mânecii.

La câţiva metri distanţă, un bărbat îngenuncheat tocmai reuşise să deschidă grilajul care acoperea o trapă. Se pare că sub pivniţă exista un al doilea nivel al subsolului. În clipa următoare, nişte forme înfiorătoare, agile ca nişte feline, ţâşniră din deschizătură. Erau *röetkenii*, fără îndoială, cu cele două grenade încrucişate tatuate pe piept. Avu senzaţia atroce că vede cadavrul din laboratorul lui Schüller, multiplicat însă, repezindu-se spre ea, într-o mişcare sincronă, asemenea unui gheizer de petrol vâscos. Nălucile căpătau formă şi colţi…

Un presentiment o determină să-şi întoarcă privirea spre colţul opus al încăperii, unde îl descoperi pe Niémans, bietul ei Niémans, chircit într-un colţ, paralizat de spaimă şi gata să fie devorat de viu de către cele mai negre coşmaruri ale sale.

Ivana îşi spuse că avea să reuşească să doboare unul sau doi, dar ceilalţi aveau să-i sară la beregată şi totul se va sfârşi. Văzu ochii negri ai fiarelor lucind în ceaţa toxică. Văzu muşchii încordându-se sub blana rasă. Văzu colţii ivindu-se din boturile roz năclăite de bale alburii.

Închise ochii, dar nu reuşi să apese pe trăgaci. Se aştepta ca, din clipă în clipă, să fie doborâtă de o muşcătură la picioare. Sau poate că dulăii aveau să sară direct la beregată, sfâşiind-o. Nu se întâmplă însă nimic din toate acestea. Deschise ochii. Câinii dispăruseră. În încăpere nu mai erau decât Bruch, pe marginea trapei, şi Niémans cu spaima lui.

Într-o fracţiune de secundă, înţelese: câinii aveau ochii sensibili, iar gazul lacrimogen fusese prea puternic pentru ei. Nici măcar nu

zăboviseră să o privească pe Ivana, ci o zbughiseră pe scări în sus, pentru a scăpa de efectele toxice.

Trebuia să se concentreze asupra lui Bruch, în continuare ocupat să descurce lanţurile. Puşca îi era pe jos, la vreo doi metri distanţă. N-ar fi avut timp să pună mâna pe ea înainte ca Ivana să-i zboare creierii dintr-un singur foc. Braconierul părea că încremenise. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţa congestionată.

Vru să îl anunţe că era arestat, însă, deschizând gura, inhală gaz şi începu să tuşească, apoi vomă peste proprii bocanci. Lamentabil.

Când ridică privirea, ticălosul dispăruse. Nu, nu o luase pe urma câinilor, pe scări, ci se făcuse nevăzut prin trapa deschisă.

Mai întâi trebuia să se ocupe de Niémans. Se repezi spre mentorul ei, care tremura ca un beţiv bătrân pradă sevrajului.

— Nu te mişca de aici, îi spuse.

Venise vremea să descopere ce se afla la nivelul inferior. Se repezi la trapă şi coborî scara de lemn. Atingând pământul, privi în jur şi descoperi o galerie săpată în pământul roşiatic, asemănătoare cu galeriile de mină din secolul nouăsprezece. Pe tavan erau prinse becuri, în colivii metalice. De-o parte şi de alta, pereţii erau mascaţi de cuşti. Lanţul lui Bruch nu deschisese trapa, ci cuştile cu grilaje metalice, legate printr-un sistem rudimentar care permitea eliberarea simultană a dulăilor, pentru a ataca un eventual inamic.

Cu ochii înecaţi în lacrimi, reuşi să-şi facă o idee despre topografia locului. În stânga, drumul era închis de un perete de stâncă roşiatică. Porni aşadar spre dreapta, cu pistolul în mână, aşteptându-se ca vreun câine întârziat să-i sară la beregată.

Văzu cum Bruch încerca să se îndepărteze, clătinându-se şi lovindu-se de uşile înguste ale cuştilor, care nu-i lăsau decât un pasaj îngust de trecere chiar pe mijlocul tunelului.

Mânată de o inspiraţie de moment. Îşi puse propria armă în toc şi apucă cu ambele mâini lanţul, trăgând cu toată puterea de acesta. Nu prea ştia la ce să aştepte, dar surpriza fu de bun augur. Uşile cuştilor căzură, închizându-se, iar Bruch fu lovit în plin de una dintre ele.

Ivana îi sări în spinare şi, trântindu-l la pământ, îi lipi ţeava armei de ceafă. De data asta însă, nu obţinu efectul scontat. Bruch îşi repezi braţul înapoi, iar Ivana fu aruncată deoparte şi se lovi de una dintre cuşti.

În clipa următoarea, braconierul îşi aţinti arma asupra ei – tot un

Sig Sauer – şi apăsă pe trăgaci. Ivana închise ochii, întrebându-se dacă avea să aibă parte de funeralii oficiale, în care să se spună despre ea că-şi sacrificase viaţa pentru Franţa. Împuşcătura răsună, asurzitoare, dar Ivana nu căzu şi nici nu simţi vreo durere fulgerătoare.

Deschise ochii şi avu parte de cea mai reconfortantă imagine cu putinţă: Niémans îşi făcuse apariţia şi îl ţinea pe Bruch de ceafă, ca pe un iepure smuls din vizuină. Braţul individului atârna straniu, într-un unghi nefiresc: Niémans îi făcuse praf articulaţia cotului. În prezent, era ocupat să-l izbească pe braconier cu capul de grilajul unei cuşti, exact cum pescarii italieni izbesc caracatiţele de chei, pentru a le face carnea mai fragedă.

După un prim moment de uşurare, Ivana se nelinişti: Niémans era pe cale să îl ucidă. Se ridică şi îl apucă, la rândul ei, de gulerul hainei, trăgând cu toată puterea. Reuşi mai bine decât o făcuse cu Bruch, determinându-l să-i dea drumul individului. La fel ca mai devreme, căzură amândoi pe pardoseala roşiatică.

Din nou, avu prilejul să-i vadă chipul de aproape. Din privirea lui, înţelese că întâmplarea de la Guernon nu îi afectase doar sănătatea, ci îi şi accentuase nebunia.

47.

Cătuşele fuseseră picătura care umpluse paharul.

Kleinert ţinuse morţiş să îşi manifeste autoritatea. Niémans era acum aşezat, cu capul dat pe spate, într-o ambulanţă cu portierele deschise; mâinile îi erau încătuşate. Imaginea amintea de prizonierii chinezi de odinioară, care erau expuşi public cu capul şi mâinile prinse într-un jug, spre luare aminte.

Mai cumplită decât cătuşele era însă morala pe care i-o turuia Ivana. În timp ce un medic îi punea picături în ochi pentru a contracara efectele gazului, Niémans era obligat să asculte discursul moralizator al micuţei slave.

— Ce te-a apucat? urlă ea. Puteam să ne curăţăm amândoi! Doar acţiunile sinucigaşe îţi lipsesc, la vârsta ta!

Nu o vedea, dar îi ghicea prezenţa, chiar lângă ambulanţă. Proţăpită pe picioare, sigură pe sine, mărunţica nu-l slăbea o clipă.

— Ai uitat să precizezi că ţi-am salvat viaţa.

— Viaţa mea n-a fost în pericol decât din pricina tâmpeniei tale. Câtă minte ai, om bătrân, să rişti în asemenea hal pentru a prinde un amărât de pădurar?!

Poliţistul îl îndepărtă pe medic cu un gest însoţit de clinchetul cătuşelor şi se ridică în capul oaselor pe targa din ambulanţă, cu picioarele bălăbănindu-se în gol. Vederea îi era încă tulbure, de parcă ar fi deschis ochii sub apă.

În jurul lor, membrii Spezialeinsatzkommando îşi adunau scuturile şi armamentul de asalt. Oamenii lui Kleinert asigurau perimetrul, iar tehnicienii de la echipa de criminalişti a poliţiei ocupaseră casa lui Bruch.

— Un amărât de pădurar, da, dar un pădurar care e singura noastră pistă. L-au dus la sediu?

— L-au dus la spital. Bruch a suferit un traumatism cranian şi numeroase leziuni la faţă.

— A fost legitimă apărare.

— Dacă eram la Paris, ai fi fost deja destituit. Aici însă, se vor mulţumi să ne trimită acasă.

— Asta urmează să decidă procurorul de caz.

Ivana nu-i răspunse. O măsură din priviri. În mână ţinea oţ igară din care trăgea cu sete, din când în când. Deşi nu vedea încă prea grozav, putea să-şi dea seama că fata tremura din tot corpul.

Deşi n-ar fi mărturisit cu glas tare acest lucru, ştia că Ivana avea sută la sută dreptate. Din nerăbdare, mânat de orgoliu, se lansase în acest asalt absurd, ilegal şi inutil de periculos.

De fapt, încercase să-şi dovedească sieşi că încă mai era în stare de astfel de fapte de vitejie, că nu era pe de-a-ntregul mort.

Ca întotdeauna, îl mânase în luptă furia aceasta inexplicabilă şi tendinţa de-a dreptul sinucigaşă de a-şi înfrânge teama de câini. Era echivalentul spargerii unui abces sau poate al trecerii Rubiconului. Speranţa stupidă că avea să iasă mai puternic dacă avea să-şi încalce propriul tabu…

— În fine, nu mai e nimic de discutat, spuse Ivana într-un târziu. Au sosit cei de la Stuttgart, iar ei vor prelua cazul.

— Nu se poate. Am fost mandataţi să…

— N-ai înţeles. Ancheta celor din Stuttgart se referă strict la uciderea lui Max. Un cetăţean german, ucis pe teritoriul german. Nu mai e treaba noastră, altfel spus.

— Cum rămâne cu Jürgen?

— Jürgen? repetă Kleinert, apropiindu-se de ambulanţă.

Niémans avu impresia că deslușește pe buzele lui umbra unui

zâmbet, pe jumătate sadic, pe jumătate furios. Dar poate că doar îşi închipuise.

— Eu am să mă ocup de cazul lui Jürgen.

— Nu fi tâmpit, Kleinert. Ştii foarte bine că a fost ucis pe teritoriul Franţei.

— O să te lămurească procurorul de caz. Ne-a transferat nouă ancheta. După toate probabilităţile, s-a săturat şi el de idioţeniile tale.

Dintr-un salt, Niémans coborî din ambulanţă. Se clătină puţin, apoi îşi reveni. Chiar şi vederea i se limpezise cât de cât.

— La urma urmei, ce atâta tevatură? întrebă iritat Niémans, în vreme ce Kleinert i se alăturase Ivanei. A murit careva? Nu. Au fost pagube? Nu. Am fi pierdut degeaba ore bune asediind casa individului, fără măcar să ştim dacă avea ceva util să ne spună.

Poliţistul german făcu un gest de lehamite. Nu mai avea energie pentru a relua discuţia.

— Las-o moartă, Niémans. Întoarce-te acasă, iar noi vom încerca să închidem ochii asupra comportamentului tău inacceptabil.

Niémans îşi îndreptă privirea, disperat, spre Ivana, dar aceasta îşi plecă ochii.

— Aveţi nevoie de noi, încercă el să argumenteze. Am fost în aceeaşi barcă, de la bun început.

— Aşa e, Niémans, iar procurorul landului a fost convins de asta.

Kleinert o prinse de după umeri pe Ivana şi anunţă, sigur pe sine:

— Acesta este motivul pentru care autorităţile franceze şi germane au decis ca, în continuare, căpitanul Bogdanović să rămână aici, în calitate de consultant.

Niémans fu surprins de familiaritatea gestului:

— Poftim? reuşi el să rostească.

— Niémans, asta e singura soluţie, spuse Ivana. Ai mers prea departe.

Ar fi vrut să spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât. În clipa aceea, mintea îi fu inundată de amintirea celor petrecute mai devreme. Cum se hotărâse să coboare prin trapă, pentru a o salva pe Ivana. Cum furia sa explodase, văzând cum ticălosul acela o trântise de perete. Cum, în timp ce violenţa sa se dezlănţuia, avusese impresia că Niémans cel de odinioară se întorsese: puternic, eficace, mai periculosdecât răul pe care îl înfrunta.

Şi totuşi, se înşelase. Da, redevenise violent, dar acesta nu era

decât un simptom recurent al unei boli mai vechi. Toate celelalte făceau însă parte dintr-un trecut îndepărtat, la fel de inaccesibil ca tot ce se întâmplase înainte de Guernon. Cicatricea care îi brăzda corpul, de la stern şi până în partea inferioară a abdomenului, era o graniţă de netrecut.

Se auziră lătrături: *röetkenii* erau pregătiţi pentru a fi transportaţi de aici. Câinii gemeau, docili, cu boturile plecate şi ochii chinuiţi de gaze. Fără să ştie de ce, scena aceasta îi readuse în memorie epitaful gravat în marmură, în memoria lui Jürgen.

— Ştii versurile astea? întrebă, adresându-i-se Ivanei. „*Cu sârg să-ţi duci la capăt canonul lung şi greu / Ce soarta ţi l-a-ncredinţat a-l isprăvi, / Şi-apoi, ca mine, te chinuie şi mori făr' de-a vorbi*".

— Nu, răspunse ea, îmbufnată.

Se înfuria întotdeauna atunci când cineva îi reamintea, fie şi indirect, lipsa ei de cultură literară.

— Sunt ultimele versuri dintr-un poem de Alfred de Vigny, „Moartea lupului".

Niémans întoarse privirea spre Kleinert, care intervenise.

— Cunoaşteţi opera lui Alfred de Vigny?

— Ador cultura franceză. Mai ales poezia.

— N-aş fi zis… Cine e cel care vorbeşte în acest poem? Cine e cel care spune „ca mine"?

— Lupul. Poetul îi citeşte acest gând în clipele în care animalul e ucis de vânători.

— „Te chinuie şi mori făr' de-a vorbi"… repetă Niémans, cu glas scăzut.

— Unde ai citit aceste versuri? vru să afle Ivana.

— Pe piatra de mormânt a lui Jürgen.

Între cei trei foşti parteneri de anchetă coborî tăcerea. Noaptea se întindea peste câmpie, precum cerneala dintr-o călimară răsturnată. Pe măsură ce plecau furgonetele poliţiei şi lumina farurilor se îndepărta şi se împuţina, liziera zimţată a pădurii de brazi căpăta un contur tot mai pregnant, sumbră şi parcă ameninţătoare.

Jürgen era lupul din poemul lui Alfred de Vigny. La nici treizeci şi cinci de ani, trebuia să-şi accepte moartea. La fel şi Max. Dar de ce? Din pricina unui blestem? Era, oare, ucigaşul doar o unealtă a unei damnări vechi de secole?

Telefonul începu să-i vibreze în buzunar. Încercă să-l apuce, dar

cătuşele îl împiedicau să ajungă la el.

— La dracu', scoateţi-mi odată cătuşele astea!

Ivana îşi strecură mâna în buzunarul lui Niémans, luă mobilul şi i-l duse la ureche, în timp ce el îl apuca cu mâinile-i împreunate.

— Alo?

— Sunt Schüller, se auzi o voce întretăiată de gâfâieli. Am noutăţi.

— Despre ce este vorba?

— Veniţi la laboratorul meu, trebuie să vedeţi asta cu ochii voştri.

— Ce să vedem?

— Veniţi!

Niémans încercă să se uite la ceasul aflat la încheietura mâinii stângi, în timp ce-şi ţinea mobilul cu mâna dreaptă. Jonglerie curată.

— Trebuie să interogăm un suspect, apoi vom veni.

Aruncă o privire spre Kleinert, care făcuse ochii mari, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— În cât timp?

— Două ore.

— E-n regulă, vă aştept.

Niémans încheie convorbirea şi, cu vârful degetelor, reuşi să-şi vâre telefonul înapoi în buzunar.

— Am impresia că aţi asurzit din pricina împuşcăturilor, rosti Kleinert pe un ton glacial. Nu veţi merge nicăieri şi nu veţi interoga niciun suspect. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai faceţi parte din echipa de anchetă! În ce limbă trebuie să v-o mai spun?

Ultima sa şansă se juca acum, pe această câmpie întunecată preschimbată într-o arenă a consecinţelor tragice.

— Kleinert, ştiu că am luat-o razna adineauri şi îmi cer scuze, rosti el pe un ton calm; i-ar fi spus pe numele mic neamţului, dar nu şi-l mai amintea nici în ruptul capului. Sunt gata să răspund pentru faptele mele în faţa autorităţilor germane sau chiar franceze, în faţa oricui va fi nevoie. Deocamdată însă… arde! Nu îţi poţi permite să te debarasezi de mine.

Germanul se încordă, ca şi cum ar fi trebuit să înfrunte fizic absurditatea tiradei omologului său francez.

— Sincer, cine te crezi?

— Cred că sunt un partener pe care te poţi baza, care a urmărit cazul de la bun început, la fel ca tine. Trebuie să rămânem o echipă, Kleinert. E singura noastră şansă pentru a-l prinde pe ucigaş.

Kleinert îl privi lung. Era limpede că începea să întrevadă o altă perspectivă. La urma urmei, acest tip dur, cu apucături anacronice, ar fi putut fi ţinut în lesă şi ar fi fost un aliat de nădejde în raport cu cei de la Kriminalpolizei.

— Colegii mei veniţi de la Stuttgart mă aşteaptă la sediu. Voi merge să stau de vorbă cu ei.

Niémans îşi ridică din nou mâinile, zornăindu-şi brăţările.

— Am putea termina odată cu gluma asta?

Kleinert zâmbi şi-i întoarse spatele, fără însă a scoate vreo cheie.

48.

Gata cu distracţia, dacă cele întâmplate până atunci puteau fi numite aşa. Ofiţerii care îi aşteptau la sediul poliţiei erau specimene tipice pentru Brigada Omoruri, o specie aparte cu o răspândire universală: fără uniforme, fără mantale slinoase. Costume negre şi cămăşi albe. Nişte ciocli care-şi făceau apariţia după înmormântare, fără a fi invitaţi la pomana mortului. Nişte tipi care răscoleau în memoria morţilor şi o preschimbau într-o mlaştină rău-mirositoare.

Lui Niémans i-ar fi plăcut să-şi impună autoritatea înnăscută în faţa lor. Cu ochii săi roşii de iepure la proţap şi cu cătuşele pe mâini i-ar fi fost însă cam dificil să facă acest lucru.

Se făcură prezentările. Nou-veniţii răspundeau la numele de Peter Fröhlich, Klaus Berling şi Völker Klenze; de astă dată, Niémans reuşi să reţină numele, dar nu şi gradele poliţiştilor.

Cel dintâi avea un cap alungit şi o faţă palidă, sprâncene groase ca ale unui clovn şi gura cu buze subţiri, ca un fermoar. Cel de-al doilea era mai scund şi îndesat, cu o coamă creaţă, roşcată şi priviri ce păreau să nu aibă astâmpăr, scormonitoare; era genul de individ care vede vinovaţi peste tot şi refuză să abandoneze şi să claseze vreun caz până când nu-i dă de capăt. Cel din urmă era mai înalt cu un cap decât ceilalţi doi, era foarte solid şi, era limpede, îşi schimbase meseria; cu siguranţă, având în vedere expresia încordată şi fizicul impresionant, îşi petrecuse ani buni într-o brigadă de intervenţie, înainte de a depune armele şi a se muta la Omoruri.

Cei trei preluaseră de-acum conducerea anchetei şi, chiar dacă Niémans nu înţelegea o iotă din complicatele proceduri ale poliţiei germane, nu-şi făcea iluzii în privinţa sorţii care-l aştepta. Următoarea oprire avea să fie, în cel mai bun caz, la frontieră.

Şi totuşi, două întâmplări neaşteptate aveau să schimbe situaţia.

Kleinert îl trase pe clovn deoparte şi cei doi poliţişti se apucară să converseze mormăind într-o limbă de neînţeles. În mod evident, se cunoşteau dinainte. Era oare acesta un motiv de speranţă?

Cea de-a doua întâmplare şocantă îl implica pe găliganul cu figură patibulară, care veni ţintă la Niémans şi se apucă să-i scuture cu entuziasm mâna. Tipul vorbea o franceză rudimentară, dar mesajul era limpede: reputaţia sa era cunoscută şi aici. Individul, Völker Klenze, era un admirator al său şi nu se sfii să-i spună că ar fi procedat exact la fel cu Johann Bruch.

Într-un târziu, Kleinert şi clovnul reveniră, găliganul li se alătură şi, împreună cu al treilea poliţist, îşi reluară, de data asta în patru, conclavul teuton.

Niémans îi aruncă o privire Ivanei, care îşi aprinsese o ţigară şi nu scăpa o vorbă din discuţia nemţilor. Ucenicia sa în munca de poliţie avansa cu paşi gigantici, căpătând o dimensiune internaţională. Iar acum tocmai avea să afle că nu există combinagii mai mari decât înşişi poliţiştii.

Cei patru reveniră, iar Kleinert se proţăpi în faţa lui Niémans, cu un zâmbet ironic pe chipul său de profesoraş de provincie.

— Colegii mei au fost de acord că nimeni nu cunoaşte acest caz mai bine decât mine.

— Adică decât noi, nu?

— Sunt de acord că am avea de câştigat timp dacă aş interoga eu suspectul, în prezenţa lor.

— Singur? Fără noi?

Kleinert oftă teatral şi scoase din buzunar o cheie minusculă. Din două mişcări, Niémans fu, în sfârşit, liber.

— Voi veniţi cu mine, spuse Kleinert, aruncându-i o privire duioasă Ivanei. Amândoi. Dar nu veţi interveni deloc, nici măcar cu un cuvânt.

— Vom fi tăcerea întruchipată, promise Ivana, stingându-şi ţigara.

În filme, suspecţii eliberaţi din cătuşe îşi masează încheieturile. Niémans nu avea însă chef să-şi maseze absolut nicio parte a corpului. În schimb, era nerăbdător să-l interogheze pe netrebnicul care creştea monştri în tunelul lui cu pereţi de argilă roşiatică.

Porniră spre spital, unde avea să aibă loc interogatoriul, cu două maşini. Nu se osteniră să obţină vreo autorizaţie sau să solicite prezenţa

unui avocat. Era limpede că lui Johann Bruch nu i se îngăduise să ia legătura cu nimeni. Curată ilegalitate.

Lui Niémans începeau să-i placă poliţiştii germani.

49.

— Nu am nimic de declarat, rosti animalul lungit în pat.

Se aflau într-un salon luminat prea bine şi mobilat prea puţin. Încăperea cu pereţi albi amintea mai degrabă de celula unui azil psihiatric, ceea ce, în definitiv, se potrivea de minune cu situaţia curentă.

Kleinert îi trimisese la plimbare pe cei doi poliţişti care stăteau de pază pe culoar. Cei proaspăt sosiţi de la Stuttgart le luaseră locul şi aşteptau în prag. Poliţistul german stătea chiar în faţa lui Bruch, cu mâinile încleştate pe bara de la picioarele patului de metal.

Niémans şi Ivana rămăseseră deoparte. În ciuda tuturor regulilor, poliţista îşi aprinsese din nou o ţigară şi părea foarte preocupată să o fumeze.

Johann Bruch observă acest detaliu şi întrebă ceva în germană. Gestica îl ajută pe Niémans să înţeleagă: individul voia şi el să fumeze.

Kleinert îi răspunse printr-o înjurătură sau, în orice caz, ceva negativ.

— *Hier wird Französisch geschprochen,* porunci el.

Niémans reuşi să identifice fonetic cuvintele care, după toate probabilităţile, însemnau ceva de genul: „Vorbeşte franţuzeşte!”

— Pentru tâmpiţii ăştia doi? spuse Bruch, aruncându-le o privire ca un scuipat.

Niémans se văzu nevoit să recunoască în sinea sa că individul avea toate motivele să nu-i aibă la inimă. Cu faţa pansată şi cu un bandaj ce-i acoperea tot capul, nici măcar nu clipise atunci când în salon îşi făcuse apariţia cel care-l aranjase cu doar două ore mai înainte. Nu se văitase şi nu implorase să i se cheme un avocat. Individul părea perfect capabil să facă faţă situaţiei de unul singur. Fără îndoială, era o brută, dar avea curaj din plin.

În ciuda bandajelor, figura roşie, de alcoolic, i se deslușea îndeajuns de bine, arsă de soare şi de vântul câmpiei. Cu privirea sumbră, cu o barbă neglijată, individul emana ranchiună prin toţi porii, o amărăciune solidificată precum jegul pe suprafaţa unei ţesături. Tipul nu era un puitor de capcane pentru iepuri ci un criminal, unul adevărat.

— Când ţi-am bătut la uşă, ne-ai întâmpinat cu focuri de armă, începu Kleinert. De ce?

— Fiindcă nu-mi place să fiu deranjat.

— Ai ceva de ascuns?

— Nimic. Sunt pădurar, lucrez pentru o fundaţie onorabilă.

Accentul lui Bruch nu avea caracterul abrupt al pronunţiei germane, ci, mai degrabă, suna cântat, precum franceza vorbită de nativii alsacieni.

— Dar *röetkenii*?

Bruch ridică din umeri. Îşi ţinea mâinile împreunate în poală, ca nişte arme aflate în teacă.

Nu era un tip cu un fizic impunător, dar sub bluza de hârtie se putea ghici o constituţie dură, deopotrivă osoasă şi suplă. Aveau în faţă un om al pădurii, plin de şiretenie şi de putregai.

— N-am dreptul să cresc câini, cumva?

— Nu astfel de câini, ştii prea bine asta.

— Ce treabă aveţi cu ei? Câinii ăştia nu fac niciun rău, nimănui. N-aveţi niciun motiv să îi interziceţi.

— Acum două zile, un astfel de câine a atacat-o pe contesa von Geyersberg.

Braconierul râse:

— Haha, bună asta!

Bruch se aplecă spre Kleinert, care însă nu se clinti. Nu era nici urmă de teamă pe faţa lui.

— Câinii ăştia sunt dresaţi anume pentru a-i proteja pe cei din familia von Geyersberg.

— Ce vrei să spui cu asta?

Bruch se rezemă din nou de tăblia patului.

— Nimic.

— Acum douăzeci de ani, tu şi tovarăşii tăi aţi agresat-o pe micuţa rromă, nu-i aşa?

Trecură câteva clipe. Privirea piezişă a lui Bruch era asemenea unei lovituri sub centură: seacă, vicioasă, hotărâtoare pentru soarta luptei.

— Am plătit pentru asta.

Agresiunea împotriva micuţei yenişe fusese aşadar judecată. Nu, nu se găsise niciun document care să ateste faptul că acest caz ajunsese la tribunal. Bruch vorbea despre o judecată în interior: familia von Geyersberg îşi făcuse curăţenie în propria ogradă.

— Până la urmă, ce treabă aveţi cu mine? izbucni Bruch, pe

neașteptate. Mă luați la întrebări de parcă aș fi vinovat de ceva!

Își îndreptă degetul acuzator spre Niémans și continuă:

— El e ticălosul. Eu sunt doar o victimă. M-a bătut, a încercat să mă omoare. El e cel care-ar trebui să ajungă la pușcărie.

Nimeni nu scoase o vorbă. Chiar și Kleinert păstră o tăcere plină de semnificație.

— Unde te aflai în noaptea de 3 spre 4 septembrie?

— Habar n-am. Acasă, cred. De ce?

— Ți-am spus: contesa a fost agresată de unul dintre câinii tăi.

— Unul dintre câinii mei? De unde știți că era al meu?

— Avea exact același tatuaj pe care-l au câinii pe care i-am găsit în pivnița ta.

— N-aveți nicio dovadă. Tatuajul acela putea să îl aibă orice câine. Asta nu-i o dovadă.

— Tatuajul acela e simbolul unei unități naziste aparte: Sonderkommando, condusă de Oskar Dirlewanger. Din ea făceau parte braconieri și infractori, care au masacrat mii de nevinovați în timpul celui de Al Doilea Război Mondial.

— Și ce-i cu asta?

— De ce ai ales tocmai acest simbol?

— Mi s-a părut simpatic.

— Simpatice, cele două grenade încrucișate? E un însemn nazist.

— Dar asta nu-i o crimă!

Răspunsurile date de Bruch nu le erau de niciun folos. Mai mult, individul părea că se amuză să dea răspunsuri care să nu ducă nicăieri.

— Cine ți-a tatuat câinii?

— Nu-mi mai amintesc.

— De unde ai animalele astea?

— Nu știu. Tata creștea *röetkeni*. Noi am avut întotdeauna câini de rasa asta.

— Ești un urmaș al Vânătorilor Negri?

— De unde ați vrea să știu eu?

— Și tatăl tău a lucrat tot pentru familia von Geyersberg?

— Toată lumea lucrează pentru ei. Practic, regiunea asta le aparține.

— Am găsit în garajul tău o motocicletă, model Norton 961 Commando SE 2009.

Niémans nu știuse acest lucru. Începeau să fie cam multe

coincidenţe. Menghina se strângea, prinzându-l pe Bruch în colţii săi.

— Am depăşit cumva viteza legală? întrebă el, cu o falsă naivitate.

— Colegii mei, aici de faţă, au fost atacaţi de o bandă violentă care călărea exact acest tip de motociclete.

Bruch dădu din mână, a indiferenţă.

— Nu aveţi nicio dovadă împotriva mea, spuse el. Tot ce îndrugaţi acolo pot fi, cel mult, dovezi indirecte. Încercaţi să-mi puneţi în cârcă agresiuni care au implicat un *röetken* sau o motocicletă Norton, doar fiindcă cu însumi conduc o astfel de motocicletă şi cresc câini. Fraţilor, va trebui să găsiţi o dovadă ceva mai serioasă.

Bruch spunea adevărul, dar Niémans simţea că încă îl mai puteau prinde la înghesuială.

Înaintă spre pat. Gluma durase îndeajuns de mult. De data asta, braconierul avu o mişcare de recul. Nu uitase de prima lor întâlnire.

— Ce lucrezi, de fapt, pentru fundaţia „Schwarzes Blut"?

— Sunt pădurar. Mă ocup de fauna şi flora din regiune.

— Fii mai explicit.

— Supraveghez vânatul, am grijă să aibă ce mânca şi să aibă condiţii bune de viaţă. Totul trebuie să fie ca la carte.

— Pentru practicarea *pirsch*-ului?

— Da, pentru *pirsch.*

— Cine din familia von Geyersberg mai practică genul ăsta de vânătoare?

— Va trebui să-i întrebaţi pe ei. Şi, dacă vorbiţi cu ei, spuneţi-le să treacă să mă ia de-aici. Peste o oră am să fiu liber, iar voi n-aveţi decât să vo luaţi la labă…

Niémans ţâşni înainte şi-şi înfipse degetele mari în rănile de pe faţa lui Bruch. Braconierul urlă, iar bandajele de pe faţă se îmbibară de sânge.

Poliţistul îl lăsă din mâini, iar braconierul căzu pe spate. Kleiner şi Ivana îl apucară, trăgându-l deoparte. Mai mult ca oricând, încăperea semăna cu o celulă capitonată de la casa de nebuni. La auzul urletelor, poliţiştii veniţi de la Stuttgart năvăliră în încăpere, cu armele pregătite.

Dar Niémans nu mai era în stare să facă nimic. Lunga cicatrice de pe pieptul şi abdomenul său îl sfâşie de durere, nu mai putea să respire, iar întinderile musculare suferite în cursul înfruntării precedente îi afectau mişcările.

Se trezi trântit pe pardoseală, în timp ce Völker Klenze,

musculosul echipei, îi punea din nou cătuşe. Treaba asta nu avea să înceteze niciodată…

Bruch apăsa cu disperare pe soneria care chema infirmierele, Ivana urla, cu arma aţintită asupra lui, iar Kleinert încerca să-i calmeze pe toţi. În acest timp, lui Niémans, aşa cum stătea cu faţa lipită de pardoseală, urmărind un du-te-vino de pantofi la nivelul ochilor săi, încetase să-i mai pese.

— Eşti nebun de legat! strigă Ivana, care se lăsase în patru labe pentru a fi la nivelul său.

Încercă să-i răspundă cu un zâmbet, dar nu era chiar aşa uşor să facă asta, mai ales cu un poliţist german în spinare. Sunetele din jur îi ajungeau la urechi tot mai estompate. Avea senzaţia că se scufundă într-un abis şi nu mai reuşea să pună două idei cap la cap.

Aveau dreptate, cu toţii. Trebuia să se urce în Volvo-ul său şi să se ducă în Franţa. Nu acasă, nici la biroul de pe strada Trois-Fontanot din Nanterre, ci la o casă de bătrâni. Ori poate, de ce nu, la un cimitir.

50.

Încotoşmănită în jacheta sa şi ghemuită pe scaunul de lângă şofer, Ivana privea absentă brazii care defilau în lumina farurilor. Erau asemenea unor prizonieri luaţi prin surprindere, cu privirile pierdute, avansând orbeşte în şir indian de-a lungul drumului. Nişte prizonieri care se îndreptau către moarte.

Ivana era furioasă dar, mai ales, era îngrijorată. Niémans, unicul ei tovarăş, o luase razna cu totul. Poliţistul experimentat, trecut prin ciur şi prin dârmon, se purta de-acum ca un nebun dintre cei cu crize acute, care transpiră brusc şi se-nverzesc la tâmple. Acţiona la întâmplare, avea intuiţii care nu duceau nicăieri şi, mai ales, devenea violent fără să ajungă astfel la vreun rezultat. Nu doar că nu ajuta ancheta, ci ajunsese să fie ghiuleaua legată de piciorul colegilor întregi la minte din jurul său.

Fusese nevoită să-l implore pe Kleinert pentru a evita deznodământul cel mai neplăcut. De dragul ochilor ei frumoşi, neamţul se lăsase înduplecat. În timp ce braconierul primea îngrijiri pentru o „recădere neaşteptată", îl lăsaseră pe Niémans închis în maşină, să se calmeze.

Negocierea deloc uşoară fusese purtată în parcare şi, în cele din urmă, poliţiştii de la Stuttgart fuseseră de acord să nu consemneze lamentabilul episod care se desfăşurase la spital. În schimb, Niémans

era obligat să părăsească ţara chiar în acea noapte. În privinţa asta nu fusese nimic de negociat.

Poliţiştii reveniră la sediu, iar Ivana se hotărâse să joace totul pe ultima carte: îl rugase discret pe Kleinert ca Niémans să îi însoţească la întâlnirea cu Schüller. „E în drum", argumentase ea şi, la urma urmei, pe Niémans îl sunase cercetătorul.

Din nou, Kleinert cedase. Pentru Ivana era o dublă victorie. În primul rând, îşi dorea ca Niémans „al ei" să plece măcar cu o amintire pozitivă: o informaţie utilă, o descoperire oricât de mică, orice element care să pună în mişcare această anchetă muribundă. Pe de altă parte, cedarea lui Kleinert era o dovadă a faptului că acesta, deşi căsătorit, avea o slăbiciune pentru ea, şi încă una destul de serioasă.

Brazi, lumini de faruri, asfalt. În sfârşit, Ivana începea să se simtă mai bine. Se temea, da, dar era acea teamă a fetiţelor cărora li se povesteşte un basm cu vrăjitoare. Era la adăpost aici în maşină, lângă neamţul cu fruntea înaltă şi în apropierea lui Niémans, aflat pe bancheta din spate, învelit cu paltonul său ca într-un giulgiu. Împreună cu cei doi bărbaţi, Ivana se simţea de-a dreptul fericită.

Zidul împrejmuitor al complexului se ivi în lumina farurilor, acoperit de iederă. Dincolo de el se zăreau câteva lumini la ferestre. Zgomotul portierelor trântite răsună sinistru în noaptea din acest loc izolat, care îi întâmpină cu sunete bizare şi miasme umede. Nimic nu poate fi mai descumpănitor decât noaptea la ţară, pentru cineva născut şi trăitor la oraş…

Trecură de poartă şi se îndreptară spre zona luminată. Prin ferestre zăriră o masă lungă, în jurul căreia se agita o comunitate veselă, rămasă parcă în afara timpului.

Una dintre femeile din echipa de cercetători îi zări şi se ridică imediat de la masă pentru a le deschide. Se ivi în prag, pe treptele de piatră năpădite de licheni. Nu era îmbrăcată cu una dintre cămeşoaiele largi pe care le purtau toate femeile pe care le văzuseră în decursul precedentei vizite la centru, ci un alt soi de echipament: o haină şi un pantalon de pânză aspră, o neverosimilă combinaţie între o ţinută de grădinar şi o uniformă din *bleu de Chine* {14}.

— Philipp? exclamă ea, ştergându-se la gură cu un şerveţel. A rămas să lucreze în laborator, în clădirea de alături. Spuneţi-i să vină la cină, se răceşte mâncarea! Şi vă rog să veniţi şi dumneavoastră!

Femeia era amabilitatea întruchipată. Urmându-i indicaţiile,

intrară în corpul de clădire alăturat și găsiră o ușă metalică ce ducea la subsol. Puteau oare să intre fără echipament steril? Niémans apăsă pe clanță. Dacă ar fi existat restricții și cerințe speciale, ar fi fost cu siguranță avertizați în acest sens.

Coborâră treptele în șir indian. Nici vorbă aici de piatra brută sau de pereții tencuiți grosolan de la parter. Suprafețele din interior erau netede, balustrada cromată, întreg spațiul acesta părea aseptizat, așa cum se cuvine într-un laborator.

— Schüller! strigă Kleinert, ajungând la baza scărilor.

Mai multe încăperi se deschideau spre culoarul de la subsol. Una dintre acestea era luminată, dar ușa de sticlă mată nu permitea să se vadă dacă era cineva acolo.

— Schüller! repetă neamțul, cu mâna pe clanță.

Niémans și Ivana schimbară o privire și, simultan, își scoaseră armele. Îl împinseră deoparte pe Kleinert și intrară în laborator, cu revolverele gata de tragere. Mese mari, cu suprafața strălucitoare și picioare cromate, bine lustruite, ocupau bună parte din încăpere. Toate străluceau de curățenie. Butaforia era alcătuită dintr-o mulțime de eprubete, centrifuge și alte ustensile cu destinații necunoscute celor trei polițiști. Era frig, temperatura nu depășea, cu siguranță, zece grade.

— Schüller! răcni Niémans.

Nu se așteptase să primească vreun răspuns: înțeleseseră toți trei că medicul zăcea pe undeva pe-aici, la fel de rece ca specimenele sale congelate.

Se răspândiră în încăpere, cercetând unghiurile moarte și spațiul de sub mese, în timp ce-și puneau mănușile de nitril, pentru a nu compromite eventualele urme. Ivana găsi o altă ușă din inox, pe peretele din dreapta, și apăsă pe clanță.

Schüller zăcea pe spate, cu brațele desfăcute în cruce, între eprubetele sparte și eșantioanele împrăștiate, la picioarele etajerelor luminate. Un glonte îi străpunsese gâtul, ieșind fără îndoială undeva pe cealaltă parte și spărgând tot ce întâlnise în cale. O dungă roșie de sânge, verticală, revela traiectoria urmată de sărmanul doctor în cădere.

Schüller, specialistul în chinologie, marele amator de șnaps, bărbosul roșcat cu figură bonomă plătise scump descoperirea pe care o făcuse în acea seară și pe care intenționa să le-o împărtășească.

Îngenunchează în jurul cadavrului. Ivana ridică privirea și recunoscu pe etajera inferioară de lângă trupul neînsuflețit husa de

plastic ce conţinea cadavrul *röetkenului*. Ce ironie sinistră!

Nu mai era nimic de spus sau de făcut. Nu le rămânea decât să constate că ajunseseră prea târziu, de această dată. Kleinert se ridică şi îşi scoase telefonul pentru a-şi chema colegii. Niémans sări la rândul său în picioare şi-l opri pe neamţ, aşezându-şi mâna înmănuşată pe ecranul telefonului mobil.

Era limpede că avea un alt plan în minte.

51.

Înainte de-a anunţa pe oricine va fi vrut Kleinert să anunţe, Niémans voia să închidă toate ieşirile din spaţiul comunităţii şi să răscolească amănunţit toată proprietatea. Să-l descoasă pe fiecare dintre cercetătorii din comunitate. Niémans nu avea idee dacă ucigaşul lui Schüller era sau nu dintre colegii acestuia, dar era convins că medicul îşi cunoscuse asasinul: în timp ce colegii săi erau la cină, acesta îl primise pe ucigaş în laborator şi îi vorbise despre proaspăta sa descoperire. În schimb, vizitatorul îl împuşcase şi fugise.

Explicându-şi teoria, Niémans păru a suferi o nouă transformare. După violenţă şi apatie, atitudinea sa de acum era rece, introspectivă. Nu-i ieşea din minte că, dacă ar fi venit direct aici pentru a sta de vorbă cu Schüller, în loc să fi participat la interogatoriul lui Bruch, medicul ar fi fost încă în viaţă.

— Ca poliţist, nu-ţi poţi permite să gândeşti aşa, zise Kleinert.

— Nu zău?

— Ne vom lua un răgaz de două ore pentru a percheziţiona proprietatea şi a-i interoga pe ceilalţi cercetători. Apoi vom anunţa crima.

Nici Kleinert nu părea cu mult mai în formă decât omologul său francez. Până acum, acest caz îi dovedise doar un singur lucru: că nu era decât un simplu poliţist de provincie, la fel de util precum un pahar de apă golit în ocean. Şi totuşi, nu avea de gând să se lase.

Acesta era motivul pentru care acceptase noua idee a lui Niémans. Speranţa îi revenise, încă nu era prea târziu să descopere o informaţie de-o importanţă capitală, înainte de a depune armele. Se vedea nevoit să recunoască un adevăr crud: moartea lui Schüller era o şansă de a se apropia încă puţin de criminal, de a-i înţelege motivele, de a pricepe de ce anume se temea acesta…

— Am să-mi chem oamenii, pentru a putea izola întregul complex.

— Sunt cu adevărat de încredere?

Kleinert îl săgetă pe Niémans din priviri. În chip de scuză, francezul încuviinţă din cap: urmau să aibă nevoie măcar de vreo zece oameni pentru a putea cerceta tot terenul fermei şi a-i interoga pe toţi cercetătorii.

În timp ce Niémans parcurgea cu atenţie fiecare centimetru pătrat al laboratorului şi anexei, Ivana, fără să-şi fi scos mănuşile, deschise calculatorul lui Schüller. Din nefericire, accesul la date era parolat şi, contrar celor văzute prin filme, nu exista nicio modalitate de-a trece de această barieră.

În timp ce încerca la întâmplare câteva parole precum data naşterii victimei şi numele câinelui acesteia, căci Schüller era celibatar şi nu avea copii, Ivana întrebă:

— De fapt, ce ţi-a spus la telefon?

Aflat în picioare de cealaltă parte a mesei, Niémans răsfoia nişte dosare pline de tabele cu şiruri de cifre şi sigle de neînţeles pentru un profan.

— Nu mi-a spus nimic concret. Doar că voia să-mi arate ceva.

Ridică privirea şi se uită împrejur, măturând din ochi spaţiul de parcă, detaşându-se, ar fi putut să surprindă un detaliu sau, dimpotrivă, un element evident care să nu le fi sărit în ochi în primele momente.

Ivana căuta acum o bucată de hârtie, o etichetă, orice alt fel de inscripţie care să-i ofere măcar un indiciu despre parolă. Dar un computer e un obiect prea personal pentru a lăsa la îndemâna oricui cheia care-l putea deschide.

— Despre ce crezi c-o fi fost vorba?

Niémans continua să scruteze încăperea.

— Probabil despre câine. I-am lăsat cadavrul *röetkenului*. Probabil a dus la bun sfârşit o analiză detaliată şi a descoperit ceva surprinzător.

Ivana aruncă o privire spre anexa aflată în cealaltă parte a laboratorului, acolo, unde uşa rămăsese deschisă, lăsând să se vadă picioarele cercetătorului. Îşi dădea seama acum, neplăcut surprinsă, că nu avusese nici măcar un gând de compasiune pentru bietul Schüller, un tip simpatic care avusese ghinionul să descopere informaţia nepotrivită la momentul nepotrivit.

Însă acum singura urgenţă era găsirea ucigaşului. Urmau să aibă timp pentru părerile de rău mai târziu, când cadavrul avea să fie

înmormântat, iar ucigaşul după gratii.

Căuta în continuare blestemata de parolă. Niémans avea dreptate, cercetătorul analizase câinele din punct de vedere genetic. Înfiorată, Ivana îşi imagină o ipoteză ştiinţifico-fantastică: o rasă de câini modificată genetic sau purtând în ADN o genă nazistă. Ceva sinistru, şocant şi… de-a dreptul imposibil.

— Ne pierdem timpul, decretă ea, închizând calculatorul lui Schüller. Nu ştim ce anume căutăm şi nici măcar nu ne-am da seama că am găsit ceea ce căutam. Mai bine i-am interoga pe colegii de laborator ai lui Schüller, poate că a apucat să împărtăşească cele aflate vreunuia dintre ei.

Niémans încuviinţă din cap, dar adăugă:

— Hai să mai aruncăm o privire în jur.

De data asta, procedară ca la o percheziţie: deplasară mobilierul, goliră dulapurile, ridicară aparatura, căutară în fiecare ungher unde Schüller ar fi putut ascunde ceva.

Călcau în picioare posibile indicii aflate la locul faptei, dar erau convinşi toţi trei că ucigaşul nu lăsase nicio urmă în afara glonţului calibrul 9 mm pe care Kleinert îl găsise înfipt în dulapul din anexă.

În ciuda temperaturii scăzute din încăpere, efortul căutării îi făcu în curând să transpire. Nu găseau nimic şi nici nu-şi făceau mari iluzii, acest gen de percheziţie era o metodă învechită. Secretul lui Schüller se afla, mai mult ca sigur, undeva în oceanul nemărginit şi imaterial al lumii virtuale.

Telefonul lui Kleinert începu să sune.

Câteva clipe mai târziu, acesta îi anunţă.

— Oamenii mei tocmai au ajuns.

— Grozav, exclamă Niémans, care-şi recăpătase vioiciunea. Hipioţii vor fi sfârşit de-acum cu cina, o să le dăm vestea cea tristă pe post de desert.

52.

Ivana, Niémans, Kleinert şi cei nouă oameni ai acestuiaaşi împărţiră sarcinile: interogarea celor şaptesprezece cercetători aflaţi în stare de şoc şi răscolirea fiecărui ungher al proprietăţii. Cei care vorbeau franceza fură lăsaţi în seama lui Niémans. Ivana, Kleinert şi trei dintre oamenii lui şi-i împărţiră pe ceilalţi, în vreme ce cei şase poliţişti rămaşi luau la puricat fiecare încăpere. Bineînţeles, în această oază ecologistă nu exista nici urmă de camere de luat vederi.

Îşi acordaseră un răgaz de două ore până în momentul în care aveau să-i anunţe pe cei de la Omoruri, o decizie de-a dreptul dementă. Oricui avea să-i fie uşor să afle, studiind cronologia celor întâmplate, că trei poliţişti lăsaseră să treacă trei ore înainte de a declanşa alarma generală. Tăinuirea de informaţii ar fi putut costa scump chiar şi pe un martor; în cazul unui poliţist, însă, gravitatea faptei era de negândit.

Kleinert îşi asumase însă această încălcare a regulilor, nutrind încă speranţa că astfel avea să descopere indiciul esenţial, care urma să le închidă gura tuturor şi avea să-l aducă în vârful ierarhiei anchetei.

În paralel, poliţistul german lansase şi altă linie de cercetare: studierea listelor apelurilor telefonice ale lui Schüller. Nu era exclus ca ucigaşul să-l fi sunat înaintea întâlnirii sau poate chiar victima îl apelase.

Primii doi clienţi ai Ivanei nu-i putură oferi informaţii noi. Cel de-al treilea, un savant bărbos pe nume Ulrich Taffertshofer, prieten apropiat al lui Schüller, ştia cu ce se ocupase acesta în ultimele zile.

— Compara mai multe mostre de ADN.

— ADN canin?

Aflat pe un scaun mult prea scund pentru el, Taffertshofer păru luat prin surprindere de întrebarea Ivanei. Înalt de doi metri, subţire ca o undiţă, bărbosul părea că pluteşte în salopeta albă mult prea largă. Avea părul lung, până pe umeri, şi o barbă patriarhală îi prelungea şi mai mult faţa ascuţită.

— De ce tocmai canin? se miră el.

— Păi… nu studia cariotipul câinelui *röetken* pe care l-am adus?

— Nicidecum. Studia ADN-ul familiei von Geyersberg.

— Cum adică?

Cu un oftat prelung, precum al înţeleptului de pe munte, bărbosul îşi întinse mâna ca o macara telescopică şi luă de pe masa de alături un laptop.

Îl deschise şi atinse câteva taste, cu doar două degete.

— E laptopul dumneavoastră?

— Am deschis contul lui Philipp.

— Îi ştiţi parola?

— Tocmai am introdus-o.

Văzând expresia surprinsă de pe chipul Ivanei, Taffertshofer explică:

— N-aţi înţeles spiritul acestei comunităţi. Aici nimeni nu are secrete faţă de ceilalţi. Cu toţii discutăm liber despre cercetările noastre.

Ivana simţea furnicături în degete şi ceafa îi transpirase. Puţin îi păsa de filosofia comunitară a institutului. Ceea ce conta, singurul lucru important în aceste momente, era că această filosofie avea să le permită accesul la ultimele cercetări ale lui Schüller.

— Aşadar, explicaţi-mi la ce anume a lucrat Philipp în ultimele zile.

Mâinile lui Taffertshofer se plimbau pe tastatura laptopului pe care, cu degetele lui lungi, părea că vrea să le înfunde în carcasa maşinăriei.

— În această dimineaţă, Philipp a primit nişte analize realizate în urma autopsiei lui Jürgen von Geyersberg.

— Ce fel de analize?

— Un cariotip {15}.

— A solicitat el această analiză?

— E una dintre analizele care se fac din oficiu în Germania, în urma unei autopsii. Mă rog, aşa cred.

Ivana se foi pe scaun. Furnicăturile din degete erau acum tot atâtea împunsături ale unui ac invizibil care urca pe membrele sale, ca un peşte piranha ce înoată contra curentului.

— Şi acest cariotip a dezvăluit ceva deosebit? întrebă ea, cu vocea gâtuită.

În timp ce îşi rostea întrebarea, mintea Ivanei născocea deja un scenariu spectaculos: poate că Jürgen era afectat de o boală genetică incurabilă pe care familia voia să o ascundă publicului. Fusese eliminat înainte ca organismul său să îşi dea la iveală vulnerabilitatea. Şi dacă, de-a lungul generaţiilor, familia von Geyersberg îşi eliminase ea însăşi toţi copiii bolnavi, aşa cum sunt tăiate ramurile putrede ale unui copac, pentru a-i permite să supravieţuiască?

Ulrich îi risipi însă teoria printr-un simplu „Nicidecum".

— AND-ul lui Jürgen e perfect normal, nu are absolut nimic ieşit din comun.

— Şi atunci?

Taffertshofer continua să îşi facă de lucru cu tastatura.

— N-am idee de ce, dar Philipp avea şi un cariotip al Laurei von Geyersberg. Nu-mi amintesc cu ce ocazie a fost recoltat, dar a fost o poveste cu ceva asigurări, pare-mi-se. În orice caz, Philipp a comparat

ADN-ul ei cu cel al lui Jürgen. Iar rezultatul acestei comparaţii a fost cel puţin surprinzător.

Ivana îşi simţea gura uscată şi nu mai putea să respire, darmite să vorbească.

— În ce sens surprinzător? reuşi ea să îngaime.

Cercetătorul întoarse ecranul laptopului către Ivana şi afişă cele două scheme în paralel.

— Chiar şi pentru un profan, comparaţia vorbeşte de la sine.

Ivana zâmbi: aflase, în sfârşit, mobilul ucigaşului.

53.

Niémans intră în curtea cu pietriş şi frână, derapând, cu toate roţile blocate, cale de câţiva metri. Vila de Sticlă strălucea în noapte ca un diamant pe o pernă de catifea. Liniile, unghiurile şi suprafeţele acesteia îşi opuneau rigiditatea ondulării nocturne a naturii: valurile abia perceptibile ale ierburilor răscolite de vânt, clătinarea lentă a brazilor, cortegiul solemn al norilor răzleţi…

Dar Niémans n-avea deloc o dispoziţie poetică. Îşi simţea capul gata să explodeze. Atunci când Ivana îi anunţase proaspăta sa descoperire, sărise în picioare şi se repezise afară pe uşă, strigând: „Am s-o omor cu mâna mea!”

Era doar o hiperbolă, desigur, însă… Se aruncase la volanul Volvo-ului său şi gonise până la vilă. De-acum înainte era numai între el şi ea.

O confruntare faţă în faţă între un poliţist care nu prea era în apele sale şi Regina Mincinoşilor.

Maşina Laurei era acolo. Poliţiştii însărcinaţi cu protecţia ei se aflau în vehiculul parcat într-un colţ al curţii. Le făcu un semn cu mâna şi urcă treptele de la intrare.

Era aproape unsprezece noaptea şi întreaga vilă părea cufundată în somn. Se pregătea să sune, dar se răzgândi şi apăsă pe clanţă. Era deschis. Se strecură în interior, întrebându-se dacă avea să dea sau nu peste vreun valet. Nu. Era îndeajuns de târziu şi, oricum, nu prea văzuse personal de serviciu aici, la vilă.

Geamuri strălucitoare, uriaşe. Mobilier metalizat. O tăcere de argint. Niémans înaintă, fără să aprindă lumina. Focul era stins în şemineul suspendat, care, în întunericul nopţii, părea o gură larg deschisă, rânjind cu veselia unui mormânt profanat.

Niémans se pregătea să înceapă să urce scările când în bezna încăperii vaste o luminiţă scăpără, risipind întunericul. O ţigară tocmai fusese aprinsă şi Niémans avu impresia că aude sfârâitul hârtiei

consumate de foc. Contesa era aşezată pe-o canapea retro, într-un decor ce amintea de anii treizeci.

Fără vreo introducere, Niémans trecu la atac:

— Când aveaţi de gând să-mi spuneţi?

Laura nu-i răspunse. Din câte putea să vadă, purta jeanşi şi un pulover gros de culoare închisă. O mână i se odihnea pe braţul canapelei, într-o postură ce sugera o relaxare perfectă.

— Jürgen nu v-a fost cu adevărat frate.

— Şi ce anume ar schimba acest lucru? rosti ea, expirând îndelung fumul. V-am spus, eram ca nişte gemeni şi…

— Terminaţi cu prostiile! explodă Niémans. Pentru numele lui Dumnezeu, unul dintre voi a fost adoptat!

Laura îl privi atent. Ochii ei umezi, gata să lăcrimeze, reflectau întunericul dimprejur, asemenea unor picături de cerneală neagră.

— Mama nu a reuşit să aibă copii, explică ea, calmă. Tata a hotărât că aveau să adopte unul, în secret. Nu intenţiona să îngăduie ca imperiul familiei să fie moştenit de verii noştri.

— Copilul în cauză a fost Jürgen?

Laura îşi aprinse altă ţigară de la mucul celei pe care tocmai o termina. Abia atunci, Niémans observă că ea tremura. Aerele de femeie fatală erau doar de faţadă.

— Şi dumneavoastră? întrebă el, brutal.

— Eu?

Laura se ridică de pe canapea şi se strecură pe lângă el, spre peretele de sticlă. Niémans nu apreciase niciodată şoldurile rotunde, sânii grei şi surplusul de carne la o femeie. Iar Laura emana un alt fel de senzualitate. Subţire ca un harpon, silueta ei se desena pe fundalul peretelui de sticlă precum cea a unei marionete indoneziene.

— Eu m-am născut după aceea. Imediat ce băieţelul dorit a fost adoptat, mama a rămas însărcinată. Povestea clasică.

Mirosul de tutun îi aminti de Ivana. I-ar fi plăcut să o aibă alături. S-ar fi simţit protejat în faţa acestei creaturi a cărei prezenţă îl paraliza.

— Jürgen ştia că a fost adoptat?

— Nu, n-a aflat niciodată.

— De unde provenea?

Laura îi întoarse spatele şi privi spre curtea iluminată de proiectoare invizibile. Din locul unde se afla, Niémans putea mai degrabă să ghicească detaliile nelămurite ale peisajului care se mlădia,

precum algele pe fundul mării.

— Din Germania de Est, cred. Părinţii mi-au dezvăluit adevărul când eram adolescentă. Nu mi-au dat detalii. De altfel, nici nu m-ar fi interesat. Pentru mine, şi atunci şi acum, Jürgen era şi este fratele meu. Geamănul meu. Legătura dintre noi n-a fost una de sânge şi nici nu s-a datorat ADN-ului comun.

Niémans se apropie de Laura.

— De ce nu ne-aţi vorbit despre asta?

Laura se întoarse brusc, iar pletele-i loviră sticla peretelui, cu un sunet cristalin, de parcă firele de păr ar fi fost împletite cu aşchii invizibile de sticlă.

— După moartea tatii a trebuit să ne luptăm pentru a ne afirma legitimitatea în cadrul grupului, în ciuda vârstei noastre fragede şi a lipsei noastre de experienţă. Dacă s-ar fi aflat despre această adopţie, situaţia noastră ar fi fost, cu siguranţă, pusă sub semnul întrebării. Acum sunt singură în fruntea grupului VG şi dumneavoastră credeţi c-ar trebui să dau totul în vileag? Nici nu mă gândesc.

Îşi părăsi locul, făcu câţiva paşi în încăperea cufundată în întuneric şi se opri în faţa unui alt perete de sticlă, ca o sirenă într-un acvariu supradimensionat.

— De altfel, nu văd ce legătură are asta cu crimele pe care le anchetaţi, reluă ea, pe un ton devenit brusc indiferent.

— Dar Max?

— Ce e cu Max?

— Şi el a fost adoptat?

— Dar… bineînţeles că nu! De unde v-a venit ideea asta?

— Vom verifica, replică el sec, cu detaşarea unui poliţist care sigilează o încăpere. Dacă nici el nu e cu adevărat un von Geyersberg, înseamnă că vom şti care a fost mobilul crimelor.

Laura părea sincer uimită de tot ceea ce auzea. O clipă mai târziu, uimirea i se preschimbă în furie. Privirea ei îşi recăpătase asprimea obişnuită. Cerneala se preschimbase într-un lac strălucitor.

— Sângele, continuă Niémans, ar putea să încerce să purifice sângele familiei von Geyersberg, asigurându-se că, în fiecare generaţie, grupul VG va fi moştenit de un von Geyersberg adevărat…

— În fiecare generaţie? Ce tot îndrugaţi?

— De-a lungul secolului XX mai mulţi moştenitori ai familiei au dispărut…

Laura se întoarse spre Niémans şi se proţăpi în faţa lui cu braţele încrucişate, aceeaşi postură pe care o adoptase atunci când îi prezentase tablourile de familie şi care o transforma într-un soi de caricatură a propriei persoane.

— Aşadar, credeţi că toţi aceştia au fost, la rândul lor, adoptaţi? întrebă ea, pe un ton sarcastic. Ăsta-i rezultatul anchetei? Cu astfel de poliţişti, criminalii pot să doarmă liniştiţi.

Sarcasmul ei suna fals. Încerca să îşi bată joc de Niémans, dar vocea ei trăda teamă şi descumpănire. Dacă franţuzul ăsta turbat avea să descopere, în cele din urmă, taina familiei von Geyersberg?

— De când v-aţi făcut apariţia aici n-aţi descoperit nimic concret, continuă ea. Preferaţi să vă pierdeţi timpul cu zvonurile şi legendele din partea locului, cu toate superstiţiile care ne orbesc de secole poporul. De fapt, ceea ce faceţi nu-i o anchetă, e doar turism!

Fu rândul lui Niémans să înainteze câţiva paşi.

— Aceste legende, după cum le-aţi numit, au fost o sursă de inspiraţie pentru ucigaş. Dar sunt de acord, asasinul, sau asasinii, au un mobil obiectiv.

— Care ar fi acela?

— De mult timp încoace, familia von Geyersberg are o problemă de fertilitate. Prin urmare, au adoptat copii în fiecare generaţie, iar nişte indivizi, Vânătorii Negri, au sarcina de a-i elimina înainte de a se reproduce.

— Căraţi-vă de-aici şi întoarceţi-vă atunci când veţi avea ceva serios să-mi comunicaţi!

Ignorându-i ordinul, Niémans se apropie.

— Vreţi ceva concret? Philipp Schüller tocmai a fost găsit mort în laboratorul său. A fost ucis, mai exact. Descoperise diferenţa dintre cariotipul lui Jürgen şi al dumneavoastră şi avea de gând să mă pună în temă.

— Schüller? întrebă ea, cu o voce pierită.

Chipul său căpătă deodată o expresie dezorientată.

— Iar acum aş vrea adevărul. Tot adevărul. N-avem timp de pierdut.

Laura se retrase, cu spatele spre peretele de sticlă. Dincolo de ea, pădurea părea că se agită, de parcă arborii ar fi vrut să-şi smulgă rădăcinile din capcana pământului.

— Nu ştiu nimic, şopti ea.

Niémans mai făcu un pas spre ea. În subconștient, se aștepta ca, din clipă în clipă, să-i simtă parfumul, așa cum un soldat se-așteaptă ca, în orice moment, să calce pe-o mină.

Și totuși, nu simțea nimic. Nici urmă de parfum, doar mirosul atât de intim al pielii ei, udată de lacrimi. O senzație tainică și oarecum rușinoasă, ca plânsul în pernă.

— Cine ar mai putea fi oare la curent? Cine mai știe că Jürgen a fost adoptat?

Laura se repezi la el, strigând:

— ȚI-AM SPUS CĂ NU ȘTIU NIMIC!

Surprins de violența reacției Laurei, Niémans se retrase, dar contesa se agăță de el. Se trezi cu spatele lipit de peretele de sticlă, ținând-o în brațe.

Orice urmă de agresivitate polițienească i se topise. În timp ce-și chinuia mintea pentru a găsi un cuvânt potrivit ca să o liniștească, ea se îndreptă și se dădu înapoi, pentru a-l putea vedea mai bine.

Întreaga copilărie, Niémans adorase filmele western ale lui Sergio Leone și, în ciuda violenței din propria viață – căci, de-a lungul timpului, Niémans ucisese opt criminali – nu avusese ocazia să simtă pe propria piele un duel, secundele lungite de așteptarea tensionată a ceea ce avea să urmeze, pe viață și pe moarte.

Față în față cu Laura, deveni conștient că în sfârșit avea ocazia să trăiască acea senzație.

Cine avea să tragă primul?

Buzele calde și moi ale Laurei îi răspunseră.

Dacă ar fi fost într-un western, ar fi zăcut, deja, în praful drumului.

54.

Niémans avusese mereu o viziune egoistă despre amorul fizic. În vreme ce actul sexual este, prin însăși esența sa, o partitură pentru un duet, Niémans avea mereu impresia că unul dintre parteneri e mereu în plus. Că acea persoană în plus îi strica propria plăcere. Și nu gândea așa fiindcă și-ar fi dorit să uite de parteneră. Dimpotrivă, se gândea prea mult doar la ea. Nu era o interacțiune împărtășită, ci el pur și simplu se estompa. Fiecare noapte de amor pe care o trăise fusese ratată fiindcă era mereu îngrijorat dacă ceea ce făcea era bine. Avea o erecție impecabilă? își săruta partenera în locurile potrivite? O mângâia așa cum trebuie? Se străduia să se comporte conform unui caiet de sarcini

de a cărui valabilitate nici măcar nu era sigur.

Habar n-avea de unde îi venea această atitudine de valet sexual, căci, de cele mai multe ori, prea puţin îi păsa de cea cu care o făcea şi nici nu avea obsesia de a-i oferi neapărat un orgasm. De altminteri, era convins că marea majoritate a femeilor simulau de minune plăcerea.

Explicaţia era de găsit, cel mai probabil, în firea sa incapabilă să se concentreze la mai mult de un lucru odată. Ca atunci cândişi conducea preţiosul Volvo. Îşi ţinea mâinile pe volan, privea doar la drum şi nu încerca să profite de peisaj. Era prea concentrat, asta era. Acesta era motivul pentru care Niémans nu era un bun amant. Era prea sec, prea reţinut, prea silitor. Femeile, mereu atente la ceea ce le spunea instinctul, simţeau întotdeauna că acest colos viril era de fapt un tip rece, mult prea cerebral, incapabil să se bucure. Ca şi cum ar fi ieşit la cină cu un tip prea ocupat să calculeze caloriile în loc să se bucure de gust.

În această noapte însă totul se potrivea de minune.

Era pe spate, cu umerii lipiţi de un covor îmblănit, în timp ce Laura îl călărea, goală, şi încerca între timp să îl dezbrace. Nu se mai gândea la ceea ce făcea, se lăsa în voia reacţiilor spontane provocate de degetele partenerei sale. Avea parte, în sfârşit, de o interacţiune neregizată, de o luptă corp la corp în stare pură, fiecare gest chemând un altul, fiecare plăcere înlănţuindu-se cu următoarea…

Abia îi deslușea silueta zveltă şi coama bogată, mai întunecată decât bezna însăşi, plutind deasupra sa, ca o furtună. Ca un orb ale cărui simţuri sunt prin compensare amplificate, simţea plăceri nebănuite care-l asaltau de pretutindeni. Nu mai ştia prea bine dacă ea îl săruta sau îl mângâia şi nici de ce natură erau miile de atingeri care-i uneau, dar potrivirea dintre ei era cât se poate de reală, totală, dătătoare de ameţeli plăcute.

Laura abia dacă-l atingea. Era ca o adiere, o răsuflare fierbinte, un murmur în vânt… Doar felul în care săruta era agresiv: cu gura deschisă larg şi limba ascuţită strecurându-i-se printre dinţi ca un şarpe, provocându-i deopotrivă plăcere şi dorinţă, dar şi un soi de spaimă nelămurită.

Brusc, mâna ei îi cuprinse sexul şi îl conduse într-al ei. Senzaţia resimţită de Niémans fu de o intensitate pe care nu o mai trăise vreodată, de parcă în acel moment întreaga lui fiinţă s-ar fi concentrat într-o succesiune infinită de straturi ale plăcerii, suprapuse, compacte.

Și totuși, Laura părea imponderabilă, total lipsită de greutate. Fără îndoială, în clarobscurul încăperii, îi descoperise cicatricea și avea grijă să nu o atingă. Sprijinindu-și palmele pe șoldurile lui, ea luă o poziție similară cu a luptătorilor de sumo, o idee năstrușnică, având în vedere greutatea ei: cu picioarele depărtate, flexate, și cu sprijin pe călcâie. Pentru el, singurul punct de contact era inelul fierbinte ce-i împresura sexul.

Ea-și lăsă deodată capul pe spate, încordându-se, razele lunii luminându-i fața. Ceea ce-i fu dat lui Niémans să vadă îi îngheță sângele în vine. Ochii Laurei străluceau de furie, iar trăsăturile feței îi erau crispate, scoțându-i în evidență pomeții osoși. Pe cât diafană îi era atingerea trupului, pe-atât de rigide și dure îi erau trăsăturile feței.

În definitiv, era de înțeles. Fratele și vărul îi fuseseră asasinați, iar casa aceasta de sticlă, ca un conac transparent de la răscrucea vânturilor, dar și averea moștenită care o izola, toate acestea o preschimbaseră într-o pradă, în obiectul invidiei semenilor săi. De ce s-ar fi simțit oare împlinită în aceste clipe? Doar fiindcă avusese norocul să supraviețuiască? Doar fiindcă, întâmplător, în noaptea aceasta se tăvălea prin blănuri cu el?

Își găsiră în curând ritmul, într-o mișcare echilibrată, aparent fără sfârșit, cu trupurile și bătăile inimii la unison, ca un ansamblu de tobe japoneze… Niémans nu se drogase niciodată, dar era convins că o doză de drog i-ar fi oferit exact acest gen de împlinire fugară. Doar că, de astă dată, nu era o halucinație. Era aievea.

Laura se mișca fluent, ondulându-și umerii, iar trupul îi urma această mișcare suplă, aproape instinctivă, urmând același tipar reluat mereu, ca o curgere. Lumea întreagă se rezuma la această ondulare. Când Niémans întoarse privirea spre peretele de sticlă, chiar și umbrele frunzișului și coroanele brazilor îi păreau a-și fi sincronizat legănarea cu mișcarea lor, oscilând fără încetare, explodând pe peretele opus, ca apoi să se regrupeze și să se dilate, în bătaia vântului.

Apoi veni explozia de plăcere și, brusc, polițistul își aminti care fusese semnificația cuvântului „orgasm" pentru el. Până acum, de fiecare dată, în momentul plăcerii culminante, când întreaga ființă i se încorda într-un spasm al voluptății, ochii minții sale îl vedeau apărând pe Réglisse, câinele din copilăria sa, care se strecura în întuneric în miezul intimității sale, smulgându-i organele genitale.

Însă în această noapte, Réglisse era însoțit de câini *röetken* feroce,

gata să-l sfâşie şi să-l jupoaie de viu. Niémans fu gata să urle însă, în chiar acea clipă, se întâmplă miracolul. Corpurile negre ale câinilor se risipiră în întuneric, devenind valuri de beznă, iar el simţi că se pierde. Trupul i se relaxă, cufundându-se într-un abis de plăcere de nedescris, atotcuprinzătoare, sufocantă.

Unde dispăruseră câinii? Ceafa îi căzu la loc pe covor, iar capul său ras atinse pardoseala cu un zgomot sec. Acum nu mai era în stare decât să gâfâie şi să geamă, răpus de lipsa de condiţie fizică. Însă atinsese cu adevărat extazul.

Era încă în ea, ea era deasupra lui, cu trupurile îngemănate, unite, iar câinii nu mai lătrau ci aşteptau cuminţi; chiar şi Réglisse era acolo, în mijlocul haitei, un câine bun, leneş şi tandru.

Ştiu atunci că se vindecase, măcar pentru această noapte, în braţele ei, şi-ar fi vrut să-i spună contesei cât îi era de recunoscător. Laura respira încet, cuibărită la pieptul lui, iar Niémans nu reuşi să articuleze nici măcar un cuvânt, fie şi în şoaptă, căci privirea şi vocea deopotrivă îi erau înecate de lacrimi fierbinţi.

55.

Ivana nu avusese ocazia să vadă castelul lui Franz von Geyersberg ziua; noaptea, în schimb, priveliştea era de-a dreptul şocantă, o culme a kitschului ţipător. Turnurile oglindeau lumina lunii de parcă ar fi fost îmbrăcate în folie de aluminiu. Ferestrele lăsau să se întrevadă, din nişele lor, vitralii ca de catedrală. Zidurile erau atât de albe încât păreau sculptate în cretă, iar crenelurile, deschizăturile înguste de tragere şi podul mobil dădeau senzaţia că această construcţie era pregătită să reziste unui asediu.

În ciuda arhitecturii sale medievale, castelul părea că fusese terminat ieri. Sclipind în noaptea albastră, cu turnurile ascuţite şi porţile boltite, clădirea amintea de acele biserici americane în stil gotic care vor să pară vechi, dar arată ca ieşite dintr-o cutie de Lego.

De când plecaseră de la Institutul Max Planck, nici ea şi nici Kleinert nu-şi descleştaseră fălcile. În momentul în care descoperise diferenţele dintre cariotipul Laurei şi cel al lui Jürgen, Ivana crezuse că avea, în sfârşit, o explicaţie pentru crime, dar entuziasmul i se stinsese repede. În cele din urmă, această informaţie nu lămurea nimic, ba dimpotrivă, făcea ca totul să fie şi mai neclar.

Era limpede, Jürgen fusese adoptat. Şi ce dacă? Fusese el ucis din acest motiv? Exact, susţinea Niémans, care, însă, nu era la prima

contradicție. În ajun, colegul ei fusese convins că Vânătorii Negri erau ucigașii moștenitorului grupului VG. Apoi se răzgândise și susținuse contrariul, că imitatorii naziștilor nu făceau altceva decât să îi protejeze pe aristocrați de blestemul căzut asupra lor, deci de ucigașul care elimina sistematic, generație după generație, pe unul dintre moștenitorii averii familiei. Acum însă era absolut sigur: braconierii cu motociclete Norton îl uciseseră pe cel „străin" de familie, fiul adoptat. Dar era oare și Max în aceeași situație? Dar dispăruții din generațiile precedente? Cine oare le ordonase să „facă curățenie?"

Trimiseseră agenții la Udo acasă, ca să verifice dacă cei doi veri ai Laurei erau frați biologici. Nu-și puneau mari speranțe în mărturisirile playboy-ului, drept care aveau în plan și să prelucreze probe ADN. Nu-i rămânea acum decât să urmărească desfășurarea evenimentelor.

De fapt, în adâncul sufletului, Ivana se temea. Simțea că Pădurea Neagră o împresura. Vânătorii Negri, cei care intenționaseră s-o lase fără degete, îi bântuiau tot timpul mintea. Erau aceiași indivizi care lăsaseră o fetiță nevinovată pradă câinilor *röetken*. Aceiași care odinioară înghesuiseră copii și femei, de-a valma, în incinta bisericilor din Bielorusia, iar apoi le dăduseră foc.

Nici măcar prezența lui Kleinert nu era de natură să o îmbărbăteze. Încercă să se concentreze asupra viitoarei lor însărcinări: interogarea bătrânului Franz în privința adopției și a fundației „Schwarzes Blut".

— Mă lași pe mine să vorbesc, da?

Ivana se smulse din gândurile ei negre. Kleinert tocmai parcase în curtea castelului. Peisajul era pe potriva clădirii: fântâni arteziene care susurau și filigrane de piatră. Ceea ce o uimise cel mai mult pe Ivana era faptul că polițistul german ascunsese cu bună știință ofițerilor de la Stuttgart toate informațiile despre Vânătorii Negri. Așadar, era limpede că era hotărât să-i prindă pe ticăloși înaintea celor de la Omoruri, chiar cu prețul încălcării preasfintei proceduri regulamentare.

Coborâră din mașină. Pașii lor, pe aleea cu pietriș, produceau un sunet ce o duse cu gândul la pârâitul cartilajelor strivite într-o groapă comună. Când ajunseră în fața portalului înalt al intrării, Ivana nu se putu împiedica să se gândească că, dincolo de acesta, îi aștepta judecata de apoi.

Câteva minute mai târziu se aflau într-un salon vast, a cărui suprafață depășea cu siguranță două sute de metri pătrați. Majordomul

care-i condusese aici se făcuse nevăzut. Aruncă o privire spre Kleinert. De când porniseră, neamţul părea îmbufnat, fără vreun motiv anume. Dar ea simţea că şi el trece prin stări similare cu ale ei, că e epuizat şi, în acelaşi timp, plin de surescitare.

Încăperea era luminată ca pentru o seară de bal. La capătul ei, o masă lungă din stejar lăcuit oglindea lumina din jur ca suprafaţa unei piscine. Pe peretele din dreapta se afla un şemineu în care-ar fi încăput fără nicio dificultate un cal pus la proţap. În vatră, focul pocnea domol. Ceva mai aproape se aflau mai multe canapele tapiţate în culori întunecate şi o serie de fotolii mari, ca nişte tronuri. Totul sclipea în spaţiul uriaşei încăperi.

Se auzi un bâzâit similar cu al frezei unui dentist în surdină, iar Ivana resimţi pe dată o săgeată dureroasă într-una dintre măselele de minte. La naiba, revino-ţi! îşi spuse ea, încercând să ignore senzaţia neplăcută.

Bâzâitul spori în intensitate, iar contele von Geyersberg îşi făcu apariţia, chircit în scaunul său rulant. Nu arăta chiar ca Dracula, dar nici nu era prea departe. Era uscat ca iasca, doar piele şi os, nu mai avea niciun fir de păr pe ţeastă, sprâncenele abia i se distingeau, iar trăsăturile feţei erau definite de osatura proeminentă. Părea o efigie sculptată în piatră, doar în fundul orbitelor strălucea o privire de prădător aflat la pândă.

— Domnule conte… începu Kleinert în germană. Îmi pare rău că vă deranjăm la o oră atât de târzie. Vom încerca să nu vă reţinem prea mult.

La dracu', uite că amicul Kleinert e deja cu pantalonii-n vine, îşi spuse Ivana. Unde dispăruse oare poliţistul hotărât şi plin de aplomb, care ascundea procese-verbale şi voia să le-o ia înainte colegilor de la centru?

— Ce vreţi de la mine? întrebă sec bătrânul Franz.

Mânată de o inspiraţie de moment, Ivana interveni, vorbind în franceză:

— Sunt locotenent Ivana Bogdanović, de la poliţia franceză. Lucrez cu comandantul Niémans, pe care aţi avut deja ocazia să-l întâlniţi.

— Îmi repet întrebarea, rosti contele în franceză, adresându-i-se lui Kleinert. Ce vreţi de la mine?

Neamţul se pregătea să-i răspundă, însă Ivana i-o luă înainte:

— Am venit să vă punem câteva întrebări cu privire la anumite informaţii aparte legate de familia dumneavoastră.

Franz catadicsi, în sfârşit, să o bage în seamă:

— Dacă vă referiţi cumva la uciderea celor doi nepoţi ai mei, mă văd nevoit să constat că aveţi o abordare ciudată.

Ivana înaintă spre bătrânul aflat în scaunul cu rotile, care nu îi invitase deocamdată să ia loc. În jur, încăperea somptuoasă evoca un bal într-un palat pustiu, din care lipseau însă dansatorii şi curtenii, şi unde totul se învârtea în jurul unui bătrân infirm.

— Nu mă refeream la crime, îi replică ea, tăios. Jürgen şi Laura nu erau cu adevărat fraţi. Am iniţiat o investigaţie pentru a determina, printr-o comparaţie a ADN-urilor, dacă între Udo şi Max există sau nu o legătură biologică. Nu am fi deloc miraţi dacă aceasta n-ar exista. Aveţi vreo explicaţie în această chestiune?

Contele rămase cu gura căscată, iar Ivana jubilă în sinea ei, cedând clasicului complex al proletarului care-i vede pe cei bogaţi şi puternici puşi în încurcătură. Da, era patetică.

De fapt, bătrânul părea uşurat.

— Veniţi încoace, porunci el, indicându-le una dintre canapelele din apropierea şemineului. Am să vă explic.

56.

Se aşezară deodată, fără să scoată o vorbă. Franz ocoli un covor şi o masă scundă şi se opri de cealaltă parte a şemineului, uşor oblic, de parcă ar fi intenţionat să-şi pună în valoare profilul osos în lumina flăcărilor din vatră.

Ivana trebuia să facă eforturi pentru a se concentra, căci sala aceasta era prea puternic luminată, iar asta o tulbura. Mobila, decoraţiunile, covoarele scumpe şi încărcate de istorie alcătuiau antiteza perfectă a tot ceea ce Ivanei îi fusese dat să cunoască de-a lungul existenţei sale.

— Nici Max şi Udo nu sunt fraţi cu adevărat, rosti contele cu vocea-i cavernoasă. N-are rost să vă osteniţi să faceţi cine ştie ce analize complicate.

— Care dintre ei a fost adoptat? întrebă Kleinert.

— Max.

Cei doi poliţişti schimbară o privire: o logică ascunsă părea să iasă la iveală. Ucigaşul îşi alesese drept pradă copiii străini de familie.

— Familia von Geyersberg a avut dintotdeauna probleme de

fertilitate, urmă bătrânul Franz. Ferdinand a fost primul care l-a adoptat pe Jürgen, iar Herbert l-a luat acasă pe Max la scurt timp după aceea.

— Dar Laura şi Udo?

— Au fost odraslele naturale ale fraţilor mei. Aşa cum se întâmplă adesea, după finalizarea adopţiilor, soţiile lui Ferdinand şi Herbert au reuşit, în sfârşit, să rămână însărcinate.

Şi de astă dată, Niémans intuise corect: prin cele două crime, familia era purificată de sângele străin. Oare cei care îşi asumaseră această sarcină fuseseră Vânătorii Negri? La ordinul cui? Şi de ce aşteptaseră oare ca „intruşii" să fi împlinit treizeci de ani înainte de a-i elimina?

Erau nişte întrebări prea directe pentru a fi puse acum. Poate mai târziu…

— Faptul că doi copii din familia dumneavoastră au fost ucişi în împrejurări similare, într-un interval mai scurt de-o săptămână, nu vă pune pe gânduri?

Franz ridică din umeri, de parcă ar fi încercat să se descotorosească de o manta invizibilă.

— Nu ştiu ce să zic… Max abia a fost asasinat, continuă el, pe un ton mai scăzut. N-am avut încă timp să mă gândesc la asta. Eu…

— De ce nu aţi spus celor de la poliţie despre adopţii?

— V-am spus, cea de-a doua crimă a avut loc abia noaptea trecută. Eu… Se opri şi-i privi pe rând, cu ochii săi pătrunzători.

— Chiar credeţi că există o legătură între adopţii şi crime?

Ivana se ridică şi făcu câţiva paşi, apropiindu-se de conte. Simţi pe dată căldura puternică emanată de focul din vatră, unde câţiva butuci groşi ardeau cu flăcări mari.

— Dar dumneavoastră nu aţi avut niciodată copii? îşi continuă ea salva de întrebări.

Franz zâmbi stânjenit.

— Sterilitatea a fost mereu o posibilitate cât se poate de reală în familia noastră. Prin urmare, eu, un infirm… N-avea niciun rost să-mi încerc norocul. I-am lăsat pe fraţii mei să ducă mai departe numele familiei. De altfel, n-am fost niciodată căsătorit.

Omul acesta se lăsase mereu eclipsat de cei din jurul său, nu avusese urmaşi şi nu îşi manifestase interesul pentru a se implica în activitatea grupului VG. Iar această situaţie o datora fratelui său Ferdinand, cel din pricina căruia era ţintuit în scaunul cu rotile. Ar fi fost

suspectul ideal, căci avea din plin motive cât se poate de serioase. Ei însă ignoraseră această pistă. De ce?

Desigur, Franz ar fi fost incapabil să comită cele două crime, iar alibiurile sale în ambele cazuri fuseseră verificate. Însă Vânătorii Negri lucrau pentru el…

În realitate, exista un fapt care nu se potrivea deloc cu această ipoteză: un om care-ar fi ales să se răzbune pe fraţii săi prin mijlocirea urmaşilor nu i-ar fi ales drept victime pe cei adoptaţi, ci, dimpotrivă, s-ar fi îndreptat împotriva odraslelor biologice. Şi încă ceva: ipoteza aceasta ignora cu totul victimele din generaţiile anterioare: dacă Franz fusese cel care pusese la cale aceste crime, cine era cel care le ordonase pe cele din trecut?

Ivana riscă, orientând discuţia pe un alt făgaş:

— În trecut, mai mulţi dintre moştenitorii din familia dumneavoastră au dispărut. Şi aceştia fuseseră adoptaţi?

— La cine vă referiţi?

Ivana avea o memorie fotografică, astfel încât începu să recite:

— Herbert von Geyersberg a dispărut în largul Insulelor Grenadine în 1988. În 1966, Dietrich von Geyersberg a dispărut fără urmă, de parcă s-ar fi evaporat. În 1943, Helmut von Geyersberg a murit în Franţa, ca urmare a unui sabotaj feroviar pus la cale de Rezistenţa franceză. În 1944, vărul acestuia, Thomas, a murit şi el, tot în Franţa, în timpul debarcării americanilor. În niciunul dintre aceste cazuri, cadavrele celor dispăruţi n-au mai fost găsite…

— Insinuaţi că ar fi fost cu toţii asasinaţi?

— Îmi repet întrebarea: au fost aceşti membri ai familiei dumneavoastră adoptaţi?

— Nu… Nu cred. Habar nu am.

Ivana simţea că ia foc, dar bătrânul părea cu totul insensibil la căldură.

Se aplecă asupra lui, apucând cotierele scaunului cu rotile.

— În schimb, eu cred că vă bateţi joc de noi! strigă ea.

Franz nici măcar nu tresări, nu avu nici măcar o reacţie. Fie era copleşit de tragediile întâmplate, căci nu-i chiar de colo să-ţi pierzi doi nepoţi în mai puţin de-o săptămână, fie nu era chiar atât de uşor impresionabil.

Ivanei nu-i fu dat să mai insiste. Kleinert o apucă de gulerul hainei şi o trase înapoi cu putere. Mişcarea îi tăie răsuflarea, aşa că se trezi

tușind, încercând să-și recapete suflul. Foarte drăguț. Kleinert o împinse, determinând-o să se așeze pe canapea, iar expresia de pe chipul lui era fără echivoc: Stai cuminte!

— Îmi cer scuze în numele colegei mele din Franța, rosti el, pe un ton umil. Urgența anchetei…

Franz se dădu înapoi cu scaunul său pe rotile, îndepărtându-se de șemineu. Chipul său palid părea sculptat în marmură.

— O să vă lăsăm acum, urmă Kleinert, îndatoritor. Apreciem amabilitatea de a ne fi primit chiar și în aceste circumstanțe deloc fericite și…

Ivana sări în picioare, proțăpindu-se în fața infirmului.

— Categoric nu. N-am terminat încă.

— Ivana!

Kleinert porni spre ea, dar fata, fără să se întoarcă, îi făcu semn să se oprească. Mesajul ei era limpede: Nu te mișca!

— Îl cunoașteți pe Johann Bruch?

— N-am auzit niciodată numele acesta.

— E unul dintre angajații Fundației „Schwarzes Blut".

— Fundația noastră are peste o sută de angajați.

— Nu e adevărat. Fundația n-are decât o mână de oameni pe statul de plată, cu toții foști infractori.

Bătrânul huhurez părea să-și fi găsit o poziție mai comodă în fotoliu, ca o fosilă în scoica sa împietrită.

— Omul despre care vorbiți a încălcat legea?

— Johann Bruch are o crescătorie de câini din rasa *röetken,* care este interzisă în Europa.

— De fapt, pentru cine lucrați dumneavoastră? Pentru cei de la Omoruri sau pentru WWF?

— Știați despre crescătorie? ridică Ivana tonul, ignorând ironia interlocutorului său.

Din nou, doar o ridicare din umeri în chip de răspuns.

— V-am spus și repet: nu-l cunosc pe acest om, rosti Franz, pe un ton autoritar. Cât despre o crescătorie ilegală de câini… nu mi se pare un păcat capital. Oricum, nu văd care e legătura cu moartea lui Jürgen și a lui Max.

— Un *röetken* a atacat-o pe Laura von Geyersberg acum două zile.

Franz catadicsi să ridice din sprâncene.

— Vă referiți la câinele din parc?

— De ce ţineţi morţiş să faceţi pe prostul?

Ivana stătea în faţa lui, cu picioarele uşor depărtate şi mâinile în şolduri, de parcă s-ar fi aflat pe teren propriu, într-un comisariat de poliţie. Se săturase să se mai poarte cu mănuşi.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Bătrânul încercă să-şi rotească scaunul cu rotile pentru a se îndrepta spre ieşire. Ivana îi blocă trecerea. Kleinert nu interveni: fără îndoială, era şocat de obrăznicia ei; pe de altă parte, ceva îl îndemna să presupună că, acţionând în acest fel, Ivana avea şanse să obţină o informaţie utilă.

— Cu ce se ocupă, de fapt, Fundaţia „Schwarzes Blut"?

— Asociaţia noastră se ocupă de gestionarea florei şi faunei din pădurile familiei şi…

— Vreau să ştiu care e adevăratul ei domeniu de activitate.

— Cum adică? La ce vă referiţi?

— Mă refer la vânătorii criminali care fac pe grozavii, călare pe motocicletele lor Norton. Mă refer la ticăloşii care şi-au asmuţit câinii asupra unei biete fetiţe.

Franz dădu din mână a lehamite.

— Deveniţi obositoare…

— Indivizii aceştia fie vă protejează, fie vă ameninţă. Sau poate şi una, şi cealaltă. Cu ce anume vă au la mână?

Fără să-şi dea seama, Ivana se aplecase pentru a fi la nivelul lui şi îi striga toate acestea în faţă. Aşa cum nu fusese deranjat de căldura flăcărilor, Franz nu părea deloc tulburat de agresivitatea tinerei femei.

— Daţi-mi voie, vreau să trec, spuse bătrânul Franz, ocolind-o. Nu mai avem ce discuta.

Ivana nu schiţă niciun gest pentru a-l opri.

— Dar despre Vânătorii Negri ce-mi puteţi spune? răcni ea în urma lui.

Franz se făcuse deja nevăzut în întunericul de pe un culoar.

Kleinert, care se apropiase pe nesimţite, îi şopti la ureche:

— E-n regulă, hai să mergem.

Ea nu-i opuse deloc rezistenţă. Tonul lui fusese identic cu cel al unui infirmier dintr-o secţie de psihiatrie.

57.

— Mulţumesc din suflet, mi-ai fost de mare ajutor. Extraordinară muncă de echipă! Pe bune!

— Nu înţelegi deloc cum merg lucrurile în Germania.

— Îmi cunosc foarte bine îndatoririle de poliţist!

Se retrăseseră în maşina lui Kleinert, iar neamţul întârzia să pornească motorul. În interior plutea un miros de detergent, amestecat cu parfum de santal. *Halal poliţist.*

Ivana realiză, cu oarecare întârziere, că începuseră să se tutuiască, iar furia i se mai domoli.

— Deasupra căminului era un tablou cu trei tineri, explică el. L-am recunoscut pe Franz, în perioada în care încă mai putea să umble. Ceilalţi doi erau, probabil, Ferdinand şi Herbert.

— Şi ce-i cu asta?

— Toţi trei stăteau în aceeaşi poziţie, cu mâna dreaptă în şold, uite-aşa.

Întorcându-se pe jumătate, Kleinert puse mâna stângă peste cea dreaptă.

— M-am uitat mai atent şi am observat că toţi trei îşi încrucişau discret arătătoarele de la cele două mâini.

— E un semn anume? Înseamnă ceva concret?

— Ar putea fi grenadele încrucişate, simbolul Vânătorilor Negri.

— Vrei să spui că…

— Cei trei fraţi s-au considerat dintotdeauna moştenitorii acestei miliţii. I-au eliberat pe braconieri, violatori şi criminali, dar, în realitate, ei erau şefii. Nutreau un respect deosebit pentru Sonderkommando.

— Dar cu ce scop? Doar fiindcă le plăcea să se joace de-a motocicliştii nazişti?

— În primul rând aveau rolul de a menţine ordinea.

— Hai s-o lăsăm baltă cu asta. Grupul VG produce piese electronice. N-au nevoie de nişte băieţi solizi pentru a le apăra brevetele şi circuitele.

— Sunt de acord. Iar povestea cu fata yenişilor nu s-a mai repetat. Dacă ar fi fost vinovaţi de alte agresiuni, am fi găsit cu siguranţă dovezi în acest sens. Aceşti Vânători Negri au, aşadar, un alt scop.

— Adică? Eliminarea copiilor adoptaţi din familie?

— Asta e una dintre ideile lui Niémans, dar eu cred că greşeşte. Dimpotrivă, cred că Vânătorii au misiunea de a-i proteja pe cei din familia von Geyersberg împotriva unui ucigaş recurent, care a acţionat şi continuă să acţioneze de-a lungul istoriei.

— „De-a lungul istoriei”? Tu auzi ce spui?

— Știu că sună ca dracu', încuviinţă el, cu amărăciune în glas.

— Dacă într-adevăr au rolul de a-i proteja pe membrii familiei von Geyersberg, înseamnă că nu e cine ştie ce de capul lor. De fiecare dată, tinerii von Geyersberg au dispărut.

De parcă i-ar fi venit brusc o nouă idee, poliţistul se apropie puţin de Ivana. Ea reuşi să-i adulmece mirosul, în ciuda aromei predominante a dezodorizantului din maşină. Mirosea a un amestec de tămâie şi mirodenii, care o duse cu gândul la ceaiurile tibetane. În mintea ei, frumosul muşchetar se preschimbă într-un călugăr din Himalaya. *Liniştește-te, fato*!

— Un lucru e sigur, continuă el. Niémans s-a înşelat în privinţa celor întâmplate noaptea, în parc. Câinele nu era acolo pentru a o ataca pe contesă, ci pentru a o proteja. *Röetkenul* l-a atacat pe Niémans fiindcă a crezut că el e ucigaşul.

Ivana începea să simtă începutul unei migrene. Gândurile i se pierdeau, asemenea ecourilor ce se ciocnesc de pereţii unui labirint care nu duce nicăieri.

— Vânătoarea în stil *pirsch,* Vânătorii Negri, adopţiile. Când vom descoperi care e legătura între aceste trei elemente, vom şti cine e ucigaşul. Sau, măcar, ce anume l-a determinat să ucidă, concluzionă Kleinert, pornind motorul.

Ivana scoase o ţigară şi coborî geamul portierei. Închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate. Maşina o luă din loc, împroşcând pietrişul de sub roţi. Aerul proaspăt îi biciuia faţa. Cu ochii închişi, Ivana îşi imagină că, din când în când, Kleinert arunca pe furiş câte-o privire spre ea. Se simţea ca frumoasa din pădurea adormită, prinţesa de neatins…

Astfel trecu un timp, tăcerea împletindu-se cu vântul îngheţat pentru a-i învălui pe amândoi în nemişcarea şi în nedumerirea lor. Mergeau fără să ştie încotro şi asta era minunat.

Deodată, Ivana îşi dădu seama că Kleinert încetinise. Deschise ochii: maşina o apucase pe un drumeag ce se afunda în pădure. O cuprinse panica şi simţi în gură un gust amar de fiere.

Strângea deja patul revolverului atunci când poliţistul îşi aşează cu blândeţe mâna peste degetele ei crispate. Ajunseseră într-un luminiş înconjurat de pini, luminat doar de farurile maşinii.

Îşi simţea falangele degetelor îngheţate sub mâna caldă a lui Kleinert, ca nişte cuburi de gheaţă într-un pahar de apă călduţă.

— Nu-ţi fie teamă, îi şopti el.

— Nu mi-e teamă niciodată.

— Dimpotrivă, eu cred că ţi-e teamă tot timpul şi că faci eforturi disperate ca să ascunzi asta.

Vorbea aproape fără să deschidă gura, ca un ventriloc. Îşi retrăsese mâna, iar ea îi simţea deja lipsa.

— De ce ne-am oprit? îngăimă ea.

— Fiindcă vreau să ştim cum stăm.

— M-am săturat să tot stabilim cum stăm în privinţa Vânătorilor şi a…

— Mă refeream la noi doi.

Are de gând să-şi părăsească soţia, îşi spuse ea. Supravieţuise unui război şi unui tată ucigaş, trecuse cu bine peste perioada neagră a drogurilor pe care şi le băga în venă într-o pivniţă insalubră şi peste uciderea traficantului care o aproviziona, era poliţistă şi trăia zi după zi la un loc cu violenţa. Cu toate acestea, în minte îi veneau astfel de gânduri. *Vai de capul tău, fato*…

— Nu le-am vorbit despre Vânătorii Negri colegilor de la Stuttgart. Ei vor fi de-acum ocupaţi cu autopsierea lui Max şi cu verificarea alibiurilor celor din anturajul acestuia. Cât despre Niémans, el o va interoga pe contesă şi va bate câmpii până dimineaţă. Avem toată noaptea la dispoziţie, Ivana. Putem să-i strângem pe toţi angajaţii Fundaţiei „Schwarzes Blut" şi să-i luăm la întrebări fără menajamente.

Îă

O dezamăgire. Dar, la urma urmei, poate că era mai bine aşa. În vreme ce dragostea e trecătoare, munca a fost dintotdeauna singura valoare sigură.

— Sub ce acuzaţie i-am aresta?

— Nu va fi nevoie de nicio formalitate. Suntem doar noi doi şi avem la dispoziţie câteva ore bune pentru a-i stoarce de tot ce ştiu. Căci indivizii ăştia ştiu tot, crede-mă!

Tabloul de bord îşi proiecta luminiţele pe chipul lui, puncte mici în diferite nuanţe de verde… Interiorul maşinii semăna cu un bar karaoke. Ivanei îi venea tot mai greu să reziste…

Într-un ultim efort de a-şi păstra cumpătul, îşi luă în mână telefonul.

— Ce faci?

— Îl sun pe Niémans.

— Îl chemi pe tăticu' în ajutor?

Ivana fu cât pe-aci să-i răspundă cu o înjurătură, dar mobilul o opri în ultimul moment, începând să vibreze.

E Niémans, gândi ea, apoi îşi plecă privirea şi văzu că nu mentorul său era cel care o suna. Simţi un nod în gât şi respinse apelul.

— Din nou frumosul misterios?

Ivana nu-i răspunse, cu ochii pironiţi pe ecranul telefonului.

— Cine e cel care te sună şi nu spune nimic?

Kleinert stătea rezemat de cotiera dintre scaune, într-o atitudine ce-l făcea să pară mai degrabă un şmecheraş de pe plajă care încearcă să o agaţe decât un coleg atent.

Ea rămase tăcută, jucându-se cu telefonul, trecându-l dintr-o mână într-alta.

— E fiul meu, rosti ea, cu glas scăzut.

Imediat după aceea, ridică privirea, convinsă că avea să-i vadă expresia surprinsă, decepţia, poate chiar dezgustul. Kleinert însă nu lăsă să i se vadă niciun sentiment. Un adevărat poliţist, mereu gata pentru ce e mai rău.

— Când tu eşti plecată, e în grija tatălui? întrebă el.

— Nu are tată.

— Ce vârstă are?

— Şaptesprezece ani.

— Cine are grijă de el?

— Nişte oameni.

— Adică?

— Tu ce crezi? izbucni ea, pe neaşteptate L-am avut la cincisprezece ani. Nu m-am ocupat niciodată de el. A crescut la orfelinat şi în plasamente familiale.

— Şi acum?

— Acum? Mă urăşte. Mă sună, fără să rostească vreodată vreun cuvânt, dar nici nu e nevoie. Ceea ce aud eu e suma a şaptesprezece ani de furie şi resentimente.

Kleinert se retrase, lăsându-i spaţiu pentru a-şi reveni, ca un boxer care respectă numărătoarea arbitrului.

— Vrei să ştii de ce nu am avut niciodată grijă de el?

— N-am să te întreb nimic.

— Dar poţi să mă întrebi, nu mă supăr! râse ea, forţat. Vrei să ştii cum de pot să fiu o mamă denaturată? Cum…

Fără vreun cuvânt şi fără să-i dea răgaz să reacţioneze, să

deschidă portiera şi să fugă în pădure, Kleinert îşi lipi buzele de ale ei.

Avea buze fierbinţi. Nimic care să-i amintească de Pădurea Neagră. Funcţionarul muşchetar călugăr tibetan se preschimbase într-un tuareg aşezat pe marginea incandescentă a unei fântâni secate.

Ivana se lăsă în voia simţurilor, spunându-şi că răceala lui aparentă era doar o carapace. O seră sub al cărei înveliş creşteau flori pe cât de frumoase, pe-atât de periculoase.

Ideea o descumpăni căci, în aceste clipe, se simţea rece, ca un sanctuar pustiu, în care nu cresc nici flori şi nici vreo altă urmă de viaţă.

III. UN GLONTE CURAT

58.

Niémans se trezi lipit de blana aspră, neagră şi uscată a fiarei.

Tresări violent şi se ridică, pradă unui acces de groază pură. O clipă mai târziu îşi dădu seama că „fiara" era doar covorul de blană pe care, în noaptea trecută, se desfăşuraseră ostilităţile dintre el şi Laura.

Pe pipăite, îşi căută ochelarii şi încercă să-şi dea seama mai exact unde se afla. Încăperea era luminată din plin, prin pereţii de sticlă. Focul din şemineu era stins. Între fotolii şi canapea, pe pardoseală erau împrăştiate hainele dezbrăcate febril în noaptea precedentă. Mirosea a frig şi a cenuşă rece.

Era ora şapte şi douăzeci. *La naiba*! Dormise chiar acolo, pe jos, înfăşurându-se în covor ca un *om fără adăpost în păturica sa, pe-o bancă din parc. Bravo, domnule poliţist*! Încercă să-şi amintească cele întâmplate în seara precedentă. Doar amintirea răzleaţă şi întunecată a unor clipe nelămurite îi răspunse la chemare, nimic care să-i provoace o plăcere întârziată.

Şi, mai ales, nu era aici nicio urmă a Laurei.

Nu prea îi venea să creadă că plecase de lângă el să-i pregătească micul dejun.

— Laura? rosti el, ridicându-se.

Însăşi natura tăcerii era, în sine, un răspuns: nici măcar un zvon de mişcare sau de prezenţă umană.

Niémans continuă să o strige pe contesă în timp ce-şi punea cureaua şi-şi încheia nasturii cămăşii. Îşi puse haina şi traversă încăperea, nimerind în camera în care luaseră cina împreună cu Max şi Udo. Se întoarse şi, în direcţia opusă, dădu de o bucătărioară în stil american. Era pustiu şi domnea o ordine impecabilă.

Plimbându-se prin paralelipipedul cu pereţi de sticlă, se gândea

la ce făcuse în noaptea precedentă și nu-i venea să creadă că toate acestea se întâmplaseră cu adevărat. Pentru un polițist, a te culca cu un martor nu-i tocmai cea mai grozavă idee. Faptul că se culcase cu Laura era însă o greșeală de neiertat: suspectă și martor în dosar, deopotrivă, contesa ar fi trebuit să fie ultima persoană de care să se apropie.

În minte îi reveniră noi fragmente de amintiri: frânturi de plăcere ambiguă, ce-i întorceau pe dos măruntaiele, ca un rău de mare de nesuportat. Înflăcărări palide, ce-i aprindeau fulgere în minte, ca stelele verzi după un pumn în figură.

Încerca să nu se gândească la noaptea trecută, dar părea că noaptea însăși nu-i dădea pace, îi revenea în minte în valuri violente, trăgându-l după sine, tot mai adânc, spre abis, amenințând să-l zdrobească de stânci.

— Laura?

Urcând scările, în minte îi reveniră alte imagini. Laura, expirând zgomotos. Laura dându-și capul pe spate, încordându-se toată… Niciodată nu reușise să înțeleagă starea animalică ce îi cuprindea pe oameni atunci când trăiau atingeri atât de intime, ba chiar nu voise să admită că o astfel de stare putea să existe. Până acum.

Porni pe culoarul cu lambriuri, lovindu-se de câteva ori de pereți și pragurile de sus ale ușilor: s-ar fi zis că toți cei trăitori la începutul veacului XX sufereau de nanism. Aruncă o privire în fiecare încăpere: nu găsi nicio ușă încuiată, dar nici vreun suflet sau ceva de mâncare.

Ajunse în camera care-i fusese repartizată în prima noapte, la prima sa vizită, deschise fereastra larg și aruncă o privire afară. Aerul proaspăt îi făcu bine. O ușoară umezeală plutea în aer: ceața de peste noapte, pe cale să se preschimbe în rouă.

Autoturismul de teren al Laurei era parcat în curte. Așadar, contesa nu plecase nicăieri, sau, dacă o făcuse, nu plecase cu propria mașină. Dar unde era? La capelă, să se reculeagă la mormântul fratelui său?

Întinzând mâna pentru a închide geamul, simți pe cămașă mirosul Laurei impregnat în mânecă. Era un parfum aspru și sec, cu o vagă undă de ars, de parcă țesătura ar fi trecut prin flăcări.

Coborî scările și traversă din nou salonul. Se gândea că poate Laura îi lăsase vreun mesaj. În buzunarul hainei își găsi telefonul. Niciun semn, bineînțeles, de la contesă. În schimb, avea o duzină de mesaje de la Ivana, de-a lungul întregii nopți. Tânăra de origini slave reușise, fără

îndoială, să afle noutăţi, câtă vreme el sforăise netulburat.

Înainte să o sune, poposi în bucătărie şi-şi vârî capul sub robinet. Nu era o senzaţie tocmai plăcută, dar era cea mai bună modalitate pentru a-şi limpezi mintea. Puştoaica avea să fie furioasă, iar el trebuia să-şi adune toate puterile pentru a-i face faţă.

Reveni în salon şi se pregătea să formeze numărul Ivanei, când observă un detaliu care-l făcu să îngheţe.

Din rastelul de pe perete lipsea o armă. Şi nu era o armă oarecare, ci tocmai puşca de culoarea antracitului, cea sculptată parcă dintr-o singură bucată de metal, despre care Laura spunea că i-ar fi aparţinut tatălui său. O armă aparte, construită anume pentru *pirsch,* capabilă să lovească o ţintă de la distanţa de două sute de metri.

Cu siguranţă, Laura luase cu sine şi o mână de cartuşe dintre cele turnate anume pentru această armă, proiectilele al căror vârf moale le permitea să cauzeze un maximum de distrugeri.

Niémans se aşeză într-un fotoliu, încercând să reconstituie în minte cele petrecute din ajun până în acel moment. Pe parcursul discuţiei sale cu Laura, pronunţase un cuvânt sau mai multe care o determinaseră pe Laura să îşi dea seama cine era ucigaşul fratelui său. În chip de diversiune, ea făcuse dragoste cu el (mulţumiri, doamnă!), apoi aşteptase ca el să adoarmă şi plecase, cu arma în mână, să-şi ducă la capăt răzbunarea. Dar ce anume spusese, pentru Dumnezeu? Ce anume înţelesese contesa, iar el nu?

Telefonul său începu să sune, iar Niémans tresări atât de violent încât fu gata să cadă pe spate.

— Ce dracu' faci, Niémans? urlă Ivana din difuzor. Te-am căutat toată noaptea, nenorocitule!

— Ţi-am… Ţi-am spus unde plec: să stau de vorbă cu contesa.

— Da, dar n-am crezut că asta înseamnă că ai de gând să-ţi petreci noaptea cu ea!

Încercă o diversiune cam şchioapă, răstindu-se la rândul său:

— Mă laşi? Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat să primim în noaptea asta lista apelurilor lui Schüller, iar ultima persoană pe care a sunat-o, cu o oră înainte de a fi ucis, a fost Laura von Geyersberg.

Niémans nu reuşi să găsească niciun răspuns potrivit.

— Prin urmare, te-ai culcat cu suspecta noastră numărul unu, sublinie Ivana.

— Unde eşti?

— În faţa ochilor tăi.

Niémans ridică privirea şi văzu, dincolo de peretele de sticlă, o serie de maşini de poliţie care tocmai intrau în curtea cu pietriş. Maşinile erau verzi, în nuanţa sticlelor de bere, iar girofarurile lor aruncau fulgere albăstrii ce aminteau de întinderea lacului Titisee. Una, două, trei, patru maşini derapară la frânare, împroşcând cu pietriş, iar din ele se revărsară o mulţime de poliţişti în uniformă.

Cuprins de un început de panică, Niémans şi fixă tocul armei la centură şi îşi îmbrăcă paltonul. *Puţină demnitate, tovarăşi*! Porni în goană spre ieşire pentru a-i întâmpina pe noii sosiţi, dar uşa era deschisă, iar poliţiştii, cu armele în mâini, se răspândeau deja spre toate colţurile clădirii inspirate de arhitectura Bauhaus.

Nimeni nu-l băgă în seamă. Aveau treabă cu contesa, nu cu un poliţist de rahat care, încă de la începutul anchetei, călcase doar în strâchini şi ignorase prosteşte o grămadă de dovezi. Kleinert îşi făcu apariţia; nu părea nici triumfător, nici prăbuşit, ci doar sătul de această anchetă care avansa într-o spirală aparent fără sfârşit. Părea că îmbătrânise o mie de ani şi nu mai semăna nici cu vreun funcţionar german, nici cu un muşchetar. Mai degrabă cu Troţki în zilele dinaintea morţii.

Îl măsură din priviri pe Niémans, apoi, fără să scoată o vorbă, se alătură oamenilor săi care începuseră percheziţionarea clădirii. Unde era însă Ivana? Niémans îşi spuse că doar ea avea să-l poată scoate din această situaţie penibilă. Se înşela însă.

— Ei, eşti mândru de tine? întrebă ea, făcându-şi apariţia în prag.

— Ivana… murmură el.

Îşi simţea capul greu, ca într-o mahmureală de zile mari. După extazul nopţii de amor, revenirea cu picioarele pe pământ căpăta coordonatele unei prăbuşiri dezastruoase.

— S-au limpezit lucrurile, în sfârşit. Nu datorită ţie, desigur.

— Hai, spune-mi.

— Ţi-am spus deja ce era mai important. Ultimul telefon dat de Schüller a fost adresat contesei.

— Asta nu dovedeşte nimic.

— Nu, dar putem presupune că doctorul i-a spus ceva care a determinato să reacţioneze şi să dea fuga la laborator.

— Asta-i doar o simplă speculaţie, îi replică el. N-a văzut-o nimeni

acolo.

— Ba tocmai c-a fost văzută. Unul dintre cercetători i-a văzut maşina de teren în parcarea institutului, exact la ora la care s-a produs crima.

În spatele său, poliţiştii îşi vedeau de treabă, comunicând prin interjecţii în limba germană, aceeaşi limbă pe care fusese învăţat să o urască în copilărie. Limba celor răi. Limba naziştilor. Fulgerele albăstrii ale girofarurilor se amestecau cu lucirile arămii ale zorilor, preschimbând pereţii de sticlă în tablouri abstracte.

Prins ca într-o cuşcă a lui Faraday, Niémans se văzu arestat, condamnat şi exilat. Nu pentru crimele pe care le comisese, ci pentru flagrantul delict de prostie cu asupra de măsură şi naivitate.

59.

Ivana şi Kleinert lucraseră toată noaptea. Lista cu apelurile lui Schüller sosise abia spre dimineaţă, dar înainte ca acest lucru să se fi întâmplat, cei doi îi arestaseră sau ordonaseră arestarea principalilor membri ai Fundaţiei „Schwarzes Blut". Poliţistul german nu mai ţinuse seama de procedură şi nici de faptele obiective. Pur şi simplu aruncase năvodul şi-i adunase pe toţi cei care i-ar fi putut furniza vreo informaţie utilă. În plus, făcuse acest lucru fără ştirea colegilor săi de la Omoruri.

Se îndreptau acum spre sediul central al Poliţiei din Freiburg, pentru a-i interoga pe cei arestaţi. Niémans habar nu avea dacă urma să-i permită să asiste la interogatorii. Aşezat pe bancheta din spate, privea pe geam la brazii care defilau cale de kilometri, ca un copil cuminte. Cel puţin nu-l încadraseră printre suspecţi…

Kleinert turuia în germană în receptorul staţiei radio, conducând cu o singură mână, iar Ivana era cufundată în studierea iPad-ului său, adunând, fără îndoială, noi informaţii. Tot în germană, desigur.

— Ce naiba faceţi? întrebă Niémans, fără să încerce să-şi ascundă proasta dispoziţie.

— Am pus-o sub urmărire pe Laura şi am dat-o în consemn la frontiere.

— E o prostie.

Kleinert îl fulgeră din priviri, prin intermediul oglinzii retrovizoare.

— Tacă-ţi fleanca, Niémans. De la începutul anchetei ai nimerit-o ca nuca-n perete. Ne-ai bătut la cap cu ipoteza accidentului de vânătoare, fără vreun rezultat. Ne-ai convins că Vânătorii Negri au

atacat-o pe contesă, dar s-a dovedit că era exact pe dos: câinele o apăra pe Laura de tine. Ulterior, ne-ai făcut capul mare cu povestea blestemului familiei von Geyersberg și, din nou, n-am ajuns nicăieri. În sfârșit, ne-ai convins că mobilul crimelor a fost adopția. Ce anume am câștigat de aici? Nimic, în afară de un cadavru în plus. Acum avem, în sfârșit, o suspectă și n-avem de gând s-o lăsăm să ne scape doar fiindcă „intuiția" ta îți șoptește că ne înșelăm.

Ivana avea privirea pironită înainte, spre axul drumului. De când urcaseră în mașină nu-i mai adresase niciun cuvânt sau măcar o privire. Nu-i putea vedea decât ceafa și creștetul capului.

— Și ce motive spuneți voi c-ar fi avut Laura să îl ucidă pe Schüller? întrebă din nou Niémans.

— L-a ucis fiindcă doctorul descoperise că ea și Jürgen nu erau, de fapt, frați.

— Așadar, recunoști că adopția a jucat un rol în întregul caz. Vânătorii Negri…

Ivana se întoarse de astă dată spre el, rezemându-și mâna de spătarul scaunului lui Kleinert.

— Niémans, povestea ta nu stă în picioare. Mai întâi, ne-ai spus că Vânătorii au fost asasinii. Apoi te-ai răzgândit și-ai zis că Vânătorii păzeau familia von Geyersberg. Acum, supoziția ta e că aceștia i-ar elimina doar pe moștenitori…

— Vânătorii Negri sunt niște paznici. Rolul lor e să îi ucidă pe acești copii care nu fac parte cu adevărat din familie.

— …Atunci când trec de vârsta de treizeci de ani? Și se presupune că fac acest lucru de generații încoace?

Ivana se întoarse din nou cu fața spre drum. Soarele o scălda intermitent în lumină, hașurându-i vremelnic trăsăturile feței, ca un proiector cinematografic de modă veche.

În fața lor, drumul fără meandre părea că nu izbutește să găsească ieșirea din pădure. Niémans se gândi la pădurea din Landes, acea întindere imensă reîmpădurită în secolul al XIX-lea. Fără îndoială, familia von Geyersberg procedase în același mod. Arbori și iar arbori, meniți să adăpostească prada vânătorilor.

— Mai știu încă un motiv pentru care teoria ta nu stă în picioare, insistă

Ivana, fără să scape din ochi drumul.

— Care?

Ea se întoarse din nou şi Niémans putu să-i citească pe chip un fel de compasiune pentru ideile sale prea alambicate. La drept vorbind, o prefera atunci când era furioasă.

— Potrivit raţionamentului tău, copilul adoptat a fost întotdeauna cel mai vârstnic dintre fraţi, pentru că părinţii nu au reuşit să aibă până atunci alt copil.

— Exact.

— Ca urmare, fiul cel mai vârstnic era întotdeauna cel care trebuia să fie eliminat.

— Da.

— În noaptea asta, împreună cu Fabian, am studiat în profunzime arhivele von Geyersberg…

Din nou, Ivana folosise prenumele lui Kleinert. Niémans nu-şi amintea ca fata să i se fi adresat măcar o dată, de când se cunoşteau, pe numele mic, *Pierre.* Rahat! Cei doi se cuplaseră.

— Nu întotdeauna cel dispărut a fost fiul cel mare, i-o servi Ivana. Teoria copiilor „salvatori" pe care o susţii nu rezistă. Aceşti moştenitori ai familiei au fost ucişi din alte motive… Ca să nu mai punem la socoteală o altă problemă.

— Care?

— Dacă familia von Geyersberg a adoptat întotdeauna câte un moştenitor, ar fi ales, de tot atâtea ori, un băiat. Nu-i aşa?

— Ba da.

— Ei bine, potrivit cercetărilor noastre, unii dintre moştenitorii von Geyersberg care au dispărut în secolul al XIX-lea erau de sex feminin. Prin urmare, acele copile nu fuseseră adoptate.

Niémans îşi vârî mâinile în buzunare şi strânse din umeri.

Kleinert preluă cuvântul; părea că el şi Ivana se hotărâseră, de comun acord, să îi dea lovitura de graţie.

— Să revenim la moartea lui Schüller. De ce nu vrei să crezi că Laura von Geyersberg e făptaşul?

— Întrebarea nu e corect formulată: de ce-ar fi făcut una ca asta? Fiindcă Schüller descoperise că Jürgen nu era cu adevărat un von Geyersberg? Până la urmă, adevărul tot ar fi ieşit la iveală, într-un fel sau altul.

— Înseamnă că Schüller a descoperit altceva.

Ivana se întoarse din nou şi-l privi sfidător.

— Dacă Laura e nevinovată, de ce a fugit?

Niémans şi-o aminti, aşa cum o văzuse în noaptea precedentă, fumând în semiîntunericul din salonul Vilei de Sticlă, înconjurată de zidurile transparente. Îl aştepta? Oare tocmai îl ucisese pe Schüller? Se hotărâse deja să se culce cu el, pentru a-i putea scăpa, mai târziu?

— Nu cred că a fugit. Vrea să se răzbune. A luat cu sine arma tatălui său. Da, cred că a plecat să se răzbune.

— Unde te crezi, Niémans? strigă Kleinert, agasat. În Vestul Sălbatic?

Niémans ezită o clipă înainte de a-i răspunde, apoi se hotărî:

— E posibil să fi spus ceva azi-noapte care să o fi determinat să înţeleagă adevărul.

— Azi-noapte, în aşternut? îl ironiză Ivana. Hai că toată povestea începe să semene cu o telenovelă.

Niémans deschise gura, gata să-i dea o replică tăioasă, dar Kleinert i-o luă înainte:

— Sunt aici.

Niémans îl privi vreme de clipă, apoi observă că poliţistul german avea privirea aţintită spre oglinda retrovizoare, aşa că se îndreptă de spate şi, la rândul său, privi în urma maşinii.

Ceea ce îi fu dat să vadă îi aduse pe buze un rânjet lugubru.

Măcar moartea lor avea să se înscrie de partea cea bună a istoriei. Acea istorie care nu consemnase genocidul evreilor din Bielorusia şi Ucraina, pus la cale de către naziști, începând din 1941.

Vânătorii Negri veniseră să-şi ducă la bun sfârşit treaba murdară.

60.

Aproape ridicată în picioare, Ivana se întorsese şi ea, pe scaunul din faţă, şi privea cortegiul care îi urmărea pe şoseaua altminteri pustie.

Primul lucru care-i veni în minte fu seria de filme *Mad Max.*

O maşină de teren cu tracţiune integrală, neagră, ocupa mijlocul drumului, fiind flancată de motociclete. Cei aflaţi călare pe motoare erau aceiaşi indivizi ca în noaptea trecută, la Freiburg, cu aceeaşi costumaţie:

haine de piele şi impermeabile negre, asortate cagulelor verzi cu însemnele Wehrmachtului. O legiune a morţii gonind nebuneşte pe urmele lor.

Lansat cu viteză maximă, convoiul urmăritorilor părea că intenţionează să-i strivească şi să treacă mai departe fără a se opri. Kleinert începuse deja să accelereze şi îşi întinse mâna pentru a apuca staţia radio. Niémans îşi scosese din toc revolverul Glock. Ivanei nu-i

venea să creadă că așa ceva mai era cu putință, în 2018, în Baden-Württemberg, de parcă s-ar fi aflat într-o diligență din Vestul Sălbatic, de parcă…

Prima izbitură o aruncă mai întâi înspre parbriz, apoi, cu fălcile înainte, în tetieră. Mașina fu aruncată înainte. Ivana alunecă între scaun și torpedou, pe jumătate sugrumată de centura de siguranță. Se ridică, amețită, simțind gust de sânge în gură.

Kleinert avea mâinile încleștate pe volan. Lăsase din mână stația de emisie-recepție, oricum era prea târziu pentru a cere ajutor. Niémans coborâse geamul și își scosese capul în afară, iar în mână ținea arma. Îl vedea doar pe trei sferturi din poziția în care se afla, dar remarcă pe obrazul lui o dâră de sânge scursă de la tâmplă. Cu siguranță, se lovise și el în momentul impactului.

Tăceau cu toții, iar tăcerea asta încordată era mai rea decât toate. Nu mai era nimic de zis. Următorul pas avea să fie un glonț în ceafă și niște cadavre într-un șanț, la marginea drumului. Ivana se pregătea să-și scoată arma, sau mai degrabă încerca să o facă; haina i se răsucise la spate și rămăsese pe jumătate înfășurată în jurul centurii de siguranță, iar asta îi bloca mișcările. În acest moment urmă al doilea impact, care o aruncă înspre bordul mașinii. Bărbia îi alunecă pe suprafața polimerizată, absorbind forța impactului. De astă dată, avu senzația că mașina fusese aruncată înainte și pornise pe o traiectorie oblică, înspre brazii de pe marginea șoselei.

Kleinert urlă. Niémans dispăru din raza ei vizuală. Ivana se ridică și-l văzu pe mentorul ei care încerca să se ridice din spațiul dintre bancheta din spate și scaunele din față. Întorcând capul spre dreapta, văzu că motocicliștii rulau acum chiar în paralel cu ei, le văzu cagulele de pânză, ochelarii fumurii, eșarfele negre pe care le purtau la gât. Din nou, mintea îi fugi la un film cu *bikeri* nelegiuiți; dar ceva din ținuta și înverșunarea lor îi înghețа sângele în vine. Nu era un spectacol. Fiecare detaliu era cât se poate de real și era menit să amintească de una dintre perioadele blestemate ale istoriei omenirii.

Erau pierduți.

Pe de o parte, gândul iminenței morții i se părea, în sine, absurd. Cum ar putea cineva să îndrăznească să atace tocmai poliția? Pe de altă parte, nu avea voie să uite cine era stăpânul aici. În aceste locuri, singura lege supremă era cea a familiei von Geyersberg. Cei trei polițiști erau niște intruși, erau străinii, necredincioșii. Iar accidentele se pot petrece

atât de repede…

Atunci se întâmplă ceva neașteptat. Sau, mai degrabă, nu se mai întâmplă nimic. Vânătorii Negri nu trecură la fapte. Se mulţumeau doar să ruleze în dreptul lor, ca o escortă, în vreme ce, în spate, maşina de teren încetinea.

Niémans încremenise. Ezita să deschidă focul asupra motocicliștilor care erau pe cât de siniștri, pe-atât de pasivi. Ivana îşi ţinea revolverul de calibrul 9 mm în mâna care-i tremura şi simţea cum transpiraţia i se scurgea printre degete. Kleinert continuă să apese acceleraţia până la refuz, cu mâinile încleştate pe volan şi privirea înainte. După câteva clipe, cei trei poliţişti se priviră, nedumeriţi: ce naiba se întâmplă aici?

Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să scoată vreun cuvânt, motocicliști accelerară şi le-o luară înainte. În acelaşi timp, maşina de teren accelera şi-i lovi din nou. Kleinert frână şi răsuci volanul, într-o mişcare deloc inspirată. Maşina se întoarse de-a curmezişul şoselei şi păru sortită a ieşi în decor, dar se redresă în ultima clipă, cu un scrâşnet înfiorător de frâne.

— Gata cu porcăriile astea! urlă Niémans, în vreme ce Kleinert se străduia să recapete controlul asupra vehiculului.

Ivana, agăţată de propriul scaun, se întoarse spre el: cu sângele curgându-i din nas, Niémans îşi arma revolverul. În urmă, prin lunetă, văzu cum maşina de teren coti la dreapta pe un drumeag şi se făcu nevăzută în pădure, de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Se întoarse cu faţa spre drum şi văzu că şi motocicliștii dispăruseră. Kleinert încetini şi, în sfârşit, se opri. Motorul sughiţă, de parcă ar fi fost la capătul puterilor, apoi se opri de la sine. Kleinert respira sacadat, de parcă ar fi plâns în hohote. Se aplecă, încercând să recupereze staţia radio. Niémans expiră îndelung, cu un şuierat. Ivana însăşi gemu, constatând că nici ea nu se simţea cu mult mai bine decât tovarăşii săi de suferinţă. Rămase cu privirea aţintită asupra drumului drept, mărginit de brazi, aşteptându-se ca dintr-acolo să se ivească cine ştie ce grozăvie, în orice moment.

La ce folosise acest atac?

Un nou avertisment?

O încercare de a-i întârzia şi a-i abate din drum?

Întrebările acestea aveau să rămână pentru totdeauna fără răspuns.

Niciunul dintre ei nu apucase să observe nimic din timp. Maşina de teren ţâşnise din dreapta, de pe o cărare ascunsă de frunziş, cu un vuiet teluric. Ivana avu timp să vadă botul maşinii crescând enorm, până la impactul final.

Timpul se fractură în o mie de bucăţi, secundele se preschimbară în aşchii de sticlă. Niciunul dintre ei nu apucă să strige, doar maşina îşi lansă urletul de moarte, din pneuri, din motor şi din tabla sfâşiată. Vehiculul fu smuls din locul în care staţiona şi îşi luă zborul, într-un vârtej de praf şi asfalt ars. Ivana îşi propti mâinile în bordul maşinii, dar reperele erau de-acum inversate: consola de plastic era undeva deasupra capului, dinspre podea urca spre ea o ploaie de cioburi, ceafa îi era strivită de plafonul habitaclului. Nu simţea nicio durere şi nu percepea nimic din violenţa momentului. Plutea. Gravitaţia terestră dispăruse, orice idee, orice senzaţie fusese azvârlită în afara spaţiului posibil. Reuşi să raţioneze că toate acestea se datorau, probabil, secţionării nervilor săi, în momentul loviturii; ori poate creierul i se strivea chiar acum de parbriz, ca un balon plin cu apă…

Apoi maşina ateriză, iar capota luă contact cu asfaltul.

Ivana vru să urle, dar toate organele parcă i se adunaseră în gâtlej; se sufoca, înecată de propriile viscere. Horcăi, scuipând vomă amestecată cu sânge.

O nouă izbitură, de data asta frontală. Să te-afunzi în pământ e una, să teafunzi în tine însăţi e cu totul altceva. Simţea cum propriile oase îi sfâşie muşchii, rupându-i, de parcă ar fi fost cârligele unui măcelar.

Îşi aminti un cuvânt: tonou. Făcuseră un tonou! Cuvântul acesta o linişti, deveni o garanţie că nu înnebunise. Se trezi din nou cu capul în jos, într-o revărsare continuă de amintiri, de imagini, de conversaţii despre şoferi care supravieţuiseră acestui gen de accident… Însă rostogolirea nu se oprise. Aşchii de plastic, de sticlă, de cer… Se ghemui, ascunzându-şi capul între umeri, se făcu mică, cu trupul ei mic şi vulnerabil care încerca să scape de moarte, deşi se simţea fragilă ca o coajă de ou.

Ultimul şoc fu atât de puternic încât, după aceea, îşi spuse că durerea trecuse prin ea, golind-o pe dinăuntru şi lăsând în urmă doar o carcasă goală. Dar mintea continua să-i funcţioneze, era pe deplin conştientă, îşi păstrase intactă capacitatea de analiză. Maşina se înfipsese într-un ciot de brad, în partea din dreapta faţă, cu două roţi în

aer şi două în pământ.

Privirea ei era familiarizată cu o vedere oblică a lumii. Simţi urcând spre suprafaţă amintirile din Croaţia, dar le respinse. Se întoarse spre Kleinert, dar nu reuşi să se mişte. Airbag-ul o imobiliza, apăsând-o în scaun. Cu mari eforturi, reuşi să-şi elibereze faţa din apăsare şi văzu că figura lui Kleinert era literalmente strivită. Pătat cu sânge, chipul îi era pe jumătate ascuns de pânza airbag-ului. Sticla spartă a ochelarilor îi străpunsese pleoapele. Braţul drept îi era blocat de volan într-o poziţie nefirească.

Era imposibil de spus dacă mai era încă în viaţă.

Auzi un zgomot, undeva în spatele ei. Muşchii gâtului o ajutară şi reuşi să-şi elibereze tot capul de sub airbag. În spate, bancheta se desprinsese, fiind azvârlită până-n tavanul maşinii, iar roata de rezervă se strecurase cumva între spătarul banchetei din spate şi plafon. Niémans încerca să se ridice, iar asta era cea mai bună veste a după amiezii.

Simţi o atingere caldă, catifelată, pe pleoape. Era rănită la faţă, dar acum nu era timpul să se gândească la asta. Mâna enormă a lui Niémans se agăţase de spătarul scaunului ei, chiar lângă obrazul ei.

— Trebuie să ieşim de-aici, îi spuse acesta, pe un ton remarcabil de calm. O să explodeze.

Abia atunci simţi mirosul, un amestec de benzină şi încă ceva, ceva ce-i amintea de fitilul unei bombe. Panica nu se lăsă aşteptată. Ivana era blocată. Perna airbag-ului o împiedica să vadă portiera, dar aceasta era cu siguranţă deformată şi, în consecinţă, imposibil de deschis. Nu-i rămânea decât o speranţă: Niémans, care se canonea în spate, încercând să deschidă portiera din stânga, dar şi aceea părea blocată de pământ, căci maşina era înclinată la 45 de grade.

Aşa că Ivana începu să se roage. Nu o făcu prin cuvinte, nici din gură, nici măcar cu gândul sau memoria. Se rugă cu tot corpul, cu răsuflarea, cu fiecare celulă a trupului. Întreaga ei fiinţă se preschimbă într-o implorare către ceruri.

Dumnezeu, Acarul Suprem, se reîncarnase, în acele momente, în colegul şi şeful ei. Îngerul ei păzitor. Salvatorul ei. Trebuia să reuşească să o scoată de acolo. Trebuia să fie, ca întotdeauna, cel care o proteja şi o apăra… În clipa aceea, primele flăcări izbucniră în interiorul maşinii.

61.

Zgomotul portierei trântite i se păru a fi sunetul cel mai frumos

din lume: Niémans reușise să se elibereze din cușcă. Fumul începuse însă să umple habitaclul, iar Ivana se simțea tot mai departe de posibilitatea de a scăpa de acolo, despărțită brutal de speranțele sale de un zid implacabil de foc și fier.

Tresări. Niémans o apucase de braț. Își strecurase mâna peste ceafa lui Kleinert, care părea cu adevărat scos din circulație. Voia doar să o încurajeze, să-i dea de înțeles că salvarea era pe drum. Salvarea, adică el.

Ivana vru să spună ceva, dar nu reuși decât să înghită fum și să tușească. Urmase cursuri, citise statistici și cunoștea cifrele: mașinile nu iau foc chiar atât de ușor. Nu în majoritatea cazurilor. Dar excepțiile care confirmau regula erau de-ajuns pentru a o face să asude ca o vițică la abator.

Ce naiba făcea Niémans?

Reuși să tragă cu ochiul printre airbag-uri și, în prim-plan, îi apăru imaginea lamei unui cuțit. Își imagină că Niémans intenționa să îi reteze un deget sau poate chiar un braț pentru a reuși să o scoată din mașina în flăcări.

Situația nu era însă chiar atât de dramatică. Niémans perforă airbag-ul lui Kleinert, provocându-i polițistului o tresărire. Acesta era plin de sânge și nu își recăpătase cunoștința.

— Niémans, grăbește-te, rosti Ivana, cu o voce răgușită.

Drept răspuns, el îi străpunse airbag-ul cu vârful cuțitului, înainte ca ea să fi avut timp să reacționeze. Sacul de pânză îi explodă în față, dar simți imediat o ușurare.

Polițistul încerca acum să-l desprindă pe comisar din menghina formată din volanul rupt, scaunul înclinat și tabloul de bord făcut țăndări. Mișcările lui erau abia perceptibile, în vreme ce, prin contrast, flăcările înaintau cu repeziciune de-a lungul laturii din dreapta a mașinii.

Ivana îl privea. Nu se putea mișca, se simțea ca un sandviș umplut cu viscere, sânge și groază. Simțea sângele curgându-i pe față, pe pleoape, în ochi. Descoperea acum o mulțime de senzații deloc plăcute, de rău augur: brațul stâng îi era inert și, din când în când, era străbătut de o durere sfâșietoare; capul parcă-i era din tablă, în care un fierar nevăzut izbea ritmic cu ciocanul; ca să fie tacâmul complet, îi era cumplit de greață, simțea că din clipă în clipă avea să-și verse mațele pe gură.

Abia atunci, prin valurile de fum care invadaseră mașina, își dădu

seama că parbrizul era în bună parte fisurat. Cu energia dată de panică, îşi desfăcu centura de siguranţă şi se apucă să lovească cu pumnii strânşi în rămăşiţele de sticlă securizată, care nu opuseră absolut deloc rezistenţă.

Venise vremea să iasă din acest incinerator vopsit în culorile poliţiei germane. Cu un gest reflex, îşi recuperă arma de pe podea. Tuşind, împingând şi târându-se, reuşi să ajungă pe capota şifonată a maşinii, de unde se rostogoli lângă Niémans, care reuşise să-l smulgă pe Kleinert din flăcări, tocmai la timp.

De-acum, maşina n-avea decât să explodeze, căci ei nu se mai aflau înăuntru.

Erau toţi trei în siguranţă, aproape vii, pe un covor de frunze moarte, sub cerul de un albastru incandescent.

Niémans se apucă să-l târască pe Kleinert pe asfalt, cât mai departe de epava maşinii. Ivana îl urmă, clătinându-se, şi traversă şoseaua spre cealaltă parte a pădurii. Aruncă o privire peste umăr spre maşina care se pare că se răzgândise, nu mai avea de gând să explodeze şi nici chiar să ia foc. Din interior se ridica un fum negru, dar atât. În cel mai bun caz, fumul avea să slujească drept semnal de alarmă şi cerere de ajutor.

Ivana se gândi la poliţiştii rămaşi la Vila de Sticlă. Oare aveau să treacă pe acest drum?

— Cum e? îl întrebă pe Niémans.

— Încă respiră. Asta-i tot ce-ţi pot spune.

Pleoapele lui Kleinert erau încrustate cu aşchii mici de sticlă, iar arcada stângă îi era spartă şi-i umpluse faţa de sânge. Probabil avea mai multe coaste rupte, căci volanul i se înfipsese, la propriu, în piept. Cât despre braţul stâng, acesta continua să îi atârne nefiresc, într-un unghi care-i dădea fiori reci.

Ivana se întoarse la marginea drumului, încă nesigură pe picioare, şi privi în jur. Maşina de teren care îi lovise îşi continuase goana, drept înainte. Nici motocicliştii nu se întorseseră. Se terminase oare calvarul, sau acesta nu fusese decât începutul execuţiei? Liniştea de acum aducea prea mult a calmul dinaintea furtunii.

Cu toate acestea, nu mai simţea nici urmă de frică. Niémans, cu gesturile lui sigure, cu căpăţâna lui tare şi ochelarii care, cine ştie prin ce miracol, îi rămăseseră pe nas, intacţi, reuşise să îi redea încrederea în sine.

Fără să ştie prea bine de ce, această senzaţie reconfortantă se extindea de-acum asupra pădurii ce îi înconjura. Simţea că în vine îi curge o sevă caldă, un fluid bogat, auriu, ce o unea cu coniferele din jur şi cu pământul în care acestea îşi aveau înfipte rădăcinile, umplând-o de o energie intimă care avea să-i îngăduie să supravieţuiască.

— Ce am păţit la faţă? întrebă ea, revenind spre Niémans.

Poliţistul se ridică şi îi studie atent figura; el însuşi avea mai multe tăieturi la tâmplă, dar nu mai sângera.

— E-n regulă, n-ai nimic. E doar o tăietură pe frunte, ai săsupravieţ uieşti.

Ea închise ochii. Mirosul puternic de pin, de iarbă cosită şi ţărână umedă se contopiră, sporindu-i ameţeala. Crezu că se simţea bine, însă o clipă mai târziu, se întoarse şi începu să vomite.

La fiecare spasm avea senzaţia că urma să-i plesnească ceva în creier.

În sfârşit, rafalele de vomă se răriră, apoi încetară cu totul. Căzuse în genunchi, cu capul plecat.

— Ivana?

Niémans îi rostise prenumele cu glas scăzut, pe un ton conspirativ parcă.

— Cheamă ajutoare, îi ordonă el, în timp ce-l întindea pe Kleinert pe un pat de muşchi şi ferigi.

Ea reuşi să-şi scoată telefonul mobil. Vederea îi era tulbure şi lăcrima abundent.

Formă numărul comisariatului central din Freiburg, dar fără niciun rezultat. Ca pretutindeni pe domeniul familiei von Geyersberg, orice semnal venit din ceruri era bruiat, astfel încât numai glasul pădurii să se poată face auzit.

Simţind o prezenţă în spatele ei, se întoarse şi tresări violent: Niémans stătea la doar un pas de ea.

— Nu am deloc semnal, spuse ea, ridicându-se.

— Ai să te întorci de unde venim şi ai să chemi ajutoare.

— Cum? Sunt cel puţin zece kilometri până acolo! Abia mă ţin pe picioare.

— În direcţia opusă sunt vreo douăzeci de kilometri până în cel mai apropiat sat. Ia-o spre est. Cu puţin noroc, după câţiva kilometri s-ar putea ca mobilul tău să prindă semnalul reţelei.

Ivana înregistră scena din faţa ochilor săi: Niémans, în picioare,

cu vântul în faţă, cu cioburi de sticlă securizată pe umeri şi chipul vraişte; Kleinert, zăcând la picioarele unui brad, mai mult mort decât viu; în sfârşit, ea însăşi, cu genunchii tremurând, cu răsuflarea greoaie şi cu sânge în ochi.

— Dar tu?

— Eu am să încerc să-i reţin.

Ei îi scăpă un chicot nervos:

— Alte idei măreţe nu ai? Sau unele originale, cel puţin?

El o apucă de umeri şi o întoarse cu forţa în direcţia din care veniseră. Mai că se aştepta să primească şi un şut în fund, dar Niémans se mulţumi să i se adreseze, pe un ton care echivala un atare îndemn fizic:

— Ia-o drept înainte. Dacă vântul nu-şi schimbă direcţia, ai şanse să reuşeşti.

— Vântul? Ce legătură are vântul cu asta?

— Ascultă-mă! Trebuie să fugi! Sunt deja aici.

— Cine?

— N-ai înţeles încă? A început vânătoarea.

Ivana pricepu, în sfârşit: fuseseră imobilizaţi aici pentru a deveni prada, ca în vremurile de odinioară, în Europa de Est. În aceste condiţii, Ivana s-ar fi aşteptat să audă lătrat de câini, pârâit de crengi călcate în picioare, chemări între participanţii la vânătoare. Se înşela însă: vânătoarea pusă astfel la cale era de cu totul altă natură.

Se aflau în mijlocul unei păduri, iar cei care se pregăteau să-i vâneze practicau *pirsch*-ul.

Fără vreo altă vorbă, porni în fugă spre soare-răsare.

62.

Niémans aruncă o privire spre Kleinert. Deşi lucra pe teren de treizeci de ani, n-avea nici cea mai mică noţiune medicală şi nici măcar nu se pricepea să acorde primul ajutor. Habar nu avea în ce stare se afla colegul său german: ar fi putut fi în pragul morţii, pe cale să fie ucis de o hemoragie internă, sau poate n-avea decât nişte răni pe faţă şi câteva coaste rupte…

Luă arma lui Kleinert şi i-o puse în mână. Era o măsură mai degrabă simbolică: putea doar să spere că rănitul avea să-şi recapete cunoştinţa înainte ca ticăloşii să-i dea de urmă. Desigur, ar fi fost şi mai bine dacă vânătorii n-aveau să-l găsească, dar Niémans avea îndoieli că vreo câteva crengi de brad, pe post de camuflaj, aveau să fie de-ajuns

pentru a-i induce pe aceştia în eroare.

Acum nu-i rămânea decât să se hotărască dacă avea să rămână pe loc, pentru a-şi apăra colegul, sau să se afunde în pădure, pentru a-i atrage pe urmăritori pe urmele sale. Oare chiar intenţionau Vânătorii Negri să ducă la bun sfârşit o vânătoare de oameni? Sau doar încercaseră să-i ucidă într-un accident?

Verifică încărcătorul propriei arme şi ciuli urechile. Avu senzaţia că, de undeva din liniştea profundă a pădurii, o tăcere şi mai adâncă se apropia de locul unde se afla. Tăcerea celor ce practicau *pirsch*-ul, care, în aceste clipe, se apropiau fie din spate, fie din faţă sau de cine ştie unde…

Fără îndoială, cele mai mari şanse le avea dacă îşi încerca norocul de unul singur. La urma urmei, mai mult ca sigur Vânătorii aveau să ia mai întâi urma prăzii celei mai interesante, cea care era încă pe picioare şi era capabilă să le opună cu adevărat rezistenţă. De poliţistul muribund şi de femeie aveau să se ocupe mai târziu. Erau nişte prăzi neglijabile, aproape respingătoare pentru un practicant al *pirsch*-ului.

După ce-şi luă adio în gând de la Kleinert, Niémans pătrunse în desişul pădurii. Într-un loc unde nu putea fi văzut de pe şosea, îşi scoase paltonul şi pantofii şi le îngropă la baza unui plop răzleţ. Îşi scoase apoi cămaşa – care, din fericire, era gri – şi o frecă cu pământ, apoi, după ce o îmbrăcă, îşi mânji ceafa şi faţa cu noroi. În sfârşit, îşi frecă toate veşmintele cu o ramură de pin, pentru a şterge orice urmă de miros personal. Abia apoi îşi verifică armamentul de care dispunea: un revolver Glock 21, două încărcătoare şi credinciosul său briceag, un Opinel vechi de când lumea.

Venise vremea să pună în practică lecţiile învăţate de la bunicul său.

Mai întâi, vântul. Într-un spaţiu deschis, pentru a determina direcţia vântului e de-ajuns să ridici un deget umed pentru a afla. În adâncul pădurii însă, unde vântul e doar o adiere firavă printre crengi şi tufişuri, aflarea direcţiei e mai dificilă.

Niémans reperă un tufiş de iarbă-neagră şi strivi în palmă câţiva ciorchini de flori, obţinând un praf roz de polen, pe care-l păstră în pumnul strâns. Dacă legendele care circulau despre Vânătorii Negri erau adevărate, dacă aceştia erau cu adevărat capabili să adulmece prezenţa unui om sau seva proaspătă a unei crengi rupte, prima precauţie pe care trebuia să şi-o ia era să înainteze în sens opus faţă de

direcţia vântului. Lăsă să-i scape câteva firicele de polen, stabili din ce direcţie adia vântul şi porni la drum.

În al doilea rând, trebuia să fie atent la fiecare zgomot. Să fugă sau să se agite ar fi fost greşeli fatale. Dacă voia să aibă fie şi cea mai mică şansă de a se feri de inamic, trebuia să devină una cu mediul ambiant, să se contopească cu acesta, fără să atingă vreo crenguţă ori vreo frunză. Bunicul său îl învăţase cum trebuia să se deplaseze prin pădure: la fiecare pas, nu degetele trebuiau să atingă mai întâi solul, ci muchia exterioară tălpii, lăsând apoi piciorul pe pământ cât mai încet, pentru a putea să-şi dea seama dacă dedesubt nu se află ceva care ar fi putut să se rupă, să crape sau să se rostogolească, făcând un zgomot oricât de mic.

Înaintă aşa, presărând din când în când firicele de polen şi pipăind solul cu talpa. Precauţiile luate îi dădură un dram de speranţă: poate că avea să reuşească să reziste aşa până în momentul în care Ivana urma să găsească un loc cu semnal în reţea.

Mai era un lucru care nu-i ieşea din minte. Era aproape sigur că Laura era şi ea aici, în această pădure, cu puşca în mână. Era hotărâtă să doboare unul sau mai mulţi dintre Vânătorii Negri, dar era, deja, orbită de furie. Deşi mult mai bine înarmată decât Niémans, în faţa Sonderkommando n-avea mult mai multe şanse decât el, antrenată de timpul petrecut prin birouri şi la vânătorile cu scop monden. Nu acelaşi lucru se putea spune despre Vânătorii Negri, care erau capabili să se piardă cu totul în decor.

Îşi puse în cap nu doar să lupte împotriva acestor ticăloşi, ci şi să o salveze pe Laura, cu orice preţ. Deocamdată însă, ideile măreţe mai aveau de aşteptat: parcursese doar câţiva metri şi habar nu avea încotro se îndrepta.

Era convins că ucigaşii îi lăsaseră intenţionat un avans. Atunci când, la vânătoare, sunt eliberaţi fazanii şi iepurii, acestora li se oferă un răgaz să se îndepărteze, pentru a le conferi vânătorilor iluzia că luptau echitabil. Niémans nu putea decât să spere că duşmanii săi aveau să respecte regulile *pirsch*-ului şi că acţionau fiecare individual, iar nu în grup.

Principalul său handicap era distanţa. Dacă adversarii erau într-adevăr trăgători experimentaţi, aveau să-l doboare de la mai mult de o sută de metri depărtare, cu o lovitură curată, pe care nici n-avea s-o audă venind. El, înarmat cu revolverul Glock şi cu un cuţit, putea să

acţioneze eficient doar de la câteva zeci de metri distanţă sau într-o eventuală luptă corp la corp. Misiune imposibilă, aşadar: cum poţi să te apropii de cineva care e expert în a se apropia pe nesimţite?

Direcţia vântului era stabilă, iar Niémans îşi continua înaintarea, într-un ritm de ţestoasă. Nu ştia unde se afla şi nici încotro se îndrepta. În faţa lui se aflau nişte oameni pricepuţi la vânătoare, care cunoşteau perfect terenul. Îşi alungă gândurile negre, concentrându-se asupra clipei prezente: trebuia să înainteze fără zgomot, să devină invizibil şi să nu înceteze să verifice direcţia vântului…

Brusc, un stol de coţofene ţâşni în bătaia soarelui. Din reflex, fără să facă vreo mişcare bruscă, Niémans întoarse privirea în direcţia din care veneau păsările. Unul dintre vânători era acolo, la vreo sută de metri depărtare. Un prădător iscusit, uns cu toate alifiile, care nu reuşise însă să împiedice zborul păsărilor. Era un miracol.

Aflat la baza unui stejar, ascuns privirii celuilalt de un hăţiş de crengi, Niémans rămase nemişcat. Astfel, era imposibil să fie reperat. Chiar şi diferenţa de culoare dintre cămaşa şi pantalonii săi îi era favorabilă, ajutându-l să se piardă în decor. Reuşise să îl repereze pe celălalt doar datorită poziţiei sale verticale. Două pete de culoare distincte într-un tufiş, iar invizibilitatea era asigurată.

Asudând sub masca sa de noroi uscat, Niémans îşi privi adversarul.

Individul purta haine de culoare cenuşie, culoarea lupului.

O haină veche de lână, căci lâna nu face aproape niciun zgomot atunci când se freacă de crengi, ci respiră, absoarbe orice contact. O caschetă care să-i umbrească faţa. Mănuşi, care să-i ascundă albul mâinilor. Lucru straniu, individul purta Lederhose, pantaloni scurţi tradiţionali bavarezi, din piele de cerb, genul de veşmânt care nu se spală niciodată. În picioare avea şosete lungi, gri, şi bocanci negri de paraşutist. În ansamblu, era echipamentul perfect, menit să asigure discreţie şi supleţe în egală măsură, integrare în peisaj şi camuflaj. Gata cu costumaţiile legendare, cu mantalele de ploaie, ochelarii groşi de motociclist şi simbolul cu grenadele încrucişate. Acum nu mai era vorba de paradă, ci de o luptă: *pirsch,* vânătoarea tăcută.

Bărbatul fusese surprins de coţofenele care-şi luaseră zborul, dar nu-şi trădase poziţia. Mai nemişcat ca o statuie, aştepta ca pădurea să îşi reia ritmurile fireşti. Niémans avea acum o certitudine: nu fusese descoperit. Era un avantaj imens, mai ales dacă vânătorul avea să-şi reia

înaintarea în direcţia sa.

După cinci minute, se întâmplă exact acest lucru.

Vânătorul se strecură înainte, printre ciripitul de păsări, razele soarelui încărcate de bâzâitul insectelor şi foşnetul vietăţilor nevăzute. Înainta atât de încet, încât era greu să fie sigur că se mişca cu adevărat. Era un element organic printre atâtea altele, o scoarţă de copac care putea să-şi schimbe locul fără ca decorul să fie alterat în vreun fel.

Şaptezeci de metri.

Niémans îşi ţinea răsuflarea. El însuşi era suma mai multor pete cenuşii, o umbră în mişcare, o formă nelămurită căreia nimic nu-i trăda natura umană. Singura sa grijă erau ochelarii. Fusese nevoit să şi-i păstreze căci, fără ei, n-ar fi văzut mai departe de câţiva metri. Se temea însă ca lentilele să nu reflecte lumina soarelui.

Treizeci de metri.

Abia respirând, Niémans îşi duse încet, foarte încet, mâinile la spate. Cu dreapta apucă briceagul Opinel pe care şi-l strecurase la centură. Cu stânga, desfăcu lama din teaca ei de lemn.

Douăzeci de metri.

Celălalt înainta continuu, cu încetinitorul. Niémans, pe de altă parte, parcă prinsese rădăcini. Frunzele îi fremătau în faţă, nişte muşte se treziseră să i se plimbe pe obraz, iar degetele mâinii drepte îi erau încleştate pe mânerul cuţitului, la spate.

Zece metri.

Umbra cozorocului ascundea un chip oarecare; buzele i se deschideau la anumite intervale, iar limba îi ieşea scurt, umezindu-i nările. Era incredibil: exact aşa ar fi procedat un cerb sau o ciută, căci nările umede i-ar fi permis să adulmece mai uşor. Oare individul chiar se credea înzestrat cu acelaşi simţ al mirosului?

Cinci metri.

Bărbatul nu-l văzuse încă. Niémans era una cu frunzişul, cu scoarţa şi insectele.

Trei metri.

Dintr-un salt, Niémans ajunse lângă adversar. Lama cuţitului se înfipse cu precizie deasupra sternului, între clavicule, secţionându-i traheea şi artera aortă. Era genul de lovitură care asigura moartea aproape instantanee şi lipsea victima de posibilitatea de-a striga după ajutor.

În clipa următoare, Niémans îşi reluă locul anterior, lângă

trunchiul stejarului. Bărbatul vru să-şi ducă mâna la rană, dar cureaua puştii, pe care o purta cu ţeava în sus, pe spate, îl împiedică să-şi ducă gestul la capăt. Căzu în genunchi, cu beregata tăiată, braţele atârnându-i moi pe lângă corp şi o expresie extatică împietrită pe chip.

Pădurea ignora cele ce se întâmplau în sânul ei. Doar un foşnet de frunze moarte şi un tremur de crengi. Vânătorul părea că e răpus de-o simplă ameţeală.

Când, în sfârşit, se prăbuşi pe covorul de frunze uscate, Niémans încă-şi mai ţinea răsuflarea, privindu-l cu ochii aproape ieşiţi din orbite. Se străduia să nu respire prea zgomotos căci, în focul acţiunii, îşi eliberase în sfârşit aerul reţinut în plămâni, iar acum gâfâia.

După un răgaz de câteva minute, poliţistul ieşi, în sfârşit, din ascunzătoare. Se apropie de victima sa: fără îndoială, era mort de-a binelea. Nimeni nu îi venise în ajutor, în jur nu se mai afla nicio altă urmă de prezenţă umană.

Cu un genunchi pe pământ, Niémans se pregătea să pună mâna pe pușca mortului, când ţeava rece a unei arme îi atinse ceafa.

— Dacă mişti, eşti mort.

Recunoscu pe dată acea voce gravă şi-şi spuse că, într-adevăr, încă de la bun început, nu înţelesese nimic din toată povestea.

63.

— Întoarce-te.

Aflat în genunchi, Niémans execută ordinul, fără să se ridice. În faţa sa se afla un practicant standard al *pirsch*-ului: jachetă fără vreo formă şi culoare definită, o pălărie aşijderea, pantaloni uzaţi, strânşi în şosetele înalte şi… fără încălţări.

Ar fi putut fi caraghios dacă n-ar fi fost atât de tragic.

Cu arma încă aţintită asupra sa cu o mână, vânătorul îşi scoase pălăria şi-şi netezi gulerul ridicat până sub ochi. În schimb, Niémans nu putu decât să încuviinţeze din cap, plecându-se în faţa unei certitudini: era cel mai tâmpit dintre toţi poliţiştii din lume.

În faţa ochilor săi se afla Laura von Geyersberg. Nu era nicidecum aliata sa împotriva Vânătorilor Negri, aşa cum crezuse cu tărie până în urmă cu doar câteva minute, ci însăşi conducătoarea lor, cea care îi condamnase la moarte.

— Aruncă-ţi arma.

Niémans îşi duse mâna la spate şi îşi apucă revolverul. În clipa în care se pregătea să-l aşeze pe sol în faţa sa, Laura îl izbi cu călcâiul în

piept. Poliţistul căzu pe spate, cu răsuflarea tăiată. Se chirci, încercând să-şi recapete suflul, respirând sacadat, ca un peşte pe uscat.

Cu o mişcare rapidă, Laura îi ridică revolverul şi-l întoarse pe Niémans pe burtă, apoi îl pipăi până ce îi găsi cuţitul. Poliţistul încă se chinuia să respire; i se părea că viaţa îi atârna doar de şuierul uşor care-i ieşea din gâtlej.

— În picioare.

Avu nevoie de aproape un minut pentru a se supune. Mai întâi un genunchi, apoi celălalt. Un călcâi pe pământ, un ultim efort şi, în sfârşit, răsplata poziţiei onorante a unui biped.

O măsură din priviri pe contesă. Ţinea în mână acea armă magnifică ce părea făurită dintr-o unică bucată de metal. În ochi îi sclipea hotărârea de a-l ucide.

Laura von Geyersberg nu era un vânător oarecare. Era întruchiparea puterii distrugătoare, chintesenţa instinctului ucigaş.

— Tu ai pus la cale toate astea? întrebă el, prosteşte.

Ea nu catadicsi să-i răspundă. Era inutil să-şi răcească gura pentru a confirma un lucru atât de evident.

— De ce ucideţi copiii pe care îi adoptaţi, voi, cei din familia von Geyersberg? îşi încercă el încă o dată norocul.

De data asta, Laura îşi scutură coama neagră şi bogată şi consimţi să-i răspundă:

— Îi adoptăm ca să îi ucidem.

Fraza îşi croi drum cu greu prin mintea lui Niémans.

De generaţii, familia von Geyersberg organiza vânători în stil *pirsch,* în care prada era cineva din propria familie.

— Vânătoarea la dibuit, Niémans. E singurul adevăr care există.

— Fă-mă să înţeleg.

Ea făcu un pas în lateral, de parcă şi-ar fi dorit să-i fie mai la îndemână în bătaia puştii. Cu toate acestea, era puţin probabil ca ea să-l fi putut rata, de la doar doi metri.

— Vânătorului îi revine sarcina de a-şi nutri, de a-şi creşte, de a-şi îngriji prada, pentru ca aceasta să fie cât mai puternică cu putinţă, începu ea, pe un ton neutru. Asta facem şi noi, de secole, cu aceşti copii pe care îi adoptăm.

Lui Niémans nu-i venea să-şi creadă urechilor. I se părea că visează, că e cufundat într-un coşmar. Simţea că ameţeşte, i se părea că aude un bâzâit de viespi în cap. Aşadar, acesta era mersul firesc al

lucrurilor în Pădurea Neagră…

— Copilul adoptat e vânatul nostru. Familia noastră îl hrăneşte şi-l creşte, îi plăteşte cele mai alese studii, îl învaţă să vâneze, astfel încât să devină cel mai periculos adversar.

— Şi faceţi toate astea pentru ca adevăratul moştenitor să-l poată înfrunta, în adâncul pădurii?

— Exact.

— Dar… de ce?

Laura oftă, dezamăgită de mediocritatea lui Niémans, care se dovedea a fi un banal om de rând…

— Astăzi deţinem un grup industrial prosper, dar valorile noastre nu s-au schimbat. Singura provocare pentru un aristocrat adevărat e sângele. Dacă un von Geyersberg nu e în stare să-şi înfrunte cel mai periculos adversar în pădure, înseamnă că nu e demn să conducă imperiul nostru.

— E o nebunie!

— E o tradiţie tipic germană. Un obicei pe placul nostru, glorios şi feroce. Nu te lăsa înşelat de aparenţe când e vorba de ţara noastră, Niémans. Aici a domnit mereu legea celui mai puternic.

Niémans îşi regăsise stăpânirea de sine, dar, nu şi saliva. Îşi simţea gâtlejul uscat precum un drum prăfos prin deşert.

— Eşti o ucigaşă.

— Jürgen a avut toate şansele posibile. Vreme de mai bine de treizeci de ani, i-am oferit, una câte una, toate armele necesare pentru a lupta, toate cunoştinţele ce i se cuveneau unui von Geyersberg. De altfel, el era convins că era unul de-al nostru.

— A fost crescut fără să cunoască adevărul? Fără să ştie că avea să fie sacrificat?

— N-a fost un sacrificiu, Niémans. A avut parte de o şansă nepreţuită. Deşi era doar un orfan abandonat, a avut acces la cea mai bună educaţie, la toate bogăţiile posibile. Ar fi putut să moştenească tot, dacă m-ar fi învins.

Jürgen suportase toate abuzurile tatălui, agăţându-se de rangul, de cărţile şi de performanţele sale. Încercase mereu să fie la înălţime, să fie un adevărat von Geyersberg. Dar se înşelase. Nu fusese niciodată decât o pasăre de lut, un iepure-momeală, eliberat în dimineaţa vânătorii.

— În asta constă măreţia familiei noastre, urmă Laura. Mizăm

totul pe această vânătoare şi îi oferim unui nimeni şansa de a câştiga un imperiu. Pentru noi, selecţia se face în luptă.

Spiritul şi litera. Înţelesese spiritul regulilor. O familie de psihopaţi ducea cruzimea la rang de artă, primind în sânul său un biet copil orfan, oferindu-i şansa de a gusta luxul, de a primi o educaţie înaltă şi de a năzui la un destin grandios, pentru a-l sacrifica însă din momentul în care depăşea vârsta de treizeci de ani.

Mai rămânea litera.

Voia să ştie cum era organizat acest sistem abject. Rosti întrebarea, iar Laura îi răspunse cu un zâmbet. În definitiv, probabil nu avea prea des ocazia de a da aceste explicaţii.

— În fiecare generaţie, părinţii noştri adoptă un copil, ales cu mare grijă.

— După ce criterii? îi caută la dinţi?

Laura nu părea să aprecieze în mod deosebit umorul lui Niémans.

— Un carnet de sănătate e de-ajuns, împreună cu un minimum de informaţii privind antecedentele sale.

Versurile lui Alfred de Vigny gravate pe mormântul lui Jürgen căpătau sens acum: „Cu sârg să-ţi duci la capăt canonul lung şi greu/ Ce soarta ţi la-ncredinţat a-l isprăvi, / Şi-apoi, ca mine, te chinuie şi mori făr' de-a vorbi".

Despre asta era vorba. Un copil-lup. Un copil-pradă. Niémans se gândi la toţi acei ani pe care Laura îi petrecuse alături de el, prefăcându-se. Tot acel timp scurs pentru ca el să plătească într-o singură noapte, singur şi gol în adâncul pădurii, preţul pentru că se născuse într-o familie de condiţie inferioară.

— Ne-ai repetat mereu că Jürgen a fost pentru tine ca un frate geamăn.

— E adevărat.

— Aşadar, ai ucis fiinţa care-ţi era cea mai apropiată în lumea asta?

— O încercare suplimentară, atâta tot. Legea e lege. *Pirsch*-ul nu are nimic de-a face cu sentimentele.

Făcuse dragoste cu această femeie nebună de legat. Acum încetase să mai tremure. Auzea bâzâitul albinelor şi ciripitul păsărilor, în vreme ce se preschimba într-un sloi de gheaţă, în ciuda sudorii lipicioase ce-i năclăia pielea şi a spaimei ce-i încleşta dinţii.

— Familia noastră iubeşte riscul, sângele, lupta. Familia von

Geyersberg nu are nimic în comun cu această epocă degenerată, când toţi se cred ecologişti doar fiindcă îşi reciclează gunoaiele, când toţi se gândesc la viitoarea pensie în vreme ce-şi imaginează că pregătesc viitorul. Noi am urmat mereu adevăratele precepte ale naturii, pe cele ale morţii şi ale supravieţuirii. Banii? Nu înseamnă nimic. Grupul nostru industrial, activităţile noastre în domeniul ingineriei, implicarea noastră politică… Nimic din toate acestea nu contează. Nu aparţinem lumii voastre mizerabile.

Niémans îşi aminti galeria cu portretele înaintaşilor pe care i-o prezentase Laura. Ea însăşi şi-ar fi aflat locul fără probleme în acea colecţie de monştri.

— De-asta s-a sinucis mama ta? întrebă el pe neaşteptate.

Contesa îşi lăsă în jos ţeava armei, îi trecu cureaua pe umăr şi aţinti asupra lui propriul său Glock; ştia că revolverul era armat.

— Mama n-ar fi trebuit să ştie. Prostovana a surprins însă un dialog între Franz şi Ferdinand. N-a putut suporta legea aspră a familiei. Nu era cu adevărat o von Geyersberg, era doar o adăugire, venită din afară. Pădurea îi nenoroceşte pe astfel de nevolnici.

Cu un asemenea epitaf, sărmana Sabine von Geyersberg se răsucea, probabil, în mormânt.

— Herbert von Geyersberg în 1988. Dietrich von Geyersberg în 1966. Helmut în 1943. Thomas în 1944. Richard în 1916… Toţi aceştia au fost ucişi de către fraţii lor?

— Nu de fraţi, ci de rivali.

— Şi… nu s-a întâmplat niciodată ca unul dintre copiii adoptaţi să învingă?

— Niciodată, îi răspunse Laura, zâmbind larg. Asta e dovada superiorităţii noastre absolute. Familia von Geyersberg e o familie de vânători, fără îndoială, cei mai buni din lume. Chiar şi atunci când ne educăm, ne formăm şi ne antrenăm noi înşine adversarii, ei nu au nicio şansă în faţa noastră. E dovada irefutabilă a faptului că însuşirile înnăscute primează asupra celor dobândite. Sângele e totul, iar învăţarea nu e decât o biată speranţă deşartă pentru plebe.

Niémans percepea beţia de cuvinte din spusele ei. Din paradisul pe care i-l oferise în urmă cu o noapte se născuse acest infern. Era oare cu putinţă ca paradisul să fi produs, aşa cum natura produce cancerul şi cele mai grave infecţii, o familie precum von Geyersberg?

Se concentră. Voia să afle tot adevărul, toate faptele, pentru a fi

capabil să-şi redacteze procesul-verbal, chiar dacă avea să o facă doar postmortem.

— Concret, cum sunt organizate vânătorile astea?

— Urmăm indicaţiile unui arbitru, membru al familiei, care decide când va avea loc *pirsch*-ul.

— Franz?

Ea zâmbi subţire, ca o lamă perfect ascuţită.

— În toţi aceşti ani, el a pregătit cu grijă pădurea şi a supravegheat atent teritoriul, astfel încât vânătoarea să se poată desfăşura în aceleaşi condiţii ca acum mai multe secole.

— El a hotărât data?

— Anul, anotimpul… da. Dar nu şi ziua. Aveam nevoie să fie lună plină. Din nefericire, s-a întâmplat ca luna plină să coincidă cu blestematul weekend al partidei de vânătoare.

Momentul ales pentru uciderea lui Jürgen îi aduse în minte lui Niémans cealaltă crimă, comisă parcă în umbra celei dintâi:

— Udo a fost cel care l-a ucis pe Max?

— Era şi timpul.

— Dar el nu a avut avantajul lunii pline.

— Ramura verişorilor mei e inferioară. Ritualul lor nu e la fel de complex.

— O moarte oarecare, aşadar…

Laura îşi mişcă degetele pe patul armei. Arătătorul îi tresări pe trăgaci. Niémans greşise adoptând un ton sarcastic: contesa era pe cale să-şi piardă răbdarea.

— Dar Vânătorii Negri? se grăbi el să întrebe. Care e rolul lor, de fapt?

— Stră-străbunicul meu nu i-a oferit adăpost lui Oskar Dirlewanger, dar câţiva dintre locotenenţii acestuia s-au refugiat la noi. Familia noastră avea nevoie de oameni de încredere pentru a proteja pădurea de orice amestec exterior, de orice vizită nedorită. Prin urmare, am perpetuat sistemul Vânătorilor Negri. Erau oamenii potriviţi pentru a feri lumea noastră de cea exterioară, pentru a ne ajuta să ne respectăm vechile tradiţii.

— Dar au mai fost şi alte întâmplări precum sfâşierea micuţei yenişe?

— Bineînţeles. Însă am reuşit, de fiecare dată, să le trecem sub tăcere. Oamenii noştri sunt nişte ticăloşi, nişte prădători sadici, de

necontrolat, dar avem nevoie de ei.

— Au participat şi ei la *pirsch*-ul tău?

— Ei l-au răpit pe Jürgen sâmbătă seara şi i-au dat drumul în pădure.

— În pielea goală?

— Nu. Dar nu avea asupra sa telefonul mobil sau vreun alt mijloc de comunicare.

— Era neînarmat?

Ea îşi strecură mâna spre buzunarul interior al hainei şi scoase de acolo un obiect pe care Niémans îl recunoscu pe dată: era un puukko finlandez, un cuţit de vânătoare tradiţional, cu mâner de lemn.

— Şi el avea unul identic, spuse ea. A fost un cadou din partea tatii, când am împlinit 10 ani. *Pirsch*-ul, aşa cum îl practicăm noi, e cea mai echitabilă şi mai echilibrată modalitate de-a vâna din istorie.

— Mai puţin pentru Jürgen, care a jucat rolul vânatului.

— Jürgen s-a preschimbat în vânător de cum a ajuns în pădure. Aşa a fost crescut.

Laura era mult prea departe de el. O luptă corp la corp ar fi fost imposibilă. Putea să uite de ideea de a fugi. Alte idei nu avea, aşa că trebuia să o facă să vorbească mai departe, pentru a câştiga timp…

— Dar nu ai respectat una dintre regulile fundamentale ale *pirsch*-ului, cea a loviturii curate.

— Ar fi fost prea simplu. Ceea ce e glorios atunci când prada e un animal nu mai e la fel atunci când ai de-a face cu un om. Vânătoarea noastră trebuia să se încheie în urma unui duel cu cuţitele. De altfel, dacă s-ar fi găsit un glonte în cadavrul lui Jürgen, mai ales un glonte fabricat de mine, poliţiştii n-ar fi avut nevoie decât de câteva ore pentru a mă identifica.

— Şi totuşi, n-ai fost îndeajuns de prudentă. Până acum, predecesorii tăi au avut mereu grijă să ascundă cadavrele. De ce n-ai făcut şi tu asta?

— Am căzut în păcatul trufiei. Am vrut ca toată lumea să-mi poată admira victoria. Dacă în anchetă s-ar fi implicat doar poliţiştii germani, fără indicii concrete sau urme, cazul ar fi fost demult clasat.

Laura îşi pusese cuţitul înapoi în teacă şi îşi încleştă ambele mâini pe mânerul armei.

— Ei, haide, Niémans, spuse ea, apăsând uşor pe trăgaci, ceea ce provocă deblocarea siguranţei revolverului de fabricaţie austriacă. Cred

că știi destul acum.

Niémans fu uimit de simplitatea cu care rostise aceste cuvinte fatidice și de cât de lipsit de solemnitate era acest moment. El, ea, o adiere ușoară de vânt, razele catifelate ale soarelui, asemenea pieliței unei piersici, și, la capătul țevii revolverului, moartea. Cel mai sumbru polițist din Paris avea să moară ca un fazan, într-o frumoasă dimineață de toamnă.

— Tu l-ai ucis pe Schüller? întrebă, încercând să mai câștige câteva secunde.

Contesa ezită. În cele din urmă, își retrase arătătorul de pe trăgaci și siguranța se recuplă automat.

— Schüller era mai inteligent decât voi toți laolaltă, șuieră ea. Se pricepea să adune doi cu doi.

— Cum adică?

— Atunci când a descoperit că Jürgen fusese adoptat, a înțeles imediat că moartea sa era legată de originile pe care le avea. De asemenea, și-a amintit o veche legendă locală despre o familie de nobili care a adoptat un copil și apoi l-a alungat, atunci când acesta și-a revendicat dreptul la moștenire. Apoi, familia a organizat o vânătoare cu gonași, pentru a-l vâna pe intrus… seamănă cu povestea noastră, nu-i așa?

— Te-a sunat?

— Știi prea bine că da. Voia să-mi vorbească, să-mi vâre sub nas toate astea și concluzia lui. M-am dus acolo și l-am împușcat. A fost o greșeală, categoric, dar mă grăbeam.

Niémans avea o singură consolare, slabă de altminteri: faptul că vedea cum toate elementele misterioase se îmbinau perfect, pentru a înfățișa întreg adevărul.

— Laura, n-are rost să mai adaugi și uciderea unui polițist la acest dezastru, încercă el un apel la rațiune. Știi prea bine că nu ai nicio șansă să scapi. Știm deja prea mult și…

— Nicio mișcare sau trag!

Nu Laura vorbise, iar Niémans simți cum se topește de-a dreptul de recunoștință atunci când văzu profilându-se silueta Ivanei dincolo de o tufă de alun (sau așa i se păru lui: știa că alunul e o plantă fermecată), cu haina ei de piele ocru, cu părul roșcat și mâinile încleștate pe revolverul Sig Sauer.

Micuța sa parteneră de origine slavă. Veveriță lui. Era limpede că

nu-i ascultase ordinul de a se îndepărta, dar acum, în circumstanţele date, nu putea decât să o felicite pentru insubordonare.

— Lasă jos arma şi pune mâinile la ceafă! strigă Ivana, sfâşiind liniştea pădurii din această minunată dimineaţă.

Niémans se gândi imediat că restul vânătorilor aveau să fie alertaţi de strigătul ei, apoi auzi bâzâitul unui elicopter în depărtare, ceea ce îi confirmă că Ivana reuşise să se conecteze la reţea fără să se îndepărteze prea mult.

Niémans îşi întoarse privirea spre Laura, care încă nu se clintise. Încă ar mai fi putut să apese pe trăgaci şi să îl doboare…

Cu toate acestea, braţul ei înarmat coborî încet, în timp ce chipul i se întuneca la fel ca o foaie de sugativă albă ce se îmbibă cu cerneală. Nu mai încăpea îndoială, conştientizase ea însăşi că fusese înfrântă. Inspiră adânc aerul încărcat de miresme al pădurii şi-şi lăsă capul pe spate.

Niémans simţi că i se taie răsuflarea. Trăsăturile ei fine, expuse razelor soarelui, ca un stindard al frumuseţii sub coama bogată, ca un cristal negru, alcătuiau o privelişte de-o frumuseţe crudă, condimentată cu nebunie şi orgoliu.

Ea îi făcu discret cu ochiul, la fel ca atunci rând se întâlniseră pentru prima oară. Unul dintre acele gesturi care contrastau cu eleganţa ei suverană, dar pe care ea şi le putea permite.

De fapt, Laura von Geyersberg putea să îşi permită absolut orice.

Inclusiv să ducă ţeava armei sub bărbie şi să apese pe trăgaci.

64.

Înmormântarea Laurei von Geyersberg avu loc în cea mai deplină discreţie.

La funeralii fură prezenţi câţiva membri ai familiei, între care bătrânul Franz, câţiva dintre acţionarii grupului VG şi un batalion întreg de poliţişti, pentru ca nimeni să nu uite care era situaţia reală. Nici unui jurnalist nu i se îngădui însă să se apropie de cimitir.

Imediat după înhumarea contesei, toţi cei prezenţi se grăbiră să dispară cât mai repede cu putinţă: contele fiindcă trebuia să-şi salveze pielea, rudele fiindcă nu erau tocmai mândre de evenimentele recente, iar acţionarii fiindcă trebuiau să reclădească de urgenţă ierarhia grupului decapitat.

Adevărul nu fusese dezvăluit public. Nici poliţia landului şi nici cei de la Omoruri din Stuttgart nu o acuzaseră oficial pe Laura von

Geyersberg de uciderea lui Jürgen, iar anchetatorii franceziâşi trimiseseră rapoartele peste graniţă.

Versiunea oficială a părţii germane era aceea că Laura se sinucisese în pădure, un gest care putea fi luat fie ca o recunoaştere a vinovăţiei, fie ca un act de disperare provocat de durerea dispariţiei fratelui iubit. Sau şi una şi alta, la o adică.

În rest, Niémans şi Ivana aveau drept probă confesiunea unei moarte, adică nimic, din punct de vedere legal. În plus, din motive necunoscute, bărbatul cu care Laura susţinea că îşi petrecuse noaptea crimei, un director comercial pe nume Stefan Griebe, refuza să îşi schimbe depoziţia. Din punct de vedere strict procedural, Laura era complet nevinovată.

În schimb, Udo fusese arestat pentru uciderea lui Max. Motivele sale nu erau foarte clare: o luptă pentru putere sau o dramă pasională cu deznodământ violent. Mass-media, până atunci ţinută în frâu de teama de a nu-i supăra pe cei puternici, se dezlănţuise: familia von Geyersberg era de-acum prezentată drept o adunătură de degeneraţi.

Nici măcar în rândurile poliţiei nu fusese dezvăluit adevăratul motiv al crimelor. Acest pact conform căruia soarta patrimoniului familiei era hotărâtă în urma unei partide de vânătoare nu fusese menţionat decât în raportul lui Niémans şi al Ivanei, şi nimeni nu simţise nevoia să comenteze ceva despre această chestiune. Era o idee mult prea nebunească, prea din afara lumii muritorilor de rând, cei care-şi iubesc copiii şi vânează animale, nu oameni.

Asasinarea lui Philipp Schüller părea, în raport cu toate acestea, cât se poate de prozaică. Laura îl omorâse pentru a-l împiedica să dezvăluie lumii faptul că Jürgen fusese adoptat. La o cercetare mai atentă, această motivaţie nu prea stătea însă în picioare: victima nu era cu adevărat un von Geyersberg şi, prin urmare, la ce ar fi folosit păstrarea secretului? O atare revelaţie nu merita comiterea unei crime, chiar dacă se descoperise că familia falsificase certificatul de naştere al lui Jürgen, care figura în actele de la primăria din Freiburg im Breisgau sub numele von Geyersberg.

Bătrânul Franz fusese arestat şi eliberat aproape imediat. În primul rând, fiindcă avea cei mai buni avocaţi din Baden-Württemberg. În al doilea rând, acuzaţiile care planau asupra lui erau confuze. Anchetatorii nu aveau nicio dovadă că el pusese la cale duelurile din pădure. Cât despre Vânătorii Negri, aceştia nu putea fi traşi la

răspundere pentru acţiunile pădurarilor şi vânătorilor din cadrul Fundaţiei „Schwarzes Blut”.

Ticăloşii fuseseră inculpaţi, dar pentru delicte relativ minore: tentativa de intimidare a poliţiştilor francezi, creşterea unei rase de câini interzise, fugă de la locul accidentului din pădure… Nici vorbă de acuzaţiile la care visaseră Niémans şi Ivana: complicitate la crimă pentru „vânătorile” care costaseră vieţile lui Jürgen şi Max, tentativă de omucidere pentru atacul asupra lor, violenţele la care fusese supusă micuţa yenişă…

„Las-o moartă!”, îi spusese Niémans subalternei lui. În ciudaîncăpăţân ării sale pe parcursul anchetelor, Niémans nu credea în justiţie şi cu atât mai puţin în adevăr. Pentru el conta doar vinovăţia şi ar fi fost gata de orice pentru a o scoate la iveală. Din acel moment însă, avocaţii, judecătorii şi verdictele îl lăsau rece. Nu-l mai interesau, iar acest lucru se datora dispreţului pe care îl nutrea faţă de oameni în general. Niciun om şi nicio instanţă nu era capabilă, în opinia sa, să dea un verdict pe deplin imparţial. „Nu există adevăr, ci doar minciuni plauzibile”, obişnuia el să declare, emfatic, în faţa cursanţilor de la şcoala de poliţie.

Cu toate acestea, cazul de faţă îl marcase puternic pe Niémans. N-avea importanţă dacă o iubise sau nu pe ucigaşă, pe Laura von Geyersberg. Problema cea mare era că fusese în stare să se lase păcălit în asemenea măsură. Nu încăpea îndoială: niciodată nu fusese atât de departe de adevăr. Fie că se lăsase orbit de frumuseţea contesei, fie că se lăsase dus de nas într-un domeniu pe care pretindea că-l cunoaşte la perfecţie, cel al răului, un lucru era cert: nu presimţise nimic din cele ce aveau să se întâmple. Fusese un simplu martor la rezolvarea unei ecuaţii de o cruzime aproape abstractă, fără să poată interveni în vreun fel.

Singurul rezultat concret pe care îl obţinuse fusese adăugarea încă unui mort în palmaresul său, cel de-al nouălea. Era indiscutabil că acţionase în legitimă apărare, dar uşurinţa cu care lama pătrunsese în gâtul vânătorului era o amintire pe care nu avea s-o uite niciodată.

De trei zile încoace, Niémans nici măcar nu-şi descleştase dinţii, iar Ivana prefera să-l lase în pace, să se mumifice după bunul său plac, în tăcerea lui. Ea avea multe alte lucruri de dus la capăt: trebuia să redacteze ultimele procese-verbale ale anchetei şi concluziile care aveau să conducă la închiderea cazului.

În chip straniu, Ivana avea o atitudine mult mai relaxată în raport

cu acest caz decât Niémans. În materie de atrocităţi, văzuse mult mai puţin decât acesta; însă ura sa congenitală faţă de clasele privilegiate şi revolta firească pe care i-o provoca orice idee de superioritate obţinută prin naştere, dominare socială sau pe baza purităţii sângelui îi permiteau să accepte mai uşor existenţa sistemului pus la cale de familia von Geyersberg.

Şi totuşi, nici ea nu reuşise să anticipeze nimic. Fusese doar martoră sau chiar victimă a violenţei din jurul ei: mutilările victimelor, degetele sale, gata să fie strivite de angrenajul motocicletei, moartea lui Schüller, printre eşantioanele din propriul laborator. În tot acest timp, încercase să-şi vadă de meserie. Imaginaţia ei n-ar fi fost în stare să conceapă cât de departe fuseseră în stare să meargă cei din familia von Geyersberg.

Şi-ar fi putut redacta raportul şi concluziile acasă, în Franţa, dar Ivana pretextase nevoia de a conlucra cu colegii germani pentru a completa dosarul cazului. Aceasta era doar o jumătate de adevăr.

Poliţista mai avea, însă, încă un motiv pentru a-şi dori să rămână. În fiecare zi, mergea să-şi viziteze eroul la Universitätsklinikum, centrul medical universitar din Freiburg im Breisgau. Un erou rănit care, chiar şi în pijama, îi făcea inima să bată mai repede.

65.

Până la urmă, Kleinert scăpase cu bine. Radiografiile scoseseră la iveală un traumatism cranian, dar fără hematoame, trei coaste rupte, o claviculă fisurată şi un umăr dislocat, toate pe partea dreaptă. Coastele îşi trădaseră însă proprietarul şi răniseră, asemenea unor pumnale, feluriţi muşchi şi diverse ţesuturi sau chiar organe. Ivana nu înţelesese prea bine explicaţiile şefului de secţie, care vorbea o engleză colţuroasă, cu accente cazone la fiecare consoană.

Cât despre rănile cele mai spectaculoase, cele de la ochi, acestea se dovediseră a fi superficiale. Din pleoape îi fuseseră extrase o mulţime de aşchii mici de sticlă, o muncă de chinez bătrân care fusese încununată cu două pansamente uriaşe, ca pentru orbi, ce-l făceau să arate ca un mare mutilat din filmele de război.

Atunci când Ivana îl vizita, neamţul, cu ochii bandajaţi, o asculta fără să o vadă: o scenă de roman siropos. Ivana însă trebuia să fie foarte atentă, astfel încât vizitele sale să nu coincidă cu cele ale soţiei şi celor doi copii. O situaţie umilitoare, care o făcea să se simtă ca o amantă ascunsă. Aşa-ţi trebuie, îşi spunea ea. Nu doar că trebuia să rămână în

umbra soţiei, a partenerei oficiale, ci mai trebuia şi să înghită exemplul strălucit al acestei mame demne, care-şi creştea frumos cei doi copii şi ştiuse să-şi păstreze soţul alături. Altfel spus, exact lucrurile de care ea însăşi nu fusese în stare…

Pe scurt, Ivana îl vizita pe Kleinert al său fără ştirea soţiei legitime şi fără ştirea lui Niémans, ca o puştoaică fumând pe ascuns iarbă. Ieşea de la spital uşor ameţită, sprijinindu-se de ziduri şi agăţându-se de propriile vise. Nişte vise care luau forma unei fundături şi care aveau să ia sfârşit odată cu ultima ştampilă şi strângerea de mână din partea unor indivizi cu chipie verzi.

În ultima noapte a anchetei, în timp ce se întorceau de la castelul lui Franz, făcuseră dragoste; nu merseseră chiar până la capăt, dar intenţia existase. Doar în filme se întâmplă ca amanţii să ajungă la extaz de prima dată, îndărătul geamurilor aburite ale unei maşini. Avusese însă parte de o plăcere imensă, chiar dacă aceasta fusese mai degrabă de ordin sufletesc. Nimic din ceea ce visa nu era cu putinţă, îşi spusese atunci; măcar să profite atât cât se putea. Absenţa speranţei echivala cu o victorie supremă a acesteia, căci nu avea să îngăduie nicio dezamăgire, nici din partea vieţii, nici din partea oamenilor.

Astăzi însă, ambianţa era cu totul schimbată. La această ultimă vizită i se alăturase Niémans, astfel încât nici gând să se comporte ca într-o escapadă amoroasă. Veniseră să-şi ia rămas bun de la un coleg. Atât.

66.

Odată ajunşi în salon, avură parte de o surpriză: Kleinert nu mai purta bandajul de la ochi, dar nici ochelarii. Ivanei îi păru complet schimbat. Toate semnele de oboseală şi stresul posttraumatic se concentraseră în adâncimea orbitelor sale. Slăbit şi palid, poliţistul părea că poartă o mască mortuară. Părul lung, fruntea înaltă şi barbişonul păreau parte din butaforie.

Văzând expresia de pe chipul vizitatorilor săi, Kleinert se grăbi să-i anunţe:

— Medicii mi-au spus că voi fi externat peste o săptămână.

— Excelent! rosti Niémans, vesel. Noi ne întoarcem în Franţa chiar azi.

— Aţi terminat de redactat toate rapoartele?

Poliţistul se crispă, apoi pricepu gluma şi zâmbi.

— Termină cu prostiile, Kleinert.

Ivana rămăsese câţiva paşi în spate, cu braţele încrucişate la piept şi rezemându-se doar într-un picior, ca un bâtlan pe baltă.

Kleinert întinse mâna şi luă de pe noptieră un dosar de modă veche, cu coperte de carton, conţinând un teanc de foi imprimate.

— Am o informaţie proaspătă pentru voi doi, spuse el, deschizând dosarul şi ridicându-se în capul oaselor. Ulrich Taffertshofer, geneticianul de la Max Planck, şi-a continuat cercetările.

— Care cercetări?

— Cele privind ADN-ul familiei von Geyersberg. A continuat comparaţiile şi a descoperit ceva uimitor: cariotipul lui Jürgen are mai multe puncte comune cu patrimoniul genetic al familiei von Geyersberg.

— Dar e imposibil! Jürgen a fost adoptat!

— Aşa am crezut cu toţii, fiindcă ADN-ul său era complet diferit de al Laurei. De fapt, lucrurile sunt exact pe dos.

— Aşadar, Laura a fost cea adoptată? întrebă Ivana, cu răsuflarea tăiată.

— Exact. Taffertshofer e categoric în această privinţă: Jürgen a aparţinut clanului von Geyersberg.

— Dar Max?

— El a fost adoptat, în privinţa asta nu există îndoieli. Jürgen şi Udo erau odraslele biologice în familie.

Niémans bătea darabana pe marginea patului.

— Laura era ferm convinsă că era o von Geyersberg…

— Fără îndoială, ambilor li s-a dat de înţeles că aveau legitimitatea sângelui, probabil pentru a-i motiva şi mai mult.

Ivana încercă să îşi imagineze acest sistem de o perversitate fără margini, care consta în a învrăjbi doi copii – sau, mai degrabă, doi adolescenţi – unul împotriva celuilalt, pentru a-i obliga mai târziu să se înfrunte. Copiii aceştia se iubiseră, se apăraseră reciproc în faţa abuzurilor paterne şi a unei educaţii pline de cruzime, dar cauza superioară a moştenirii îi despărţise.

Ivana cântări în gând şi un alt aspect al poveştii: de astă dată, copilul străin fusese învingătorul. În ciuda originii sale modeste, acesta cucerise imperiul von Geyersberg, care se vedea astfel restituit oamenilor de rând. Ivana trebuia să recunoască, în ciuda tragediei la care fusese martoră, că ideea aceasta îi plăcea. Cu atât mai mult cu cât, de astă dată, învingătoare fusese o femeie.

Kleinert îşi continua expunerea cu un glas din ce în ce mai

entuziast. Între timp, Ivana reflecta la măsura în care această anchetă îi risipise iluziile, dar îl ajutase să crească în meseria de poliţist. Kleinert ieşea, la rândul său, învingător: mai puternic, mai deschis la minte, iar acest rezultat era pe potriva convingerii intime a Ivanei. Poliţiştii cresc mai mult cu cât e mai adânc gunoiul în care se scaldă.

Curând, în salonul de spital se făcu linişte. Niémans se întoarse spre fereastră şi, vreme de câteva clipe, admiră peisajul. Ivana ştia prea bine la ce se gândea acum sau, mai bine zis, ce simţea mentorul ei: abia aştepta să părăsească această încăpere supraîncălzită în care domnea o atmosferă propice convalescenţei pe care o cunoscuse el însuşi mult prea bine, pe vremea afacerii de la Guernon.

Ivana s-ar fi aşteptat ca Niémans să se îndrepte spre uşă, mormăind în barbă un „la revedere" deloc convins, dar, când îşi întoarse din nou privirea spre Kleinert, mentorul Ivanei afişa un zâmbet larg.

Se apropie de Kleinert şi-i apucă mâna dreaptă; sub pielea albă a convalescentului se ghiceau tendoanele şi vinişoarele albăstrii.

— Te salut, Kleinert. Mă doare să-ţi spun asta, dar trebuie să recunosc că eşti un poliţist al naibii de bun.

Neamţul zâmbi.

— Aş putea discuta puţin cu Ivana?

Uriaşul cu ochelari rotunzi înţelese despre ce era vorba şi, totuşi, zâmbetul nu i se şterse de pe chip: încetase să se mai joace de-a masculul feroce, care se simte dator să-şi protejeze partenera.

— Vă las să vă luaţi rămas-bun.

Rămasă singură cu Kleinert, Ivana îşi dădu seama că-şi simţea capul gol de gânduri. Nu-i venea pe limbă nimic potrivit, nici măcar un cuvinţel. Îl privea pe poliţistul german şi avea senzaţia că are deja în faţă o simplă amintire. Neamţul păru să-şi dea seama ce simţea ea. Şi se prea poate ca şi el să fi simţit la fel.

— Nu cred că ne vom mai revedea, rosti el.

Ea se aşeză pe marginea patului şi-i luă mâna într-a ei. Era uscată şi uşoară, ca o bucată de cretă. Neamţul nu se mişca, mulţumindu-se să zâmbească.

Tot nu reuşea să articuleze niciun cuvânt. Ar fi trebuit să-şi fi pregătit un discurs.

— Am supravieţuit unei catastrofe, spuse el, venindu-i în ajutor. Am scăpat cu viaţă, dar moartea e cea care-a câştigat, în cele din urmă.

I-auzi! îşi spuse ea în gând, din dorinţa de a ignora sobrietatea

care se instalase în încăpere. Și totuși, nici ea n-ar fi putut să formuleze mai bine. Se aplecă și-l sărută pe frunte, așa cum ar fi sărutat un copil și, ca să pună capac la toate, sfârși prin a-i zburli părul, cu un gest tandru.

Rău ai ajuns, băbuțo, gândi ea. *Fiul tău e deja un bărbat, iar tu îi tratezi pe bărbați ca pe niște copii.*

Îi zâmbi pentru ultima oară și se ridică. Până ajunse la ușă și o deschise, tandrețea i se preschimbă în furie, iar afecțiunea în ură. Se gândi la soția lui Kleinert, la copiii ei, la viața ei liniștită de familie și simți că-i vine să vomite de-atâta mediocritate.

Era un gând ca o flegmă, plin de dispreț și de resentimente, care însă nu valora nimic și era echivalent cu povara propriei disperări. O detesta pentru ceea ce era. Era invidioasă pentru banalitatea ei, pentru liniștea ei și pentru conformismul ei. Era invidioasă fiindcă ea nu reușise niciodată să aibă acces la această viață simplă.

Trecu pragul, se întoarse și îi mai zâmbi încă o dată, de astă dată un zâmbet sincer și larg. În sfârșit, se simțea capabilă să-l iubească doar ca pe o idee, un proiect, ceva care se afla deasupra mizeriei cotidiene, ceva ce nimeni n-avea să-i poată lua vreodată.

Muschetarul îi întoarse zâmbetul, iar ea își spuse: *Nu ești decât o proastă*! își repetă în gând asta în timp ce închidea ușa, știind c-ar fi trebuit să se întoarcă și să-l sărute de-adevăratelea.

Însă, de cum porni spre lift, începu să-și adune puterile. Simțea cum furia o umplea din nou, căci, la urma urmei, asta era cea care o ținea în viață.

Niémans o aștepta în fața ascensorului. În cabină, Ivana izbucni în sfârșit în hohote de plâns, în timp ce șeful ei privea spre plafon, spre podea, spre butoanele liftului. Se simțea ca un prizonier aflat în cușcă cu o fiară sălbatică, iar acea fiară era durerea tulburătoare pe care o trăia micuța polițistă croată.

67.

Înainte să se urce în Volvo, Ivana ridică privirea spre cerul de un albastru pur și își aprinse o țigară, dornică să ardă astfel, pentru totdeauna, nodul din gât.

— Ai de gând să vii odată?

Niémans nu cunoștea decât o singură modalitate de a-și ascunde emoția: ursuzenia.

Ivana mai trase un fum din țigară, apoi o strivi cu vârful bocancului.

— Vin.

După ce se instală la locul ei, ghemuită pe scaun şi cu călcâiele cocoţate pe bordul maşinii, Ivana deja nu se mai gândea la Kleinert. Prefera să păstreze gândurile acestea pentru mai târziu, ca pe un talisman preţios pe care avea să-l poarte numai din vreme în vreme.

Niémans demară în direcţia autostrăzii. Şi aici pădurea era atotstăpânitoare, dar drumul larg o tăia în două, iar traficul o făcea să pară mai îndepărtată. În curând, avea să lase loc câmpiei şi zonelor cultivate. Iar mai târziu avea să urmeze cenuşiul suburbiilor pariziene, plajele de beton de sub cerul toxic, de plumb.

Ivanei nu-i trebuiau multe pentru a fi fericită, şi toate acele lucruri aveau de-a face cu oraşul, cu zgomotele şi poluarea lui. Luate fiecare în parte, toate o dezgustau: maşinile, mizeria, duhoarea şi chiar locuitorii citadini… Dar laolaltă, toate acestea alcătuiau un decor fermecat, cel puţin în ochii ei.

Se trezi brusc: adormise imaginându-şi zarva pariziană. Trecuseră deja graniţa. Coborî geamul portierei şi-şi aprinse din nou oţ igară. Niciun comentariu din partea lui Niémans. Poliţistul era capabil să stea tăcut ore în şir, iar Ivana detesta asta. Şi totuşi, tăcerea asta nu avea nicio semnificaţie anume: nu era provocată nici de indiferenţă, nici de furie. Exista, pur şi simplu, de parcă Niémans ar fi fost înconjurat de nişte ziduri nevăzute.

Trăgând cu sete din ţigară, de parcă s-ar fi luat la întrecere cu vântul de-afară care o făcea să ardă mai repede, se întreba ce subiect ar fi putut aborda pentru a sparge acele ziduri.

Mânată de un instinct sinucigaş, se hotărî pentru cea mai grea întrebare: – Niémans, am tot vrut să te întreb ceva.

— N-ai vrea să-ţi închizi mai întâi geamul?

Ivana făcu vânt ţigării şi se conformă.

Avea să încalce un tabu, iar ideea asta o înspăimânta şi o entuziasma în egală măsură.

— De ce ţi-e atât de teamă de câini?

68.

Liniştea păru să se comprime brusc, iar Ivana începu să se teamă de-o explozie, indiferent de ce natură avea să fie aceasta. Poliţistul emise un geamăt sonor, undeva între un mormăit şi un oftat. Când vorbi, vocea îi era atât de profundă încât căpăta, din când în când, nuanţe de neînţeles, asemănătoare cu cele ale undelor seismice:

— Ţi-am mai povestit despre ai mei, nu?

— Nu mi-ai povestit nimic, niciodată.

— E-n regulă. M-am născut în Alsacia, într-o familie obişnuită. Tata era mereu ocupat, iar mama era capricioasă, la limita depresiei.

Ivana se gândi la părinţii fraţilor von Geyersberg, dar comparaţia nu avea cum să meargă prea departe.

— Dat fiind felul lor de-a fi, ai mei n-au observat când a început să se strice treaba cu fratele meu.

— Ai un frate?

— Era mai mare cu trei ani decât mine. Împărţeam tot, absolut tot. Apoi, într-o bună zi, a început să o ia razna.

Niémans tăcu. Era limpede că-i venea greu să continue. Bâzâitul motorului, deşi amortizat de geamurile închise, păru să se înteţească.

— Îl chema Jean, reluă el după câteva clipe. A început să vorbească singur. Noaptea, în camera noastră, îl auzeam adresându-se plafonului, pradă unui adevărat delir al persecuţiei.

— Suferea de tulburări mintale?

— Azi ar fi fost diagnosticat probabil aproape imediat drept schizofrenic. La vremea aceea însă, în Alsacia… Şi apoi, Jean se pricepea de minune să-şi ascundă simptomele patologice. Eram singurul care ştia…

Se făcu din nou liniște, ca atunci când crezi că furtuna s-a îndepărtat, lovind însă imediat mai tare şi mai aproape.

— La început, Jean mă considera aliatul lui. Îmi explica în cele mai mărunte detalii lumea din halucinaţiile sale. Îmi descria cum construia capcane pe podurile de deasupra autostrăzii, astfel încât asupra maşinilor care treceau să se prăbuşească o ploaie de pietre, ca un avertisment privind puterea sa. Îmi spunea cum noaptea ieşea să prindă cârtiţe cărora le bea sângele, ca să capete un auz mai bun şi ca să poată simţi vibraţiile în întuneric. Îmi explica şi cum a fabricat un soi de pânză de păianjen complicată, în care fiecare capăt al firelor era un laţ pus de gâtul unui pui de mierlă neagră, pui pe care-i găsise într-un cuib şi pe care îi hrănea, iar în fiecare zi, pe măsură ce creşteau, laţul se strângea în jurul gâtului lor, sugrumându-i…

— N-ai încercat să le spui părinţilor toate astea?

— Au crezut că fabulam. Ţi-am spus, Jean se pricepea că se poate aşa cum trebuia în faţa adulţilor. Universul lui delirant era atunci ascuns cu grijă.

— Dar la scoală?

— La şcoală era la fel, se comporta perfect normal, dar se întâmplau mereu tot soiul de accidente bizare şi sabotaje…

Ivana se simţea de parcă ar fi alunecat pe o pantă lentă, periculoasă, fără nimic de care să se poată apuca. Simţea că o ia la vale şi se temea de ceea ce o aştepta acolo.

— Ce vârstă aveaţi?

— El avea treisprezece ani, eu zece.

Niémans se concentra la condus dar, deşi părea că privirea sa era aţintită spre axul drumului, în faţa ochilor lui se desfăşura o privelişte diferită. Ivana îi percepea încordarea văzându-i mâinile, care strângeau volanul de parcă ar fi vrut să-l îndoaie.

— Jean a început să se ferească de mine, să nu-mi mai vorbească decât ca să mă ameninţe. Pare de necrezut, ştiu, dar am înţeles că voia să mă ucidă.

Ivana nu ştia încotro să-şi îndrepte privirea: nimic din peisajul înconjurător nu se potrivea cu această poveste atât de intimă. Iar la el nici nu se punea problema să se uite. Ştia că ar fi văzut un chip de mort, cu muşchii încordaţi precum frânghiile ce-i cuprindeau sicriul.

— I-am dibuit planul când eram în vacanţă, la bunicii din partea tatii. Bătrânii aveau un câine pe nume Réglisse. Era din rasa Cane Corso, un urmaş al câinilor de luptă folosiţi de legiunile romane. Un ditamai dulăul capabil să înfrunte un leu în arenă sau să păzească prostituatele din zona dubioasă a Romei.

— E o rasă drăguţă…

Ironia îi scăpase Ivanei, care nu-şi putea stăpâni nicicum sarcasmul.

— Jean îl dresa ca să mă ucidă, urmă el. Réglisse era ca un urs mare de pluş, un câine afectuos şi protector, dar Jean se străduia să-i trezească instinctul ucigaş. De câte ori mergeam la bunici, se punea pe treabă, urmărind să facă din Réglisse un câine de luptă cu un singur duşman: eu.

— Părinţii n-au observat nimic?

— Bunicii, vrei să spui? Nu înţelegeau nimic din ce se petrecea. Ba chiar îşi băteau joc de mine, fricosul cel mic care se temea de câinele lor credincios.

— Te-a atacat?

— Nu. Ceva anume îl împiedica să o facă. Poate firea lui blândă,

poate obișnuința… Nu știu. Dar îi pândeam fiecare mârâit, fiecare mișcare. Simțeam amenințarea asta în fiecare clipă, oriunde m-aș fi aflat…

Niémans inspiră adânc, adunându-și parcă amintirile, așa cum aduni un pachet de cărți de pe masă pentru a le amesteca. Urma să coboare în memorie, tot mai departe, mai adânc…

— Într-o duminică, bunicii au plecat la un târg agricol, o porcărie care se întâmpla la vreo cincizeci de kilometri distanță. M-au lăsat în grija lui Jean. Eram paralizat de spaimă, dar nebunia lui părea să fi luat o pauză în ziua aceea. Era calm, rezonabil, lucid, ba chiar glumea, spunându-mi că spera că nu crezusem niciodată poveștile lui despre dresaj și răzbunare. În momentul respectiv am fost la un pas să-i acord din nou încrederea mea. Am luat prânzul împreună, uitându-ne la televizor. Îl rugasem să-l lege pe

Réglisse afară, lângă cușca lui. Pe vremea aia, la televizor se difuza serialul *Răzbunătorii* {16}, tu n-ai de unde să-l știi… Pentru scurtă vreme, am crezut că totul revenise la normal între noi.

Când m-am trezit, eram legat la ochi. Mama lua gardenal cu pumnul, iar Jean probabil îmi pusese o doză puternică din acest somnifer în mâncare. N-aveam idee ce oră era și nici unde mă aflam. Simțeam arsuri care-mi provocau durere pe antebrațe, la glezne și în talie… Senzația cea mai neplăcută era însă undeva pe la mijlocul corpului, undeva între picioare, unde simțeam o căldură difuză, cu marginile tăioase, care-mi zgâria interiorul coapselor, pulsând.

Am încercat să urlu, dar aveam un căluș în gură. Respiram în salturi, panica mă făcea să tremur și-mi sfâșia nările… Abia atunci mi-am dat seama de miros, un miros blestemat de fiară, pe care-l simțeam cum îmi pătrunde prin toți porii… Era un animal acolo, aproape, poate chiar în mine, și până și sudoarea mea începea să pută a acest amestec atroce de sălbăticie și blană umedă… Réglisse era acolo, aproape… dar unde?

Ivana se temea de momentul în care Jean avea să-i scoată legătura de pe ochi micului Pierre, într-atât de puternică era senzația că scena povestită se petrecea chiar acolo, în interiorul Volvo-ului. Își încleștase mâna pe mânerul portierei, iar încheieturile i se albiseră și unghiile i se înfigeau în carne până la sânge.

— Eram în magazia construită de bunicul în fundul grădinii, reluă Niémans, de parcă și-ar fi luat un răgaz, cercetându-și amintirile, pentru

aşi descoperi ochii. Mă legase de un scaun cu zeci de cabluri de frână de bicicletă, care traversau spaţiul de la un perete la altul, ca o uriaşă pânză de păianjen. Réglisse era şi el legat. Jean îl imobilizase între picioarele mele, cu botul deschis deasupra organelor mele genitale. Îl legase foarte strâns, în speranţa că dulăul, mânat de durere sau de furie, avea să mă castreze dintr-o muşcătură… Dar Réglisse refuza să se mişte. Rămăsese locului, cu gura deschisă deasupra testiculelor mele, cu ochii umezi, umplându-mi de bale pantalonii. Poate părea bizar, dar orice urmă de agresivitate îi dispăruse. Avea privirea aceea plângăcioasă a căţeilor care aşteaptă ceva din partea stăpânului şi îl imploră în tăcere…

Încercam să îmi găsesc cel mai blând ton al vocii, să-i şoptesc ceva liniştitor, dar nu reuşeam să scot niciun sunet. Spaima mea trecuse dincolo de un anumit prag. Nu puteam decât să stau nemişcat şi mut, de parcă aş fi încetat să mai exist… Au fost câteva secunde de groază totală, izvorâte dintr-o parte a creierului meu ce se formase în urmă cu milioane de ani.

Ivana era ghemuită pe scaun, cu ochii abia depăşind înălţimea bordului. O întrebare nu-i dădea pace şi-i izbea ritmic creierul, ca o ramură pe acoperiş:

— Dar fratele tău?

— Dormea chiar la picioarele mele, pe jos. Tâmpitul adormise în plin sacrificiu ritual, lăsându-mă în acea poziţie fatală. I se întâmpla adesea: în plină criză, somnul îl toropea brusc, de parcă mintea lui supraîncălzită ar fi trecut la relanti în mod automat. Întreaga scenă era de-a dreptul… specială. Eu, legat ca un traficant de droguri torturat de patronii săi, câinele gâfâind, cu colţii aproape înfipţi în ouăle mele, iar fratele meu sforăind liniştit în faţa operei sale.

Niémans tăcu. Aşa se termina oare povestea? Într-un fel sau altul, puştiul scăpase cu bine, dar în ce stare? Ideea că Niémans ar fi putut fi doar pe jumătate bărbat îi străbătu mintea ca un val de lavă incandescentă.

— Nimic nu s-a mai mişcat până la trezirea fratelui meu. M-a privit, şi-a contemplat opera şi s-a ridicat, fără vreun cuvânt. A tăiat cablurile şi m-a eliberat. Când i-a dat drumul câinelui, acesta a fugit, scheunând, iar eu am leşinat. Când mi-am recăpătat cunoştinţa, eram întins în patul meu. Jean n-a mai adus niciodată vorba despre cele întâmplate. Totul s-a petrecut de parcă n-ar fi fost decât un vis al meu. În realitate, cel care visase scena era el şi nu-şi mai amintea nimic.

Devenisem un personaj din coşmarul lui…

Bâzâitul Volvo-ului, un vuiet surd, continuu, servea drept muzică de fundal istorisirii lui Niémans.

Valul de căldură care o invadase pe Ivana se preschimbase într-o mâncărime specifică meseriei sale de poliţist, o dorinţă de a afla cât mai multe.

— Şi asta a fost tot? întrebă ea.

El se întoarse, o privi şi se răsti:

— Nu ţi-e de ajuns?

Ea îşi plecă privirea. Niémans tocmai îi dezvăluise miezul intim al personalităţii sale frânte, iar ea se comporta ca o fetiţă care n-a înţeles finalul filmului.

El oftă şi, brusc, păru a recunoaşte că, într-adevăr, mai putea să îi spună câte ceva:

— Părinţii mei n-au aflat niciodată despre şedinţa de tortură. Eu m-am îmbolnăvit. Azi s-ar spune că am căzut într-o depresie. Am refuzat să merg la şcoală, mă închideam în camera mea, nu mai voiam să ies… Atunci s-au întâmplat, aproape concomitent, două lucruri.

Mai întâi, Réglisse a fost găsit mort, când noi încă mai eram acolo, la bunici. Nimeni nu a aflat vreodată cauza morţii, dar bănuielile s-au îndreptat asupra mea. Jean nu înceta să mă acuze… Cealaltă chestie s-a întâmplat cu Jean. Era la liceu când l-a apucat una dintre crizele sale de delir. Nu-mi mai amintesc exact împrejurările, de fapt, nu mi s-au povestit niciodată detaliile, dar nu mai era cu putinţă ca problemele sale mintale să fie ignorate: jumătate dintre elevii şcolii asistaseră la scenă. A fost spitalizat şi s-a transformat într-un zombi îndopat cu medicamente, mutat dintr-o instituţie într-alta.

În ceea ce mă priveşte, mi-a fost atribuit rolul fratelui care n-a ştiut să tragă la timp semnalul de alarmă. Eram considerat aproape un trădător. Am fost trimis la internat şi nu m-am mai întors niciodată acasă. Familia aceasta nu-mi oferise niciodată nimic şi nici nu avea să o facă de-atunci înainte. Am hotărât să mă descurc singur şi aş spune că mi-a cam reuşit. Am considerat dintotdeauna familia drept o slăbiciune, iar singurătatea drept un punct forte. Aşa am reuşit să rămân în picioare. Dar, lucru de înţeles, din acel moment n-am mai putut suporta câinii.

După aceste cuvinte, în maşină coborî liniştea. Ivana însă nu terminase: era poliţistă şi era pe cale să rezolve misterul care o intrigase

atâţia ani de zile, cel care, de-o manieră ciudată, părea să o apropie de Niémans, căci la rândul ei plătise tributul de neliniști, fobii și terori nocturne.

— Ce s-a întâmplat cu fratele tău?

— S-a sinucis când avea douăzeci și șase de ani. Locuia într-un apartament unde era supravegheat permanent, dar avea voie să iasă vreme de câteva ore în fiecare zi. A plecat să-i viziteze pe bunici și s-a spânzurat în magazia din fundul grădinii. Poate fiindcă își amintea anumite lucruri petrecute acolo.

În acest punct, se cuvenea să înainteze prudent, călcând ușor, ca pe suprafaţa unui lac îngheţat. Așa își propusese Ivana, dar delicateţea nu era câtuși de puţin unul dintre atuurile sale:

— Și, din acel moment, nu te-ai apropiat din nou de ai tăi?

Niémans zâmbi, mirat de naivitatea întrebării Ivanei.

— Te referi la moartea lui? Nicidecum. Nici măcar nu m-am dus la înmormântare. Nu uita, familia e o slăbiciune.

Ivana avea să reflecteze îndelung la această afirmaţie, ea, care nu avusese niciodată o familie adevărată, ea care eșuase în a-și alcătui una. Și ar fi dorit să fie adevărat…

Simţind că nu spusese îndeajuns, Niémans adăugă:

— Pe-atunci aveam deja viaţa mea.

— Care viaţă?

Ultima întrebare fusese o gafă. Ivana o rostise mânată de scepticismul ei obișnuit: ce putea fi oare mai important decât moartea unui frate? Dar astfel de banalităţi nu-și aveau locul câtuși de puţin în existenţa lui Niémans. Și nici în a sa.

— Între timp, am devenit poliţist și am început să mă ocup de crimele comise de alţii. Moartea lui a fost doar o diversiune ca oricare alta. În orice caz, toate cele întâmplate m-au întărit în faţa loviturilor. Sau poate a fost invers. Mi-am construit din nimic un echilibru și am reușit să devin ceea ce sunt acum.

Ivana știa prea bine la ce se referea atunci când vorbea despre „ceea ce sunt acum”: un vânător, un obsedat, un ucigaș. Niémans nu ascunsese niciodată faptul că acţiunea de-a trage asupra unor oameni, aflându-se în legitimă apărare, îl definise dintotdeauna.

Într-o zi, mai demult, îi mărturisise: „E ușor să ucizi. E de-ajuns să îţi accepţi propria moarte”. Reflectase la spusele lui vreme de săptămâni până când pricepuse: moartea celorlalţi e tolerabilă doar

dacă o accepţi pe a ta ca pe o întâmplare de ordin secund, anecdotică. Într-un fel, asta făcea ca viaţa să fie mai uşor de suportat.

Ivana nu putea însă să-şi asume această opinie. Ucisese şi ea, îl omorâse pe tatăl fiului ei, dar nu o făcuse fiindcă îşi acceptase propria moarte. Dimpotrivă, o făcuse fiindcă voia să trăiască şi să-şi salveze copilul.

Şi totuşi, în această zi, ea şi Niémans erau la fel, în egală măsură aproape de linia de demarcaţie dintre viaţă şi moarte. Gândul acesta o îmbărbătă şi o întristă în egală măsură. Doi kamikaze gonind pe drumurile Franţei. Doi poliţai pierduţi care îşi găsiseră în moartea celorlalţi raţiunea de-a trăi.

virtual-project.eu

(1) Mark Rothko, pe numele adevărat Markus Yakovlevich Rothkowitz (1903 – 1970) a fost un pictor american, la origine evreu lituanian; deşi a refuzat să adere la vreun curent artistic, lucrările sale sunt cel mai adesea clasificate ca aparţinând expresionismului abstract. (n.tr.).

(2) Centre National de la Recherche Scientifique: Centrul naţional pentru cercetare ştiinţifică. (n.tr.).

(3) Echivalentul românesc este „vânătoarea la dibuit", în cadrul căreia vânătorul ia urma vânatului şi se apropie treptat de el. (*n. red.*).

(4) Personaj din seria de benzi desenate Ţintin, creată de Hergé, un arhetip al savantului distrat. (n.tr.).

(5) Comisar superior de poliţie. (n.tr.).

(6) Parlamentul statal, adunarea legislativă a fiecărui Land (stat) care intră în componenţa Germaniei federale. (n.tr.).

(7) Bundespolizei = Poliţia federală germană, care acţionează la nivel naţional; Landespolizei = Poliţia locală, subordonată autorităţilor landului respectiv. (n.tr.).

(8) „Vezi fiara zbătându-se în cuşca pe care ai clădit-o/ Eşti sigur că ştii de care parte a gratiilor eşti?" (în limba engleză în textul original). (n.tr.).

(9) Réglisse = lemn dulce (n.tr.).

(10) Populaţie nomadă răspândită pe teritoriul Europei de Vest (Germania, Austria, Elveţia, Luxemburg, Belgia şi o parte din teritoriul francez), aproximativ în jurul bazinului Rinului. Yenişii sunt descendenţi ai claselor marginalizate şi paupere din secolele epocii moderne timpurii. Cea mai mare parte a acestei populaţii a devenit sedentară între mijlocul secolului XIX şi prima jumătate a secolului XX. (n.tr.).

(11) Termenul „rebouteux" nu are un corespondent exact în

limba română; el se referă la o persoană care știe să pună la loc articulații și să vindece dureri, îndeosebi unele de origine mecanică, dar a cărui practică e interzisă de lege. (n.tr.).

{12} Ultimele trei versuri din poemul „La mort du loup" de Alfred de Vigny. (n.tr.).

{13} Fort Chabrol e denumirea dată imobilului în care Jules Guérin, președintele ligii de luptă împotriva antisemitismului și jurnalist, martor în procesul lui Alfred Dreyfus, s-a baricadat timp de treizeci și opt de zile, între 12 august și 20 septembrie 1899, refuzând să se supună mandatului de aducere emis de Curtea de Apel din Rennes, fiind în tot acest timp asediat de forțele guvernamentale. (n.tr.).

{14} Pânză de culoare albastră din care se confecționează uniformele de lucru chinezești compuse din tunică și pantalon. (*n. red.*).

{15} Cariotipul genetic se referă la numărul, mărimea, forma și componența, normală sau anormală a cromozomilor. Anomaliile pot fi vizualizate microscopic prin testarea genetică a cariotipului. Celulele pentru o analiză cromozomială pot proveni dintr-o probă de sânge, din măduva osoasă, și din lichidul amniotic. (n.tr.).

{16} Serial britanic de spionaj, care a rulat între 1961 și 1969, cu un total de 161 de episoade. Patrick MacNee și Diana Rigg au jucat rolurile principale. (n.tr.).